CARLOS
THAMIZHAVAN

SHAMBALA

(A POLTICAL NOVEL)

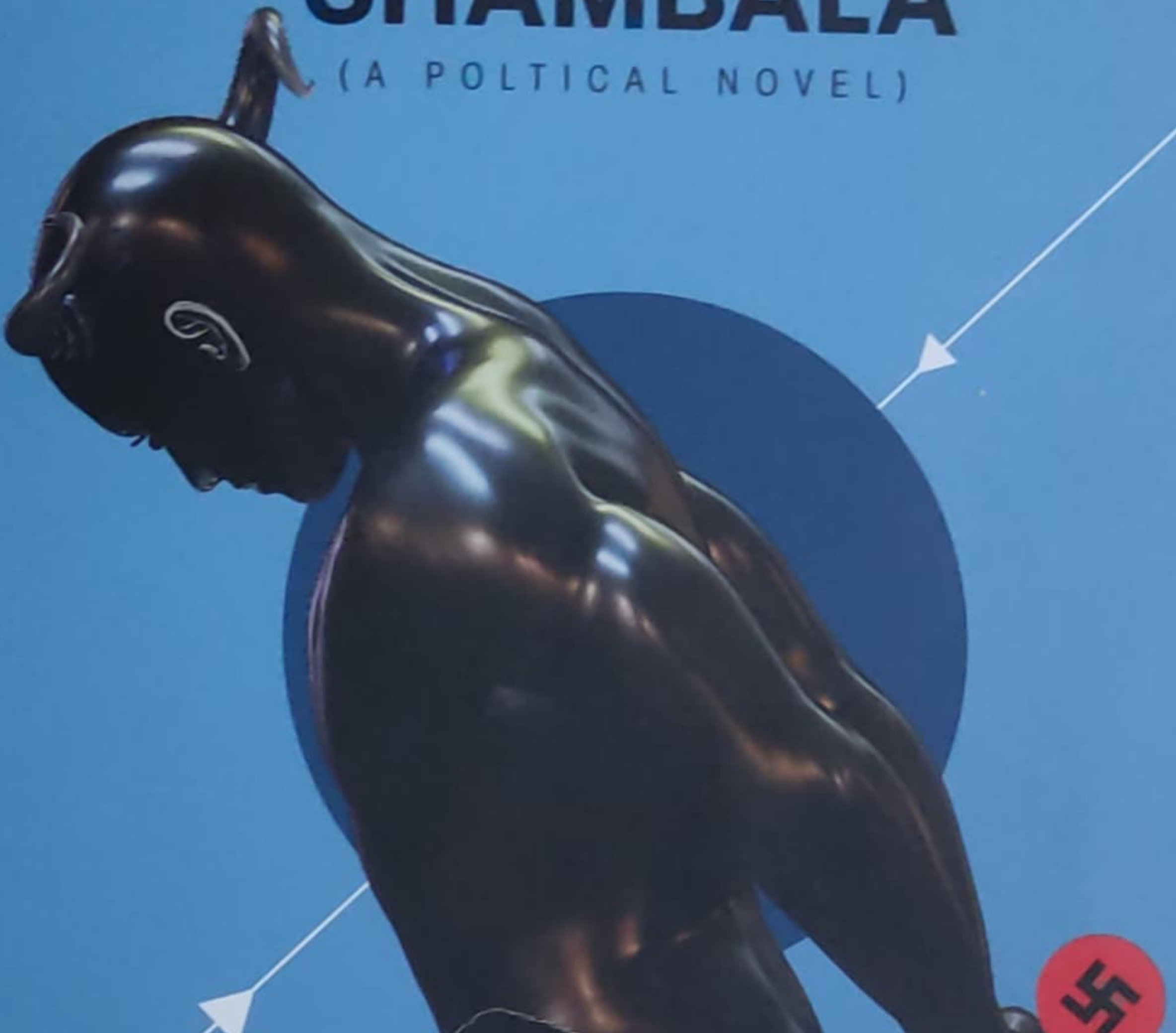

ಶಂಬಾಲ

(ರಾಜಕೀಯ ಕಾದಂಬರಿ)

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಡಾ. ಜಯಲಲಿತಾ

PROF. CARLOS THAMIZHAVAN

SHAMBALA

(A POLTICAL NOVEL)

ಶಂಬಾಲ

(ರಾಜಕೀಯ ಕಾದಂಬರಿ)

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಡಾ.ಜಯಲಲಿತಾ

ವಿಜಯನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು–೫೬೦ ೦೪೦

ಶಂಬಾಲಾ (ರಾಜಕೀಯ ಕಾದಂಬರಿ)
SHAMBALA (A POLTICAL NOVEL)
BY : PROF. CARLOS THAMIZHAVAN
This Book Originally Published in 2019 IN TAMIL
TRANSLATED INTO KANNADA BY : Prof. Jayalalitha,
Dept of Kannada language & TS,
Dravidian University, srinivasa vanam ,
Kuppam 517426 (A.P,) Mob : 99593 69473.
E-Mail : lalithajaya19@gmail.com

Published by :
Asha Nagesh
DESI PUSTAKA
121, 13th Main Road, M.C. Layout,
Vijayanagara, Bengaluru - 560 040.
Ph : 080 - 23153558;
Mob: 94484 39998
E-Mail: desipustaka@gmail.com

First Impression : 2022
Page: XVI + 4 + 184 = 204
Book Size : 1/4 Crown (23 x 15.5)
(International Standarad Book Size)
₹ **: 270/-**
Paper used: 70 Gsm Ns Book Print
© : Prof. Carlos Thamizhavan 2022
Cover Page : **Kiran Madalu**

Printed at :
POORNIMA PRINTERS
Vijayanagara, Bengalore-560 040
Ph: 080-23351210

This book is protected by copyright laws. No part of this book is to be reproduced transmitted, utilized or stored in any form or by any means now known or hereinafter invented, electronic, digital or mechanical, including photocopying, scanning, recording or by any information storage or retrieval system, without prior written permission from the author or publisher.

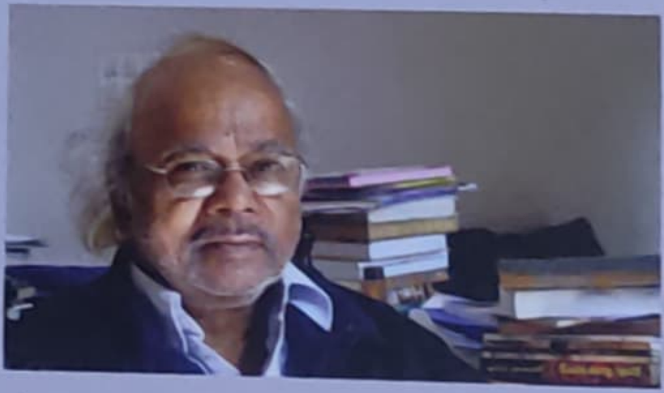

ಶಂಬಾಲ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತು. ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಶಂಬಾಲ ಎನ್ನುವುದು ಟಿಬೆಟ್ ಬೌದ್ಧಿಜಂನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ರಾಜ್ಯವೆಂತಲೂ ಕಾಲಚಕ್ರವು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಹಿಟ್ಲರ್‌ನ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಅವನ ಆಶಯವು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಕೂಡ ತಾನು ಒಬ್ಬ ಯುಗಪುರುಷ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಕೆಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿ ಉತ್ತಮನಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆನ್ನುವುದು ಅವನ ಆಲೋಚನೆ. ಆಧುನಿಕ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಶ್ರೀಮಂತರು, ತಪಿತಸ್ಥರು, ಪ್ರತಿಷ್ಟಿತ ಕುಲದವರ ಕೈವಶವಾಗಿರುವುದನ್ನು, ಉನ್ನತ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿರುವ ದಲಿತವರ್ಗದ ಪೊಲೀಸರ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಲಕ್ಷ್ಮಣ್ ಎಂಬ ಪಾತ್ರದ ಮೂಲಕ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಮಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೆಡೆ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ದೇಶದೆಲ್ಲೆಡೆ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ವಾತಾವರಣ ಕ್ರಮೇಣ ಕುಸಿಯುತ್ತಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯಾನುಭ ಇಲ್ಲದವರೂ ಕೂಡ ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಿತಿಗಳಂತೆ ಬಿಂಬಿತಗೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜವಾದ ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆಲೋಚಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ.

ಡಾ. ಚೆಲ್ಲಪ್ಪ
(ನಿವೃತ್ತ ಐ.ಎ.ಎಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ), ವಕೀಲರು

ಪುಸ್ತಕ
127
NOVEL
₹270/-

RESEARCH ARTICLE

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

DOI: 10.34256/irjt2139

OPEN ACCESS

பண்டைய தமிழ் மற்றும் கன்னட நூல்களில் பேய் காட்சிகள்

ஜெயலலிதா [அ, *]

[அ] கன்னட மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்பு துறை, திராவிடப் பல்கலைக்கழகம், குப்பம்-517425, ஆந்திரப் பிரதேசம், இந்தியா.

Ghost Theme is Ancient Kannada and Tamil texts

Jayalalitha [a, *]

[a] Department of Kannada, Dravidian University, Kuppam-517425, Andhra Pradesh, India.

* Corresponding Author: lalithajaya19@gmail.com

Received : 20-11-2020
Revised : 06-07-2021
Accepted : 12-07-2021
Published : 15-07-2021

Check for updates

ABSTRACT

As members of Dravidian family of Languages, Kannada and Tamil are close to each other. Apart from linguistic and grammatical similarities there are comparable elements in literary texts also. There are similar motifs and themes in Ancient Kannada and Tamil literary works. Though a few studies have concentrated in the similarities of Kannada and Tamil grammars, very little is done on the similar features of literary works. This paper makes an attempt to bring out a surprising motif of ghosts that occur in Ancient Kannada and Tamil texts. Tolkappiyam is an early grammatical work in Tamil and date of which is believed to be from 1 to 3 AD. This book speaks of a concept of 'Thodakkaanji'. This concept is explained by commentators as not allowing the evil spirit to eat the body of the hero who died during a war. The same concept, though the technical term to denote the concept is absent, is present in the Kannada text 'Sahasa Bheema Vijaya or Gadhayuddha' by the Ranna, who belongs to the tenth century. While the theme of the narration centers around the battle of maces between Bhima and Duryodhana on the last day of the eighteen-day war, the poet uses a technique similar to flashbacks. This technic we can see in Tamil as a "Singanokku" which is used in grammar text to explain the 'noorpaa'. Ranna the Kannada poet gives the details of an incident of the war field where the dead leader's body is guarded from evil spirits/ ghosts by the fellow warriors whose wounds are less fatal. Tolkappiyam is an earlier work and Ranna's work is late period. But that the particular theme of Thodakkanchi occurs in the Kannada and Tamil contexts merits mention and study a rare example which has not been brought out by anybody so far. Such similar points of comparison are brought out elaborately in this article.

Keywords: Thodakkanchi, Epigraphy, ErumaiNattu, Peykkanchi, Bhootharadhane, KalingaththupParani, Puranaanuru

முன்னுரை

பல திராவிட மொழிகளுக்கு இடையிலே கன்னட மற்றும் தமிழ் மொழிகள் தான் மிக நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டுள்ளன. இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் பண்டைய கல்வெட்டுகள், இலக்கிய-இலக்கண நூல்கள் ஏராளமாக உருவாகியுள்ளன. இலக்கண செயல் முறைகளில், மொழி வளர்ச்சியின் பார்வையால் தோன்றிய சில மாற்றங்களை தவிர்த்தால் பெருமளவில் வேற்றுமைகள் தெரியவில்லை. கி.பி. ஐந்திலிருந்து ஏழாவது நூற்றாண்டுகளில் காணப்பட்ட கன்னட கல்வெட்டுகளைப் பார்த்தால் அங்குள்ள சில சொற்கள் தமிழ் போலவே உள்ளன என்பது தெரியவருகிறது. நாட்டு, நகர,

நாயகன், பெத்தசெயன், விட்டார் போன்றவை தமிழ் மற்றும் கன்னட மொழிகளுக்கு இடையிலுள்ள நெருக்கமான தொடர்பை வெளிக்காட்டுகின்றன.

தமிழ் மற்றும் கன்னட மொழிகளின் உறவு மிகப் பழமைக் கொண்டது. சங்ககால தொகை நூல்களைப் பார்த்தால் இது தெளிவாகும். எருமை நாடு என்று சங்க இலக்கியம் குறிக்கும் இடம் கர்நாடகத்திலுள்ள மைசூரு. இந்த எருமைநாட்டை சேர்ந்த எருமை வெளியனார், அவர் புதல்வரான எருமை வெளியனார் மகனார் கடலனாரும் அகநானுறு (73,72) மற்றும் புறநானூறில் (271,303) சில பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இளங்கோ அடிகள் எழுதிய சிலப்பதிகாரத்தில் சேரமன்னன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டுக்கு திக்விஜயம் போனான். அங்கு நீலகிரியில் 'கருநாடர்' ஆடிய நடனத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தான் என்று விளக்கியுள்ளன. பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அமிர்தசாகரர் இயற்றிய 'யாப்பருங்கலக்காரிகை' எனும் நூலுக்கு குணசாகரர் உரை எழுதியுள்ளார். அதில் வரும் பாயிரத்தில் "குணகாங்கி எனும் கருநாடகச் சந்தமே போல மகடூஉ முன்னிலைத்தாய், அவையடக்கமும் உடையதாய்" என்று கூறுகிறான். இதன் மூலமாக குணகாங்கி எனும் கருநாட்டின் யாப்பு நூலொன்றைத் தான் பார்த்ததாகவும் அதில் சில அம்சங்களை பின் பற்றியதாகவும் குறிப்பிடுகிறான். சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தின் தாக்கத்தினால் கன்னட கவிஞரான ஹரிஹரன் 'புராதனரரகளெ' அதாவது பண்டையரின் ரகளை எனும் நூலை எழுதியுள்ளான். இந்த கன்னட நூலில் பலதமிழ்ச் சொற்களை (பெருமாளே, திருநாள், சிலந்தி, உலகம்) அப்படியே பயன்படுத்தி உள்ளதைக் கவனிக்கலாம்.

இவை கூர்ந்து பார்த்தால் கன்னட மற்றும் தமிழ் மொழிகளுக்கு இடையில் உள்ள நெருக்கமான தொடர்பு தெரிய வருகிறது. ஜீவக சிந்தாமணி, யசோதர காவியம், போன்ற பல நூல்களைக் கன்னட மற்றும் தமிழ் இரண்டு மொழிகளிலும் பார்க்கலாம். ஆகையால் கன்னட மற்றும் தமிழ்மொழிகளின் பண்டைய நூல்களில் தோன்றும் சில ஒற்றுமைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

விவாதம்

மனிதர்கள் மனதில் பேய், பிசாசுகள் குறித்த நம்பிக்கை பலகாலத்திலிருந்து உண்டு. தொடக்கத்தில் அச்சத்திற்கு காரணமான இவை பின்னர் வணக்கத்திற்கு உரியனவாக மாறியதை நாம் கவனிக்கலாம். திராவிட மொழி பேசும் மக்கள் சமூகத்திலும், பழங்கன்னட இலக்கியங்களிலும், தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியங்களிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் இந்த பேய் குறித்த நம்பிக்கையைச் சமமாகப் பார்க்கலாம். சிலப்பதிகார்த்தில் வரும் 'தேவர் கோமான் ஏவலிற் போந்தகாவற் பூதத்துக் கடைகெழுபீடிகை' எனக் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. அந்த பூதம் இந்திரனின் ஏவலால் பூமிக்கு வந்ததாகவும், நிணம், பொங்கல், முதலிய படையல்களை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் இங்குக் கூறியுள்ளன. மேலும் வில், வேல், வாள் போன்ற ஆயுதங்களைப் பூதத்தின் முன் வைத்து வெற்றி வேண்டி வழிப்பட்டதையும் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளது. அதே போல கடலோர கர்நாடக அதாவது துளு நாட்டில் 'பூதாராதனை' எனும் நாட்டுப்புற சடங்கு ஒன்று வழக்கில் உள்ளது. துளு நாட்டு மக்கள் இந்த பூதத்தை Evil spirit என்று எடுக்காமல் தெய்வீக சக்திகள் protective spirit என்றே நம்புகிறார்கள். பெரும்பாலும் பூதங்களை மூன்று வகையாக பிரிக்கிறார்கள். விலங்குகளின் உருவத்திலுள்ள பூதங்கள், மனிதர் இறந்த பின்பு தெய்வமாக மாறிய பூதங்கள் மற்றும் புராணங்களில் குறிப்பிடும் பாத்திரங்களின் பூதங்கள். புலி, பன்றி, எருமை, நந்தி போன்ற விலங்குகள் பிலிசண்டி, பஞ்சுர்லி முதலிய பெயர்களில் வழிப்படுகின்றன. ஜூமாதி, கல்குட, கல்குர்சி, காந்தாபாரே, பூதாபாரே முதலிய ஆட்கள் மனிதராக இருக்கும் பொழுது நற்செயல்களை செய்து, அகால மரணம் பெற்று தெய்வங்களாய் மாறியுள்ளன. பெர்மெ எனும் தெய்வம் 'பூதபிரம்ம' எனும் பெயரில் வழிபடப்படும். இப்படி கன்னட மற்றும் தமிழ் வழக்காறுகளில், இலக்கியங்களில் பேய் மற்றும் பூத காட்சிகளைச் சமமாகக் காணலாம்.

தமிழின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தின் மூன்றாம் அதிகாரமான பொருளதிகாரத்தில் காஞ்சி எனும் திணையைக் கூறி அவற்றின் பத்து இயல்களை நூற்பா(77)வில் விளக்கியுள்ளார். அதில் பேய் காஞ்சி தொடா காஞ்சி என்பது போர்க்களத்தில் உள்ள பேய்களைப் பற்றிக்

கூறுகிறது. கடைச் சங்க காலத்தில் பேயனார், பேய் மகள் இளவெயினி. பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார் எனப் புலவர்களையும் பார்க்கலாம்.

பேய் காஞ்சி என்பது தொல்காப்பியரின் பார்வையில்' பாதுகாக்கும் சுற்றத்தார் எவரின்றிப் புண்பட்டுப் போர்க்களத்தை கிடந்தோனைப் பேய்கள் பாதுகாப்பது. ஆனால் சேர இனத்திற்குச் சேர்ந்த ஐயனாரிதனார் எழுதிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (நூற்பா-77) வில் பிணங்களால் நிறைந்த போர்க்களத்தில் புண்பட்டு விழுந்த வீரனைப் பேய்கள் பயமுறுத்துவதை பேய்காஞ்சி என்று கூறியுள்ளார் (Elankumaran, 2003). தொல்காப்பியத்தில் தொடாகாஞ்சி என்றால் 'இனிய புன்னகையுடையவளாம் மனைவி இப்போது, புண்பட்டுக் கிடந்த தன் கணவனைப் பேய்கள் தொடாதவாறு காத்தது'. ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் (79) தொடாகாஞ்சி என்றால் எதிரிகளைக் கொல்வதில் நிபுணனான வீரனொருவனின் புண்ணைத் தொடப் பேய்கள் அஞ்சி ஓடுவதைக் குறிக்கிறது.

பதினொன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த செயங்கொண்டார் எனும் புலவரால் இயற்றப்பட்ட கலிங்கத்துப்பரணி என்ற நூல் முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் கலிங்கப் போர் வெற்றி குறித்துப் பாடப்பட்ட நூல் இதில் பல இடங்களில் பேய்களைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் காணலாம் (Puliyur Kesikan, 2010). 'பேய்களைப் பாடியது' எனும் தலைப்பின் அடியில் பேய்களின் இயற்கையை விளக்கியுள்ளார். அவைகளின் காலும், கையும் நீளமானவை என்பதை அழகான உவமையுடன் கூறியுள்ளார்.

கரு நெடும் பனங்காடு முழுமையும்

காலும் கையும் உடையன போல்வன

பேய்களின் வாய்கள் மிகப் பெரியவை குகைகளின் வாயை விடப் பேய்களின் வாய்களே பெரியனவாம்!

வன்பில்த் தோடுவாது செய்வாயின

வாயினால் நிறா இயாத வயிற்றின

வாயைப் போலவே வயிறும் மிக பெரியது (Puliyur Kesikan, 2010). வாயின் வழியே எவ்வளவு உணவு போட்டாலும் நிரம்பாத நிலை இருந்தன. அதே போல குலோத்துங்க சோழனை எதிர்த்துப் போரிட்ட அரசர்களின் மூளைகள் போர்க்களத்தில் சிதறின. அம்மூளையாகிய சேற்றில் வழுக்கி விழுந்த பேய்கள், தம் கணுக்கால் பிறழ்ந்து, ஒரு கால் முடமாயின.

மூளைச் சேற்றில் வழுக்கி விழுந்திட

மொழிபெய்ர்ந்தொருகால் முடமானவும்

உலக்கை பட்டு வலக்கை சொற்றானவும்

அந்த போர்க்களத்தில் இரத்தத்தையும் கொழுப்புடைய குடல்களையும் சேர்த்துச் சமைத்த சூடான கூழ் தெறித்து சில பேய்களுக்கு ஒரு கண் குருடானவும் (148) (Puliyur Kesikan, 2010). சுவையான நிணக்கூழை சமைத்த பேய்கள் கொதிக்கும் கூழை ஆவலோடு குடிக்கும் பொழுது சில பேய்களின் நாக்கு சுருண்டு அதனால் அவை முற்றிலும் ஊமையாகி விட்டன (149). சேனைவீரர்கள் செய்யும் ஆரவாரத்தினால் சில பேய்களின் காதுகள் செவிடாயின (150) இப்படி பதினேழு பாட்டுகளில் செயங்கொண்டார் பேய்களை பற்றிய கருத்துகளைப் பாடியுள்ளார்.

இனி பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கன்னட இலக்கிய நூல்களை இந்த பார்வையில் அதாவது பேய்கள் பற்றிய பொருளில் கவனித்தால், ஆதி கவி பம்ப மற்றும் ரன்ன எனும் புகழ்பெற்ற கவிஞர்கள் எழுதிய, விக்கிரமார்ஜுனவிஜய' (பம்ப) மற்றும் 'ஸாஹஸபீமவிஜய' (ரன்ன) எனும் இரண்டு நூல்களிலும் பேய்களைப் பற்றிய காட்சிகள் காணப்படுகின்றன. விக்கிரமார்ஜுன விஜயத்தின் பதிமூன்றாம் இயலின் (54,55) பாடலொன்றில், பேய்கள் 'அர்ஜுனனோடு சமரசம் செய்து கொள்ளாத துரியோதனனைக் கேலி செய்கின்றன (Ananda Ranga Pillai, 2000). இங்கு வெறும் இரண்டு பாடல்களில் மட்டும் தான் பேய்கள் காட்சி தருகின்றன. ஆனால் ரன்ன கவியின் 'ஸாஹஸ பீம விஜய'த்தில் பேய்

காட்சி மிக அருமையாக உள்ளது. பாடலொன்றில் பேய்களின் கூட்டம் பெரிதான பிணத்தைத் தேடிக்கொண்டு போர்க்களத்திற்க்கு வந்தன. அப்பொழுது புண்பட்ட வீரர்கள், இறந்து கிடைந்த தம் தலைவனின் பிணத்தைச் சாப்பிடப் பேய்கள் தொடாதவாறு பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார் எனும் விளக்கம் உள்ளது. இது தொல்காப்பியத்தின் தொடாகாஞ்சியை நினைவூட்டுகிறது (Sannaiah, 2000).

செயகொண்டர் பாடிய கலிங்கத்துப்பரணியில்,

சாதுரங்கத் தலைவனைப் போர்க்களத்தில் வந்த

தழை வயிற்றுப் பூதம்தான் அருந்தி, மிக்க

சாதுரங்கம் தலை சுமந்து, கம்ஞ்சூல் கொண்டு

தனிப்படும் கார் எனவரும்: அத்தன்மை காண்பின் (502)

எனும் பாட்டில் போர்களத்துக் குவந்த பருத்த வயிற்றையுடைய பூதம் ஒன்று நால்வகைப் படைத் தலைவனின் உடலை வயிறு நிரம்பத் தின்றுவிட்டு ஆசை தீராமல் இறந்துபட்ட பெருவாரியான குதிரைகளைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு வருவதை அழகாகச் சித்திரிக்கிறார். அதே போல பேராசைக் கொண்ட பேய் ஒன்றின் காட்சியை ரன்ன கவியும் அற்புதமாக விளக்கியுள்ளார். 'கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சாப்பிடுவேன், ஒரே முறை தின்றால் தீர்ந்து போகும் இது என்று எண்ணி, யானையின் பிணத்தைத் தானும் சாப்பிடாமல், பிறர்க்கும் கொடுக்காமல் மனத்தை பசியால் துடிக்கச் செய்தது. என்று பேராசை கொண்ட பூதத்தின் இயற்கையை இங்குக் கூறியுள்ளார் (Sannaiah, 2000).

கலிங்கத்துப் பரணியில் பல மதத்தை சார்ந்த, பல தொழில்களை செய்கின்ற பேய்களை பற்றி விளக்கியுள்ளார்.

அவதிஇல்லாதச்சுவைக்கூழ்கண்டு

அங்காதுஅங்காதுஅடிக்கடியும்

"பவதிபிட்சான்தேகி" எனும்

பனவப்பேய்க்கு வாரீரே

மிகுந்த சுவையுடைய கூழைப் பார்த்து, வாயை திறந்து 'அம்மா பிச்சை போடுங்கள்' என்று அடிக்கடி கேட்கும் பிராமணப் பேய்களுக்கு கூழை ஊற்றுங்கள்.

உயிறைக் கொல்லாச் சமண் பேய்கள்

ஒருப் பொழுது உண்ணும் அவை உண்ண

மயிரைப் பார்த்து நிணத் துகிலால்

வடித்துக் கூழை வாரீரே

எந்த உயிர்களையும் கொல்லாத சமண சமயத்தை சார்ந்த பேய்கள் ஒரு நாளில் ஒரு முறை மட்டும் தான் உணவு உட்கொள்ளுகின்றன. இப்படிபட்ட சமண பேய்களுக்கு கூழில் கலந்திருக்கும் மயிரை வடிகட்டி நன்கு பார்த்து கூழை ஊற்றுங்கள்.

முழுத் தோல் போர்க்கும் புத்தப் பேய்

மூளைக் கூழை, நாக்குழறக்

கழுத்தேகிட்ட, மணம் திரியாக்

கஞ்சியாக வாரீரே

இப்படி பல மதத்தை சார்ந்த பேய்களை பற்றி இங்கு கூறியுள்ளார்.

ரன்ன கவியின் நூலிலும் இதே போலப் பார்ப்பனப் பேய் பற்றிய விளக்குகள் உள்ளன.

புது சிகப்பு வண்ண ஆடையை போட்டுக் கொண்டு, புது பூநூலை அணிந்துக் கொண்டு, பேய்கூட்டத்தை அமைதியாக இருக்கும்படி புது வேதத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன பார்பனப் பேய்கள் எனும் வரியில் அதை பார்க்கலாம்.

கலிங்கத்துப் பரணியில் பல தொழில்களைச் செய்யும், பல இனத்தை சார்ந்த பேய்களின் எடுத்துகாட்டும் உள்ளன.

துதிக்கைத் துணியைப் பல்லின் மேற்

செவ்வே நிறுத்தித், துதிகையின்

நுதிக்கே கூழை வாரென்னும்

நோக்கப் பேய்க்கு வாரீரே

இறந்தார் வீட்டின் முன் நின்று, தாரை என்னும் வாத்தியத்தை ஊதும் தொழில் செய்யும் 'நோக்க' எனும் குலத்தைச் சார்ந்த பேய்க்குக் கூழ் வாங்கப் பாத்திரம் கிடைக்கவில்லை (Puliyur Kesikan, 2010). அதனால், அது போரில் வெட்டப்பட்டு கீழே விழுந்த யானையினது தும்பிக்கைத் துண்டத்தில் ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்து பற்களால் பற்றிக்கொண்டு, 'தும்பிக்கையின் நுனியில் கூழை ஊற்று' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது.

கணக்கப் பேய்க்கு மகங்களிக்கக்

கையாலெடுத்து வாரீரே

கணக்கிட்டு உரைக்கும் தொழிலுடைய பேய்க்குக் கூழைக் கையால் எடுத்து உள்ளம் மகிழ ஊற்றுங்கள் (Puliyur Kesikan, 2010).

ரன்ன கவியின் நூலிலும் பல இனத்தைச் சார்ந்த, பல தொழில்களைச் செய்யும் பேய்களின் காட்சிகளைப் பார்க்கலாம். போர்க்களத்தில் பிணங்கள் குவிந்து கொண்டிருந்ததை பார்த்த பேராசைக் கொண்ட வணிக குலத்தைச் சார்ந்த பேய்கள், மிகத் தொலைவிலிருந்து வந்த பேய்க் கூட்டங்களுக்கு இறைச்சியை விற்பனைச் செய்து கொண்டிருந்தன.20 அதே போலக் கவிதையை எழுதும் தொழிலை செய்து கொண்டிருந்த பேய்கள் புது பூத மொழியில் கவிதைகளைப் பாடி, பெரிய புலவர்களை மிஞ்சுவது போல் எழுதிக் கொண்டிருந்தன (Sannaiah, 2000).

கலிங்கத்துப்பரணியில் பேய்களின் குறும்பு குணம் சில இடங்களில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வழுதியர் வரை முழை நுழை வடிவு இது என

மத கரி வயிறுகள் புக நுழைவன சில

பாண்டியர் மலைக் குகைகளில் நுழைவது போல், சில பேய்கள் மதயானைகளின் வயிறுகளில் புகுந்து விளையாடின. மகிழ்ச்சியால் தங்கள் மேலாடையை வீசி எறிந்துக் கொண்டும் பேய்கள் கூத்தாடின. சிற்சில பேய்கள் தலை விரிகோலத்தோடு களிப்பின் மிகுதியால் முதுகு காட்டித் திரும்பி ஓடலாயின (Puliyur Kesikan, 2010).

ரன்ன கவியின் நூலிலும் குறும்பு செய்யும் பேய்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் உள்ளன. ஒரு பேய் போர்க்களத்தில் நடந்து வரும் துரியோதனனைப் பார்த்து கேலி செய்கிறது "குருது ரோணரின் இரத்தத்தைக் குடிப்போம் என்றால் அவர் பிராமணர், உன் தம்பியின் இரத்தத்தைக் குடிப்போம் என்றால் ஏற்கெனவே பீமன் உறிஞ்சி விட்டான், பீஷ்மரின் இரத்தத்தைக் குடிப்போம் என்றால் அவர் இன்னும் சாகவில்லை. ஆகையால் துரியோதனனே நான் உன் இரத்தத்தைக் குடிக்க விரும்புகிறேன்' என்று அவனுக்குக் கோபம் மூட்டியது (Sannaiah, 2000). ஆனால் அவன் எதுவும் பேசாமல் விலகி நடந்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் பேய் அவனைப் போகவிடாமல்' நில் துரியோதனனே, பதில் அழிக்காமல் போனால் சிவனின் மேல் ஆணை. அதையும் மீறிப் போனால் பீமனின் மேல்ஆணை' என்றது. பீமனின் பெயர் கேட்ட துரியோதனன் கோபம் கொண்டு கையிலிருந்த கதையால் பேய்களை

அடிக்கப் போனான். அதை பார்த்து பேய் தானும் ஒரு குச்சியைக் கையில் பிடித்து அடிப்பது போல் நடித்துக் காட்டியது (Elankumaran, 2003).

புறநானூறிலும் பேய்காட்சிகள் மிகையாகவே உள்ளன. போர்க்களத்தின் பயங்கரமான சூழ்நிலையை இங்கு விளக்கியுள்ளார். 'பெண் பேய்களால் சுற்றப்பட்ட போர்க்களத்தில் பிணத்தைப் பருந்துகள் தொடாத படி பேய்கள் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தன. பெண் பேய் ஒன்று தன் காலுக்குச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த வீரனின் குடலை வீசி எறிந்து அலறிக்கொண்டிருந்தது. சில பேய்கள் மிகையான பிணத்தை அழித்த அரசனுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தன. பேய்கள் வீட்டுக்குள் வரக்கூடாது என்று வாசற்படியில் வேம்பு இலைகளைக் கட்டி இருந்ததை, வெண்கடுகை போடுவதை இங்குக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

இப்படி சங்க நூல்களிலும், பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கன்னட இலக்கியத்திலும், பதினோராம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்த சயங்கொண்டாரின் நூலிலும் பேய் காட்சிகள் சமமாக காணப்படுகின்றன.

முடிவுரை

இவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் கன்னட மற்றும் தமிழ் இலக்கியங்களில் சில பொருள்களில் ஒற்றுமை இருப்பதை அரியலாம். இது திராவிட மொழிகளுக்கு இடையிலுள்ள நட்பு எவ்விதமானது என்பதைக் குறிக்கிறது. மேலும் இந்த ஒற்றுமை கலிங்கத்துப்பரணி மற்றும் ரன்ன கவியின் 'ஸாஹஸ பீம விஜய'த்தில் தான் மிகையாக தோன்றுகின்றன. இந்த பேய் காட்சிகளின் விளக்கத்தை திராவிட மொழிகளின் பண்பாடு என்று எடுத்துக் கொண்டால், இது பண்டைய கன்னட கவிஞரான பம்பனை விட ரன்னனில் விரிவாக உள்ளது. ஆகையால் இக்கவி திராவிட பண்போடு நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டுள்ளான் என்று யூகிக்கலாம். அதற்குச் சான்றாக இன்னொரு முக்கிய விஷயம் இங்குக் குறிப்பிடலாம். பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் பவணந்தி முனிவரால் எழுதப்பட்ட நன்னூல் எனும் இலக்கணநூல், இலக்கண நூலில் வரும் நூற்பாக்களின் விதிமுறை எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறது. அவை ஆற்றொழுக்கு, தவளை பாய்த்து, பருந்துப் பார்வை, சிங்க நோக்கு என்று நான்கு வகைகள். அவற்றில் ஒன்றான சிங்கநோக்கு எனும் விதிமுறையைக் கன்னட கவிஞரான ரன்னன் மகாபாரதத்தின் கதையைச் சுருக்கமாக்கி கூறும் போது பின்னணியாக முன்பு நடந்தகதையை 'சிம்மாவலோகன' அதாவது, இலக்கணநூலிற்குக் கூறிய சிங்கநோக்கு எனும் விதியை பின்பற்றியுள்ளார். அவ்விதி முறை கன்னட இலக்கிய உலகத்திற்கு புதிதானது. ஆனால்அதன் காலடிச்சுவடுகளை நன்னூலில் காணலாம். திராவிட மொழிகளுக்கு இடையில் இப்படிப்பட்ட ஒப்பீடு ஆராய்சிகளைச் செய்வதன் மூலமாக அவைகளுக்கு இடையிலுள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமை, தாக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

References

Elankumaran, R., (2003) Purappporul Venba Maalai, Koviloor Madalayam, Chennai, India.

Puliyur Kesikan, (2010) Kalingattuparani, Shree Shenbaga Pathippagam, Chennai, India.

Ananda Ranga Pillai, (2018) Pamba Bharatham, Kannada Saahithya Parishath, Bangalore, India.

Sannaiah, P.S., (2000) Ramegowda, Ranna Sahasa Bhima Vijayam, Mysore University, Chennai, India.

Elankumaran, R., (2003) Purananuru, Koviloor Madalayam, Chennai, India.

Funding: NIL

Acknowledgment: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

ಕಂಜಣಿ

(ವಿಮರ್ಶಾ ಲೇಖನಗಳು)

ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ

ಮೇಘನಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಕೊಪ್ಪಳ

ಕಂಪಣ
(ವಿಮರ್ಶಾ ಲೇಖನಗಳು)
ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ
ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ : 2022
© ಲೇಖಕರು
ಬೆಲೆ: 90/-
ಪುಟಗಳು: 114
ಪ್ರತಿಗಳು: 500
ಪುಸ್ತಕದ ಆಕಾರ: 1/8 ಕ್ರೌನ್
ಬಳಸಿದ ಕಾಗದ: 80 ಜಿಎಸ್‌ಎಮ್
ಎನ್.ಎಸ್.ಮ್ಯಾಪಲಿಥೋ
ಐಎಸ್‌ಬಿಎನ್:
978-93-5659-040-3
ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ
ಕೆ.ಮಂಜುನಾಥ
ಪ್ರಕಾಶಕರು
ಮೇಘನ ಪ್ರಕಾಶನ
'ಕನಸು'
ಮಹಾಂತಯ್ಯನಮಠ ಶಾಲೆ ಎದುರಿಗೆ
ಬಿ.ಟಿ.ಪಾಟೀಲ ನಗರ,
ಕೊಪ್ಪಳ-583231

KAMPANA
(Critical Articles)
by
Malleshappa Sidrampur
First Edition: 2022
© Author
Price: Rs.90/-
No. of Pages: 114
Copies: 500
Book Size: 1/8 Crown
Paper : 80 GSM N.S.Maplitho
ISBN:
978-93-5659-040-3
Cover Page Design
K.Manjunath
Published by
Meghana Prakashana
'KANASU'
Opp: Mahanthayyanamath
School, B.T.Patil Nagar,
Koppal-583231

ಕಂಪಣ

ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ

ಬಾಡಿಗೆಯ ಚಕ್ಕಡಿಗೆ ಎಣ್ಣೆಯಿಲ್ಲದ ಕೀಲ
ಎಳೆಯಲಾರದ ಎತ್ತು ಎಳೆಯುತ್ತದೆ,
ಧೂಳಿ ಮಾಂಕಾಳಿಯೊಲು ಬುಸುಗುಟ್ಟಿ ಬರುತಿರುವ
ಕಾರು ಘೋಂಕರಿಸುತ್ತ ಒತ್ತರಿಸಿದೆ!

–ಚೆನ್ನವೀರ ಕಣವಿ

ISBN 978-93-5659-040-3
9 789356 590403
ಬೆಲೆ: 90/-
ಮೇಘನಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಕೊಪ್ಪಳ

ಕಂದಳಿ

(ವಿಮರ್ಶಾ ಲೇಖನಗಳು)

ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ

ಮೇಘನಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಕೊಪ್ಪಳ

ಕಂದಳಿ
(ವಿಮರ್ಶಾ ಲೇಖನಗಳು)

ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ
ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ : 2022

© ಲೇಖಕರು

ಬೆಲೆ: 100/–
ಪುಟಗಳು: 120
ಪ್ರತಿಗಳು: 500
ಪುಸ್ತಕದ ಆಕಾರ: 1/8 ಡೆಮಿ
ಬಳಸಿದ ಕಾಗದ: 80 ಜಿಎಸ್ ಎಮ್
ಎನ್.ಎಸ್.ಮ್ಯಾಪಲಿಥೋ
ಐಎಸ್‌ಬಿಎನ್
978–93–5659–190–5
ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ
ಕೆ.ಮಂಜುನಾಥ
ಪ್ರಕಾಶಕರು
ಮೇಘನ ಪ್ರಕಾಶನ
'ಕನಸು'
ಮಹಾಂತಯ್ಯನಮಠ ಶಾಲೆ ಎದುರಿಗೆ
ಬಿ.ಟಿ.ಪಾಟೀಲ ನಗರ,
ಕೊಪ್ಪಳ–583231

KANDALI
(Critical Articles)
by
Malleshappa Sidrampur
First Edition: 2022

© Author

Price: Rs.100/-
No. of Pages: 120
Copies: 500
Book Size: 1/8 Demy
Paper :
80 GSM N.S. Maplitho
ISBN:
978-93-5659-190-5
Cover Page Design
K.Manjunath
Published by
Meghana Prakashana
'KANASU'
Opp Mahanthayyanamath School
B.T.Patil Nagar,
Koppal-583231

ಕಂದಳಿ

ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ

ಕಾಲವೆಂದರೆ ಏನು? ರವಿಯ ದೂರಕೆ ನಾನು
ದಬ್ಬಿದೆನು: ಆ ಆತ್ಮಬಲವೆ ಕಾಲ!
ದೇಶವೆಂದರೆ ಏನು? ಒಲಿದು ಭೂಮಿಯ ನಾನು
ತಬ್ಬಿದೆನು; ಆ ಆತ್ಮದೊಲವೆ ದೇಶ!

-ಕುವೆಂಪು

ಇಲ್ಲಸಲ್ಲದ ಕಾಲತೊಡರುಗಳ ಕಡಿದು
ಬಲ್ಲವರು ತೋರಿರುವ ಹಾದಿಯನು ಹಿಡಿದು
ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದಾಗಿ ಒಂದಾಗಿ ನಡೆದು
ಹೋಗೋಣ ನಾವೆಲ್ಲ ಸೀಮೆಯನು ದಾಟಿ।

-ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆ

ಮೇಘನಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಕೊಪ್ಪಳ

ISBN 978-93-5659-190-5

ಬೆಲೆ: 100/-

ಎಸ್.ಬಿ.ಡಿ. ಪ್ರಕಾಶನ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸ್ನೇಹಿ
ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಯ ಆವೃತ್ತಿ

ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ

ಸಂಪಾದಕರು
ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ

ಜೆರಾಕ್ಸ್ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಿ

AADHUNIKA KANNADA SAHITYA CHARITRE : (*Textbook for B.A. Second Semester of Gulbarga University*) *Chief Editor*: **Prof. H.T. Pote**, *Edited by*: **Malleshappa Sidrampur**, Published by **Basavaraj G. Konek**,**Sri Siddalingeswara Book Depot & Prakashana**, Main Road, Kalaburagi - 585101. Mobile : 9448124431; 9880020808; 9731828999

Frist Edition : 2022

Pages : 152

Price : ₹ 70/-

© : Publisher

Book Size : Crown 1/8

ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ (ಗುಲಬರ್ಗಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕನ್ನಡ ಬಿ.ಎ. ಎರಡನೆಯ ಸೆಮಿಸ್ಟರ್ ಐಚ್ಛಿಕ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ) *ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು:* **ಪ್ರೊ. ಎಚ್. ಟಿ. ಪೋತೆ.** ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಸ್ನಾತಕ ಕನ್ನಡ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಂಡಳಿ ಹಾಗೂ ಡೀನರು ಕಲಾ ವಿಭಾಗ. *ಸಂಪಾದಕರು:* **ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ.** **ಪ್ರಕಾಶಕರು : ಬಸವರಾಜ ಜಿ. ಕೊನೇಕ, ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನ,** ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ಕಲಬುರಗಿ – 585101, ಮೊ. 9448124431, 9880020808, 9731828999

ಹಕ್ಕುಗಳು	:	**ಪ್ರಕಾಶಕರು**
ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ	:	**2022**
ಪುಟಗಳು	:	**152**
ಬೆಲೆ	:	**₹ 70/-**
ಬಳಸಿದ ಕಾಗದ	:	**60 ಜಿಎಸ್ಎಂ ಎನ್.ಎಸ್ ಮ್ಯಾಪ್‌ಲಿಥೋ**
ಪುಸ್ತಕದ ಆಕರ	:	**ಕ್ರೌನ್ 1/8**
ISBN	:	**978-93-93167-35-4**

ಮುದ್ರಣ : ಓಂಶಕ್ತಿ ಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು

ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನದ ಪುಸ್ತಕಗಳು

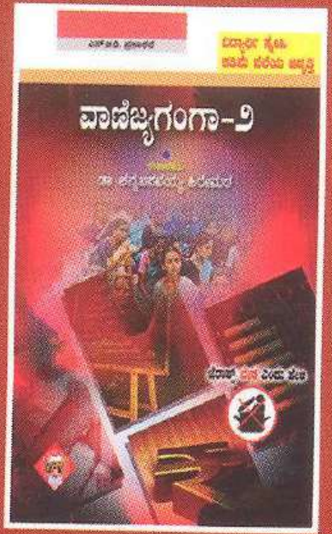

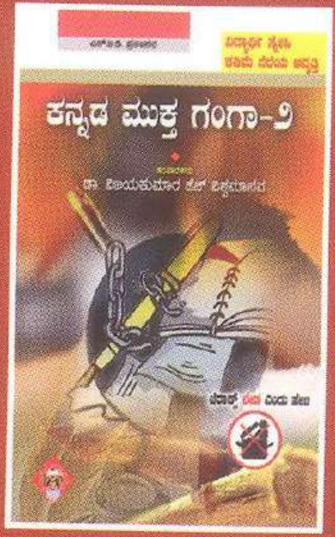

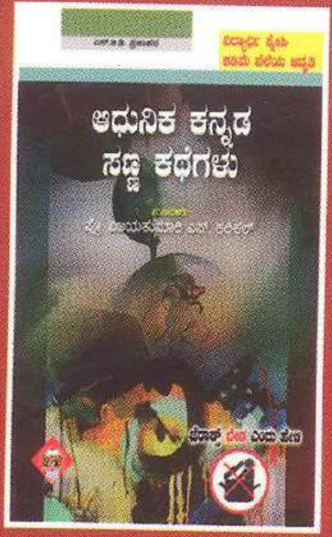

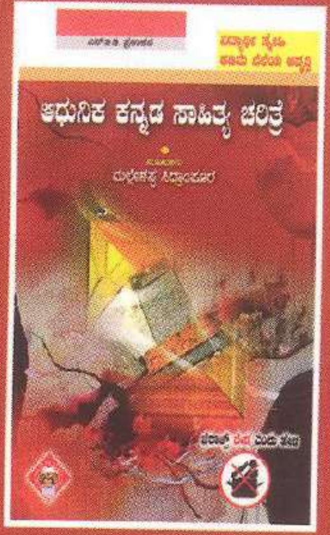

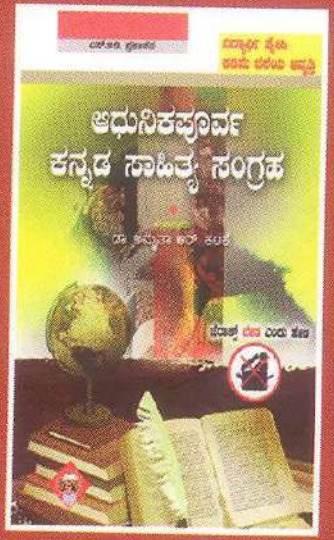

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನ
ಮುಖ್ಯಬೀದಿ, ಕಲಬುರಗಿ – 585 101
ಮೊ. 9448124431, 9880020808, 9731828999
Website: www.siddalingeshwar.com
Email: sbdglb@gmail.com, info@siddalingeshwar.com

ISBN: 978 - 93 - 93167 - 35 - 4

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ : ಪುನರಾವಲೋಕನ ಮಾಲೆ

ಸಂಪುಟ–೮

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಕಲ್ಯಾಣರಾವ ಜಿ. ಪಾಟೀಲ

ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ರಾಮಚಂದ್ರ ಗಣಾಪೂರ

೧೧. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ವಿಮರ್ಶೆ ೧೭೪
– ಡಾ. ಭೀಮಾಶಂಕರ ಬಿರಾದಾರ

೧೨. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ :
ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆಯ ವಿವಿಧ ಚಿಂತನೆಗಳು ೧೮೨
– ಡಾ. ವಿಜಯಕುಮಾರಿ ಕರಿಕಲ್

೧೩. ಕನ್ನಡ ದಲಿತ ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ : ಕಾವ್ಯ ಧೋರಣೆಗಳು ೧೮೯
– ಡಾ. ಡಿ.ಬಿ. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ

೧೪. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳಾ ಚಿತ್ರಣ ೧೯೬
– ಡಾ. ನಾಯಕರ ಹುಲುಗಪ್ಪ

೧೫. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಘಟ್ಟದ ಕಥೆಗಾರ್ತಿಯರು ೨೦೩
– ಡಾ. ಸುವರ್ಣ ಎಂ. ಹಿರೇಮಠ

೧೬. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ೨೧೬
– ಡಾ. ಬಸವರಾಜ.ಪಿ. ನಾಯಕ

೧೭. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀವಾದ ೨೨೬
– ಡಾ. ಶಿವಗಂಗಾ ರುಮ್ಮಾ

೧೮. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ ೨೩೬
– ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ

೧೯. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ವಾದ ೨೪೩
– ಡಾ. ಪ್ರೇಮಾ ಅಪಚಂದ

೨೦. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹೊಸ ಸವಾಲುಗಳು ೨೬೭
– ಡಾ. ಎಂ.ಎಸ್. ಇಟಗಿ

೨೧. ದಲಿತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಚಳವಳಿ ೨೮೦
– ಡಾ. ಎಂ.ಬಿ. ಕಟ್ಟಿ

೨೨. ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಶತಮಾನದ ದಲಿತ ಕಾವ್ಯ :
ವಸ್ತು ಮತ್ತು ಧೋರಣೆ ೨೯೦
– ಡಾ. ಚೆನ್ನರಾಜು.ಎಂ ಬಸಪ್ಪನದೊಡ್ಡಿ

೨೩. ದಲಿತ ಕಥೆಗಾರರು ಮತ್ತು ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ೩೦೧
– ಡಾ. ಗೌತಮ ಬಕ್ಕಪ್ಪ ಸಂಗಣ್ಣೋರ

೧೮

ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ

■ ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ

*

"Marxism, famously a cry of pain rather than a science, has had its poets, but so has every other major religious heresy."

-Harold Bloom

*

"ನಾವು ಯಾವುದನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನ ಚಹರೆಗಳನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಯಾವುದನ್ನು ನಾವು ಮನುಷ್ಯತ್ವ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದು ಮೂಲತಃ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಆಗುವಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು"- ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ಈ ಮಾತು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಅನುಭವದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು, ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಉತ್ತಮವಾದ ಸಂಯೋಜಿತ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು 'ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಭೌತವಾದ' ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರ್ಶವಾದಿಗಳ ಪ್ರಾಚೀನ ಹಾಗೂ ಪೂಜ್ಯನೀಯ ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಗಳಾಧಾರಿತ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ನೋಟಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆಗಳ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್.

ಯಾವುದೇ ಸಮಾಜ ಶೂನ್ಯದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಆದ ಚಾರಿತ್ರಿಕತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಾವು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು. ಚರಿತ್ರೆಯ ಚಹರೆಗಳು ವರ್ತಮಾನದ ಅಸ್ಮಿತೆಯ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಗೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಧಾರವಾಗಿವೆ. ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳುವ ಕಥೆಗಳಿಂದ ಮೊದಲ್ಗೊಂಡು ಆಧುನಿಕ ಚರಿತ್ರಕಾರರು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಚರಿತ್ರೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಚರಿತ್ರೆಯು ಎಷ್ಟೊಂದು ವೈಭವೋಪೇತವಾಗಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಸಲ್ಲದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು

ತನ್ನ ಒಡಲಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡದ್ದು ಬಹಿರ್ಗತವಾಗುತ್ತದೆ. ಉಳ್ಳವರ ದರ್ಪ-ಇಲ್ಲದವರ ಆರ್ತನಾದ; ಸಂಪತ್ತು-ಬಡತನ; ಸೊಬಗು-ದಾರಿದ್ರ್ಯ; ಭದ್ರತೆ-ಅಭದ್ರತೆ; ಕೇಕೆ-ಅಳು; ಸಂಭ್ರಮ-ಸಂಕಟ, ಅಸಹನೆ-ಸಹನೆ... ಇಂತಹ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿನ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಎರಡೂ ನೆಲೆಗಳಿಂದ ಗುರುತಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಿಜ ಚರಿತ್ರೆಯ ರೂಪ-ಸ್ವರೂಪ ಕಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿವೆ, ನಡೆಯುತ್ತಲೂ ಇವೆ. ಚರಿತ್ರೆಯ ರೂಪ-ಸ್ವರೂಪಗಳು ದೃಷ್ಟಿಕೋನಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಮಾನವೀಯ ಅಂತಃಕರಣವುಳ್ಳ, ಜೀವಪರ ಕಾಳಜಿಯುಳ್ಳ, ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯು ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸಮುದಾಯಗಳ ಅಸ್ಮಿತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಪ್ರಗತಿಪರರು, ಚಿಂತನಾಶೀಲರು ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಪುನರ್‌ಮೌಲ್ಯೀಕರಿಸುತ್ತಲೇ ಅದರ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಚಿಂತನಶೀಲರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಲ್‌ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಒಬ್ಬ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಒಂದೆಡೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ: "ಮಾನವ ಸಮಾಜದ ಚರಿತ್ರೆಯೆಲ್ಲವೂ ವರ್ಗ ಹೋರಾಟಗಳ ಚರಿತ್ರೆ".

ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವು ಎಲ್ಲಾ ಮಾನವ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ವರ್ಗ ಹೋರಾಟಗಳ ಇತಿಹಾಸವಾಗಿ ನೋಡುವ ವಿಚಾರಗಳ ಸಮೂಹ. ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಚಲನಶೀಲತೆ ಮತ್ತು ವಿರೋಧಾಭಾಸಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲು ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳನ್ನು ಉರುಳಿಸಲು ಮತ್ತು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಮಾಜವಾದಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗವು ಹೇಗೆ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಲು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಅದ್ಭುತ ಪರಿವರ್ತನೆಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಯಾಜಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅನೇಕ ಮುಖಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿತು. ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸದೃಢವಾದ ವರ್ಗವು ದುರ್ಬಲ ವರ್ಗವನ್ನು ಹೇಗೆ ರೀತಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಯಾವ್ಯಾವ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಶೋಷಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ವಾದ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಇಂತಹ ವಿಶಿಷ್ಟ ವಾದವು ನಂತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಫಲನಗೊಂಡದ್ದುಂಟು. ಅಂದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವು ಗ್ರಹಿಸಿದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಸಹ ಗ್ರಹಿಸ ತೊಡಗಿತು. ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಗುರುತಿಸಿದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಸಾಹಿತ್ಯವು ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಮಾಜವನ್ನು ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿ ನಿರ್ವಚಿಸಿತು. ಇಂತಹ ನಿರ್ವಚನದ ಬಗೆಗಳು ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ, ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ ಅದರ ಮೂಲ ತಾತ್ವಿಕ ದೃಕ್ಪಥ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಮಾದರಿಯನ್ನು, ಅದಕ್ಕೆ ತೊಡಿಸಿದ ಸ್ಥಳೀಯ ಹೊರಮೈಯನ್ನು, ತುಂಬಿದ ಒಳ ಹೂರಣದ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಚರ್ಚೆಗೆ ತೊಡಗುವ ಮುನ್ನ ಒಂದಿಷ್ಟು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಅವಲೋಕಿಸಬೇಕು.- ನಮ್ಮ ಸಮಾಜ ಬಹುಕಾಲದಿಂದಲೂ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳಾಗಿ ವಿಭಜನೆಗೊಂಡಿದೆ. ಅವು ಶೋಷಕ ವರ್ಗ

ಮತ್ತು ಶೋಷಣೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವ ವರ್ಗ. ಭೂಮಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಂತಹ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಲಾಭಾರ್ಜನೆಯನ್ನೇ ಧ್ಯೇಯವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು, ಬಳಕೆದಾರರನ್ನು ದೋಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಯಾಜಮಾನ್ಯವೇ ಶೋಷಕ ವರ್ಗ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಡಿಕೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೂಡಿಕೆದಾರರು, ಭೂಮಾಲೀಕರು, ಲೇವಾದೇವಿಗಾರರು ಮತ್ತು ಕಳ್ಳ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಶೋಷಕ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಎರಡನೆಯ ವರ್ಗ ಶೋಷಣೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವ ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗ. ಈ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಉದ್ಯೋಗದಾತರ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಧನಗಳ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು, ಕೂಲಿಗೆ ತಮ್ಮ ಶ್ರಮವನ್ನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವದೇ ವಿನಃ ಅನ್ಯ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ. ಇವರಿಗೆ ದುಡಿಯುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ ಮತ್ತಾವ ಆಸ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಮುಂದೆ ಕಾಣುವ ಸಮಸ್ತವೆಲ್ಲವೂ ಈ ವರ್ಗದವರ ಶ್ರಮದ ಫಲ. ಆದರೆ ಇವರು ಹಸಿವು, ಬಡತನದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಶ್ರಮವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವರ್ಗವು ಮಾತ್ರ ಸಮಸ್ತ ಭೋಗಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದೆ. ಶೋಷಣೆಯ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಪಟ್ಟಿರುವ ಇಂತಹ ಹೂಡಿಕೆದಾರಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿ, ಅದರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕಮ್ಯೂನಿಷ್ಟ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಕಮ್ಯುನಿಷ್ಟರ ಆಶಯ. ಅದೇ ಅವರ ಅಂತಿಮ ಗುರಿ. ಇದೇ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ.

ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಮತ್ತು ಎಂಗಲ್ಸ್ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಮೂಲ ರಚನೆಯ ನಿರ್ಮಾಣವೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ .ಸಾಹಿತ್ಯವು ಧರ್ಮ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಕಾನೂನುಗಳಂತೆಯೇ ಸಮಾಜದ ಮೇಲ್ ರಚನೆಯಲ್ಲಿದೆ(ಖಣಾಿಜಡಿ ಖಣಡಿಣಾಭಿಣಣಡಿಜ). ಏಕೆಂದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಪಠ್ಯಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಅನುಭವದ ಸುತ್ತಲೂ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯ ಗ್ರಹಿಸುವ ಅನೇಕ ವಸ್ತುಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಸುತ್ತಲೂ ಹೆಣೆಯಲ್ಪಟ್ಟವುಗಳು. ಸುತ್ತಣದ ಜೀವಂತ ಜಗತ್ತು ಸಮಾಜ, ಚರಿತ್ರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ರಾಜಕೀಯ ಎನ್ನುವಂತಹ ಅಸ್ಥಿರವಾದ ವಿಭಾಗದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಪಠ್ಯವು ಮಾತ್ರ ಈ ವಿಭಾಗವನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲದು. ಹಾಗಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವನ್ನು ವಿಶಿಷ್ಟ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ವರ್ತಮಾನದ ತುರ್ತುಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿದೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಒಂದು ವರ್ಗದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ತತ್ವಗಳಿಗೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಹೀಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಸಂಬಂಧ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅದು ಭಿನ್ನ ರೂಪ-ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು ಪಡೆದು, ಆಯಾ ಕಾಲದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಒತ್ತಾಸೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ.

ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಪಠ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಯಾವಾಗಲೂ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲದ, ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶದ ಚಾರಿತ್ರಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತಿ ಅಥವಾ ಬರಹಗಾರನಾದವನು ತನ್ನ ಕಾಲದ ಈ ಸಂಗತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಅನುಭವಿಸಿದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಘರ್ಷಕ್ಕಿಳಿದು ಹೊಸ ಸೃಷ್ಟಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ಕಾರಣನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಅಂತಹ ಸೃಷ್ಟಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ಕಾಲದ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ಚಿಂತನೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಮೀಕರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಏರ್ಪಟ್ಟದ್ದು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಂಬಂಧ ತುಂಬಾ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದಿ ವಿಧಾನವು ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಪಠ್ಯವನ್ನು ಸಮಾಜ, ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಮೀಕರಣಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದಲ್ಲಿಯಂತೆಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ವರ್ಗ ಹೋರಾಟವಿದೆ. ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೊಂದರಲ್ಲಿನ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಮತ್ತು ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗಳು, ಮತ್ತು ಪಠ್ಯವೊಂದರ ರೂಪುಗಳ್ಳುವಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಒತ್ತಾಸೆಗಳಂತಹ ಪ್ರಭಾವಿ ಅಂಶಗಳಿವೆ. ಅಂದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಪಠ್ಯವೊಂದು ಯಾರಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಯಾತಕ್ಕಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿದೆ ಎನ್ನುವುದರ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯಿದೆ. ಇಂತಹ ಅಂಶಗಳೇ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಡುವಣದ ಪರಸ್ಪರ ಅನುಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ.

ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹಲವರು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಸೃಜನಶೀಲ ಒಳನೋಟಗಳನ್ನು ಹೀರಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಡುವಿನ ಈ ನಿಕಟವಾದ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಮೆಸ್ಜಾರೋಸ್ ಎನ್ನುವ ವಿದ್ವಾಂಸ 'ಅನ್ಯೀಕರಣ'ದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಚಿಂತನೆಗೆ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಲುಕಾಕ್ಸ್ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಪ್ರದೇಶವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಸಾಹಿತಿಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದೆಡೆಗಿನ ವಿಶೇಷ ಆಕರ್ಷಣೆ ಅನೇಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಫಲನಗೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣಗಳಾಗಿವೆ. ಇನ್ನು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದೊಂದಿಗಿನ ಅದರ ಒಡನಾಟ ಆರಂಭಗೊಂಡದ್ದು ಮಹತ್ತ್ವದ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ. ಸಮಾಜವಾದಿ ಚಿಂತನೆಗಳು ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅವು ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿವೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪೂರ್ವದ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹುಸಿಯಾದಾಗ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರಗತಿಪರರು ಆ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಭಿನ್ನ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿದರು. ಅನೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳು ಅಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು. ಅಂತಹದರ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಬಂದದ್ದು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ ಪ್ರಭಾವಿತ ಸಾಹಿತ್ಯ.

ಕನ್ನಡದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಪ್ರಭಾವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕಾಗಲೇ ಆಗಿತ್ತಾದರೂ ಅದು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮತ್ತು ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ಎಪ್ಪತ್ತರ ದಶಕದ ನಂತರ. ಸಮಾನ ಪ್ರಗತಿಯ ಸಮಾಜದ ಕನಸನ್ನು ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಆ ಸಂದರ್ಭದ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಲೇಖಕರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮತೆಯ ಹಣತೆಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿದ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದರು. ಇಲ್ಲಿನ ಬದುಕಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು

ಪ್ರಸ್ತುತಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವು ನೊಂದವರ, ಅಸಹಾಯಕರ, ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾದವರ, ಬಡತನದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ನರಳುತ್ತಿರುವವರ ಬದುಕಿನ ವ್ಯಥೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸತೊಡಗಿತು. ಇದೊಂದು ರೀತಿಯ ಜಾಗೃತ ಪ್ರಜ್ಞೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಜಾಗೃತಿ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಒಡಮೂಡಲು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರೇರಣೆ-ಪ್ರಭಾವಗಳು ಅನೇಕ. ಅಂತಹ ಪ್ರೇರಣೆ-ಪ್ರಭಾವಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ.

ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಅಂಚಿಗೆ ತಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟ ಸಮುದಾಯಗಳ ಹತಾಶ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಮೂಡಿಸುವುದು ಈ ಧ್ಯೇಯದೊಂದಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡದ್ದು ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಈ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ, ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಅಸಹಾಯಕ ಬದುಕನ್ನು ನುಂಗಿ ಹಾಕಿತ್ತು. ಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಈ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲೂ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತಳ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಸಮಾಜದ ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ತಳ್ಳಿದ್ದರೆ, ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಅವರನ್ನು ಯಂತ್ರಗಳಂತೆ ತಯಾರು ಮಾಡಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ ಸಮುದಾಯವು ಇದರ ವಿರುದ್ಧ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಳುವಳಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಅಕ್ಷರ ಚಳವಳಿಯನ್ನೂ ಆರಂಭಿಸಿತು. ಅದನ್ನೇ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಚಿಂತನೆಯ ಚಹರೆಗಳು ಸಾಕಷ್ಟಿವೆ. ಯಾವ ಅಸಮಾನತೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ತನ್ನ ಆಕ್ರೋಶವನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿತೋ ಅಂತಹ ಅಸಮಾನತೆಯ ಭಾಗವಾದ ವರ್ಗ ತಾರತಮ್ಯದ ಕುರಿತಾಗಿಯೂ ತನ್ನದೇ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿತು. ಬಂಡಾಯದವರ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿದಂತೆ "ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ, ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿ, ಲಿಂಗಭೇದ ಮತ್ತು ವರ್ಗ ಭೇದ ನೀತಿಯ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿದೆ" ಎನ್ನುವ ಮಾತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ವರ್ಗ ಸಂಘರ್ಷದ ಅನೇಕ ನೆಲೆಗಳು ಇವರ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು. ಶ್ರಮವಸ್ತು ಮತ್ತು ಶ್ರಮಸಾಧನಗಳ ಮಾಲೀಕರು ಶ್ರಮಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆ ಸಂಪತ್ತಾಧಾರಿತ ವರ್ಗಾಧರಿತ ಸಮಾಜ ಸೃಷ್ಟಿಗೊಂಡು ನಂತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದು ಗುಲಾಮಗಿರಿ, ಫ್ಯೂಡಲ್ ಹಂತಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಕ್ರಮವನ್ನೇ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯದ ಬರಹಗಾರರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಟೀಕಿಸಿದರು. ಹೇಗೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಜಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ವರ್ಗಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸಂಘರ್ಷದ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸಿದನೋ ಹಾಗೆ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರಮಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎನ್ನುವುದು ವರ್ಗ ಸಂಘರ್ಷದ ಮೂಲಕ ಬಿತ್ತರಗೊಂಡಿತು. ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಗುರುತಿಸಿದ ಗೌಡ-ಆಳು, ಮೇಲ್ವರ್ಗ-ಕೆಳವರ್ಗ, ಮಾಲಿಕ-ಕಾರ್ಮಿಕ, ಸಾಹುಕಾರ-ಬಡವ, ಉಳ್ಳವ-ಇಲ್ಲದವ... ಮುಂತಾದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ವರ್ಗ ಸಂಘರ್ಷದ

ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವುಗಳು. ಇವು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಶೋಷಣೆಯ ಎರಡು ನೆಲೆಗಳನ್ನು ತೆಕ್ಕೆತೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಶೋಷಿತರ ಬದುಕಿಗೆ ಮಾರಕವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದರು. ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರ ಮೆದುಳು ತಳಸಮುದಾಯಗಳ ರಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡ ಬಗೆಯನ್ನು ಎಳೆಎಳೆಯಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟರು.

ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದಿ ಚಿಂತನೆಗಳಿಂದ ಪ್ರೇರೇಪಿತರಾದ ಈ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಮೇಲ್ವರ್ಗ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಮಾತನಾಡಿದ ಕವಿ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಯ್ಯ ನನ್ನ ಜನಗಳು ಕವನದಲ್ಲಿ "ಹೊಲವನೊತ್ತು ಬಿತ್ತೋರು ಬೆಳೆಯ ಕುಯ್ದು ಬೆವರೋರು/ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಬೇಯೋರು ನನ್ನ ಜನಗಳು/ ಬರಿಗೈಲೆ ಬಂದೋರು ಉಸ್ಸೆಂದು ಕೂತೋರು/ ಹೊಟ್ಟೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿದೋರು ನನ್ನ ಜನಗಳು" ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗ ಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಭೂಮಾಲೀಕರ, ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರ, ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಾಗಿ, ಜೀತದಾಳುಗಳಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬೆವರನ್ನು ಬಸಿದು ಅವರ ಏಳ್ಗೆಗಾಗಿ ದುಡಿದಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ತನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಜಮೀನುದಾರಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಯಜಮಾನರು ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಜನರ ಬೆವರ ಹನಿಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರು ಎಂಬುದನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಉಳ್ಳವರು ಇಲ್ಲದವರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಚಾಕರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಬಂದವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲದವರು ಅವರ ಕೈಯಾಳುಗಳಾಗಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಬಾನಿಸದ ಬದುಕನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರದ್ದೋ ಶ್ರಮ ಮತ್ತಾರದ್ದೋ ಸುಖ ಎನ್ನುವಂತೆ ಶ್ರಮಪಟ್ಟವನು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಶ್ರಮಪಡವದನು ಸುಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇಂತಹ ಅಮಾನವೀಯವಾದ ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆರಂಭದಿಂದಲೂ ಇದ್ದುದಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಮನುಷ್ಯನು ಆರಂಭದ ದೆಶೆಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗುಂಪುಗಳಾಗಿದ್ದವನು. ಅವನ ಸಮಷ್ಟಿ ಶ್ರಮದ ಫಲಿತದಿಂದ ಬಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಅವರ ಬಳಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ, ಕಲ್ಲುಗಳ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವರ್ಗಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶೋಷಕನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶೋಷಿತನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಸಮಾನವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು.

ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಲೇಬೇಕಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಶವೆಂದರೆ ಕೆಲವು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಚರಿತ್ರೆಕಾರರು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹೂಡಿಕೆ ಪದ್ಧತಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ರುಜುವು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವರು ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ ಸಮಾಜವು ಎಷ್ಟು ಪುರಾತನವಾದುದೋ ಈ ಪದ್ಧತಿಯೂ ಸಹ ಅಷ್ಟೇ ಪುರಾತನವಾದುದು ಎನ್ನುವುದು. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರಂತೂ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಈ ಭಾವನೆ ಇತ್ತೆಂದು, ಅದು ಪ್ರಕೃತಿ ಸಹಜವಾದುದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನಾ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ ಇರುವೆಗಳು ಆಹಾರವನ್ನು ಕೂಡಿಟ್ಟು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಂಪಾದನ ಭಾವನೆಯಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು ಎನ್ನುವುದು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಾರಾಸಟಗವಾಗಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವು ಇರುವೆಗಳು ಆಹಾರವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಕೊಟ್ಟುಳ್ಳುತ್ತವೆಯೇ

ವಿನಃ ಅಲ್ಲಿ ಲಾಭದ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲ ಜೊತೆಗೆ ಅದು ಕರಾಳ ವ್ಯಾಪಾರವು ಅಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವನ ಆರಂಭದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾಗರೀಕತೆ ಬೆಳೆದಂತೆಲ್ಲ, ಮಾನವ ತನ್ನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡ. ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಬಳಸುವುದು, ಪಶುಗಳನ್ನು ಸಾಕುವುದು, ಮಣ್ಣಿನ ಮಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಮೊಳಕೆಯೊಡೆಸುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ. ಅಲ್ಲಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯವು ಆರಂಭಗೊಂಡಿತು. ಮುಂದೆ ಭಿನ್ನ ಗುಂಪುಗಳು ವ್ಯವಸಾಯ, ಪಶು ಸಾಕಾಣಿಕೆಯಂತಹ ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡವು. ಆಗ ಹಿಂದಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರಮ ಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಗುಂಪುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಯುದ್ಧಗಳು ಆರಂಭಗೊಂಡವು. ಮೊದಲು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಲುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಸೋತವರನ್ನು ಸೇವಕರನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಕೆಲಸದ ವಿಭಜನೆಯಿಂದ ಸಮಾಜವು ಸಹ ವಿಭಜನೆಗೊಳ್ಳಲು ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯಜಮಾನ ಮತ್ತು ಸೇವಕ ಎನ್ನುವ ವರ್ಗಗಳು ಹುಟ್ಟುಕೊಂಡವು. ಹೆಚ್ಚು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಯಜಮಾನರು ಸೇವಕರ ಶ್ರಮದ ಮೇಲೆ ಬದುಕುತ್ತ ತಮ್ಮ Identityಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಆದರೆ ಸೇವಕ ಅಥವಾ ಶ್ರಮಿಕ ವರ್ಗ ತನ್ನ Identityಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದಂತೆಯೇ ವರ್ಗ ತರತಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಮನುಷ್ಯ ಸಂಬಂಧಗಳ ನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎಂದಿತು. ವರ್ಗ ಎನ್ನುವ ಸ್ತರವಿನ್ಯಾಸದ ಕಾಲಡಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯತೆ ಎನ್ನುವುದು ಸಾಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಸಾರಿತು. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ತಳಸಮುದಾಯಗಳ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿತು. "ಉಕ್ಕಿನ ಮೈಯ ಹೂವಿನ ಮನಸ್ಸು/ ಮಾಡುವ ಭೂಮಿಯ ಗೇಣಿಯ ಕನಸು/ ಭೂಮಿ ತಾಯಿಯ ಮಲಮಕ್ಕಳು ನಾವು/ ನೋವಲೆದ್ದವರು" ಎನ್ನುವ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಯ್ಯನವರ 'ಚೋಮನ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಡು' ಕವಿತೆ ಭೂಮಾಲಿತ್ವದಲ್ಲಿನ ಅಸಮಾನತೆಯ ವರ್ಗೀಕರಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ. ಯಾರು ನಿಜವಾದ ಶ್ರಮಿಕರೋ ಅವರಿಗೆ ದಕ್ಕಬೇಕಾದ ನ್ಯಾಯ ದಕ್ಕಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಕೊರಗು ಇಲ್ಲಿದೆ. "ತಾತನ ಕಾಲದ ಹಳೆಯ ಮರವ / ಬುಡಮಟ್ಟ ಉರುಳಿಸಿ / ಘನವಾದ ಕಟ್ಟಡವ ಕಟ್ಟಿ / ಸರಿಕರೆದುರಿಗೆ / ಹೊಸ ಸಂಸಾರವ ಹೂಡುತ್ತೇನೆ" ಎನ್ನುವ ಮ.ನ. ಜವರಯ್ಯ ಅವರ ಕಾವ್ಯದ ಸಾಲುಗಳು ಕೇವಲ ಜಾತಿ ಶೋಷಣೆಯನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ವರ್ಗ ಶೋಷಣೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತವೆ. ಯಾವ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಆಯಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಡೆತಡೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದೆಯೋ ಅದನ್ನೇ ಕಿತ್ತುಹಾಕಬೇಕೆಂಬ ನಿಲುವು ಇಲ್ಲಿನದು. ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಬಂದಂತಹ ಜಾತಿ, ವರ್ಗ, ವರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಶೋಷಿತರ ಬದುಕನ್ನು ನುಂಗಿದವುಗಳೇ. ಒಂದೊಂದರದ್ದು ಒಂದೊಂದು ಬಗೆಯ ಸ್ವರೂಪ. ಶೋಷಿತರ ಸುತ್ತಣ ಬದುಕೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಇವುಗಳು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರು ಅದರಿಂದ ಆಚೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನೇ ಮನಜ ಅತ್ಯಂತ ಕಠೋರವಾಗಿ ಟೀಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ "ಹಳೆ ಮಟಗಳು

ತೆರೆದುಕೊಂಡಿವೆ/ ಹೊಸ ಭಾಷೆಗೆ ಕಾತರಗೊಂಡಿವೆ" ಎನ್ನುವಂತಹ ಮಾತೂ ಸಹ ಅಸಹಾಯಕರ ಬದುಕನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೊಡೆದು ಹಾಕಿ ಹೊಸತನವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದರ ಆಶಯವನ್ನುಳ್ಳದ್ದೇ ಆಗಿದೆ.

ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಸಲಕರಣೆಗಳು ಯಾವ ವರ್ಗದಡಿಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತವೆಯೋ ಆ ವರ್ಗವೇ ಆಳುವ ವರ್ಗವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಸ್ಪಷ್ಟ ನಿಲುವು. ಅಂತೆಯೇ ಈ ಮೇಲಿನ ಕವಿತೆಯ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮನಜ ಅವರ ಕವಿತೆಯ ಸಾಲುಗಳು ಬದಲಾದ ಕಾಲದ ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿನ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲು ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳದ ಅಥವಾ ಅವುಗಳ ಒಡೆತನವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲದ ವರ್ಗವು ಶ್ರಮಿಕವರ್ಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ ಜೀತ ಪದ್ಧತಿ ಇತ್ತು. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಅದು ಕಾರ್ಮಿಕ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಮಾಜವು ಕೆಲ ವರ್ಗಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಯಾರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನ ಸಲಕರಣೆಗಳಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅವರೇ ಮಾಲೀಕರಾಗಿ, ಇಲ್ಲದವರು ಕಾರ್ಮಿಕರಾಗಿ ಅಥವಾ ದುಡಿಮೆಗಾರರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನೇ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ 'ವರ್ಗ' ಎನ್ನುವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ. ಇದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯದ ಬರಹಗಾರರು ತಮ್ಮದೇ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿದರು.

ಬರಗೂರ ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪನವರ 'ಬೆವರಿನ ಹಾಡು' ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿನ "ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟವರನ್ನು ಮುಂದೆ ತಂದವರು/ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಹಿಂದೆ ಉಳಿದವರು" ಎನ್ನುವ ಸಾಲುಗಳು ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಕಂದಕದಲ್ಲಿನ ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳ ಮನದಿಂಗಿತವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರೇ 'ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳ ಹಾಡು' ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವಂತೆ "ನಾವು ಕಟ್ಟಿದ ಗೆದ್ದಲ ಗೂಡು/ ನಿಮಗಾಯಿತು ಹುತ್ತು/ ನಾವು ಹೊತ್ತ ಮಣ್ಣಿನ ಕನಸು/ ನಿಮಗಾಯಿತು ನನಸು" ಎನ್ನುವಲ್ಲಿಯೂ ಯಾರ ಬೆವರಿನ ಶ್ರಮವನ್ನು ಯಾರು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಮುಖ್ಯ ನೆಲೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಎರಡು ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ಮಾಲಿಕ ವರ್ಗದ ಲಾಭಾಂಶವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಎರಡನೆಯದು ಶ್ರಮಿಕ ವರ್ಗದ ಶ್ರಮದ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಈ ಎರಡು ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ಮುಖಾಮುಖಿಯಾದಾಗಲೇ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸಂಘರ್ಷ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡು ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಬರಗೂರರು ಪರಸ್ಪರ ವೈರುಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಈ ಎರಡು ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಲೇ ಎರಡನೆಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯು ಹೇಗೆ ಬಲಹೀನಗೊಂಡಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ.

ರಂಜಾನ ದರ್ಗಾ ಅವರು 'ಹೊಕ್ಕುಳಲ್ಲಿ ಹೂವಿದೆ' ಕವನದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವಂತೆ "ನಾವಿನ್ನೂ ದುಡಿಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇವೆ" ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಶೋಷಿತ ವರ್ಗದ ದುಡಿಮೆಯ ನಿರಂತರತೆಯನ್ನು ಸಾರುತ್ತದೆ. ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರಿರುವ ವರೆಗೂ ದುಡಿಯುವವರು

ದುಡಿಯುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದರ್ಗಾ ಅವರ ಕವಿತೆಗಳ ಕುರಿತಂತೆ ಡಿ.ಆರ್.ನಾಗರಾಜ ಹೇಳಿದ "ಕವಿ ಅಮೂರ್ತ ಮಾನವೀಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಲೋಕವನ್ನು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕ್ರಾಂತಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವ ಶ್ರಮಜೀವಿ ವರ್ಗದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಮೂಲಕ ಲೋಕವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತಾರೆ" (ಡಿ.ಆರ್.ನಾಗರಾಜ, ಅಮೃತ ಮತ್ತು ಗರುಡ, ಪುಟ: ೧೬೮) ಮಾತು ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯದ ಅನೇಕ ಲೇಖಕರಿಗೂ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಅನ್ವಯಿಸಬಹುದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಯಾವ ಧೋರಣೆ ತರತಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಘುಟ್ಟುಹಾಕಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ವಿಭಜಿಸಿದೆಯೋ ಅಂತಹ ವಿಭಜನೆಯ ವಿರುದ್ಧವೇ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯದವರು ಬಂಡೆದ್ದವರು. ಜೊತೆಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಸಮಾಜದ ವರ್ಗ ಸಂಘರ್ಷದ ಅನೇಕ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ಎಳೆಎಳೆಯಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸಮಾಜವಾದಿ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಕಾವ್ಯ ಕಟ್ಟಿದ ಗೋವಿಂದಯ್ಯನವರ ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಕವಿತೆಗಳು ಇರುವು ಮತ್ತು ಅರಿವಿನ ಅನುಭವದಿಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಶೋಧಿಸಿವೆ. "ಆ ಕಣ್ಣೀರ ಮಣ್ಣೊಳಗೆ ನಾನೀಗ/ ನೆನೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಮೇಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ/ ರಕ್ತ ಕಾರುವ ಸೂರ್ಯನ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಕೆಂಪಗೆ/ ನಾ ನಾಳೆ ಖಂಡಿತ ಚಿಗುರುತ್ತೇನೆ" ಎನ್ನುವ ಮೂಲಕ ತಳವರ್ಗದ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಭವಿತವ್ಯದ ಭರವಸೆಯನ್ನು ತುಂಬುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಭರವಸೆಗೆ ಕಾರಣವಾದುದು ಜಾಗೃತಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾದುದು ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಚಿಂತನೆಗಳು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಇತರೆ ಪ್ರೇರಣೆಗಳಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಪ್ರಭಾವಿಸಿರುವುದು ಗಮನಿಸತಕ್ಕದ್ದು. "ಪರಂಪರೆಯ ಪುರಾಣಗಳ ಕಚ್ಚರಕ/ ರಾಜರುಗಳ/ ದೇವಾನುದೇವತೆಗಳ/ ಕಂದು ಕಾಲಡಿಸಿಕ್ಕು/ ಕೆಂಬೆವರ ಸುರಸಿ ಕರೀ/ ಮುದ್ದೆಯಾದರು"(ಕಪ್ಪು ಜನರು) ಎನ್ನುವ ಇಂದೂಧರ ಹೊನ್ನಾಪುರ ವರ್ಗ ಶೋಷಣೆಯೆಂಬ ಬಲೆಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಕಮರಿ ಹೋದ ಬದುಕುಗಳ ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಮರುಕವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೇಲ್ವರ್ಗದವು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಬಲೆಯೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ತಳಸಮುದಾಯಗಳು ಅದರಿಂದ ಆಚೆ ಬರಲಾರದಾದವು. ತಳವರ್ಗಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯು ಈಗಲೂ ಮೇಲ್ವರ್ಗಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿದೆ. ಸಂಪತ್ತಿನ ಅಸಮಾನ ಹಂಚಿಕೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದುದು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಶೋಷಣೆ ಎನ್ನುವುದು ವರ್ಗ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳ ಸಂಘರ್ಷದಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು. ಬಲವಾದ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ಅಮಿತ ಆಸೆ ದುರ್ಬಲ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ನಯವಾಗಿ ಶೋಷಿಸುವುದೆಂದರ್ಥ.

ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಶೋಷಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕಂದಕದೊಳಗೆ ಬಿದ್ದು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವ ವರ್ಗದ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡಿದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕವಿ ಅರವಿಂದ ಮಾಲಗತ್ತಿ. ಶೋಷಣೆಗೆ, ನೋವಿಗೆ, ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ, ಅಸಮಾನತೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವ ವರ್ಗ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಕಟುವಾಗಿ ಟೀಕಿಸುವ ಮನೋಭಾವ ಮಾಗಲತ್ತಿಯವರದು. "ತಲೆ ಹೊರೆ ಹೊತ್ತು ದಾಪುಗಾಲಿಕ್ಕುವ/ ನನ್ನವರ ಬೆವರು

ವಾಸನೆ/ ಅಡಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ/ ರಾಜಭವನದ ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ/ ಗಮಗಮಿಸುವ ಮೊಲ್ಲೆ ಸಂಪಿಗೆಯ ಹಸಿರು ನಂದನದಲ್ಲಿ" ಆಳುವ ವರ್ಗ ಅಥವಾ ಮೇಲ್ವರ್ಗ ನಿರ್ಮಿತ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅದರ ಏಳ್ಗೆಗಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದವರು ತಮ್ಮ ಅಸ್ಮಿತೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಸಾಲುಗಳು ಸಾರುವ ಸತ್ಯ ಸಾಕು. ಶೋಷಣೆಗೆ ಅಥವಾ ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವರ್ಗವೂ ಸಹಿತ ತಮಗರಿವಾಗದಂತೆಯೇ ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಯಾವ ವರ್ಗ ತನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದು ಹುಡುಕಿದರೆ ಅದು ಕವಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಸಿಗುವುದು ಹಸಿರು ನಂದನ ವನದ ಹಿಂದೆ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಶೋಷಿತ ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸರದ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದು ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ಬದುಕಿನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡವರಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಸಿಗಬೇಕು? ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಾನತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು.

ಹಾಗೆಯೇ ಮುಳ್ಳೂರು ನಾಗರಾಜ, ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭು ಬೆಟ್ಟದೂರು, ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪಾಟೀಲ. ಚನ್ನಣ್ಣ ವಾಲೀಕಾರ, ಜಂಬಣ್ಣ ಅಮರಚಿಂತ, ಗವಿಸಿದ್ಧ ಎನ್.ಬಳ್ಳಾರಿ, ಮುನಿವೆಂಕಟಪ್ಪ, ಮೂಡ್ನಾಕೂಡು ಚಿನ್ನಸ್ವಾಮಿ, ಬಿ.ಟಿ. ಲಲಿತಾ ನಾಯಕ್, ಸತ್ಯಾನಂದ ಪಾತ್ರೋಟ, ಕೆ.ಬಿ. ಸಿದ್ಧಯ್ಯ... ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಕವಿಗಳು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ವರ್ಗ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ತಮ್ಮದೇ ಪಾತಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ನೊಂದವರ ನೋವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ತಮ್ಮ ಸಿಟ್ಟನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕವಿಗಳು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಚಿಂತನೆಗಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗಿರುವುದು ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೂ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿಯೂ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಪ್ರಭಾವ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಾಜಮುಖಿಯಾದುದು ಮತ್ತು ಚಳವಳಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದೂ ಸಹಿತ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಚಿಂತನೆ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೆರೆಯಲು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ದಲಿತ ಬಂಡಾಯದ ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಶೋಷಿತರು ಒಂದು ರೀತಿಯ ದುಡಿಯುವ ಯಂತ್ರಗಳು ಎನ್ನುವುದರ ನಿರೂಪಣೆ ಇರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ದೇವನೂರು ಮಹಾದೇವನ ಕುರಿಯಯ್ಯನಿಂದ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ನಂತರ ಬಂದ ಅನೇಕ ಕಥೆಗಾರರು ದುಡಿದು ದುಡಿದು ಸವಕಲಾದ ಶೋಷಿತರ ಬದುಕಿನ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಜೊತೆಗೆ ಶೋಷಿತ ವರ್ಗದ ಭೀಕರ ಹಸಿವು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಾದ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಅನೇಕ ಕಥನಕಾರರು ತಮ್ಮ ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೆನೆಯಲೇಬೇಕಾದ ಕಥನಕಾರರು ಬೆಸಗರಹಳ್ಳಿ ರಾಮಣ್ಣ, ಕಾಳೇಗೌಡ ನಾಗವಾರ, ಕರೀಗೌಡ ಬೀಚನಹಳ್ಳಿ, ಬರಗೂರು ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ, ಮ.ನ. ಜವರಯ್ಯ, ಶಾಂತರಸ, ಕುಂ. ವೀರಭದ್ರಪ್ಪ, ಚನ್ನಣ್ಣ ವಾಲೀಕಾರ, ಬೋಳುವಾರ ಮಹಮ್ಮದ ಕುಂಞ, ಫಕೀರ್ ಮಹಮ್ಮದ್ ಕಟ್ಪಾಡಿ, ಸಾರಾ ಅಬೂಬಕರ್, ಭಾನು

ಮುಸ್ತಾಕ್, ಜಾಣಗೆರೆ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ, ರಾಜಶೇಖರ ನೀರಮಾನ್ವಿ, ಕೇಶವ ಮಳಗಿ, ಆರ್.ಜಿ.ಹಳ್ಳಿ ನಾಗರಾಜ, ಕಾ.ತ. ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ, ಬಿ.ಟಿ. ಲಲಿತಾ ನಾಯಕ, ಗೀತಾ ನಾಗಭೂಷಣ, ಮೊಗ್ಗಳ್ಳಿ ಗಣೇಶ, ಸುಬ್ಬು ಹೊಲೆಯಾರ್, ಬಸವರಾಜ ಕುಕ್ಕರಹಳ್ಳಿ, ಎಚ್.ಟಿ. ಪೋತೆ ಮುಂತಾದವರು. ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಳವರ್ಗ ಜನರ ಜೀವನದ ಅಧಿಕೃತ ದಾಖಲೆಗಳಿವೆ. ತಳವರ್ಗದವರ ಬದುಕನ್ನು ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಮತ್ತು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಸಂಘರ್ಷಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿನ ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಸಮಾಜದ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯ ಮುಖ್ಯ ತೊಡಕೆಂದರೆ ಅದು ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಮತ್ತು ಸುತ್ತಣದ ಪರಿಸರದೊಂದಿಗಿನ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿನ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸದಾಗಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಿಂತಲೂ ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಬಂದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ದೈವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಮೀರಿವುದು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. 'ಹಣೆ ಬರಹಕ್ಕೆ ಹೊಣೆ ಯಾರು' ಎನ್ನುವಂತಹ ಹೇಳಿಕೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾಜದ ಪಾತಳಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬದ್ಧರಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಬಗೆಯ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿನ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಪರಕೀಯನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅಂತಹ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಮತ್ತು ಇತರ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೂ ಮಧ್ಯೆ ದಾಟಲಾರದ ತಡೆಯೊಂದಿತ್ತು. ಆ ತಡೆಯನ್ನೇ ಒಡೆಯಲು ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ತನ್ನ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಸೈದ್ಧಾಂತೀಕರಿಸಿದ. ಅಂತಹ ವಿಧಾನವೇ ಕನ್ನಡ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಸಮಾಜ ತನ್ನ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದ ಕೆಲವರನ್ನು ಪರಕೀಯರನ್ನಾಗಿಸಿತ್ತೋ ಅಂತಹವರ ಪರವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಈ ಪಂಥದವರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಸಾಮಾಜಿಕ ವಾಸ್ತವ ಬಾಹ್ಯದ ಯಾವುದೋ ಮೂಲದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಎನ್ನುವ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಈ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಅದನ್ನು ಮನುಷ್ಯನ ಒಳಗೆ, ಆತ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಸಮಾಜದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಳಗೆ ಹುಡುಕಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಪರಕೀಯತೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೊಂದು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲೇ ಸ್ವಯಂಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ನಿಲುವಿಗೆ ಬಂದರು. ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ತೆರೆದಿಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು.

ಕಲಾತ್ಮಕ ಅನುಭವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅನುಭವವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತಿದೆ. ಈ ಮಾತಿನಂತೆ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯದ ಕಥನಕಾರರು ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನೇ ಕಲಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಕಥನಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟರು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ದೇವನೂರು ಮಹಾದೇವ, ಮನಜ, ಬರಗೂರು ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ, ಕುಂ. ವೀರಭದ್ರಪ್ಪನಂಥವರ ಕಥನಗಳು ಬಡತನ ಹಾಗೂ ಒಡೆತನದ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡವು. ಅಲ್ಲಿ ಶೋಷಣೆ ಎನ್ನುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಶೋಷಣೆಯೊಳಗಣ ಭಾಗವಾಗಿರುವ ವರ್ಗ ಶೋಷಣೆಯ ಹಲವು ಎಳೆಗಳು ಇವರ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು. ಬಹುಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿನ ವರ್ಗ ಶೊಷಣೆಯ ಚಹರೆಗಳು ಇವರ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾದವು. ಸಾಹಿತ್ಯವೆನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬದಲಿಸಲಾರದು. ಆದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ

ಎಂದು ನಂಬುತ್ತದೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದ. ಸಾಹಿತ್ಯವೆನ್ನುವುದು ಸಾಮಾಜಿಕರನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿತು. ವರ್ಗಾಧಾರಿತ ಸಮುದಾಯಗಳ ಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ಈ ಕಥನಕಾರರು ಅತ್ಯಂತ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿಳಿಸಿದರು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಿಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಭಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ, ಭಿನ್ನ ಆಶಯಗಳಲ್ಲಿ, ಭಿನ್ನ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಿತು. ಅದು ಬಳಸಿದ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಒಳಗೊಂಡ ವಸ್ತುವಿನ ವರೆಗೂ ಈ ಭಿನ್ನತೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮುಖ್ಯ ನಿಲುವಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತೋ ಹಾಗೆಯೇ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ತನ್ನ ಅದೇ ನಿಲುವನ್ನು ತಾಳಿಯೇ ಸೃಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ದಲಿತ ಬಂಡಾಯದ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯು ಸಹ ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ರೂಪುಗೊಂಡದ್ದು. ಬಹುಶಃ ಯಾವ ಒಂದು ಬೌದ್ಧಿಕ ವಲಯವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಾನತೆಯ ಕುರಿತು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯ ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತದೆಯೇ ಅಂತವುಗಳ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆ ಹೆಚ್ಚೂ ಕಮ್ಮಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮೈದಾಳಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅನುಸಂಧಾನ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನೇ ಕೊಳ್ಳು–ಕೊಡುವಿಕೆ, ಪ್ರಭಾವ–ಪ್ರೇರಣೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅನುಸಂಧಾನವು ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಒಳಗೊಂಡ ಅರ್ಥ, ಅದು ಅನುಸರಿಸಿದ ಶೈಲಿ, ಬಳಸಿಕೊಂಡ ನಿರೂಪಣಾ ಕ್ರಮವು ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ್ದೇ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಜನಮುಖಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸದಾ ತನ್ನ ವರ್ತಮಾನದ ಸಮಾಜವನ್ನು ತೆಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಆ ಸಮಾಜದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಬಳಕೆಗೊಳ್ಳದೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕಲಾತ್ಮಕತೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅನಾವರಣಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮನುಷ್ಯನು ತನಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೂಡಿಕೆದಾರನ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಬರಹಗಾರನ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಬೌದ್ಧಿಕ ಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಉತ್ಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕಾದುದು ಉತ್ಪಾದನೆಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿರುವಂತೆ, ಉತ್ಪಾದನೆಗೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿರುವುದನ್ನು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಸಂದರ್ಭದ ಕಥನಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ. ಭಿನ್ನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸರಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ, ವಿಭಿನ್ನವಾದ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಬದಲಾಗಿರಬಹುದೇ ವಿನಃ, ಅವುಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧ ಒಂದೇ ಬಗೆಯದ್ದು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಸಮಾಜದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಸಮಾಜದ ಒಂದು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೂ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ತೋರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಹೇಗೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದಿ ಚಿಂತನೆಯು ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಿಂತನೆಯ ಭಾಗವೋ ಹಾಗೆಯೇ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಸಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಅದು ಸಮಾಜದ ಅಲಕ್ಷಿತ ವಯಲಯವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕ ಅಂಶವಾಗಿಯೇ ಬಂದದ್ದು. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವನ್ನು ಅಂತರ್ಗತಿಸಿಕೊಂಡ ಈ ಲೇಖಕರ ಚಿಂತನೆಗಳು ಅಪ್ಪಟ ಸಮಾಜನಿಷ್ಠ ಹಾಗೂ ಸಮುದಾಯ ನಿಷ್ಠವಾಗಿಯೇ ಮೂಡಿಬಂದವು. ಇಂತಹ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನೇ ಅವರು ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವಾಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆಳುವ ವರ್ಗವು ರೂಪಿಸಿದ್ದ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಗಳಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯದ ಲೇಖಕರು ಆಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವರ್ಗದ ನೆಲೆಯಿಂದ ಹೊಸ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯದ ಎಲ್ಲಾ ಲೇಖಕರು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಾಧ್ಯಾಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದರು ಮತ್ತು ನಿರ್ವಚಿಸಿದರು. ಆ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯು ಬರೀ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಲೇಖಕರು ಬದುಕಿದ ಸಮಾಜ, ಕಾಲ ಮತ್ತು ಪರಿಸರಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಿದೆ.

ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡರೂ ಅದನ್ನು ಸಮಕಾಲೀನ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಶೋಷಿತ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ಅದನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭೂಮಾಲೀಕರು ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ದುಡಿಸಿಕೊಂಡ ಬಗೆಯನ್ನು, ತಳವರ್ಗದವರ ತುಂಡು ತುಂಡು ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ಕಬಳಿಸಿಕೊಂಡ ಬಗೆಯನ್ನು, ತುಂಡು ಭೂಮಿಗಳೇ ಖಂಡಗಳಾಗಿ ಭೂಮಾಲೀಕರ ಆಸ್ತಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಂಡ ವಿಧವನ್ನು, ಮುಂದುವರೆದು ನಂತರದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳು ದುರ್ಬಲ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತಿನ ವೃದ್ಧಿಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡ ರೀತಿಯನ್ನು... ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನೇರವಾಗಿಯೂ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅನೇರವಾಗಿಯೂ ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಮುಖ್ಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವಾದರೂ ಶೋಷಣೆಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡದ್ದುಂಟು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಶೋಷಣೆಗೆ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ವಾದ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದಂತೆಯೇ, ಆರ್ಥಿಕ ಶೋಷಣೆಗೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವೂ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಈ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದ್ದುಂಟು. ಆಯಾ ಸಾಹಿತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ವರ್ಗ ಶೋಷಣೆಗೆ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆರಂಭ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಇಂತಹ ಶೋಷಣೆಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ನೇರವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದರೆ, ನಂತರ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸಾಹಿತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕಾಲದ ಶೋಷಣೆಯ ವಿಧಾನಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಬದಲಾದ ಕಾಲದ ಶೋಷಣೆಯ ಭಿನ್ನ ಕೋನಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರಮುಖ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ

ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಭೌತಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳಂತೆಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಸಾಹಿತ್ಯ ಉತ್ಪಾದನೆ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಎಂಗಲ್ಸ್ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಪುನರುತ್ಪಾದನೆಯು ಚರಿತ್ರೆಯ ತಿರುಳು ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ಸಾಮಾಜಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಇದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಉತ್ಪಾದನೆಗೂ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಭೌತಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಹಿಂದೆ ಮನುಷ್ಯನ ಶ್ರಮದ ಜೊತೆಗೆ ಅವರ ಮನೋಸ್ಥಿತಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲೂ ಸಾಹಿತಿಯ ಶ್ರಮ ಮತ್ತು ಮನೋಸ್ಥಿತಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದುದರ ಉದ್ದೇಶವಿಷ್ಟೇ; ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಇತಿಹಾಸವಿದೆ. ಅದರದೇ ಆದ ಪರಂಪರೆಯಿದೆ. ಆ ಪರಂಪರೆಯ ಅನೇಕ ಭಿನ್ನ ರೂಪ–ಸ್ವರೂಪಗಳೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಕಳೆದ ಶತಮಾನದ ಎಪ್ಪತ್ತರ ದಶಕದ ನಂತರದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಈ ಹಿಂದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂತು. ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಯಿಂದ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ಭಾವದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯವರೆಗಿನ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲೂ ಅದು ತನ್ನತನವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಅಂದರೆ ಪರಿವರ್ತಿತ ಕಾಲದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಚಹರೆಗಳು ಬದಲಾದವು. ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಚಹರೆಗಳು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪುನರಾವರ್ತನೆಗೊಳ್ಳಲಾರವು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಪುನರಾವರ್ತನೆಗೊಂಡರೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಚಹರೆಗಳು ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ವರ್ತಮಾನದ ಮನುಷ್ಯನ ಆದ್ಯತೆಗಳು ಬೇರೆಯಾಗಿವೆ. ಇಂದು ನಾವು ಯಾವುದನ್ನು ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯೋತ್ತರ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ಭಿನ್ನ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯದ ಬೇರುಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಇಂದಿಗೂ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ ಅನೇಕ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನ.

ಈ ಪರಿವರ್ತನೆ ಎನ್ನುವುದು ಚಲನಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ತೀರಾ ಅಗತ್ಯ. ಏಕೆಂದರೆ ಹಿಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹೇಳದ್ದನ್ನು, ಅಥವಾ ಕಾಲದ ಒತ್ತಾಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಹಿಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಮಗ್ರಿಯಾಗದ್ದು ಇಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ದಕ್ಕುವ ಸಂದರ್ಭವಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಿಂದಿಗಿಂತಲೂ ಇಂದು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಕೀರ್ಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಈ ಸಂಕೀರ್ಣತೆ ಎನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಇದ್ದಾಗಲೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರ ದೇಶದಲ್ಲಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪಲ್ಲಟಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸಂಕೀರ್ಣಗೊಳಿಸಿದ್ದುಂಟು. ದಲಿತ–ಬಂಡಾಯದ ಬರಹಗಾರರು ಇಂತಹ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಂತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು. ಬಹುಶಃ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಚಳವಳಿಯ ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಗಿ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವೂ ಸಹ ಇಂತಹ ಚಲನಶೀಲತೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಸಮಾಜವು ಎಂದಿಗೂ ಏಕರೀತಿಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾಜಿಕರ ಅಭಿರುಚಿ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ದುಡಿಯುವವರನ್ನು ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಆರಂಭಗೊಂಡ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳೂ ಸಹ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿವೆ. ವರ್ಗ ಶೋಷಣೆ ಎನ್ನುವುದು ಅಂದೂ ಇತ್ತು. ಇಂದೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ವರ್ಗ ಶೋಷಣೆಯ ವಿಧಾನಗಳು ಬದಲಾಗಿವೆ. ಅದನ್ನೇ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿರುವುದು ಇಡೀ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಭೂಮಿ, ಬಡತನ, ಶೋಷಣೆ, ಹಸಿವು, ದೌರ್ಜನ್ಯ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಆರಂಭದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಇಂದಿಗೂ ಅದೇ ಮನೋಭಾವದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯದ ಬರಹಗಾರರಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಅವುಗಳು ಅನೇಕ ಹೊರಳುದಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿವೆ. ಆರಂಭದ ತಲೆಮಾರಿನ ಈ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಪುರೋಹಿಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಜಮೀನ್ದಾರಿ ಪದ್ಧತಿಗಳಂತಹವುಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಗುಡುಗಿದರು. ಕೆಲವರ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಕ್ರೋಶವಿತ್ತು. ಆವೇಶವೂ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ನಂತರ ಸಾಹಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ ಆಕ್ರೋಶದ ಸ್ವರೂಪ ಬದಲಾಯಿತು. ಶೋಷಣೆಯ ವರಸೆಗಳು ಬದಲಾದಂತೆ ಅದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವ ಕ್ರಮಗಳು ಬದಲಾಗಿವೆ. ಜಾಗತೀಕರಣ, ವ್ಯಾಪಾರೀಕರಣ, ಕೈಗಾರೀಕಿಕರಣ, ಆಧುನೀಕರಣ... ಮುಂತಾದವುಗಳು ತಳವರ್ಗದ ಬದುಕನ್ನು ದಿಕ್ಕೆಡಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿರುವ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಅಷ್ಟೇ ಸೂಕ್ತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಇನ್ನು ದಲಿಡ-ಬಂಡಾಯದ ಆತ್ಮಕಥೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಅವರ ಬದುಕಿನ ಮೇಲಾದ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಪ್ರಭಾವ ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಬರಹ ಹಾಗೂ ಬದುಕಿಗೆ ನೇರ ಸಂಬಂಧವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಬದುಕಿನ ಘಟನಾವಳಿಗಳಿಗೆ ಸೃಜನ ರೂಪವನ್ನು ತೊಡಿಸಿದೆ. ಜಾತಿ ಶೋಷಣೆಯ ಜೊತೆಗೆ ವರ್ಗ ಶೋಷಣೆಗೊಳಗಾಗಿ ಅವರುಗಳು ಅನುಭವಿಸಿದ ಅನೇಕ ಮುಜುಗರದ ಘಟನಾವಳಿಗಳೊಂದಿಗೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದುಡಿಮೆಯ ಪ್ರತಿಫಲ ದಕ್ಕದಿರುವುದೇ ತಳ ವರ್ಗಗಳ ಹಿಂದುಳಿವಿಕೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದು ಅನೇಕರ ಆತ್ಮಕಥನಗಳು ನಿರೂಪಿಸಿವೆ. ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಆತ್ಮಕಥೆಗಳು ಬಡತನ ಮತ್ತು ಹಸಿವು ತಳವರ್ಗಗಳ ಜೀವನ ಕ್ರಮವೂ ಹೌದು ಹಾಗೂ ಅದೊಂದು ಅನುಭವವೂ ಹೌದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿವೆ.

ಇಡೀ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದರೆ ಹಳೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾಜದ ನಿರೂಪಣೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ತಳವರ್ಗಗಳು ದುಡಿಯುವ ಯಂತ್ರಗಳು. ದೇವನೂರರ ಕುರಿಮಯ್ಯ, ಕುಂ.ವೀ.ಯವರ ಕತ್ತಲ, ಮೊಗಳ್ಳಿಯವರ ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ... ಮುಂತಾದ ಪಾತ್ರಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಶೋಷಣೆಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯವು ತಳವರ್ಗಗಳ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಪನ್ನತೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಲೇ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅದು

ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಕ್ಕೊಳಗಾದ ಬಗೆಯನ್ನು ಆಗ ಅದು ಒಳಗೊಂಡ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದೆ. ಈ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದ ವರ್ಗಗಳು ಅದರಿಂದ ಹೊರಬರಲಾಗದೇ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರ ಚಾಕರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಸವೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಚಿತ್ರಣಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ದೇವನೂರು ಮಹಾದೇವರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕಳೆದ ದಶಕದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾಗಿರುವ ಎಚ್.ಟಿ. ಪೋತೆಯವರ ಈವರೆಗಿನ ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಶೋಷಣೆ, ಬಡತನ, ಹಸಿವು, ಸಂಘರ್ಷ... ಮುಂತಾದ ವಿಚಾರಗಳ ಜೊತೆಗೆ ವರ್ಗ ತರತಮದ ಬಗೆಗಿನ ಅನೇಕ ಆಯಾಮಗಳು ಅನಾವರಣಗೊಂಡಿವೆ. ಬಡತನವು ತಳವರ್ಗದವರನ್ನು ಪರಾವಲಂಬಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿರೋಧಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದ ಅಧೀನ ಬದುಕು ಅವರದು. ತಳವರ್ಗದವರು ದುಡಿಯಬೇಕು, ಆದರೆ ದುಡಿಮೆಯ ಫಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅನುಭವಿಸಲಾರರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅನೇಕ ಸಾಹಿತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಕ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆ ಕನ್ನಡ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳ ಚಹರೆಗಳು ಬಹುವಿಧದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ವರ್ತಮಾನ ಜಗತ್ತಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮಾನದಂಡ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಅಂತೆಯೇ ಭಾರತೀಯ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ರಚನೆಯು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ತತ್ವವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದುದು ಎನ್ನುವ ಅಂಶವನ್ನು ಈ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಪುರಸ್ಕರಿಸಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ದಾಸ್ಯತ್ವದಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಶೋಷಿತ ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಮಾರ್ಗ ಸಮಾನತ್ವದ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿ, ಭೂಮಾಲೀಕರು, ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಗಂಟುಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವ, ಉಳ್ಳವರ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಇಲ್ಲದವರು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅದಕ್ಕೊಂದಿಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ಬೇಕು.. ಎನ್ನುವ ಅಂಶಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಸಿಗುತ್ತವೆ. ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಉದ್ಧೃತಗಳನ್ನು ನೀಡಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆಶಯದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯದ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದಿ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ನಿದರ್ಶನಗಳ ಭಾರದಿಂದ ಲೇಖನವನ್ನು ನಲುಗಿಸಿಲ್ಲ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುರಸರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಂತ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಆರೋಪಿಸಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಕನ್ನಡದ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದಿ ನೆಲೆಯ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಗ್ರಹಿಕೆಯ ಮಿತಿಗೆ ನಿಲುಕಿಸಿದಷ್ಟನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೇನಷ್ಟೇ. ಇಡೀ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ವರ್ಗಾಧಾರಿತ ಸಮಾಜದ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಜಾಗೃತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳ ಮನಸ್ತತ್ವದ ಪರಿವರ್ತನೆ ಅಗತ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಒಂದೆಡೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ "ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳು ಜಗತ್ತನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಇರುವ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದು"

ಎಂದು. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನು ತತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳು ಜಗತ್ತನ್ನು ನಿರ್ವಚಿಸಿದ ಪರಿಚಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದ. ಅಂತೆಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಸಹ ಹೇಗೆ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಿರ್ವಚಿಸಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ. ಇವುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ಅವನು ಚರಿತ್ರೆಯ ಚಕ್ರದ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡ. ಅದರಂತೆಯೇ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತಿಗಳೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮಾಜವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ರೀತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಲೇ, ತಾವು ಬಯಸಿದ, ಮಾನವೀಯ ಅಂತಃಕರಣವುಳ್ಳ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಯಸಬಹುದಾದ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಕ ಕಟ್ಟಿಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಚರಿತ್ರೆ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಚರಿತ್ರೆಯು ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯು ಬದಲಾದಂತೆ ಮನುಷ್ಯನ ಗುಣ ಸ್ವಭಾವಗಳೂ ಸಹ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಅದರಂತೆ ಮನುಷ್ಯನ ದುಡಿಮೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಫಲಗಳು ಸಹ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ, ಬದಲಾಗಿವೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಬಂಡವಾಳದಾರರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳೂ ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ದುಡಿಮೆಗಾರರ ಅನನ್ಯತೆಯು ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಕಳೆದು ಹೋದ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕನ್ನಡ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾಡಿದೆ. ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಸಂಕೋಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಜಾಗೃತಿಯ ಅಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರು ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಹೇಳಿದಂತೆ ಹೇಗಿರುತ್ತಾರೆಂದರೆ "Landlords, like all other men, love to reap where they never sowed." ಅಂತೆಯೇ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗವು ಸಹ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರಾಗಬೇಕಿದೆ. ಆತನೇ ಹೇಳಿದಂತೆ "Necessity is blind until it becomes conscious. Freedom is the consciousness of necessity." ತಳವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮೂಡಿಸುವ ಕೆಲಸ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯದುದ್ದಕ್ಕೂ ನಡೆದಿದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯ ಮುಖೇನ ವರ್ತಮಾನನವನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡು ಭವಿಷತ್‌ನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯ ಅರಿಯುವಿಕೆಗೆ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಅನೇಕ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಚರಿತ್ರೆಯೆಂದರೆ ಖಾಲಿಬಿಟ್ಟ ಸ್ಥಳವಲ್ಲ. ವಿಕಾಸಶೀಲಗುಣದಿಂದ ಕೂಡಿದುದು. ಆ ವಿಸಕನದಲ್ಲಿನ ತಳವರ್ಗಗಳ ಪಾತ್ರ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರೂಪಿಸಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದದ ಅನೇಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

❑

ಡಾ. ರಾಮಚಂದ್ರ ಗಣಾಪೂರ ಅವರು ಕಲಬುರಗಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಚಿಂಚೋಳಿ ತಾಲೂಕಿನ ಸುಲೇಪೇಟ ಗ್ರಾಮದವರು. "ಗುಲಬರ್ಗಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಆಧುನಿಕ ವಚನಕಾರರು" ಕುರಿತು ಎಂ.ಫಿಲ್ ಹಾಗೂ "ಪ್ರೊ. ಕೆ.ಎಸ್. ನಿಸಾರ್ ಅಹಮದ್‌ರವರ ಬದುಕು-ಬರಹ" ಎಂಬ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತು ಮಹಾಪ್ರಬಂಧ ರಚಿಸಿ ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಪದವಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಕಳೆದ 17 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಗುಲಬರ್ಗಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಕೇಂದ್ರ ಸೊಂಡೂರು, ರಾಯಚೂರು ಹಾಗೂ ಬೀದರ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಕರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ನಿಮ್ಮೊಡನಿದ್ದೂ ನಿಮ್ಮಂತಾಗದೆ' (ಸಂಶೋಧನ ಕೃತಿ), 'ಗುಲಬರ್ಗಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಆಧುನಿಕ ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ' (ಸಂಶೋಧನ ಕೃತಿ), 'ಪ್ರೊ. ಕೆ.ಎಸ್.ನಿಸಾರ್ ಅಹಮದ್' (ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ), 'ತನುವೆಂಬ ಮನೆಯೊಳಗೆ' (ಕವನ ಸಂಕಲನ), 'ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮೀಕ್ಷೆ' (ವಿಮರ್ಶಾ ಕೃತಿ), ಸಂಪಾದಿತ ಕೃತಿಗಳು: 'ನಾಡೋಜ ಡಾ.ಕೆ.ಎಸ್.ನಿಸಾರ್ ಅಹಮದ್', 'ಸುವರ್ಣ ದಾಂಪತ್ಯ', 'ಕ್ವಾಟಿ ಜಾನಪದ', 'ಕುಸುಮಾಂಜಲಿ', 'ಶಿಷ್ಯನೆಂಬಾ ವನಕ್ಕೆ', 'ನಾಗಾರ್ಜುನ ಕಾಳಗ', 'ಅಂಬಿಗರ ಚೌಡಯ್ಯನವರ ವಚನಗಳು', 'ಹೋರಾಟಗಾರ ವಿಠ್ಠಲ್ ಹೇರೂರು', 'ಕಲ್ಯಾಣ ಕಿರಣಗಳು', 'ಅರಿವಿನ ಗುರು' ಎಂಬ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ಲೋಕಕ್ಕೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಗುಲಬರ್ಗಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಹಾಲಹಳ್ಳಿ-ಬೀದರ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಕೇಂದ್ರದ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಕಾಲಿಕ ಅತಿಥಿ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ 'ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ' ಸಂಪಾದಿತ ಸಂಪುಟವು ಸಾಹಿತ್ಯಾಸಕ್ತರು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಶಿಕ್ಷಕರು, ಅಧ್ಯಾಪಕರು, ಸಂಶೋಧನಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರೂ ಕೂಡ ಓದಲೇಬೇಕಾದ ಕೃತಿಯಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ೨೯ ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ವಿವಿಧ ಲೇಖಕರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ, ಚಳುವಳಿಯ ಅವಲೋಕನವಿದೆ. ವಿವರಣೆ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ಚರ್ಚೆ, ಚಿಂತನೆ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ನಾಡಿನ ಹಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಬರೆದಿರುವ ಲೇಖನಗಳಿವೆ. ಸಾಹಿತ್ಯಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಹೋರಾಟದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮತ್ತು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಚಿಂತಕರು ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಕೃತಿಯು ಹೊಸಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಂಶೋಧನಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಆಕರವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಅಮೂಲ್ಯ ಆಕರ ಕೃತಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿರುವ ಡಾ. ರಾಮಚಂದ್ರ ಗಣಾಪೂರ ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪುಟದ ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಯೋಜನಾ ಸಂಚಾಲಕರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಾರಸ್ವತ ಲೋಕದ ಪರವಾಗಿ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು ಸಲ್ಲಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ, ಶ್ರೀಯುತರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಇಂತಹ ಮಹತ್ತರ ಕೃತಿಗಳು ಮೂಡಿ ಬರಲಿ ಎಂದು ಶುಭ ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ.

-ಪ್ರೊ. ಎಚ್.ಟಿ. ಪೋತೆ
ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಗುಲಬರ್ಗಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕಲಬುರಗಿ

ISBN 978-93-91429-50-8

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಪ್ರಕಾಶನ
ಸರಸ್ವತಿ ಗೋದಾಮು, ಕಲಬುರಗಿ - ೧

ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬಾಂಧವ್ಯ

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಎ.ಎನ್. ಸಿದ್ದೇಶ್ವರಿ

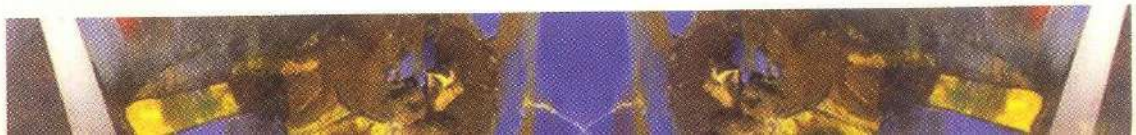

೧೦. ಕನ್ನಡ–ತೆಲುಗು : ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯ / ೧೬೨
ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ
೧೧. ಕನ್ನಡ–ತೆಲುಗು : ಆಧುನಿಕ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳು/ ೧೮೧
ಡಾ. ಎಂ. ರಾಮನಾಥಂ ನಾಯುಡು
೧೨. ಕನ್ನಡ–ತೆಲುಗು : ಕಾವ್ಯ ಸ್ವರೂಪ / ೧೯೫
ಡಾ. ವೃಷಭೇಂದ್ರಾಚಾರ್ ಅರ್ಕಸಾಲಿ
೧೩. ಕನ್ನಡ–ತೆಲುಗು : ಮಹಿಳಾ ಕವನಗಳು / ೨೦೦
ಡಾ. ರಾಜೇಶ್ವರಿ ದಿವಾಕರ್ಲ
೧೪. ಕನ್ನಡ–ತೆಲುಗು : ದಲಿತ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ / ೨೧೨
ಪ್ರೊ. ಅಣ್ಣಮ್ಮ
೧೫. ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ
ಪರಸ್ಪರ ಅನುವಾದಗಳು - ಒಂದು ಪಕ್ಷಿನೋಟ / ೨೨೬
ಮಾರ್ಕಂಡಪುರಂ ಶ್ರೀನಿವಾಸ
೧೬. ಕನ್ನಡ–ತೆಲುಗು : ಗಾದೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಂಧವ್ಯ / ೨೪೩
ಡಾ. ವಿ. ನಾರಾಯಣಪ್ಪ
೧೭. ಕನ್ನಡ–ತೆಲುಗು : ಜಾನಪದ ಕಲಾ ಬಾಂಧವ್ಯ / ೨೭೨
ಡಾ. ಎ.ಎನ್. ಸಿದ್ದೇಶ್ವರಿ
೧೮. ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಯಕ್ಷಗಾನ ಪರಂಪರೆ / ೨೮೫
ಪ್ರೊ. ಜಿ.ಎಸ್. ಮೋಹನ್
೧೯. ತೊಗಲುಗೊಂಬೆ ಕಲೆ :
ಗಡಿ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಪ್ರತಿನಿಧೀಕರಣ / ೨೯೭
ಸ. ರಘುನಾಥ
೨೦. ಕನ್ನಡ–ತೆಲುಗು : ರಂಗಭೂಮಿ ಬಾಂಧವ್ಯ / ೩೦೩
ಡಾ. ಬಿ.ಎಸ್. ಶಿವಕುಮಾರ್
ಲೇಖಕರ ವಿಳಾಸಗಳು / ೩೩೧

೧೦

ಕನ್ನಡ–ತೆಲುಗು : ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯ

ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ

ಮಮಾಪಿ ಚ ಕ್ಷಪಯತು ನೀಲಲೋಚನಃ।
ಪುನರ್ಭವಂ ಪರಿಗತಶಕ್ತಿರಾತ್ಮಭೂ॥

ಕಾಳಿದಾಸನ ಈ ಮಾತು ಅಭಿಜ್ಞಾನ ಶಾಕುಂತಲದ ಭರತವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವಂತಹದ್ದು. ಆತ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿರುವ ಸಂದರ್ಭ ಬೇರೆಯಾದರೂ ಅದು ಇಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತಿನ ತಾತ್ಪರ್ಯ 'ಸ್ವಯಂಭುವಾದ, ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯಾದ ಶಿವನು ನನಗೆ ಪುನರ್ಜನ್ಮವನ್ನು ಕೊಡದಿರಲಿ' ಎಂಬುದು. ಕೀರ್ತನಕಾರರ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಇಂತಹದ್ದೆ. ಅವರಿಗೆ ಪುನರ್ಜನ್ಮದ ನಂಬಿಕೆಗಿಂತ ಇರುವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆನ್ನುವಂತಹದ್ದು ಮುಖ್ಯ. ಮನುಷ್ಯ ಇರುವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾರ್ಥಕ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಜೀವನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಜೊತೆಗೆ ಆತ್ಮದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಕೀರ್ತನಕಾರರ ನಿಲುವು. ತಮ್ಮ ಲೌಕಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬದುಕಿನತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡಿದವರು ಕೀರ್ತನಕಾರರು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಆ ಬದುಕಿಗೆ ಮೂಲವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಗಳಿಂದ, ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ಹೊರಗಿಡಲಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆಯೇ ತಮ್ಮ ಅಲೌಕಿಕ, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಅರುಹಿದರು. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಕ್ಕೆ, ತಮಗಾದ ಪ್ರಭಾವಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಕುರಿತು, ಆತ್ಮ ಹಾಗೂ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು, ಭವ–ಬಂಧನಗಳನ್ನು ಕುರಿತು, ತಮ್ಮ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕಿನ ಸಂಘರ್ಷಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮದೇ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮದೇ ಭಾವದಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮದೇ

ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು, ಬದುಕಿನ ಜೊತೆಗೆ ಲೋಕದ ಉದ್ಧಾರವನ್ನು ಬಯಸಿದವರು ಕೀರ್ತನಕಾರರು. ಈ ಕೀರ್ತನ ಪರಂಪರೆ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ತೆಲುಗು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇದು ಅನೇಕ ಸಾಮ್ಯತೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯ ಕೀರ್ತನ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹಕ್ಕಿನೋಟದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖ ಮಾಡಲಾಗಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಒಟ್ಟಾರೆ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆಶಯದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಬದುಕಿನವರೆಗೂ ಅನೇಕ ಕೊಳ್ಳುಕೊಡುವಿಕೆಗಳು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ನಡೆದದ್ದುಂಟು. ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮೂಲದಿಂದ ಬಂದ ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳು ಸಹೋದರ ಭಾಷೆಗಳು. ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಎರಡು ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರದೇಶದ ಬಹುಪಾಲು ಪ್ರದೇಶಗಳು ರಾಜಾಡಳಿತದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ಒಂದೇ ರಾಜಮನೆತನದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದದ್ದುಂಟು. ಜೊತೆಗೆ ದೀರ್ಘವಾದ ಗಡಿಯ ನಂಟನ್ನೂ ಈ ಎರಡು ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಹೊಂದಿವೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕತೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದ ಹಿಡಿದು ವರ್ತಮಾನದವರೆಗೂ ಸಂಕರಗೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳು, ಭಾಷಿಕ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಅನೇಕ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯತೆಗಳನ್ನೂ ಹೊಂದಿವೆ. ಇಂತಹ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಾಮ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಬದುಕಿನ ಆಯಾಮಗಳನ್ನುಳ್ಳ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿನ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಸಹ ಅನೇಕ ಸಾಮ್ಯತೆಗಳೊಂದಿಗೆ, ಏಕಾಶಯದೊಂದಿಗೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಭಕ್ತಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಪ್ರಮುಖ ಭಾಷೆಗಳಾದ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗಿನ ಪಾತ್ರ ಬಹು ಮಹತ್ವದ್ದು. ದ್ವೈತ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಆಶಯಗಳನ್ನು ಜನಪರಗೊಳಿಸುವ ಭಕ್ತಿ ಆಂದೋಲನದ ಭಾಗವಾಗಿ ಬಂದದ್ದು ಈ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆ. ಅದು ತನ್ನ ಆಶಯದ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಸಮಾಜದ ನೈತಿಕ ಜೀವನ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನೂ ಬಯಸಿತು. ಸರಳ, ಸುಂದರ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಗೊಂಡ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಜನಪ್ರಿಯಗೊಂಡು ಜನರ ನಾಲಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ನಲಿದಾಡಿದವು. ಭವಬಂಧನದ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯೇ ಮುಖ್ಯ ಸಾಧನ ಎಂದು ಸಾರಿದ ಕೀರ್ತನಕಾರರು, ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವೂ ಕೂಡ ಅಗತ್ಯ ಎಂದು ಸಾರಿದರು. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಕ್ತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು

ತನ್ನಲ್ಲಿ ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮುಖ್ಯ ತತ್ತ್ವ ಭಕ್ತಿ. ಮೂಲ ಸತ್ಯ ಭಗವಂತ. ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಭಗವಂತನನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದವರು. ಕೀರ್ತನಕಾರರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದರೆ ಭಗವತ್ದರ್ಶನ ತಮಗಾದರೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅದು ಸಕಲ ಜನಸಮುದಾಯಕ್ಕೂ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ್ದು. ಇಂತಹ ಸತ್ಯದ ಅನ್ವೇಷಣೆಗೆ ತೊಡಗಿದಾಗ ಅವರು ಬದುಕನ್ನು ಕುರಿತು ಆಳವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದರು. ಆಗ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಚಾರ-ವಿಚಾರಗಳನ್ನು, ಅಂಧಾನುಕರಣೆಗಳನ್ನು, ಮೌಢ್ಯತೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಚಿಸಿದರು. ಸಲ್ಲದ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದರು. ಮುಕ್ತಿಯ ಸಾಧನೆಗೆ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಶ ಭಕ್ತಿಯೇ ಮುಖ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು. ತಮ್ಮ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಸಂದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪದಕಟ್ಟಿ ಹಾಡಿದರು. ಒಂದೆಡೆ ನೆಲೆನಿಲ್ಲದೆ ಸಂಚಾರಿಗಳಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕು ಹಸನಾಗಬೇಕೆಂದು ಹಂಬಲಿಸಿದರು. ಇಂತಹ ಭಕ್ತಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದು, ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚಿಸಿದವರನ್ನು ದಾಸರೆಂದು ಗುರುತಿಸಲ್ಪಟ್ಟರೆ, ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ವಾಗ್ಗೇಯ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದು, ಆ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ವಾಗ್ಗೇಯಕಾರರೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯ.

ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಹತ್ತು ಹಲವು ಆಯಾಮಗಳಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಸಮೃದ್ಧಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಭಕ್ತಿಯೇ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕು ಅದಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮರೆತಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿನ ಆಗುಹೋಗುಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹರಿಯನ್ನು ಕಾಣುವ, ಸೇರುವ ಹಂಬಲವನ್ನು ಕೀರ್ತನಕಾರರು ತಮ್ಮ ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಹೊರ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯವು 'ವ್ಯಾಸಕೂಟ' ಮತ್ತು 'ದಾಸಕೂಟ' ಎನ್ನುವ ಮುಖ್ಯಧಾರೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಧಾರೆಗಳು ಎರಡಾದರೂ ಸೇರುವ ಗಮ್ಯ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ. ಇದರಂತೆಯೇ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಸಹ ಎರಡು ಪ್ರಮುಖ ಯುಗಗಳನ್ನು ಕಂಡಿದೆ. ಅವೆರಡನ್ನು ನಡೆಸಿದವರು ಅನ್ನಮಯ್ಯ ಮತ್ತು ತ್ಯಾಗಯ್ಯ. ಇವರಿಬ್ಬರ ಕಾಲ ಬೇರೆಯಾದರೂ ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ. ಸಂಗೀತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಕ ರಸಾನಂದವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಲೇ ಲೋಕದ ಹಿತ ಬಯಸಿದ್ದು ಇವರ ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಮುಖ್ಯ ಆಶಯ. ಈ ಇಬ್ಬರು ಲೋಕವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವರು. ತಮ್ಮ ಅನುಭವದ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜರುಗಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಂಶಕ್ಕೂ ಅಕ್ಷರಾಕೃತಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಜನರಲ್ಲಿನ ವಿಷಯಲೋಲುಪತೆ, ಡಾಂಭಿಕತೆ, ಉಳ್ಳವರ ದರ್ಪದ ಬದುಕು, ದುರಾಚಾರಗಳು, ಅಸಮಾನತೆ, ಕಪಟತೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ

ಖಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಸಂಸಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ಸದಾಚಾರಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ, ಸತ್ಪ್ರವರ್ತನೆಯಿಂದ ನಿಯಮನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಬದುಕುತ್ತ ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೋಧಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯ ನರಹರಿತೀರ್ಥರಿಂದ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ವ್ಯಾಸರಾಯ, ಪುರಂದರದಾಸ ಮತ್ತು ಕನಕದಾಸರಿಂದ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು. ನಂತರದಲ್ಲಿ ವಾದಿರಾಜ, ವಿಜಯದಾಸ, ಜಗನ್ನಾಥದಾಸ, ಪ್ರಸನ್ನವೆಂಕಟದಾಸ ಮುಂತಾದವರಿಂದ ಕೀರ್ತನ ವಾಙ್ಮಯದ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿತು. ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನ ಪರಂಪರೆಯು ಕೃಷ್ಣಮಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ಆರಂಭಗೊಂಡಿತು. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ಔನ್ನತ್ಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು. ಇದರ ಮುಂದುವರಿಕೆಯು ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯ ಮಕ್ಕಳು, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು, ಕಂಚೆರ್ಲ ಗೋಪನ್ನ(ಭದ್ರಚಾಲ ರಾಮದಾಸ), ಕ್ಷೇತ್ರಯ್ಯ, ತ್ಯಾಗರಾಜ, ನಾರಾಯಣ ತೀರ್ಥ, ಸಾರಂಗಪಾಣಿ, ಧರ್ಮಪುರಿ ಸುಬ್ಬಯ್ಯರ್, ರಾಕಮಚರ್ಲ ವೆಂಕಟದಾಸು, ಸುಬ್ಬರಾಂ ದೀಕ್ಷಿತ್... ಮುಂತಾದವರ ಮೂಲಕ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿತು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ರಾಗಯುಕ್ತವಾಗಿ ಹಾಡತಕ್ಕಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯ ಆವಿರ್ಭವಿಸಿತ್ತು. ಅದು ವಚನಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜನಮಾನಸವನ್ನು ಗೆದ್ದಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ ರಾಗಯುಕ್ತವಾಗಿ ಹಾಡತಕ್ಕಂತಹ ಹಾಡುಗಳು ಸಹ ಇದ್ದವು. ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ 'ಬೆದಂಡೆ'ಯು ಹಾಡುಗಬ್ಬವಾಗಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಹಾಡುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನದಿಂದಲೂ ಇತ್ತೆಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ನಂತರ ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಶತಮಾನದ ವಚನಕಾರರಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಾನುಭವದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಾಗಿ ಹಾಡು ಬಳಕೆಯಾಯಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಮುಂದೆ ಹರಿದಾಸರಿಗೆ ಈ ವಚನಗಳು ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾದವು. ನಂತರ ವೈಷ್ಣವ ಧರ್ಮಾನುಯಾಯಿಯಾಗಿದ್ದ ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸರಾಯರು ರಾಜಗುರುಗಳಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಭಾಗವತ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಕೀರ್ತನೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸ್ಫೂರ್ತಿ ದೊರೆಯಿತು.

ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೃಷ್ಣಮಾಚಾರ್ಯರಿಗಿಂತ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿತ್ತೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಗ್ರಂಥಸ್ಥವಾದ ಆಧಾರಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ರಚನೆ ಮಾಡಿ, ಕೀರ್ತನೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು, ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಕೀರ್ತನಕಾರ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯ. ಆದರೂ ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಪದ ಪರಂಪರೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇತ್ತೆನ್ನುವ ಅಂಶ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ತೆಲುಗಿನ ಆದಿಕವಿ ನನ್ನಯ್ಯನಿಗಿಂತ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ದ್ವಿಪದಿ, ತರುವೋಜ, ಮಧ್ಯಾಕ್ಕರ, ರಗಳೆ ಮುಂತಾದ ಛಂದಸ್ಸುಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಶಾಸನಾಧಾರಗಳಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ೧೨ನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ನನ್ನೆಚೋಡನು ಉಯ್ಯಾಲೆಯ ಹಾಡು,

ಗೌಡು ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದರೆ, ೧೩ನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಪಾಲ್ಕುರಿಕೆ ಸೋಮನಾಥನು ಪರ್ವತಪದ, ಆನಂದಪದ, ಶಂಕರಪದ, ನಿವಾಳಿಪದ, ಬೆಳ್ದಿಂಗಳ ಪದಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಮೇಲಿನ ಅಂಶಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇದ್ದುದಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ದಾಸ ವಾಙ್ಮಯ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಸಂಗೀತಬದ್ಧವಾಗಿ ರಚಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದೆ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪುರಂದರದಾಸರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಗೀತವು ಈ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯ ಕೀರ್ತನಕಾರರಿಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಯಿತೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಒಂದೆಡೆ ನೆಲೆನಿಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸುವ ಸಲ್ಲಕ್ಷಣವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿರಬಹುದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾ: ಕನ್ನಡದ ಪುರಂದರದಾಸರು ಹಾಗೂ ತೆಲುಗಿನ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರವಾದ ತಿರುಮಲದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದಂತೆಯೂ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಹಾಡಿದಂತೆಯೂ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನ ಕೀರ್ತಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಪುರಂದರದಾಸರು ಆತನನ್ನು ದರ್ಶಿಸಲು ಸ್ವತಃ ತಿರುಮಲಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆತನನ್ನು 'ಪುಂಭಾವ(ಪುರುಷರೂಪಿ–ಚರಮ ದೇಹಿ) ವೆಂಕಟೇಶ್ವರ'ನೆಂಬುದಾಗಿ ಕೀರ್ತಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅನ್ನಮಯ್ಯನೂ ಪುರಂದರದಾಸರನ್ನು ವಿಠಲಸ್ವಾಮಿಯೆಂದು ಕರೆದನು. ಅವರಿಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಭೇಟಿಯ ಗುರುತಾಗಿ ಒಂದು ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಕೀರ್ತನೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟದೇವತೆಗಳನ್ನು ನೆನೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಕೀರ್ತನೆ ಹೀಗಿದೆ.

ಪಲ್ಲವಿ: ನಾರಾಯಣತೇ ನಮೋ ನಮೋ

೧ನೆಯ ಚರಣ: ಭವನಾರದ ಸನ್ನು ತ ನಮೋ ನಮೋ
ಮುರಹರ ನಗಧರ ಮುಕುಂದ ಮಾಧವ
ಗರುಡ ಗಮನ ಪಂಕಜ ನಾಭ
ಪರಮಪುರುಷ ಭವಭಂಜನ ತೇ ನಮೋ (ಕೇಶವ)
ನರಮೃಗ ಶರೀರ ನಮೋ ನಮೋ

೨ನೆಯ ಚರಣ : ಜಲಧಿ ಶಯನ ರವಿಚಂದ್ರ ವಿಲೋಚನ
ಜಲರುಹ ಭವನುತ ಚರಣ ಯುಗ
ಬಲಿಬಂಧನ ಗೋವರ್ಧನ ವಲ್ಲಭ
ನಳಿನೋದರ ತೇ ನಮೋ ನಮೋ

೩ನೆಯ ಚರಣ : ಆದಿದೇವ ಸಕಲಾಗಮ ಪೂಜಿತ
ಯಾದವಕುಲ ಮೋಹನ ರೂಪಾ
ವೇದೋದ್ಧಾರ ತಿರುವೆಂಕಟ ನಾಯಕ
ನಾದ ಪ್ರಿಯ ತೇ ನಮೋ ನಮೋ
(ವೇದೋದ್ಧಾರಕ ವೆಂಕಟ ನಾಯಕ
ಪುರಂದರ ವಿಠಲಾ ನಮೋ ನಮೋ)

ಇಲ್ಲಿ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನು ತಿರುವೆಂಕಟನಾಯಕನನ್ನು ಇಷ್ಟದೈವವನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪುರಂದರದಾಸರು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟದೈವವಾದ ಪುಂಡರೀಕ ವಿಠಲನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರವರ ಇಷ್ಟ ದೈವದ ಅಂಕಿತಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ.

ವೆಂಕಟೇಶ್ವರ ಆಲಯದ ದರ್ಶನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಪುರಂದರದಾಸರು ಕೆಲವು ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಂತಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ ರೂಪುರೇಖಾ ವಿಲಾಸಗಳನ್ನು, ಆಭರಣಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಾವು ಬರೆದ ಒಂದು ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ 'ಕಂಡೆ, ಕಂಡೆ ಸ್ವಾಮಿಯ ಬೇಡಿಕೊಂಡೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾ, "ಕೋಟಿ ಸೂರ್ಯಪ್ರಭಕ್ಕೆ ಸಮಾನನು, ಕಿರೀಟಧಾರಿಯೂ, ವಿಸ್ಮಯಗೊಳಿಸುವ ಮಂದಸ್ಮಿತ ವದನನು, ಲಲಾಟತಿಲಕಧಾರಿಯೂ, ಅಸಮಾನವಾದ ಶಂಖಚಕ್ರಗದಾದಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಚತುರ್ಭುಜಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಪಾದಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಧರಿಸಿದವನೂ, ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹರಕೆಗಳನ್ನು ತೀರಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿಸಮೇತ ವಸೂಲು ಮಾಡುವವನೂ, ಉಪ್ಪಿನ ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವವನು, ತೀರ್ಥವನ್ನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವವನೂ(ಸೇರಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಪೈಸೆಯಂತೆ), ಶೇಷತಲ್ಪಗತನೂ, ಜಗತ್ಪತನಾದ ವೆಂಕಟರಮಣನ ಪಾದಗಳನ್ನು ದರ್ಶಿಸಿದೆ. ವಕ್ಷಸ್ಥಲದ ಮೇಲೆ ನಿವಾಸವಿದ್ದ ಶ್ರೀದೇವಿ(ಲಕ್ಷ್ಮಿ)ಯನ್ನು ರಮಣೀಯವಾದ ಕೌಸ್ತುಭವನ್ನು ಕಂಡೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಗರುಡ, ಕಿನ್ನರ, ನಾರದ, ಗಂಧರ್ವರನ್ನು ಕಂಡೆ. ಭಕ್ತರಿಗೆ ವರವನ್ನೀಯುವ ವರದ ಹಸ್ತವನ್ನು ಕಂಡೆ. ಶೇಷಾಚಲ ನಿವಾಸಿ, ವರಗಳನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸುವ ಸ್ವಾಮಿ, ಸಾಗರ ಶಯನನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಕಂಡೆ". ಈ ಕೃತಿಯು ಮುಖಾರಿ ರಾಗದಲ್ಲಿ ಮಟ್ಟಿ ಅಥವಾ ಮಧ್ಯ ತಾಳದಲ್ಲಿದೆ. ಇದು "ಕಂಡೆ ಕಂಡೆ ಸ್ವಾಮಿಯ ಬೇಡಿಕೊಂಡೆ, ಕಂಡೆ ತಿರುಪತಿ ವೆಂಕಟೇಶನಾ....." ಎಂಬ ಪದಗಳಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಪಿರಾಗ ಆದಿತಾಳದಲ್ಲಿ "ಧಣಿಯ ನೋಡಿದನೋ ವೆಂಕಟರಮಣ ಧಣಿಯ ನೋಡಿದೆ. ಶಿಖಾಮಣಿ ತಿರುಮಲನ" ಎಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ತಾನು ಸಿರಿವಂತ ದೇವನಾದ ವೆಂಕಟಾಚಲಪತಿಯನ್ನು ಕಂಡುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾ "ತಿರುಮಲೆಗೆ ಮುಕುಟಾಯಮಾನನು, ಪಾದಗಳಿಗೆ ಅಂದುಗೆಗಳನ್ನುಳ್ಳವನೂ, ಪಿತಾಂಬರಧಾರಿಯೂ, ಹೊಳೆಯುವ ವೈಢೂರ್ಯದ ವಡ್ಯಾಣವನ್ನುಳ್ಳವನೂ, ಜೋತಾಡುವ ಮಕರ ಕುಂಡಲಗಳುಳ್ಳವನೂ, ಕೌಸ್ತುಭ, ವೈಜಯಂತಿ, ಭುಜಕೀರ್ತಿಗಳನ್ನು

ಧರಿಸಿದವನೂ, ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಸೊಗಸಾದ ತಿಲಕವನ್ನು ತೀಡಿಕೊಂಡವನೂ, ಶಂಖಚಕ್ರಧಾರಿಯೂ, ಮುಂಗೈಗೆ ರನ್ನಕಂಕಣವನ್ನು ತೊಟ್ಟವನೂ, ಶಂಖ ನಿನಾದಗೈಯ್ಯುವವನೂ, ಈ ಭೂಲೋಕವೇ ವೈಕುಂಠವೆಂದು ತನ್ನ ಹಸ್ತದಿಂದ ಸೂಚಿಸುವವನೂ, ಬಡ್ಡಿಕಾಸಿನವನೂ, ಕಸ್ತೂರಿ ಚಂದನ ಲೇಪಿತ ಗಾತ್ರನೂ, ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗುವ ಬೇಟೆಗಾರನೂ, ಸೃಷ್ಟಿಕಾರಕನೂ ಆದ ಸ್ವಾಮಿ"ಯನ್ನು ದರ್ಶಿಸಿದಂತೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹಾಡಿ ಕೀರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂರನೆಯ ಕೀರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಪುರಂದರದಾಸರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. "ನಂಬಿದೆ ನಿನ್ನ ಪಾದವಾ, ವೆಂಕಟರಮಣಾ, ನಂಬಿದೆ ನಿನ್ನ ಪಾದವಾ", "ನಂಬಿದೆ ನಿನ್ನ ಪದಾಂಭುಜಯುಗಳವ........ ಚೆಂದಾಗಿ ಸಲುಹು ಮಂದರಧರನೆ" ಎಂದು ತಮ್ಮ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಾವೇರಿ ರಾಗದಲ್ಲಿ ಹಾಡಿದ ಒಂದು ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟರಮಣನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತನ ಮನೆಗೆ ಬರುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾರೆ. "ಬಾರಯ್ಯಾ ವೆಂಕಟರಮಣ, ಭಕ್ತರ ಮನೆಗೆ" ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿಯ ದಶಾವತಾರಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸುತ್ತಾ ಆದಿಕಚ್ಛಪ, ಮುದದಿ-ಸೂಕರ, ಸದಯ-ನರಸಿಂಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬುದ್ಧ, ಕಲ್ಕಿ ಅವತಾರಗಳವರೆಗೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಿಲಹರಿ ರಾಗ ಆದಿತಾಳದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತಾ ದಶಾವತಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಲೋಪಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುವಂತೆಯೂ, ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವಂತೆಯೂ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಜೋಗುಳ ಹಾಡನ್ನೂ ಸಹ ಪುರಂದರದಾಸರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಬಳಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಶಂಸೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದ ಪುರಂದರದಾಸರ ಗುರುವಾದ ವ್ಯಾಸರಾಯರು ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ ಮೇಲೆ ತೋಡಿ ರಾಗ ರೂಪಕ ತಾಳದಲ್ಲಿ "ನಿನ್ನ ನೋಡಿ ಧನ್ಯನಾದೆನು ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸ"- ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಂದು ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಉಳಿದಂತೆ ಕನ್ನಡದ ಅನೇಕ ದಾಸರೂ ಸಹ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ ಮೇಲೆ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ "ಶ್ರೀವೆಂಕಟೇಶ್ವರ ಪಾಲಿಸೋ ನಿನ್ನ ಶ್ರೀಪಾದ ಸೇವಾರ್ಥ ನಡಿಸೋ"(ವಿಠ್ಠಲ ಅಂಕಿತವನ್ನುಳ್ಳದ್ದು), "ತೂಸಣಕಭೂಷಣ, ಯದುಭೂಷಣ, ಶೇಷಗಿರಿವಾಸ, ಶ್ರೀವರವೆಂಕಟೇಶ" (ವಹಲ ಅಂಕಿತವುಳ್ಳದ್ದು), "ವೆಂಕಟೇಶ ಭವ ಸಂಕಟ ಪರಿಹರಿಸೋ, ನಿನ್ನವರ ಮನ್ನಿಸೋ"(ಶ್ರೀಪತಿವಿಠ್ಠಲನ ಅಂಕಿತ)" ಎನ್ನುವವು ಪ್ರಮುಖವಾದವು.

ಕನ್ನಡದ ಹರಿದಾಸರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮನ್ನಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದದ್ದು ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ. ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಕವಿಗಳಿದ್ದರು. ಅವರ

ಮೂಲಕವಾಗಿಯಾದರೂ ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಪ್ರಭಾವ ತೆಲುಗಿನ ಮೇಲೆ, ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಮೇಲೆ ಆಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು, ಅವುಗಳ ಕೊಡು-ಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯನ್ನು, ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಭಾವಳಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ನಂತರದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವ.

ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳದಂತೆ ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನ ಪರಂಪರೆ ಆರಂಭವಾಗುವುದು ನರಹರಿತೀರ್ಥರಿಂದ. ಇವರು ೧೩ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಗೆ ಅಥವಾ ೧೪ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಇವರು ರಚಿಸಿದ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ 'ಎಂತು ಮರುಳಾದೆ' ಮತ್ತು 'ಹರಿಯೇ ಇದು ಸರಿಯೆ' ಎನ್ನುವ ಎರಡು ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿವೆ. ಇವರು 'ರಘುಕುಲತಿಲಕ' ಎನ್ನುವ ಅಂಕಿತದಿಂದ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಂತೆ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದವರು ಶ್ರೀಪಾದರಾಯರು. ಇವರು ರಚಿಸಿದ 'ಭ್ರಮರಗೀತೆ', 'ವೇಣುಗೀತೆ', 'ಗೋಪಿಗೀತೆ'ಗಳು ಗೇಯತೆಯಿಂದ ಸೊಗಸಾಗಿವೆ. ಇವರು ಕೀರ್ತನೆ, ಸುಳಾದಿ, ಉಗಾಭೋಗ ಮತ್ತು ವೃತ್ತನಾಮ ಎಂಬ ರಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಹರಿಭಕ್ತಿ, ನೀತಿಬೋಧೆ, ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಚಿಂತನೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇವರ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿದೆ.

ಶ್ರೀಪಾದರಾಯರ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿ ಪಂಡಿತೋತ್ತಮನಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದ ಕೀರ್ತನಕಾರ ವ್ಯಾಸರಾಯ. ಕನ್ನಡ ದಾಸ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಕೂಟ-ದಾಸಕೂಟಗಳಿಗೆ ಆಧಾರಸ್ತಂಭವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಹರಿದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ಥಿರವಾದ ನೆಲೆಯನ್ನೊದಗಿಸಿದನು. ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸರಿಂದ ವಿಶೇಷ ಮನ್ನಣೆ ಪಡೆದನು. "ಶ್ರೇಷ್ಠ ತರಗತಿಯ ಪಂಡಿತನೂ ಯತಿಯೂ ಆಗಿ ತತ್ಕಾಲೀನ ಜನಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಿ ಶಿಷ್ಯರ ಮೂಲಕ ದಾಸಕೂಟ ವಾಙ್ಮಯಕ್ಕೆ ಎತ್ತರದ ಪೀಠವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಕನ್ನಡ ಜನತೆಗೆ ಮಹೋಪಕಾರ ಮಾಡಿದ ಮಹಾವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ವ್ಯಾಸರಾಯನನ್ನು ನೆನೆಯಬೇಕು" ಎನ್ನುವ ರಂ.ಶ್ರೀ.ಮುಗುಳಿಯವರ ಮಾತು ಒಪ್ಪತಕ್ಕದ್ದು. ಕನ್ನಡ ದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಶ್ವಿನಿ ದೇವತೆಗಳೆಂದೇ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಪುರಂದರದಾಸ ಮತ್ತು ಕನಕದಾಸರು ಈತನ ಶಿಷ್ಯರೆಂಬುದು ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ತ್ವದ ವಿಚಾರ. ಈ ಎರಡು ಮಹಾನ್ ಚೇತನಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ, ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಿದ ಕೀರ್ತಿ ವ್ಯಾಸರಾಯನದು.

ಶ್ರೀಮಂತ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಉಂಟಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ 'ದಾಸಶ್ರೇಷ್ಠ' ಎನಿಸಿಕೊಂಡವನು ಪುರಂದರದಾಸ.

ವ್ಯಾಸರಾಯನಿಂದ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವನ್ನು ಪಡೆದಾಗಿನಿಂದ ಇವನ ಜೀವನ ಹರಿಸಮರ್ಪಿತವಾಯಿತು. ಹರಿನಾಮಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ದೇಶವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಿದನು. ಅನ್ಯಮತೀಯರೊಂದಿಗೆ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಲೋಕಜೀವನ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಈತನ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಹಲವಾರು ಸಹಜ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವು ಭಕ್ತಿಯ ಸ್ಥಾಯಿಭಾವ ವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. 'ನಾರಾಯಣ ನಿಮ್ಮ ನಾಮದ ಸ್ಮರಣೆಯ ಸಾರಾಮೃತವೆನ್ನ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರಲಿ', 'ನೀನ್ಯಾಕೋ ನಿನ್ನ ಹಂಗ್ಯಾಕೋ ನಿನ್ನ ನಾಮದ ಬಲವೊಂದಿದ್ದರೆ ಸಾಕೋ'... ಮುಂತಾದ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿನಾಮ ಸ್ಮರಣೆಯ ಮಹತ್ತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. 'ನಾ ನಿನ್ನೊಳನ್ಯ ಬೇಡುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನ ಹೃದಯಕಮಲದೊಳು ನಿಂದಿರು ಹರಿಯೇ', 'ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡೆನಚ್ಯುತನ', ' ಕಂಡು ಕಂಡು ಎನ್ನ ಕೈ ಬಿಡುವರೆ'– ಮೊದಲಾದ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತನ ಆರ್ತತೆ, ಕೋರಿಕೆ, ಕಳವಳಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವದ ವಿವಿಧ ಮಜಲುಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುತ್ತಲೇ ಅವುಗಳನ್ನು ವಿಡಂಬಿಸುವ ಕಲೆ ಪುರಂದರದಾಸನಿಗೆ ಕರತಗವಾಗಿದೆ. 'ನಗೆಯು ಬರುತಿದೆ', 'ಡೊಂಕು ಬಾಲದ ನಾಯಕರೆ', 'ತನುವ ನೀರೊಳಗದ್ದಿ ಫಲವೇನು' ಮುಂತಾದ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಡಾಂಬಿಕತೆಗಳ ಕಟುವಿಮರ್ಶೆಯಿದೆ. ಪುರಂದರದಾಸನು ಕೀರ್ತನೆ ಗಳೊಂದಿಗೆ ಸುಳಾದಿ, ಉಗಾಭೋಗಗಳನ್ನೂ ರಚಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಈತ ಸಂಗೀತ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ನೀಡಿದ ಕೊಡುಗೆ ಅಪಾರ. ಈತನನ್ನು 'ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಗೀತ ಪಿತಾಮಹ' ನೆಂತಲೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಿ, ಭಕ್ತಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೂ ಬೆಸುಗೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆನ್ನಬಹುದು.

ಪುರಂದರದಾಸನ ಸಮಕಾಲೀನನೂ, ಸಮತೂಕದವನೂ ಆದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕೀರ್ತನಕಾರ ಕನಕದಾಸ. ಬಾಡಾ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ದಂಡನಾಯಕನಾಗಿದ್ದ ಈತನು ಕೆಲಕಾಲದ ನಂತರ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಉಂಟಾಗಿ ಭಕ್ತನಾದನು. ಕಾಗಿನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆದಿಕೇಶವನ ಗುಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅವನನ್ನೇ ತನ್ನ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ವ್ಯಾಸರಾಯನ ಬಳಿ ಶಿಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದು ನಂತರ ಸಂಚಾರಿಯಾಗಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾ ಸಾಗಿದನು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅನೀತಿ, ಡಾಂಭಿಕತೆಯನ್ನು ವಿಡಂಬಿಸುತ್ತಾ, ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮದ ಉದ್ಧಾರ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದನು. 'ಕುಲಕುಲವೆಂದು ಹೊಡೆದಾಡದಿರಿ ನಿಮ್ಮ ಕುಲದ ನೆಲೆಯನೇನಾದರೂ ಬಲ್ಲಿರಾ' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಟೀಕಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ 'ತನು ನಿನ್ನದು ಜೀವನ ನಿನ್ನದು', 'ತಲ್ಲಣಿಸದಿರು ಕಂಡ್ಯ ತಾಳು ಮನವೆ', 'ನೀ ಮಾಯೆಯೊಳಗೊ ನಿನ್ನೊಳು ಮಾಯೆಯೊ' ಮುಂತಾದ ಭಕ್ತಿ ನಿರ್ಭರತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನೂ ಕನಕದಾಸ ರಚಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಭಾಮಿನಿ ಷಟ್ಪದಿಯಲ್ಲಿ 'ಹರಿಭಕ್ತಿಸಾರ', 'ರಾಮಧಾನ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ', 'ನಳಚರಿತ್ರೆ' ಹಾಗೂ ಸಾಂಗತ್ಯದಲ್ಲಿ 'ಮೋಹನ ತರಂಗಿಣಿ' ಎನ್ನುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನೂ ಈತ ರಚಿಸಿದ್ದಾನೆ. "ಅವನ ಕಾವ್ಯಗ್ರಂಥ ಮತ್ತು ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ನವೋನಪ್ರತಿಭೆ ಸಹಜ ಲಾಸ್ಯದಿಂದ ಕುಣಿದಿದ್ದಾಳೆ. ಅವನ ವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಜಸೊಮ್ಮು, ದೇಸಿಯ ಸವಿತಿರುಳು ಮೈಗೊಂಡಿವೆ. ಅವನು ಮಹಾಭಕ್ತನಂತೆ ಮಹಾಕವಿಯ ಸತ್ವವುಳ್ಳವನು. ಅವನ ಜೀವನವೇ ಮಹಾಕೃತಿಯಾಗಿತ್ತು; ಅವನ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮಹೋನ್ನತಿ ಬೆಳಗಿದೆ" ಎನ್ನುವ ಮೂಲಕ ರಂ.ಶ್ರೀ. ಮುಗುಳಿಯವರು ಕನಕದಾಸನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸೊಬಗನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪುರಂದರ ಹಾಗೂ ಕನಕದಾಸರ ನಂತರ ಈ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಮುಂದು ವರೆಸಿದವನು ಜಗನ್ನಾಥದಾಸ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಈತನು ವಿಶಾಲ ಮನೋಭಾವದ ಭಕ್ತ. ಇವನ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿಗುರು ಸ್ತುತಿ ಹಾಗೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ಥಾನವಿದೆ. 'ಎಂಥಾದೋ ಶ್ರೀವೈಕುಂಠವೆಂಥಾದೊ', 'ದಾಸೋಹಂ ತವ ದಾಸೋಹನಂ', 'ರಂಗ ನಿನ್ನ ಕೊಂಡಾಡುವ ಮಗಳಾತ್ಮರ', 'ಪಿಡಿಯೆನ್ನ ಕೈಯ್ಯ', 'ಸಿರಿರಮಣ ತವ ಚರಣ', 'ಕಂಡೆ ಕಂಡೆ ಕೃಷ್ಣನ ಕಂಡೆ'– ಮುಂತಾದ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಲೇ ಗುರುವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುವ ಜಗನ್ನಾಥದಾಸನು ಉತ್ತಮ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ 'ಹರಿಕಥಾಮೃತಸಾರ' ಎನ್ನುವ ಕೃತಿಯನ್ನೂ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ.

ಈ ಮೇಲೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದವರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನು ಅನೇಕರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಾದಿರಾಜ, ವಿಜಯದಾಸ, ಪ್ರಸನ್ನವೆಂಕಟದಾಸ, ಮಹಿಪತಿದಾಸ, ರಾಘವೇಂದ್ರ ತೀರ್ಥ– ಮುಂತಾದವರು ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.

ಈಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದಂತೆ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಕೇಳಿಬರುವ ಹೆಸರು ಕೃಷ್ಣಮಾಚಾರ್ಯನದು. ಈತ ಇಂದಿನ ತೆಲಂಗಾಣ ರಾಜ್ಯದ ಮೆಹಬೂಬನಗರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ವೈಷ್ಣವ ಮತ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ, ಪುರಾಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ, ವೇದಾಂತ ಪರವಾದ ಹಾಗೂ ನೀತಿ ಬೋಧಕವಾದ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಈತ ರಚಿಸಿದಂತೆ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ವಿಷ್ಣುಭಕ್ತಿಯ ಪಾರಮ್ಯತೆ ಈತನ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈತನ ನಂತರ ಬರುವ ಮತ್ತೊರ್ವ ಕೀರ್ತನಕಾರ ಯಾಗಂಟಿ. ಈತನು

ಶೈವಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದಂತೆ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಈತನ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಯಾಗಂಟಿ ಲಕ್ಷ್ಮಯ್ಯ ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿವೆ. ಈತನು ಕೃಷ್ಣಮಾಚಾರ್ಯ ಮತ್ತು ಅನ್ನಮಯ್ಯರ ಮಧ್ಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸಿದಂತೆ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಈತನ ಮೇಲೆ ಅನುಭಾವಿ ವೇಮನನ ಪ್ರಭಾವವಿದೆ.

ಈತನ ನಂತರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತೆಲುಗಿನ ಪ್ರಮುಖ ವಚನಕಾರ ಅನ್ನಮಯ್ಯ. ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಅನ್ನಮಯ್ಯ ಅಥವಾ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನದು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು. ಈತನ ಕಾಲ ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೪೦೮–೧೫೦೩. ಈತನು ಸುಮಾರು ೩೨,೦೦೦ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಬರೆದನೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿವರೆಗೆ ಸುಮಾರು ೧೪,೦೦೦ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ದೊರೆತಿವೆ. ತಾಳ್ಳಪಾಕ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಅನ್ನಮಯ್ಯನು ನಂತರ ವೈಷ್ಣವ ಧರ್ಮ ಸ್ವೀಕಾರದಿಂದ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನಾದರೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿರುಪತಿಯ ಶ್ರೀವೆಂಕಟೇಶ್ವರನಿಗೆ ಮೀಸಲಿರಿಸಿದ ಮಹಾಭಕ್ತ. ಈತನ ಮೇಲೆ ಕನ್ನಡ ಶ್ರೀಪಾದರಾಯ ಮತ್ತು ನಿಜಗುಣರ ಪ್ರಭಾವವಿದೆ. ಈತನಿಗೆ ತೆಲುಗಿನ ಜೊತೆ ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ಪರಿಚಯವಿರುವುದಾಗಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಕೀರ್ತನಕಾರರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಮೌಲಿಕ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಈತನಲ್ಲಿವೆ. ಈತ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಭಗವಧಾರಾಧನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಿದನು. ಭಗವದ್ಗುಣಾಸಂಧಾನಮೇ ಈತನ ಕೀರ್ತನೆಗಳಿಗೆ ವಸ್ತು. ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನು ಆಡಿದ ಮಾತೆಲ್ಲ ಅಮೃತ ಕಾವ್ಯವಾಗಿ ಹಾಡಿದ ಹಾಡೆಲ್ಲ ಪರಮಗಾನ ವಾಯಿತು. ತನ್ನ ೧೬ನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಆರಂಭಿಸಿದ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನು ೭೦ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದಂತೆ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ನರಹರಿಯ ಕೀರ್ತನೆಯೇ ಆತನಿಗೆ ಪರಮಧ್ಯಾನ.

ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಾ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಬರೆದವರಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನು ತಾಳ್ಳಪಾಕ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನು. ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ಚಿನ್ನತಿರುಮಲ ಅಯ್ಯಂಗಾರನು ತನ್ನ ಪದ್ಯಕಾವ್ಯವಾದ 'ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯ ಚರಿತ್ರಮು'ನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಾತನಾದ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನು ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ ಮೇಲೆ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಬರೆದ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ವೆಂಕಟೇಶ್ವರ ದೇವಾಲಯದ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಿಸಿಡಲಾದ ತಾಮ್ರಫಲಕಗಳಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಕೊರೆಯಲಾಗಿದ್ದು ಅವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಸುಮಾರು ಹದಿನೆಂಟು ಸಾವಿರ. ಮೂರು ಸಾವಿರ ತಾಮ್ರಫಲಗಳ ಇಕ್ಕೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರು ಮೂರು ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಕೊರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಈ ಹದಿನೆಂಟು ಸಾವಿರ ಸಂಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನವು, ಐದು ಸಾವಿರ ಆತನ ಮಗನಾದ ಪೆದತಿರುಮಲಾಚಾರ್ಯನವು, ಉಳಿದ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಆತನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ಚಿನತಿರುಮಲಾಚಾರ್ಯನವು.

ಉಳಿದ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಯಾರವೆಂಬುದು ತಿಳಿದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಮದ್ರಾಸ್ ಎಪಿಗ್ರಾಫಿಕಲ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ನವರು ಅಹೋಬಲ ಸ್ವಾಮಿಯ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೀರಂಗಂದಲ್ಲಿಯ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥ ಸ್ವಾಮಿಯ ದೇವಾಲಯ ದಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವು ತಾಮ್ರಫಲಕಗಳನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದಾರೆ. ಅಹೋಬಲದಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ತಾಮ್ರಫಲಕಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿರುಪತಿ ದೇವಸ್ಥಾನದವರು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನು ತೆಲುಗು ನಂದವರ ಅಥವಾ ನಂದವರೀಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ. ಆದರೆ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ ಸೇವೆಗೆ ತನ್ನ ಜೀವಿತವನ್ನು ಅಂಕಿತ ಮಾಡಿ ವೈಷ್ಣವ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಆಳ್ವಾರರು ಪಾಸುರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ವೈಷ್ಣವ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದನು. ಆತನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ಚಿನತಿರುಮಲ ಅನ್ನಮಯ್ಯಂಗಾರನು ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ದ್ವಿಪದ ಛಂದಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರಾಮಾಯಣವನ್ನು, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ 'ವೆಂಕಟಾದ್ರಿ ಮಹಾತ್ಮ್ಯಂ' ಮತ್ತು 'ಶೃಂಗಾರ ಮಂಜರಿ' ಅಲ್ಲದೆ ಹನ್ನೆರಡು ಶತಕಗಳು, ಶೃಂಗಾರ ಕೀರ್ತನೆಗಳು, ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆಗಳು ಮತ್ತು 'ಸಂಕೀರ್ತನ ಲಕ್ಷಣಂ' ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಬರೆದುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಾದ ಯಾವ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಉಪಲಬ್ಧವಿಲ್ಲ. ಅನ್ನಮಯ್ಯನು ತಾನು ಬರೆದ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ವೆಂಕಟೇಶ್ವರ ಸ್ವಾಮಿಯ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಸ್ವತಃ ತಾನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅನ್ನಮಯ್ಯನು ತನ್ನ ಜೀವಿತದ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದಿನಕ್ಕೊಂದರಂತೆ ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿ ಸ್ವಾಮಿಯ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಪೆದತಿರುಮಲಯ್ಯಂಗಾರನನ್ನು ಆದೇಶಿಸಿದನಂತೆ. ಪೆದತಿರುಮಲನ ಮಗನಾದ, ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ಚಿನತಿರುಮಲಾಚಾರ್ಯನು ತನ್ನ 'ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯ ಚರಿತ್ರಮು'ದಲ್ಲಿ ಅನ್ನಮಯ್ಯನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಸ್ವಗ್ರಾಮವಾದ ತಾಳ್ಳಪಾಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರನಿವಾಸವನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಕೊಂಡಂತೆಯೂ, ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ತಪ್ಪದೆ ಬ್ರಹ್ಮೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಅಜನ್ಮಾಂತರದವರೆಗೂ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೂ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಉತ್ಸವದ ನಂತರ ಅವನು ತನ್ನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ಮತ್ತೆ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಮಗ್ನನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಹುಶಃ ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಪೆದತಿರುಮಾಲಾಚಾರ್ಯನು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನಾಚಾರ್ಯ ನಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಸ್ವಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಈತನು ಮರಳಿ ಹೋಗಿರಬೇಕು.

ಪೆದತಿರುಮಲಯ್ಯ, ತಿರುಮಲಯ್ಯಂಗಾರ, ತಿರುಮಲಯ್ಯ, ತಿರುಮಲಾಚಾರ್ಯ, ತಿರುಮಲದೇಶಿಕ ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನ ಮಗ ಪೆದತಿರುಮಲಾಚಾರ್ಯನು ತಂದೆಯಂತೆಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಿದ್ವಾಂಸ, ತತ್ತ್ವವೇತ್ತನು.

ಗಾಯಕನೂ ಸಹ. ಈತನು ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ ಆಲಯದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಕೀರ್ತನಾಚಾರ್ಯನಾಗಿದ್ದನು. ಮರಣಶಯ್ಯೆಯಿಂದ ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಸಂಕೀರ್ತನೆಯನ್ನಾದರೂ ರಚಿಸುವಂತೆ ತನ್ನ ತಂದೆ ಆದೇಶಿಸಿದ ಮೇರೆಗೆ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ 'ಶೃಂಗಾರ ಸಂಕೀರ್ತನಲು' 'ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಕೀರ್ತನಲು' ಅಲ್ಲದೆ 'ಹರಿವಂಶ ಕಾವ್ಯ'ವನ್ನೂ ಸಹ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. 'ಚಕ್ರವಾಳ ಮಂಜರಿ', 'ವೈರಾಗ್ಯ ವಚನ–ಮಲ್ಲಿಕಾ ಗೀತಲು', 'ಶೃಂಗಾರ ದಂಡಕಮು', 'ಶೃಂಗಾರ ವೃತ್ತ ಪದ್ಯಾಲ ಶತಕಮು', 'ಉದಾಹರಣಮುಲು', 'ನೀತಿಸೀಸ ಶತಕಮು', 'ಸುದರ್ಶನ ರಗಳೆ'ಗಳನ್ನೂ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಭಗವದ್ಗೀತೆಯನ್ನು ಗದ್ಯದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗಿಗೆ ಭಾಷಾಂತರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆತನ ಸೋದರಳಿಯನಾದ ರೇವನೂರಿ ವೆಂಕಟಕವಿಯು ತನ್ನ 'ಶಕುಂತಲಾ ಪರಿಣಯಂ'ದಲ್ಲಿ ಪೆದತಿರುಮಲಾಚಾರ್ಯನ ವಿಶೇಷ ಭಕ್ತಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಸೇವೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನು ಆತನ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿಯ ಮೂರು ತಲೆಮಾರಿನವರೆಗೂ (ತಿರುಮಲಯ್ಯನಿಂದ ಮೊದಲುಗೊಂಡು) ದರ್ಶನ ನೀಡುತ್ತೇನೆಂದು, ಏಳು ತಲೆಮಾರಿನವರೆಗೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪ್ರಸಾದಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ವರವನ್ನಿತ್ತನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಪೆದತಿರುಮಲಾಚಾರ್ಯನ ಜೇಷ್ಠ ಪುತ್ರನು ಚಿನ್ನತಿರುಮಲಾಚಾರ್ಯನು. ತನ್ನ ತಾತ ತಂದೆಯರ ಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಿ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನಾಚಾರ್ಯನ ಪದವಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನೆಡೆಗಿನ ಭಕ್ತಿ ಪ್ರಪತ್ತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಶೃಂಗಾರ ಸಂಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟಭಾಷಾ ದಂಡಕವನ್ನೂ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ತನ್ನ ತಾತನಾದ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನು ಬರೆದ 'ಸಂಕೀರ್ತನ ಲಕ್ಷಣಂ'ನ್ನು ತೆಲುಗಿಗೆ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾನೆ. ತನ್ನ ಅಷ್ಟಭಾಷಾ ಪ್ರಾವಿಣ್ಯಕ್ಕೆ (ಸಂಸ್ಕೃತ, ಶೌರಸೇನಿ, ಮಾಗಧಿ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳು) ಗುರುತಾಗಿ ಆತನು 'ಚಾರುತರ ಅಷ್ಟಭಾಷಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿ' ಎಂಬ ಬಿರುದನ್ನು ಪಡೆದಂತೆ ಆತನ ಮೂರನೆಯ ತಮ್ಮನಾದ ಚಿನ್ನತಿರುವೇಂಗಡನಾಥನು (ಚಿನ್ನನ್ನ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧನು) ಬರೆದ 'ಅಷ್ಟಮಹಿಷಿ ಕಲ್ಯಾಣಂ' ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ.

ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯನ ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಅಕ್ಕಲಾಂಬಳ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಇವನೂ ಸಹ ತಂದೆಯಂತೆ ಶ್ರೀವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮುಂದುವರೆದನು. ಈತನು ಶೃಂಗಾರ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ 'ವೈರಾಗ್ಯ ವಚನ ಗೀತಾಲು', 'ಶೃಂಗಾರ ದಂಡಕ', 'ಚಕ್ರವಾಳ ಮಂಜರಿ', 'ಶೃಂಗಾರ ವೃತ್ತ ಶತಕಂ' ವೆಂಕಟೇಶ್ವರಪದಾಹರಣಂ', 'ಸಂಕೀರ್ತನಲಕ್ಷಣವ್ಯಾಖ್ಯ', 'ನೀತಿಸೀಸ ಶತಕಂ'– ಮುಂತಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇದೇ ವಂಶದ ಕುಡಿಯಾಗಿ ಬಂದ ತಾಳ್ಳಪಾಕ ಚಿನತಿರುಮಲಾಚಾರ್ಯನು ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದನು. ಅಷ್ಟಭಾಷಾ ವಿಶಾದರನಾದ ಈತನು

ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ಅನೇಕ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾನೆ. ತಾತ, ತಂದೆಯರಂತೆ ಶೃಂಗಾರ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಈತನ ನಂತರ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಬರುವ ಇದೇ ವಂಶದ ಮತ್ತೊಂದು ತಾಳ್ಳಪಾಕ ತಿರುವೇಂಗಳನಾಥ. ಈತನು ಸಹ ಅನೇಕ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದನು.

ಕಂಚೆರ್ಲ ಗೋಪನ್ನ ನಂತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಮುಖ ಕೀರ್ತನಕಾರ. ಶ್ರೀರಾಮ ನವಮಿಯ ದಿನದಂದು ಈತನ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಆಂಧ್ರದಾದ್ಯಂತ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುತ್ತವೆ. ಈತನು ಸಂಗೀತ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೂ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ಆನಂದಭೈರವಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ಬಳಸಿದ್ದು ಈತನೇ ಎಂದು ಹಲವಾರು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದೇ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಮಾಡಿದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರ ಕ್ಷೇತ್ರಯ್ಯ. ಮೊವ್ವ ವರದಯ್ಯ ಎಂಬುದು ಇವರ ಮೂಲ ಹೆಸರು. ಈತನು ಸಾವಿರಾರು ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದಂತೆ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆಯಾದರೂ ದೊರೆತದ್ದು ಮಾತ್ರ ನೂರರ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ. ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಅತ್ಯುನ್ನತ ಸ್ಥಾಯಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕೀರ್ತನಕಾರ ತ್ಯಾಗರಾಜ. ತ್ಯಾಗರಾಜ, ಶ್ಯಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಮತ್ತು ಮುತ್ತುಸ್ವಾಮಿ ದೀಕ್ಷಿತರನ್ನು ಸಂಗೀತ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀರಾಮನ ಭಕ್ತರಾದ ಇವರು ಭಕ್ತಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಳಕಳಿ, ನೀತಿ, ಉಪದೇಶದಂತಹ ಅನೇಕ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸಿದ್ಧೇಂದ್ರಯೋಗಿ, ಸಾರಂಗಪಾಣಿ, ಮುನಿಪಲ್ಲೆ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಕವಿ – ಹೀಗೆ ಇನ್ನು ಅನೇಕರು ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ್ದಾರೆ, ಬೆಳಗಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಎರಡು ಭಾಷಿಕರ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಅನೇಕ ಸಾಮ್ಯತೆಗಳು ನಮಗೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಸರಳ, ಸುಂದರ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತ ಮಾಧುರ್ಯದ ಮೂಲಕ ಭಕ್ತಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಇವರುಗಳು ಹೊಸ ರೂಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಬದುಕನ್ನು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಲೇ, ಅದರಲ್ಲಿನ ಸಾರವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು, ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು ಅವುಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಯಸಿದರು. ತಾವು ಅನುಭವಿಸಿದ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಸತ್ಯಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಾವು ಮಾತ್ರ ಅನುಭವಿಸಿ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಇತರರಿಗೂ ತಿಳಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಹಂಬಲದೊಂದಿಗೆ ಸಂಚಾರಿಗಳಾಗಿ ತಿರುಗಿ, ಹಾಡಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಾಡಿ ಹೇಳಿದರು. ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಯ ಕೀರ್ತನಕಾರರನ್ನು ಕುರಿತು ಆರ್ವಿಯಸ್ ಸುಂದರಂ ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತಾರೆ; "ಕನ್ನಡ ಹರಿದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ಒಂದು ಪಂಥವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಂತಹವು. ಮಾಧ್ವ ಮತದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ದೀಕ್ಷಾಬದ್ಧರಾದ ಕೀರ್ತನಕಾರರ ರಚನೆಗಳಾಗಿ, ಗುರುಗಳ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಬಂದ ಅಂಕಿತನಾಮಗಳಿಂದ

ಕೂಡಿ ಹರಿದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ. ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವತಂತ್ರರು. ಅವರಿಗೆ ಧರ್ಮ ನಿರ್ಬಂಧವಿಲ್ಲ. ದೀಕ್ಷೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಲ್ಲ. ಇತರ ಪರಿಮಿತಿಗಳಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಶೃಂಗಾರ ಕೀರ್ತನೆಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲ. ಭಕ್ತಿಯೂ ಶೃಂಗಾರ ರಸಭರಿತವಾಗಿರಬಹುದೆಂಬ ರಸಿಕತೆ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರದು."

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶವೆಂದರೆ ತೆಲುಗಿನ ಕೀರ್ತನಕಾರ ತ್ಯಾಗಯ್ಯನ ತಾಯಿ ಆತನಿಗೆ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರ ಕೀರ್ತನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಪುರಂದರದಾಸರ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳಂತೆ. ಇದು ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ತೆಲುಗು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತದಲ್ಲಿ ಇದ್ದವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ. ಬಹುಶಃ ಅನ್ನಮಯ್ಯ ಮತ್ತು ಪುರಂದರದಾಸರ ಭೇಟಿಯಿಂದ ಅವರ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ತೆಲುಗು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜನಪ್ರಿಯತೆ ಪಡೆದಿರಬಹುದು. ಇಂದಿಗೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ರಾಜ್ಯಗಳ ಗಡಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಜನರ ನಾಲಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ನಲಿಯುತ್ತಿವೆ.

* * *

ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರಲ್ಲಿ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಅನೇಕ ಹೋಲಿಕೆಗಳಿವೆ. ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯ ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಅನುಸರಿಸಿದ ಭಕ್ತಿಯ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆ ಇರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಆ ಭಕ್ತಿಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ, ಅದರ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಗೆ ಪ್ರೇರೇಪಣೆಯಾದದ್ದು ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ನೆಲೆ. ಅವರಿಗೆ ಹರಿಯೇ ಸರ್ವೋತ್ತಮ. ಆ ಮೂಲಕವೇ ಜೀವನದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದವರು. ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದರೆ ದೈವೀ ಶಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾನವೀಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಸೆದಿರುವುದು. "ದಾಸನ ಮಾಡಿಕೋ ಎನ್ನ ಸ್ವಾಮಿ, ಸಾಸಿರ ನಾಮದ ವೆಂಕಟರಮಣ" ಎಂದು ತಾವು ಹರಿಗೆ ದಾಸರಾದದ್ದು, ದಾಸ್ಯ ಭಾವನೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಹರಿಯೆಡೆಗಿನ ವಾತ್ಸಲ್ಯಭಾವವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. "ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಇದನ್ನು ವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ ಹುಚ್ಚಪ್ಪಗಳಿರಾ" ಎಂದು ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮೂಡಿಸಿದ್ದು ಎರಡು ಭಾಷೆಯ ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿದೆ.

ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಬಹುಪಾಲು ಕೀರ್ತನ ಕಾರರು ಧ್ಯಾನ ಪೂಜೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಆತ್ಮೋದ್ಧಾರ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷ ಸಾಧನೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವುದು ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿದೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಧರ್ಮದ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ತಿರುಳನ್ನು ಸಹಜ ಸುಂದರ ಹಾಗೂ ಸರಳವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ತಿಳಿಯು ವಂತೆ ಹಾಡಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮುಕ್ತಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜಾತಿ, ವರ್ಗ, ಲಿಂಗಗಳು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾರಿದರು. ಭಕ್ತನ ಪಾರಮ್ಯವನ್ನು ಸಾರುವ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಹಲವು ಬಾರಿ ಬದುಕಿನ ಅಸ್ತಿತ್ತ್ವದ ನೆಲೆಯನ್ನೇ ಆದರ್ಶಮಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿವೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಶ್ರವಣ, ಕೀರ್ತನ, ಸ್ಮರಣೆ, ಪಾದಸೇವೆ, ಅರ್ಚನೆ, ವಂದನೆ, ದಾಸ್ಯ, ಸಖ್ಯ, ಆತ್ಮನಿವೇದನೆ ಎನ್ನುವ ನವವಿಧ ಭಕ್ತಿಗಳು ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರಿಂದ ಮುಂಚೆ ತೆಲುಗು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ಭಕ್ತಿಯ ಪ್ರಭಾವವು ಇವರ ಮೇಲಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬಮ್ಮೆರ ಪೋತನನ ಭಕ್ತಿ ತತ್ತ್ವದ ಪ್ರಭಾವ ವಿಶೇಷವಾದುದು. ಭಕ್ತಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಹೆಸರಾದ ಪೋತನನು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಗವತವನ್ನು ಆಂಧ್ರೀಕರಿಸಿದವನು. ಆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯು ಪ್ರವಾಹದೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹರಿದಿದೆ. ತೆಲುಗಿನ ಪ್ರತಿ ಮನ ಹಾಗೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪೋತನನು ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆ. ಅಂತಹ ಭಕ್ತಿ ಕವಿಯ ಪ್ರಭಾವ ನಂತರ ಬಂದ ಅನ್ನಮಯ್ಯ, ರಾಮದಾಸು, ಕ್ಷೇತ್ರಯ್ಯ, ತ್ಯಾಗರಾಜು ಮೊದಲಾದ ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಮೇಲಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನಕಾರರಲ್ಲೂ ಈ ಬಗೆಯ ಭಕ್ತಿಯ ವಿಧಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾದರೂ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರಲ್ಲಿನ ಭಕ್ತಿಯ ತೀವ್ರತೆಯಷ್ಟು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾಗಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಒಂದೆಡೆ ನೆಲೆನಿಂತವರಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಒಂದೇ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ದೇವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗಲೂ ಅವರು ಸಂಚಾರಿಗಳಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯ ಭಾವವನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿದರು. ಆದರೆ ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರರಲ್ಲಿ ಅನ್ನಮಯ್ಯ ತಿರುಪತಿ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನಿಗೆ, ರಾಮದಾಸು ಭದ್ರಾಚಲ ರಾಮಯ್ಯ ಹೀಗೆ ಮುಂತಾಗಿ ಒಂದೇ ದೇವರಿಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹಾಗಂತ ಇವರು ಇತರ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದಾಗಲಿ, ಒಂದಿಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದಾಗಲಿ ಅಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಬಹುಪಾಲು ಸಮಯವನ್ನು ತಾವು ಆರಾಧಿಸಿದ ದೈವಕ್ಕೇ ಮೀಸಲಿರಿಸಿದರು. ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯ ವೈವಿಧ್ಯತೆ ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡದ್ದುಂಟು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದಾಸಕೂಟ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಸಕೂಟ ಪರಂಪರೆಯಂತೆ ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ನೇಪಥ್ಯದ ಪರಂಪರೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅನ್ನಮಯ್ಯ ಮತ್ತು ಕ್ಷೇತ್ರಯ್ಯರ ಕಾಲಘಟ್ಟವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅವರು ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಎರಡು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಡೆಸಿದವರು. ಕಾಲಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಕಾಲಮಾನದ ಒತ್ತಾಸೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಕೆಲ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿರುವುದು ಸತ್ಯ. ಸಂಗೀತ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಕ ರಸಾನಂದವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಾ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹಿತವನ್ನು ಬಯಸುವ ಹಂಬಲ ಅವರ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದವರೆ. ವಸ್ತುವಿನ ಬಗ್ಗೆ, ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಶಿಲ್ಪದ ಬಗ್ಗೆ ಅವಲೋಕಿ ಸಿದರೆ ಅನ್ನಮಯ್ಯನಲ್ಲಿ ವಸ್ತುವಿನ ವಿಸ್ತೃತತೆ ಅಗಾಧವಾದುದು. ಕ್ಷೇತ್ರಯ್ಯನಲ್ಲಿ ಭಾವಸೌಂದರ್ಯ, ಪದಮಾಧುರ್ಯ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾಯಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಅನ್ನಮಯ್ಯನಲ್ಲಿ

ಭಾವುಕತೆ, ಪದಪ್ರಯೋಗ ರೀತಿ, ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಶಿಲ್ಪ ವಿಭಿನ್ನವಾದುದು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ವಸ್ತುವಿನ ಕುರಿತು ಕೀರ್ತನೆ ರಚಿಸಿದ್ದಾಗಲೂ ಕೆಲ ಆಯಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ತೆಲುಗು-ಕನ್ನಡ ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದರೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಘಟನೆಗಳಿಗೂ ಅಕ್ಷರಾಕೃತಿಯನ್ನು ನೀಡುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದುದು. ಜನರಲ್ಲಿನ ವಿಷಯ ಲೋಲುಪತೆ, ಡಾಂಭಿಕಾಚಾರಗಳು, ದುರಾಚಾರ ಗಳು, ಅಸಮಾನತೆ, ಕಪಟತನಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸಂಸಾರ ದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ಸದಾಚಾರಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ, ಸತ್ತ್ವವರ್ತನೆಯೊಂದಿಗೆ, ನಿಯಮ-ನಿಷ್ಠೆಯೊಂದಿಗೆ ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು ಎಂದು ಸಾರಿದ್ದಾರೆ.

> ಚಕ್ಕನಿ ರಾಜಮಾರ್ಗಮುಲುಂಡುಗ
> ಸಂದುಲ ದೂರನೇಲ? ಓ ಮನಸಾ
> ಚಕ್ಕನಿ ಪಾಲು ಮೀಗಡ ಯುಂಡಗ
> ಚೇಯನಿ ಗಂಗಾ ಸಾಗರ ಮೇಲ

ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅನ್ನಮಯ್ಯ ಜ್ಞಾನಬೋಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಸನ್ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಕಣ್ಣಮುಂದಿನ ಬೆಳಕನ್ನು ನೋಡದೆ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಬೆಳಕಿಗಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸುವ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಅರ್ಥವತ್ತಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕ್ಷೇತ್ರಯ್ಯ –

> ಊರಕಯೇ ಗಲ್ಗುನ ರಾಮುನಿ ಭಕ್ತಿ
> ಸಾರೇಕುನು ಸಂಸಾರಮನಿ ಜೊಚ್ಚಿ
> ಸಾರಮನಿ ಎಂಚುವಾರಿ ಮನಸುನ

ಎನ್ನುತ್ತಾ ತನ್ನದೇ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿದ್ದಾನೆ. ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯ ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಶ್ರೀಹರಿಯೇ ಸರ್ವೋತ್ತಮನೆಂದು, ಪರಮ ಪುರುಷಾರ್ಥವೆಂದು, ಜ್ಞಾನದ ಚರಮಸೀಮೆಯೆಂದು ಹಾಡಿ ಹೊಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಭಕ್ತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಕರ್ಮವನ್ನು ಸಮನ್ವಯಗೊಳಿಸುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡವರು ಕೀರ್ತನಕಾರರು. 'ಜೀವಿಸಬೇಕು ಇದ್ದು ಜಯಿಸಬೇಕು' ಎನ್ನುವ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಸೂತ್ರ ಇವರುಗಳ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ಕರ್ಮಫಲವನ್ನು ತಾನೇ ಅನುಭವಿಸ ಬೇಕು ಎಂಬ ಸಂದೇಶವೂ ಇದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಜ್ಞಾನದ ಬಗೆಗಿನ ಹೊಸ ಚಿಂತನೆಯ ಮಾದರಿಯೂ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕನಕದಾಸರ 'ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡ ಬೇಕಣ್ಣ, ನಾನೀಗ ಜ್ಞಾನದಡಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಣ್ಣ' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆ ಮತ್ತು

ಹಸಿವಿನ ಅರ್ಥದ ಪರಾಕಾಷ್ಠತೆಯಿದೆ. ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನನ್ನು ತನ್ನಿಂದಲೇ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಸಂಕೇತವೂ ಇದಾಗಿದೆ. ಅವರದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಕೀರ್ತನೆ "ಹೃದಯ ಹೊಲವನು ಮಾಡಿ, ತನುವ ನೇಗಿಲ ಮಾಡಿ ನಾಲಗೆಯ ಕೂಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಬಿತ್ತಿರಯ್ಯ' ಎನ್ನುವುದೂ ಸಹ ಅಂತರಂಗ ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗದ ಅನುಸಂಧಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಮತ್ತೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದರೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಶುದ್ಧಿಗೊಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಅನ್ಯರನ್ನು ನಂಬಬೇಡಿ ಎಂಬ ನಿಲುವು ಅವರಲ್ಲಿದೆ. ತನ್ನತನ ಎನ್ನುವುದು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕನಕದಾಸರು ಹೇಳಿದಂತೆ –

> ಅರಿಗಾರಿಲ್ಲ ಆಪತ್ಕಾಲದೊಳಗೆ
> ವಾರಿಜಾಕ್ಷನ ನಾಮ ನೆನೆ ಕಂಡ್ಯ ಮನವೆ
> ಹಸಿದು ಬಳಲುವಾಗ ಹಗೆ ಕೈಗೆ ಸಿಲುಕಿದಾಗ
> ದೆಸೆಗೆಟ್ಟು ಅಧಿಕ ವ್ಯಾಧಿಯಲಿ ಇರುವಾಗ
> ಅಸಮಾನನಾದಾಗ ಅತಿ ಭೀತಿಗೊಂಡಾಗ
> ಬಿಸಜನಾಭನ ನಾಮ ನೆನೆ ಕಂಡ್ಯ ಮನವೆ

ಎಂಬ ಸಾಲುಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇರುವ ದಾರಿಯ ಕುರಿತು ವಿವರಿಸುತ್ತವೆ. ಯಾರೋ ಹೇಳಿದರೆಂದು ಕೇಳುವುದಾಗಲಿ, ಮತ್ತಾರದೋ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುವುದಾಗಲಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ನಿನ್ನದೇ ಆದ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೋ ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸಂದೇಶ. ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಕಾರಗಳಾದ ಶೋಷಣೆ, ಕ್ರೌರ್ಯ, ಹಿಂಸೆ, ಅನ್ಯಾಯ, ಅನೀತಿ, ಅಧರ್ಮಗಳಂತಹ ಮಾಲಿನ್ಯಗಳಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಮನಸ್ಸು ಪಾವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಬಹುತೇಕ ಸಮಾನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಇಬ್ಬರ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಒಂದೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ, ಭಾಷೆಯ ಭಾವಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಸಂಗೀತದ ಲಯಕ್ಕೆ ಬದ್ಧರಾಗಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರುಗಳು ರಚಿಸಿದ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಇಂದಿಗೂ ಪ್ರತಿ ಊರಿನ ಭಜನೆ ಮೇಳಗಳಲ್ಲಿ ಜಾತಿ, ಮತ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಹಾಡಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಕೀರ್ತನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಒಂದು ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ, ಅದು ಎಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳ ಗುರುಮನೆ, ಅರಮನೆ. ಸಮಾಜದ ಮುನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿರುವವರಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಹಿಂದುಳಿದವರು, ದಲಿತರಾದಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ

ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮಠಗಳಲ್ಲಿ, ಗುಡಿ–ಗುಂಡಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ, ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ಗುಣಗಳನ್ನು ಈ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿವೆ. ಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಮಾನವನ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಕೀರ್ತನೆಗಳು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಬದುಕಿನ ಆಶಯವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂಥವುಗಳು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ ತಾವು ಸಾರುವ ಸತ್ಯ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

◆◆

ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬಾಂಧವ್ಯ

ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಪಡೆದ ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳ ಬಾಂಧವ್ಯ ಇಂದು ನಿನ್ನೆಯದಲ್ಲ. ಇವು ಭೌಗೋಳಿಕ ಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಬಲಪಡಿಸಿವೆ. ಇಂತಹ ಕೊಡು ಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಗಳು ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಸಮೃದ್ಧಗೊಳಿಸಿವೆ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತಗೊಳಿಸಿವೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು 'ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬಾಂಧವ್ಯ' ಕೃತಿಯು ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ. ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗಿನ ಅನೇಕ ಲೇಖಕರು, ಸಾಹಿತಿಗಳು, ವಿದ್ವಾಂಸರು, ಸಂಶೋಧಕರು ಬರೆದ ಲೇಖನಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಈ ಸಂಪಾದನಾ ಕೃತಿಯು ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥವಾಗಲಿದೆ.

ಈ ಸಂಪಾದನಾ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಜನಪದ, ಕಲೆ, ರಂಗಭೂಮಿ, ಯಕ್ಷಗಾನ, ಅನುವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ರಾಮಾಯಣ-ಮಹಾಭಾರತಗಳ ಕುರಿತಂತೆ ಬಂದ ಬಹುಪಠ್ಯಗಳ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳು-ಎರಡೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಲಯಗಳ ಅನೇಕ ಶಿಸ್ತುಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿವೆ. ಪ್ರಾಚೀನದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಆಧುನಿಕತೆಯವರೆಗೆ ಚಾಚಿಕೊಂಡ ಈ ಲೇಖನಗಳ ಅಧ್ಯಯನದ ಹರವು ಚರ್ವಿತ ಚರ್ವಣ ಚರ್ಚೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅಂಚಿಗೆ ತಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟ ಮತ್ತು ಅಲಕ್ಷಿತ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳು ಈ ಸಂಪಾದನಾ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಒಂದೇ ವಿಷಯ ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಮಾನದಂಡಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸದ ಈ ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳ ಗುಚ್ಛ ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಂಪನ್ನು ಹರಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಅನೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಯಾಮಗಳ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಬೆಸೆಯುವುದರೊಂದಿಗೆ ಹಲವು ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳ ಒಳನೋಟಗಳನ್ನು ನೀಡಲಿದೆ. ಇಂತಹ ಉತ್ತಮ ಸಂಪಾದನ ಕೃತಿಯ ಹಿಂದೆ ಡಾ. ಎ.ಎನ್. ಸಿದ್ದೇಶ್ವರಿಯವರ ಅಪಾರ ಶ್ರಮವಿದೆ. ಅವರ ಈ ಶ್ರಮ ದ್ರಾವಿಡ ದೇಶದ ಎರಡು ಶ್ರೀಮಂತ ಜಗತ್ತುಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿದಿದೆಯೆಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಕೃತಿಗಳು ಹೊರಬರಲು ಅಸ್ಸೀಮ ಚೈತನ್ಯದಿಂದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಸೊಂಡೂರಿನ ಪ್ರಭುದೇವರ ಸಂಸ್ಥಾನ ವಿರಕ್ತಮಠದ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮೀಜಿಗಳವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ನಾಡಿನ ಜನಗಳು ಸದಾ ಋಣಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರೊ. ಕೆ. ಶಾರದಾ
ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕುಪ್ಪಂ

9 789355 264947

ಪ್ರಭುದೇವರ ಜನಕಲ್ಯಾಣ ಸಂಸ್ಥೆ
ಶ್ರೀ ಪ್ರಭುದೇವರ ಸಂಸ್ಥಾನ ವಿರಕ್ತಮಠ
ಸೊಂಡೂರು - 581 119

மணமிக்க
பூச்சூடி கொள்கிறேன்
கூடுதலாய்
முகப்பவுடரம்
புடவைகளுக்கும் கூட
வாசனைத் திரவியம்
பூசி வைத்துள்ளேன்

....

ஆடைக்குள்ளிருந்து
தாயின் வாசம்
சொட்டுச் சொட்டாய்
கோப்புகளில் இறங்குகிறது
அவரசமாய்
அலுவலக கழிப்பறைகளில் நுழைந்து
பீச்சி விடப்படும் தெரிகிறது
பசியை தின்று அலறும்
குழந்தையின் அழுகுரல்"

எந்த வரிகள் ஒரு தாயின் மன வேதனையை அ.வெண்ணிலா அவர்களின் "நீரிலலையும் முகம்" என்ற கவிதைத் தொகுப்பு வரிகள் நமக்குப் புலப்படுகின்றன. பொருளாதாரத்திற்காக அலுவலகம் சென்று தன் குழந்தைக்கு பாலூட்ட முடியாமல் வீணாக வெளியேற்றப்படுகின்றதால் தாய் படும் மனவேதனை தெரிகிறது.

கர்ப்பினை பெண்களுக்கு மட்டும் வலியுறுத்தி அன்றைய சமூகம் ஒரு பெண் கணவனை இழந்து விட்டால் (இறந்துவிட்டால்) கைம்மை நோன்பு ஏற்க வேண்டும் இல்லையெனில் உடன்கட்டை ஏற வேண்டும் அல்லது அவனுடன் (கணவனுடன்) உயிர் துறக்க வேண்டும் என்ற நிலை. இன்றைய காலக்கட்டத்தில் மாறி உள்ளது என்றாலும் அவர் சமுதாயத்தால் பார்க்கப்படுகின்ற நிலை இன்னும் மாற வேண்டும்.

கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மட்டும் வலியுறுத்தப்பட்டு காலங்காலமாக நடைமுறையில் உள்ள ஒன்றாக உள்ளது. கற்பில் சிறந்தவள் கண்ணகியா மாதவியா என்ற பட்டிமன்றம் இன்றும் நடைபெற்று வருகின்றது. அந்தக் காலம் தொடங்கி இன்றைக்கும்

இந்த வாதம் நடைபெறுகின்றது. கவிஞர் தாமரை அவர்களின் "தீர்ப்பு" என்ற கவிதையில்

சந்தேகமே இல்லை
இருவருமே கற்பில்
சிறந்தவள் தாம்
கற்பிழந்தவன் கோவலனே"

(ஒரு கதவும் கொஞ்சம் கள்ளிப்பாலும் கவிதை தொகுப்பு)

வரிகள் கவிதையின் தீர்ப்பு மட்டுமல்ல ஒட்டுமொத்த பெண்ணினத்தின் தீர்ப்பாக உள்ளது.

கணவனின் கொடுமைகளால் மனைவி படும் வேதனை சொல்லில் அடங்காது. கணவன் எவ்வளவுதான் அடித்து மிதித்தாலும், அவனை விட்டு விலகி விடவோ, போதையில் இருக்கும்போது துளி விஷம் மூலம் அவனைக் கொன்றுவிடவோ செய்யாத மனைவியின் மன வேதனை ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்த "வலியிழந்தவள்" என்ற கவிதை வரிகள்.

"நீயெனக்குச் செய்யும்
சித்திரவதைகள்
உதவியாயிருக்கும்
எனக்கும் என் பிள்ளைக்கும்
திரும்ப நீ தேவை என்ற உணர்வு
தோன்ற விடாமலிருக்க"

சீரழிந்த ஆண் சமுதாயம் சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றாக இந்த வரிகள் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

இன்றைய கவிஞர்கள் தாம் சொல்ல வந்த கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு வழக்கத்திலுள்ள சொற்களைப் பயன்படுத்தி தம் கவிதைகளில் பயன்படுத்துகின்றனர். சான்றாக தாமிரபரணியின் "திருடர்கள் ஜாக்கிரதை" என்ற கவிதை

சொக்கத்தங்கம் நூறுபவுன்
ரொக்கப்பணம் ஐம்பதாயிரம்

ஸ்கூட்டர், டிவி, என
பட்டியலிடும் பொழுது தான்
கண்டுகொள்ள முடிந்தது என்னால்
ஆனால்.............
கதவு திறக்கும் பொழுதே
கண்டுகொண்டேன் குரைத்தது
என் வீட்டு நாய்

இந்த வரிகள் உணர்த்தும் கருத்து என்னவெனில் வரதட்சணை வாங்குபவர்கள் திருடர்களாக சித்தரிப்பதை காணமுடிகிறது.

பொதுமகளிர் படும் துன்பங்கள் சொல்லில் அடங்காது. நாங்கள் இறந்தால் எரித்து விடுங்கள். எக்காரணம் கொண்டும் புதைத்து விடாதீர்கள் என்று வேண்டுகிறார்கள். ஏனெனில் சாவிலாவது எங்களை தனித்து இருக்க விடுங்கள் என்று கூறும் கவிதை வரிகள் நம் கண்களில் கண்ணீரை வரவழைக்கின்றன.

"இவர்கள் இறந்தால்
எரித்துவிட வேண்டுமாம்...
எந்தக் காரணம் கொண்டும்
புதைக்கக் கூடாதாம்
குழி தோண்டியாவது
பக்கத்தில் படுத்துக்
கொள்வார்களாம்....
சாவிலாவது தனித்திருக்கும்
உரிமை வேண்டுமென்றார்கள்

ஆணாதிக்கம் மிகுந்த இச்சமூகத்தில் ஆண்களின் ஆசைக்கு பொதுமகளிர் பலிகடாவாக ஆக்க படுகிறார்கள் என்பதை கவிதை வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

முடிவுரை

"பெண்" என்பவள் போகப் பொருள் மட்டுமல்ல. அவள் தனித்துவம் வாய்ந்தவள். சில அர்த்தமில்லாத அடக்குமுறை. ஒடுக்குமுறை சக்திகளினால் பெண்களின் மதிப்புகள் ஆணாதிக்க சமூகத்தால் நசுக்கப்படும் போது அதற்கு எதிராக குரல் கொடுத்து பெண்ணின் தனித்துவத்தை மகத்துவத்தை ஆணாதிக்கச்

சமுதாயத்திற்கு உணரவைப்பது பெண்கள் நோக்கங்களாக இருக்க வேண்டும்.

தொடக்க காலத்தில் புரியாத முறையில் கருத்துக்களை கூறுவதே புதுக்கவிதை என்ற நிலை இன்று மாறி சமுதாய உணர்வோடு காலத்திற்கேற்ற கருத்துக்களை மக்களின் மனதில் விதைக்கின்றன. கவிதைகள் வரவேற்கத்தக்கதாக உள்ளன. சமுதாயத்தில் நல்ல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய கவிதைகள் தொடர்ந்து வளர்ந்து நல்ல வரவேற்ப்பை பெற வேண்டும்.

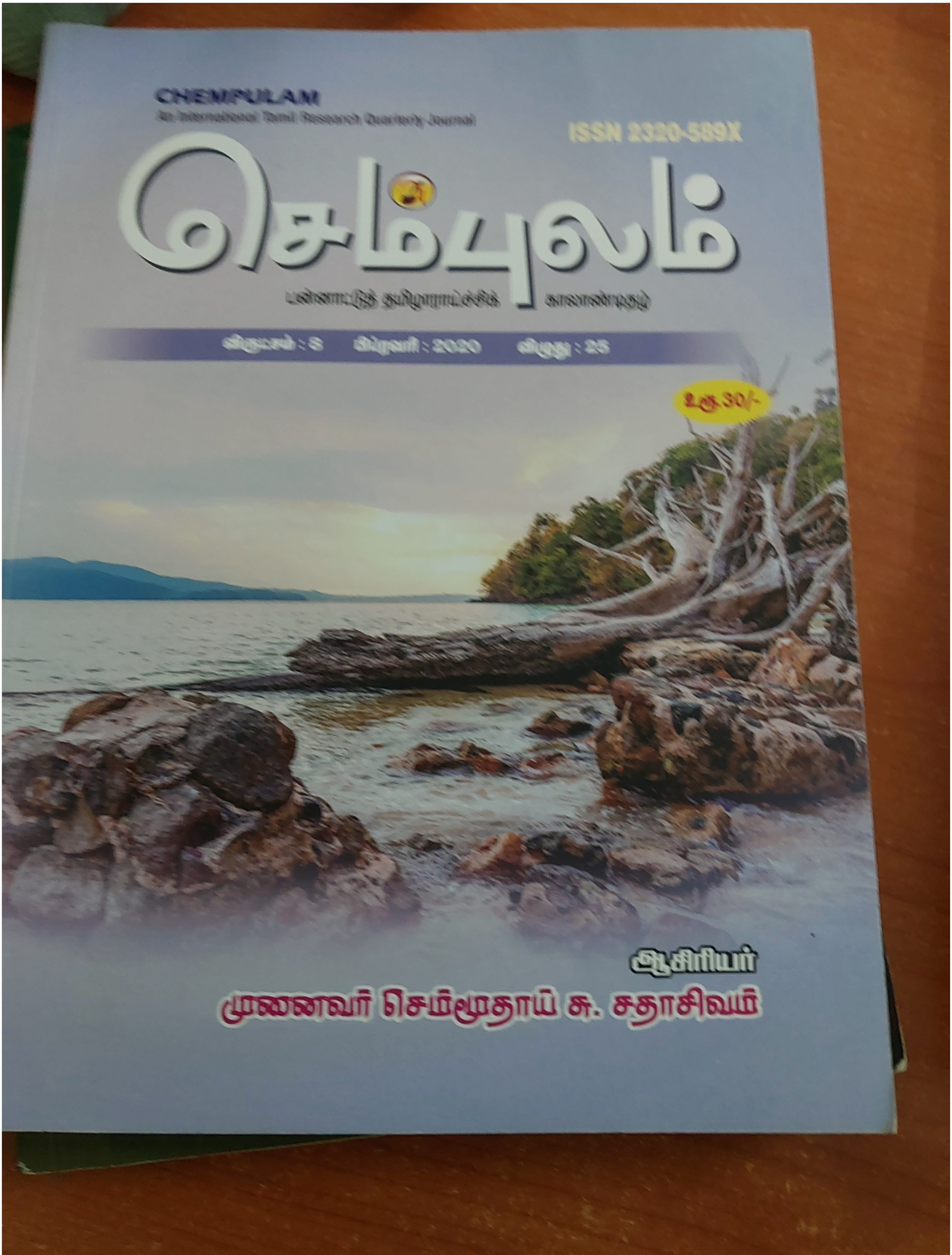

CHEMPULAM
An International Tamil Research Quarterly Journal
ISSN 2320-589X
செம்புலம்
பன்னாட்டுத் தமிழாராய்ச்சிக் காலாண்டிதழ்
பிப்ரவரி : 2020
உரூ. 30/-
ஆசிரியர்
முனைவர் செம்மூதாய் சு. சதாசிவம்

18. கண்ணதாசன் திரையிசைப்பாடல்களில் குறள்வழி அறியலாகும் வாழ்வியல் நெறிகள் — 70
ராஜகுமாரி. ஈ,

19. சங்க இலக்கியத்தில் தொழில் மாந்தர்கள் — 75
ர. ஸ்டெல்லா ஜெயஸ்ரீ

20. அற இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் நெறிகள் — 78
ஆ. கார்த்திகைநாதன்

21. வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவில் அகமாந்தர்கள் — 83
முனைவர் சு. அரங்கநாதன்

22. குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் கட்டமைப்புக் கூறுகள் — 89
முனைவர் த. மலர்க்கொடி

23. திருக்குற்றாலமும் சித்ரசபையும் — 93
தமிழ்ச்செம்மல் முனைவர் பா. வேலம்மாள்

24. சங்ககால இசைக்கலைஞர்களின் வாழ்வியல் கலைநயம் — 97
Dr.R. எழில்ராமன்

25. மக்கள் நம்பிக்கைகளும் வழிபாடுகளும் — 101
முனைவர் வ. கலைஅரசி

26. தமிழினத்தின் தொன்மையும் பெருமையும் — 105
முனைவர் இரா. நந்திகேஸ்வரி / முனைவர் மலை. சாம்பசிவம்

27. போடி கல்வெட்டு ஓர் அறிமுகம் — 108
கலாநிதி முருகு தயாநிதி

28. சங்க இலக்கியத்தில் பொருளாதாரம் — 114
முனைவர் த. கலாஸ்ரீதர்

29. மணிவாசகர் காட்டும் சிவ வடிவங்கள் — 118
ஆ. தனுசு இராமச்சந்திரன்

30. சங்கஇலக்கியத்தில் இசை — 123
முனைவர் செ. செயந்தி

31. கவுந்தியடிகள் : இளங்கோவின் பிரசாரக் கருவி — 128
பாஸ்கரன் சுமன்

32. திருவள்ளுவர் கூறிய சான்றாண்மை வழி உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறிகள் — 133
திரு. கு. ஞானவில்சன்

33. மதுரைக்காஞ்சியில் நிலம்சாரா தொழிலாளர்கள் — 138
முனைவர் இரா. திராவிடராணி

34. குறள் கூறும் குடியரசு நெறிகள் — 142
முனைவர் பேரா. வேட்டவராயன்

25. மக்கள் நம்பிக்கைகளும் வழிபாடுகளும்

முனைவர் வ. கலைஅரசி
பதிப்புத் துறை, உதவி இயக்குநர்,
திராவிடப் பல்கலைக் கழகம்,
சித்தூர் மாவட்டம், 517 426,
குப்பம், ஆந்திர மாநிலம்.

தமிழர்களின் பிறப்பிடமும், வாழ்வின் எல்லைகளும் பரந்து விரிந்த எல்லையைக் கொண்டிருந்தது. நிலம் மனிதனின் வாழ்க்கைத் தொட்டில். இந்த இயற்கைப் பின்னணி மனித வாழ்வின் உயிரோட்டமாக விளங்கியது. மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். இந்த இயற்கையையே அன்றைய மக்கள் தெய்வமாக வழிபட்டனர். சூரிய, சந்திரன் வழிபாடுகளைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தம்மை மீறிய சக்தி உண்டு என்று நம்பினர். அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தான் சூரிய சந்திர வழிபாட்டைச் செய்தனர். இந்த வழிபாட்டு முறையையும், மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையையும் இங்கு காணலாம்.

உலகத்து உயிர்களுள் மனிதன் தான் பகுத்தறிவு திறனுடன் செம்மையான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். அதன் அடிப்படையில்தான் தன்னுடைய தேவைகளான உணவு, உடை, உறைவிடம் போன்றவற்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். இவ்வாறு உடலுக்குத் தேவையான வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்ட மனிதன் மனதிற்கு நன்மையை விளைவிக்கும் பொருட்டு கடவுள் பற்றிய சிந்தனையையும், வழிபாடும் தமக்கு நன்மை புரியும் என நம்பினான். இதனையே தொல்காப்பியர்,

"வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே"

தொல் - பொருள் - 415

கூறுவதன் மூலம் இறைவழிபாட்டின் சிறப்பையும், அவ்வாறு வழிபாடு செய்வோரைத் தெய்வம் காத்தருளும் என்பதும் புலனாகின்றன.

நம்பிக்கையும் வழிபாடு முறையும்

எல்லாம் இறைவனருளாலே நடைபெறுகின்றன என மக்கள் நம்பினர். தமக்கு வரும் நன்மை, தீமை எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனே காரணம் என நம்பினர். இதன் அடிப்படையில் எழுந்தவைகள் தான் கோயில்கள், "தெய்வத்தின் மீது ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் பக்தியும் கொண்டவர்களை எத்தகைய இன்னல்களும் அணுக மாட்டாது" என நம்பினர்.

கிராமங்களில் நோய், பஞ்சம், வெள்ளம் போன்ற பாதிப்புகளில் மக்கள் துன்பப்படக் கூடாது என்பதற்காக சிறு தெய்வங்களிடம் மிக பயபக்தியுடன் படையலிட்டு வழிபடுவதை இன்றும் நாம் காணலாம்.

திருமணஞ்சேரிக்குச் சென்று வழிபடுவதால் கைகூடி வராத திருமணங்கள் விரைவில் திருமணம் நடக்கும் என நம்பினர்.

ஆல மரம், அரச மரம் இரண்டும் சேர்ந்து உள்ள இடத்தில் மக்கள் அந்த மரங்களைச் சுற்றி வந்தால் குழந்தைப்பேறு கிடைக்கும் என நம்பினர். இதில் அறிவியல் ரீதியான உண்மை என்ன என நம் அனைவருக்கும் தெரிந்ததும் அறிவியல் தொடர்பான செய்திகளைக் கூறினால் நம்மனம் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாது. அதனால் அதை இறை உணர்வோடு கூறினால் மக்கள் நம்பினர் வழிபாடும் செய்கின்றனர்.

வைத்தீஸ்வரன் கோவிலுக்குச் சென்று அங்குள்ள சித்தாமிர்தக் குளத்தில் நீராடி, இறை வழிபாடு செய்து மருந்துடன் கூடிய திருநீறை உட்கொண்டால் எப்படிப்பட்ட நோயும் தீரும் என்பது மக்கள் நம்பிக்கை.

திருக்கருகாவூரில் எழுந்தருளி இருக்கும் கர்ப்பரட்சாம்பிகை அம்மனை வழிபாட்டால் சுகப் பிரசவம் நடைபெறும் என்பது மக்களின் நம்பிக்கை. இன்றும் அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில்தான் வழிபாடும் செய்கின்றன.

திருச்செந்தூருக்குச் சென்று அங்குள்ள முருகனை வழிபடுவதால் பகையும், தமக்கு ஏற்பட்டுள்ள தீராத நோய்களும் தீரும் என்பது பலரது நம்பிக்கையாக உள்ளது.

திருக்கடவூருக்குச் சென்று அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா போன்ற சாந்திகள் செய்வதால் மரண பயத்திலிருந்து விடுபட்டு, நீண்ட நாள் வாழலாம் என நம்பி மக்கள் இன்றும் அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் வழிபாடு செய்கின்றனர்.

வழிபாடு என்பது இறைவனின் திருவருளைப் பெற நெஞ்சாரச் செய்வதுதான். உலகின் உள்ள எல்லா மதத்தினரும் தம் தம் மதத்தினருக்கு வழிபாடு செய்கின்றனர். அதாவது உருவமாகவோ அருவமாகவோ வழிபடுகின்றனர். மலர் வழிபாடே மிக முக்கியமான வழிபாடாகக் கருதப்பட்டுள்ளது என்பன மணிமேகலை காப்பியத்தில் தாமரை வடிவமுள்ள புத்த பீடிகையில் மலர்களை வைத்து வழிபட்டதை அறிகிறோம்.

அனைத்து மக்களும் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தா[...] சமயங்களுக்கு ஏற்ப வழிபாட்டு மு[...] ஏற்படுத்திக் கொண்டு வழிபட்டு வந்து[...]

சூரிய வழிபாடு

இருளை விலக்கி ஒளி[...] கொடுக்கும் சூரியன், மக்க[...] புத்துணர்ச்சியையும், உடலியக்கத்தி[...] எழுச்சியையும் கொடுக்கின்றான். உலக[...] நிலையில் மக்களின் வாழ்[...] சூரியனுக்கெனத் தனிச் சிறப்பு இடம்[...] இருந்து வந்துள்ளன. இந்த சூரிய வழி[...] பற்றி இருக்கு வேதம் "அசையும் அசை[...] பொருள்களின் உள் உறை ஆத்மா சூரி[...]" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. மக்களுக்[...] கண்கண்ட தெய்வமாகப் போற்றப்[...] சூரியனையும், சூரிய வழிபாட்டினைப் ப[...] நம்முடைய தமிழ் இலக்கியங்களில் பல[...] பேசப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியத்தில் "காலம் உல[...] உயிரே உடம்பே" என்றும், "ஞாயிறு தி[...] சொல்லென வருஉம்" என்று குறிப்பு[...] பண்டைக் காலத்திலேயே சூரிய வழி[...] வழக்கத்திலிருந்தது என்பதை அறிய[...] இளங்கோவடிகள் தம்முடை[...] சிலப்பதிகாரத்தில் நூ[...] தொடக்கத்திலேயே,

"ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்
காவிரி நாடன் திகிரிபோற் பொற்கோட்டு
மேரு வலந்திரித லான்"

எனப் பாடி இருப்பதால் எத்[...] ஒரு சிறப்பினைச் சூரிய வணக்கத்தி[...] தந்துள்ளார் என்பதை அறிகிறோம்.

மாமன்னர்கள் தம்முடை[...] பரம்பரையைச் சூரிய பரம்பரை அ[...] 'சூரிய வம்சம்' எனக் கூறிக் கொண்ட[...] பாரத தேசத்தின் வடக்கே தசரதன் [...] 'சூரியவமிசம்' என்றும் தென்கத்தில் சோ[...] மரபு 'சூரியவமிசம்' என்றும் த[...] இலக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஆதிசங்கரர் தோற்றுவித்த மதங்களில் சூரியனையே பரம்பொருளாகப் போற்றப் படும் 'சௌரம்' என்பது முதலாவதக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நாளும் அந்தணர்கள் வழிபடும் காயத்திரி மந்திரத்தில் "சூரிய பகவானே என் புத்தியைத் தெளிவாக்குக: பிரகாசத்தைக் கொடு" என வேண்டுவதைக் காணலாம்.

சூரிய வழிபாடு மிகத் தொன்மையானது என்பதற்கு சிந்துவெளி நாகரீக காலத்திலிருந்தே இந்த வழிபாடு இருந்தது என்பதை மொகஞ்சதாரோ ஹரப்பா ஆகிய இடங்களில் நடந்த அகழ்வாய்வுகளில் கிடைத்த மண் பாண்டங்களில் சுவஸ்திக் சின்னமும், சக்கரமும், கிரணங்கள் வீசும் வட்டங்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சூர்ய பகவான் கோயில்

இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் சூரிய வழிபாட்டுக்கு ஏற்ப கோயில்கள் உள்ளன. ஒரிசா மாநிலத்தில் உள்ள கோனார்க் கோயில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. தென்னகத்தில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள சூரியனார் கோயிலும் மிகவும் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன. கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் உள்ள கமலயந்திரம் எனப் பெயரிடப்பட்ட சூரிய யந்திரம் வழிபாட்டு நோக்கில் ஒரு சிறந்த கலைப் படைப்பாகும். எட்டு கிரகங்கள் புறத்தே அமைந்திருக்க, விரிந்த தாமரை இதழ்களில் சூரியன் உலகத்தைக் காக்கும் நோக்கத்தில் உலா வரும் தோற்றத்தில் அமைந்துள்ளது. இது சோழர்களின் கலை வண்ணத்திற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

பொங்கல் திருநாளும் சூரியனும்

ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் வருகின்ற தைத்திங்கள் முதல்நாள், சித்திரை முதல் நாளை நாம் எப்படிக் கொண்டாடுகிறோமோ அந்த அளவிற்கு சிறப்புடையது. தைத் திங்கள் முதல்நாள். இதனைத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் சூரிய வழிபாட்டிற்குரிய நாளாகக் கொண்டாடுகின்றனர். இதனையே பொங்கல் திருநாள் எனச் சொல்லி சூரிய பகவானுக்கு படையலிட்டு வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். இதை தட்சணாயணம் முடிந்து உத்தராயணம் தொடங்கும் புண்ணிய நாளாகவும், மகர சங்கராந்தியாகவும் போற்றி வழிபாடு செய்கின்றனர்.

கிழமைகளில் 'ஞாயிறுக் கிழமையை' ஞாயிறு என்றால் சூரியன் - அவனுக்குரிய நாளகாக் கருதி வழிபாடு செய்கின்றனர். நவ கிரகங்களுள் பேராற்றல் வாய்ந்தவன் சூரிய பகவனே. அதனால் தான் நவக்கிரக வழிபாட்டில் எல்லாக் கோள்களுக்கும் நடுவில் இருக்கும்படி சூரிய பகவானை நிறுவுச் சிறப்பிடம் தருவது குறிப்பிடத் தக்கதாக உள்ளது.

தத்துவ அடிப்படையில் சூரிய வழிபாடு

சத்தியம் தவறாமைக்கு சூரியனையே எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவது மரபு. தானத்தின் சிறப்பைப் பற்றிக் கூறும்போதும், சத்தியம் தவறாத சூரிய தேவனைப் போல் தானமே பிரதானமாக வாழ்வதைப் பொங்கல் பண்டிகை உணர்த்துவதை அறிஞர் பலரும் கூறியுள்ளனர். தாமரை நாயகனாகச் சூரியனைக் குறிப்பிடுவதால், சூரிய வழிபாட்டில் செந்தாமரை மலரைப் பயன்படுத்துவது மிகவும் சிறப்புடையது. சூரிய மண்டலத்தின் நடுவே சதாசிவ மூர்த்தியின் இருப்பைக் கண்டு வழிபடுவது சைவப் பெருமக்களின் வழிபாட்டுத் தத்துவம் என்று சொல்லலாம். சூரிய வழிபாட்டுக்கு உகந்த நேரம், சிறப்பாக ஞாயிற்றுக் கிழமை உதய காலமே என்று கூறுலாம்.

சந்திர வழிபாடு

நவ கோள்களுள் ஒன்றாகிய சந்திரன் சூரியனின் ஒளியை வாங்கி ஒளிரச் செய்யும் தன்மை உடையவன். சிவபிரானுக்குரிய இரு கண்களாக சூரியனும் சந்திரனும் போற்றப்படுகின்றனர். இறைவனோடு ஒப்பிடத்தக்க மாமன்னர்கள் சோழர்களும், பாண்டியர்களும் முறையே சூரியனையும், சந்திரனையும் தம் குல முதல்வர்களாகக்

ஊடகம்
நேற்று இன்று நாளை
(இணையவழி கருத்தரங்கம்)
Massmedia – Yesterday Today Tommorow
தொகுப்பாசிரியர்கள்
தமிழ்ச்செம்மல், பாரதிவிருதாளர்
பேரா. முனைவர் ப.சிவராஜி, பி,எச்.டி
பேரா. முனைவர் தமிழ்ச்செல்வி, பி,எச்.டி
பேரா. முனைவர் புஷ்பபாரதி, பி,எச்.டி.
பேரா. முனைவர் சத்யநாராயணன், பி.எச்.டி
100
100
100
100

பாரதியின் இதழியல் பணி

முனைவர் வ.கலைஅரசி
உதவிப் பேராசிரியர்,
பதிப்புத்துறை,
திராவிடப் பல்கலைக்கழகம்
குப்பம். ஆ.மா.

முன்னுரை

தொன்மையும், வரலாற்றுப் பெருமையும், பண்பாட்டுச் செழுமையும் கொண்டு உலகில் இன்று வாழும் மக்கள் இனங்களில் தமிழினத்திற்கு தனிச்சிறப்பு உண்டு. தமிழ் இலக்கிய உலகின் சூரியனாகச் சுப்ரமணிய பாரதியார் தோன்றினார் இந்து பத்திரிகை ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய அய்யரின் அழைப்பின் காரணமாக பத்திரிகை உலகில் அடியெடுத்து வைத்தார். பாரதியின் இதழியல் பணி பற்றி கட்டுரையில் காண்போம்.

மதுரை சேதுபதிப்பள்ளியில் தமிழாசிரியராகத் தமது பணியைத் தொடங்கிய பாரதி பின்னர் இந்து பத்திரிகையில் நுழைந்தார். இதன் மூலம் அரசியல் நோக்கும், இலக்கிய நோக்கும் விரிவடைந்தன என்று கூறலாம். மக்களைக்கவரும் வகையில் சிந்து, தெம்மாங்கு முதலிய யாப்பு வகைகளை கையாண்டு பாடல்களைப் பாடினார்.

1904இல் கல்விச்சக்கரவர்த்தி பாரதியார் சுதேசமித்திரன் நாளிதழில் ஆசிரியராக பொறுப்பேற்றார். இதன் மூலம் தூக்கத்தில் இருந்த தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்ப நாளிதழை பயன்படுத்தினார். இதழ்களின் மூலம் சமுதாய விழிப்புணர்வும் அரசியல் விழிப்புணர்வையும் எழச்செய்தார். தமிழில் முதல் அரசியல் இதழ் என்ற பெருமைப்பெற்றது. சுதேசமித்திரன் இதழ் முதலி 1889 இல் வார இதழாக தொடங்கப்பட்டு பின்னர் 1889 இல் நாளிதழாக மாற்றப்பட்டது. தினசரிப் பத்திரிக்கைகளில் முக்கியமான வேலை ஆங்கிலத்தில் வரும் செய்திகளை தமிழில் வேகமாக மொழிபெயர்ப்பது. கடினமான செய்தி, நீளமான பிரசங்கம் போன்றவற்றை தமிழில் எளிய நடையில் பாரதியார் மொழிபெயர்த்தார். 20-ம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இலக்கியப் போக்கு திருப்புமுனையை உருவாக்கினார் பாரதி.

தேசப்பற்று பாடல்களைப் பாடி வந்த அவர் 1907ல் மூன்று பாடல்கள் அடங்கிய நான்கு பக்க கவிதை நூலை சுதேச கீதங்கள் என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டார். 1908ல் துவக்கத்தில் சுதேச கீதங்கள் முதற்பாகமும், புதிய கட்சியின் கொள்கைகள் எங்கள் காங்கிரஸ் யாத்திரை ஆகிய மூன்று நூல்களை வெளியிட்டார்.

பெண் முன்னேற்ற பத்திரிக்கை

சக்கரவர்த்தினி என்ற இதழில் 1905 ஆகஸ்ட் மாதம் பாரதியார் ஆசிரியராக பொறுப்பேற்று நடத்தினார். இந்த இதழ் முழுக்க பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்காக தொடங்கப்பட்ட இதழ் ஆகும். மாதர்களுக்கு என தனியாக மாதப் பத்திரிகை தொடங்கப்பட்டது. இதன் அதிபதி வைத்தியநாதையர் ஆவார். இது மாதர் பத்திரிகை என்பதால் பாரதியார் மாதர் சுதந்திரங்கள், மாதர்களின் நிலையான பாரத குமாரிகள் முதலிய தலைப்புகளில் மாதர் முன்னேற்றத்துக்கான கட்டுரைகளை எழுதினார். சக்கரவர்த்தினி 13 மாதங்கள் ஆசிரியராக பணியாற்றிய பாரதி. இவ்வித சதி என்னும் உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கத்தை வரதட்சணை, கைம்பெண் கொடுமை இளமை மணம் ஆகியவற்றை எதிர்த்துப் பெண்கல்வி, பெண்ணுரிமை பற்றிய கட்டுரைகளை வெளியிட்டார்.

இந்தியா இதழில் பாரதியின் பங்கு

நாட்டு விடுதலைக்காக தம்மால் முடிந்தவரை வீரச்சுவை மிக்க பாடல்கள், கட்டுரைகள், கேலிச்சித்திரங்கள், தலையங்கங்கள் மூலமாக "இந்தியா" என்ற பத்திரிகையில் பாரதியார் தம்முடைய சுதந்திர வேட்கையை துணிவுடன் மக்கள் மத்தியில் பரப்பினார். இதன் காரணமாக பாரதி மீது வாரண்ட் இருப்பதாக நண்பர்கள் சொல்ல அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க பாரதியார் புதுவைக்கு சென்றார். அங்கேயும் போலீஸ் கெடுபிடி இருந்தது. இருப்பினும் பல்வேறு இடையூறுகளுக்கு இடையில் புதுவையில் இருந்த படி இந்திய இதழை தொடர்ந்து துணிவுடன் நடத்தினார்.

1906 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் தமிழ் வார இதழாக ஆரம்பமாகிய இவ்விதழ் 1908ல் பெரிய அளவில் 8 பக்கங்களுடன் வந்தது. தென்னாட்டில் இதழ்தோறும் கார்டன் வெளியிட்ட முதல் பத்திரிகையாக இந்தியா விளங்கியது. அரசியல் கட்சி கட்டுரைகள் தவிர பாரதியின் பாடல்களும் கதைகளும் இதழில் வெளிவந்தன "ஞானரதம்" இந்தியாவில் தொடர்கதை போல் வெளிவந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது

பாரதி பணியாற்றிய இதழ்கள்

அரவிந்தர் கல்கத்தாவில் நடத்திவந்த தர்மா என்ற இதழை அடியொட்டி புதுவையில் பாரதி தர்மம் என்ற இதழை நடத்தினார். வ.வே.சு.ஐயர், பாரதி, நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி ஆகிய மூவரும் சேர்ந்து தர்மம் என்ற இதழை வ.வே.சு.ஐயர் வீட்டு முகவரியில் நடத்தி உள்ளனர். இவ்விதழ் ஆர்.கிருஷ்ணசாமி அய்யர் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. இவ்விதழின் வாயிலாக பாரதியார் சுதேசியம் சம்பந்தப்பட்ட படைப்புகளை மக்களுக்காக வெளியிட்டு வந்தார்.

சென்னையில் புகழ்பெற்ற டாக்டராக விளங்கிய டாக்டர் நஞ்சுண்டராவ் பாரதிக்கா நடத்திய இதழ் தான் பால பாரதா அல்லது யங் இந்தியா என்ற பத்திரிக்கை. தத்துவம், தேசியம், மக்கள் வாழ்வியல் புனரமைப்பு, வேதாந்தம் குறித்த செய்திகள் இம்மாத பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. இதன் முழு பெயர் பாலபாரதம் பாலபாரதி என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இப்பத்திரிகையில் பாரதி சுவாமி விவேகானந்தரின் எழுச்சி உரைகளையும் தேசபக்தி என்னைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளை இதில் வெளியிட்டிருந்தார். இவ்விதழின் முகப்பு அட்டையில் பால பாரதா அர் இங் இண்டியா என்பதை விவேகானந்தரின் குறிக்கோளை அடையும் வரை நில்லமின் என்னும் கருத்து மொழி ஆங்கிலத்தில் இடம்பெற்றிருந்தது.

பாரதி சொந்தமாக தாமே நடத்திய பத்திரிக்கை கர்மயோகி இப்பத்திரிகை 1907 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் தொடங்கப்பட்ட இதில் ஆரிய தர்மம், பாரத நாட்டு பாரம்பரியமிக்க கலைகள், தொழில்கள், காவியங்கள், சாஸ்திரங்கள், அரசியல் விஷயங்கள் போன்ற பல செய்திகளை விவரிக்கும் வகையில் இப்பத்திரிகை இருந்தது இது ஒரு மாதப் பத்திரிகை ஆகும்.

புனைப்பெயர்

ஞான பாது இதழில் பாரதியார் தம்முடைய படைப்பான கவிதைகளை எழுதினார். 1913 முதல் 1915 வரை நடந்த இவ்விதழில் சொந்தப் பெயரிலும் புனை பெயரிலும் எழுதியுள்ளார். அன்றைய காலகட்டத்தில் பாரதியின் எழுத்துக்களை வெளியிட இதழ்கள் அஞ்சிய போது துணிந்து வெளியிட்டவர் சுப்பிரமணிய சிவா. இவர் பாரதி எழுதிய "ஒளியும் இருளும்" மது கண்ணன் என் தாய் யோகசித்தி, இரவாமை, பாப்பா பாட்டு இவை போன்ற பிற கவிதைகள் ஞானபாது இதழில் வெளிவந்தன.

1909ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 7ம் தேதியில் இருந்து வெளியான விஜயா இதழ் 1910ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் இரண்டாம் வாரம் வரை வெளிவந்தது. இவ்விதழ் சென்னையில் திருவல்லிக்கேணி ஹைரோட்டில் இருந்து வெளிவந்தது. திருமலாச்சாரிய ராவ் என்பவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இவ்விதழ் தினசரி மாலை பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. பாரதி தன்னுடைய படைப்புகளை இதில் வெளியிட்டார்.

கருத்து படமும், கேள்வி படங்களும்

ஹிந்தியில் வெளிவந்த பஞ்ச் என்ற இதழ் பாரதிக்கு தூண்டுகோலாக இருந்ததால் அவர் சித்திரவல்லி என்ற இதழில் சித்திரங்களும் கருத்து படங்களையும் கேள்விப்படுகிற நிறைந்ததாக இருந்தது. படிக்காத பாமர மக்களுக்கும் புரியும் வகையில் படித்தவர்களும் சிறுவர்களும் இன்புறும் வகையில் இவ்விதழின் படைப்புகள் இருந்தன. பாரதியின் கருத்து படங்கள் புதுமையை மட்டுமல்லாது தேசிய எழுச்சியை இந்திய மக்களிடையே தட்டி எழுப்பக் கூடிய வகையில் இருந்தன.

அன்றைய காலகட்டத்தில் செய்திகளுக்கு ஆங்கிலத்தில் தலைப்பு எழுதி கீழே தமிழில் தலைப்பு இடுவது அக்கால இதழ்களில் வழக்கம். இவ்வாறு ஆங்கிலத்தில் தலைப்பிடும் முறையை நீக்கியவர் பாரதியார். அதுமட்டுமன்றி தமிழ் ஆண்டு மாதம் நாள் ஆகியவற்றையும் பாரதியார் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

முடிவுரை

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு உரமிட்டு நீர் பாய்ச்சிய பெருமை தமிழில் வெளிவந்த இதழ்கள் ஆகும். அதில் பாரதியாரின் இதழியல் பணி மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. தம்முடைய விடுதலை வேட்கையை கவிதைகள், கட்டுரைகள் மூலம் மக்களிடையே ஒரு புரட்சியை விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினார் என்றால் மிகையாகாது. இன்றைய செய்தி நாளைய வரலாறு. எனவே செய்தித்தாள்கள் தரம் வாய்ந்ததாக இருந்தால் அது சரியான வரலாற்றை தரமுடியும் என்பதை தமிழர்கள் மூலம் நிரூபித்து காட்டியவர் பாரதியார்.

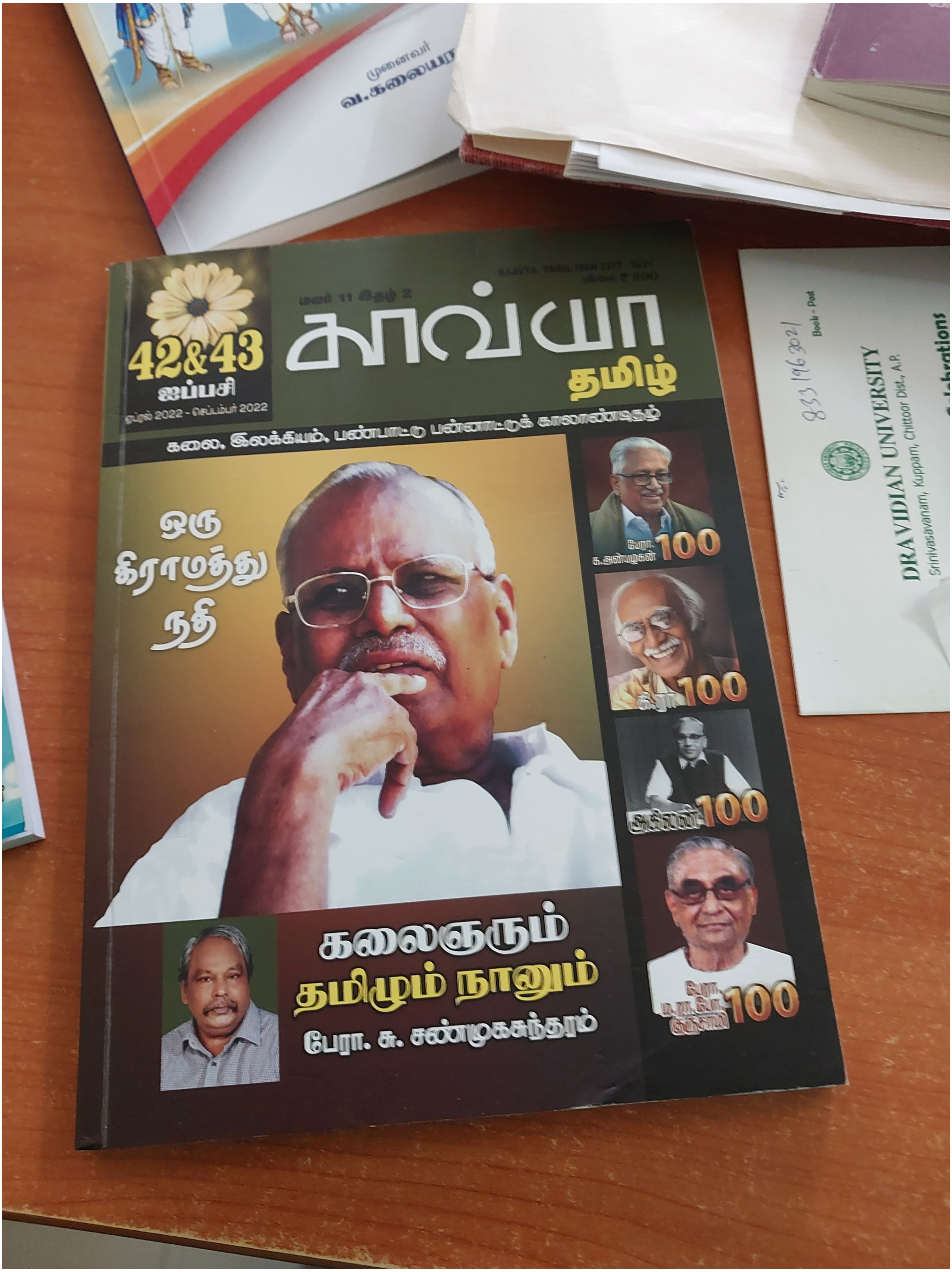

மலர் 11 இதழ் 2
காவ்யா
தமிழ்
42&43
ஐப்பசி
ஏப்ரல் 2022 - செப்டம்பர் 2022
கலை, இலக்கியம், பண்பாட்டு பன்னாட்டுக் காலாண்டிதழ்
ஒரு கிராமத்து நதி
பேரா. க. அன்பழகன் 100
கி.ரா. 100
100
100
கலைஞரும் தமிழும் நானும்
பேரா. சு. சண்முகசுந்தரம்
DRAVIDIAN UNIVERSITY
Srinivasavanam, Kuppam, Chittoor Dist., A.P.
Book - Post

பொருளடக்கம்

திண்ணை/சொப்பன வாழ்வு /3

சிறுகதை

கடைசி வரை - சுந்தரபாண்டியன் /6
பேராசிரியர் - 100 - திராவிட இயக்கச் சிறுகதைகள் /11
கி.ரா. - 100 - கதவு - சிறுகதை /15
அகிலனின் பாவைகள் - சண்முகசுந்தரம்/20
பேரா. ம.ரா.போ. - 100 - காவ்யா சண்முகசுந்தரம்/24
கலைஞர் - 99 - கலைஞரும் தமிழும் நானும் - சண்முகசுந்தரம் /37
சிற்பி - 85 - சிற்பி ஒரு கிராமத்து நதி - சண்முகசுந்தரம்/39

ஆய்வுகள்

ஆற்றுப்படை நூல்களில் சுற்றுச்சூழல் - முனைவர் ம.பழனி /56
காலந்தோறும் பார்வையாளர்கள் - பேரா.அ.கா.பெருமாள் /61
சிலப்பதிகார மலைமக்களின் விரல் பிடித்தொரு பயணம் - முனைவர் சி.யசோதா /65
பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் திருக்குறள் பதிப்புகளில் குறட்பா வடிவம் - முனைவர் ஆ.மணி /69
தமிழ்ச் சிற்பக்கலை - முனைவர் கலையரசி /75
கண்ணகி சிலம்பின் உருவாக்க நோக்கமும் மரபும் - முனைவர் வாணிஅறிவாளன் /79
உள்ளுறை - முனைவர் சு.வேலாயுதம் /84

விமர்சனம்

விஜய்: ஒரு மாஸ்டர் பீஸ்டு - பேரா. சு. சண்முகசுந்தரம் /90
கடைசி விவசாயி - பேரா. சு.சண்முகசுந்தரம்/98

அறிமுகம்

தலித் கலை அரங்கின் தந்தை - முனைவர் கே.ஏ.ஜோதிராணி/106
கி.பார்த்திபராஜாவின் 'சாமி சங்கரதாஸ் சாமி' /114
ஆ. திருநாகலிங்கத்தின் கட்டபொம்மு கதைப்பாடல், த.மார்க்கஸ்/122
நீல.பத்மநாபனின் இரவில் விரிந்த மலர்கள் - குமார செல்வா/132
ம.கோ.வைக் கண்டுபிடித்தோம் - உஷா மகாதேவன்/134
பாரதியார் கதைகள் பன்முகநோக்கு - பேரா. சு. சண்முகசுந்தரம்/பெ.சுப்பிரமணியன்/140
தமிழ்நாட்டுப்புறவியல் அகராதி - பேரா. சு. சண்முகசுந்தரம்/144
அகராதி - பேரா.மே.அ.பாலமுருகன்/156
அகரமுதலியார் தமிழகன் - பேரா. சு. சண்முகசுந்தரம்/158
கனகராஜ்பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'வாட்டர் மெலன்' /163
வாணிஅறிவாளனின் செவ்விலக்கிய சொல்லாய்வுகள் - பேரா.ம.திருமலை/165
மதுரை எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய கருணைதாசன் - மதுரை இளங்கவின்/167

மதிப்புரை

வாய்மொழி மரபும் எழுத்து மரபும் - பேரா. சு.சண்முகசுந்தரம்/169
கரைந்த மனிதர்களின் கதைகள் - பாவண்ணன் /171
மலர்க ஹைக்கூ - சுப்ரபாரதிமணியன் /176
தமிழர் தத்துவ மரபின் தடம்பதித்த உரைநூல் - இலா.வின்சென்ட் /178
நாட்டுப்புறவியலும் மக்கள் வாழ்வியலும் - பேரா.சரஸ்வதிவேணுகோபால்/181

நேர்காணல்

மனிதனின் ஆதிக்கலை நாடகம் - முனைவர் ஒ.முத்தையா/184
நடேச தம்பிரான் நேர்காணல்/189

கவிதை

திலகபாமா கவிதைகள்/192
சதீஸ்குமார் கவிதைகள்/193

அஞ்சலி

...ல்லோரும் விரும்பும் இனிய ஆளுமை - பாவண்ணன் / 194

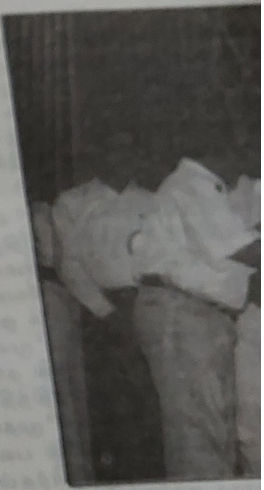

BHAVAVEENA *Spl. Issue*
Vol. 19, Issue. 10, October 2022 (Spl. Issue)
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253

UGC CARE List Group - 1 Journal
under Arts and Humanities Category

Contents (విషయ సూచిక)

1.	జాతీయోద్యమం - తెలుగు పత్రికల సేవ	- ఆచార్య ఎం.రామనాథం నాయుడు	18
2.	తుమ్మల కవిత్వం - దేశభక్తి	- డా॥. డి. ఉదయకుమారి	24
3.	జాతీయోద్యమ సాధనలో తెలుగు గేయాల ప్రాధాన్యత	- డా॥. ఇ. వాసు	27
4.	స్వాతంత్రోద్యమ బావుటా అనిసెట్టి కవిత	- డా॥. కరణం శ్రీనివాసులు రెడ్డి	31
5.	తొలి స్వాతంత్ర్యవీరులు - చిత్తూరు జిల్లా పాళేగాళ్ళు	- డా॥. మన్యం నరసింహులు	35
6.	ఆంధ్ర జాతీయోద్యమ కవిత్వంలో గాంధీజీ స్ఫూర్తి	- డా॥. పి.జయచంద్రుడు	39
7.	తెలుగు కవిత్వం రగిలించిన జాతీయోద్యమం	- డా॥. ఎన్. భీమన్న	42
8.	జాతీయోద్యమంలో తెలుగు పత్రికల పాత్ర	- డా॥. వి. గోపాల్	45
9.	జాతీయోద్యమంలో కృష్ణశాస్త్రి చైతన్య గేయ కాహళి	- డా॥. కలవకుంట ఈశ్వరబాబు	49
10.	స్వరాజ్యగీతములు - భారతీయ వేదనా నివేదనలు	- డా॥. గుమ్మనూరు ఉషారాణి	53
11.	మంగిపూడి వెంకటశర్మగారి రచనలు - జాతీయోద్యమ ప్రభావం	- ఐ. సజని	57
12.	జాతీయోద్యమ కాలంలో తెలుగు సాహిత్యం	- డా॥ పి. లోకనాథ మందడి	61
13.	జాతీయోద్యమ సాహిత్యం - చైతన్య ప్రబోధం	- డా॥. పి. విజయకుమార్	64
14.	తెలుగు సాహిత్యంలో జాతీయోద్యమ కవితలు	- డా॥. వి. కృష్ణవేణి	69
15.	తెలుగు కవులపై భారత జాతీయోద్యమ ప్రభావం	- డా॥. మానమ మునిరత్నం	72
16.	జాతీయోద్యమానికి ఊపిరిపోసిన తెలుగు గేయాలు	- డా॥. మామిడి మురళి	76
17.	తెలుగు జాతీయోద్యమ స్తుతి గీతాలు - సామాజిక స్పృహ	- డా॥. కె.వి. సత్యనారాయణ	80
18.	జాతీయ కవిసార్వభౌముడు గరిమెళ్ళ	- డా॥. వై. దివ్య	84
19.	పర్తి రాజేష్ కుమార్ గారి "స్వాతంత్ర్య స్వరము" - గేయాలు - మహనీయుల దేశభక్తి	- డా॥. జి. శైలమ్మ	88
20.	భారత జాతీయ పతాక పితామహుడు - పింగళి వెంకయ్య	- డా॥.ఎస్. హేమలత	95
21.	స్వాతంత్ర్య సంగ్రామాన్ని చిత్రిక పట్టిన తెలుగు కథ	- డా॥. ఎం. హరికృష్ణ	99
22.	గేయకవిత్వం - జాతీయోద్యమస్ఫూర్తి	- డా॥. ఎం. ధర్మారావు & - డా॥. సి. చిన్నపాపమ్మ	104
23.	గళమెత్తిన జాతీయోద్యమకవి "గరిమెళ్ళ"	- డా॥. సి. చెన్నకేశవులు	106
24.	స్వాతంత్ర్య జాగృతిపై ప్రతిధ్వనించిన తెలుగు కవిత్వం	- బి. గోపిర్యా నాయక్	110

BHAVAVEENA Spl. Issue
Vol. 19, Issue. 10, October 2022 (Spl. Issue)
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253

UGC CARE List Group - 1 Journal
under Arts and Humanities Category

పర్తి రాజేష్ కుమార్ గారి "స్వాతంత్ర్య స్వరము" - గేయాలు - మహనీయుల దేశభక్తి

- డా. జి. శైలమ్మ, అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్, డిపార్ట్మెంట్ ఆఫ్ ప్రసారాంగ, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం, కుప్పం.

స్వాతంత్ర్యం రాకపూర్వం భారతీయులను స్వాతంత్ర్యం వైపుకు నడిపించిన గేయాలను "స్వాతంత్ర్య స్వరము" పేరుతో ఒకచోట చేర్చారు. దేశస్వాతంత్ర్యం సాధించుకునే క్రమంలో తెలుగు సాహిత్యంలో 'గేయం' ప్రధానపాత్ర పోషించింది. నిదరపోతున్న పామరునుని సైత్యం మేల్కొల్పే ప్రయత్నం చేసింది.

అందులో భాగంగానే 'స్వాతంత్ర్య స్వరము' రాజేష్ కుమార్ పర్తి సంపాదకత్వం వహించిన గ్రంథం నుండి కొన్ని గేయాలు.

మహారాణి 'ఝాన్సి'. ఈ గేయంలో ఆమె సాధించిన ఘనచరిత్ర బ్రిటీషువారిని ఎదుర్కొన్న తీరు ఆమె ధైర్య సాహసాలు గేయంలో దర్శనమిస్తాయి.

"పసికూన తనయుండు
భర్తయున్ గతియింప
పదునెనిమిదవ యేట
వైధవ్యముం జెంది
రాజ్యంబు నేలిందిరా ఝూనిసీ" పుట:1

ఝాన్సీరాణి చిన్న వయసులోనే భర్త చనిపోయాడు. మనసులో ఎంతో బాధవుంది. అయినా ఆ బాధనంతా దిగమింగుకుని సింహాసనాన్ని అధిష్టించి రాజ్యాన్ని పాలించింది. కొడుకు చిన్న పిల్లవాడు.

భారతీయులు గోవును పూజ్యభావంతో పూజించే వారు. యుద్ధంలో సైనికులుండేవారు. వారు తూటాల కవరును నోటితో తీయాల్సి వుంది. తూటాలకు గోవుకొవ్వుని పూసి ఇచ్చేవారు అవి హిందువులు నోటితో తీసేవారు. ఈ విధమైన విధానాలతో వారి మనోభావాలకు ఇబ్బందులు కల్పించారు. ముస్లింలకు 'పంది' అసహ్యం వారి మనోభావాలకు వ్యతిరేకంగా తూటాలకు పంది కొవ్వుని పూసేవారు. ఇలా భారతీయులను అడుగడున అవమానిస్తూ పరిపాలించేవారు.

"తూటాలు గోమాత
తోలుతో మాటించి
తోలు నోటితో పీక
తొందరత పుట్టించి
దోసంబు సల్పిరీ ఆంగ్లులు
మోసంబు గావించిరి" పుట:2.

ఇలాంటి సందర్భంలో భారతీయవీరులు పౌరుషం పెల్లుబికింది. మనోభావాలకు భంగం కల్పించడం బ్రిటీషు వారికి అలవాటైపోయింది.

"భారతాంబిక పాద
పద్మంబులకు మ్రొక్క
బావుటా పైకెత్తి
భండనంబున నిల్వ
పటహ కాహళ భాంకృతుల్ మార్మోగె
భద్రేభముల ఘీంకృతుల్" పుట:4

భారతీయ వీరులు ఝాన్సీరాణి కదనరంగంలో కాలు మోపింది. ఈమెకు స్నేహితులు, తాంతీయా నానాజీ. చిన్ననాటి స్నేహితులు తోడుగా నిలబడితే కొదమ సింహంలా దుముకింది.

"స్వాతంత్ర్య మంత్రంబు
జపియించి ఝూనిసీ
సమరాగ్నిలో తనువు
సమిధగా నర్పించి
స్వారాజ్యమును బొందెను జన్మంబు
సాఫల్యమును గాంచెను" పుట:5

స్వాతంత్రోద్యమంలో ఝాన్సీరాణి ఎంతో ప్రభావాన్ని చూపింది. ఇది భారతీయుల రక్తాన్ని పిండుకుతిన్న బ్రిటీషువారితో వీరోచితంగా పోరాడేల చేసింది. స్వాతంత్ర్యం అన్న మాటను మంత్రంగా జపించారని అనడంతో భారతీయులకున్న దీక్ష స్పష్టమవుతుంది.

"కత్తిపోటున రిపుల
కుత్తుకల్ విదళించి
పచ్చినెత్తురు ద్రావి
పరవళ్ళు ద్రొక్కిన
ఉత్తమ స్త్రీ ఝానిసీ
అది నీకు క్రొత్త యౌనా మానిసీ" పుట:6.

స్వాతంత్ర్యం కోసం శత్రువుల కంఠాలను ఖండించి స్వాతంత్ర్యం సాధించారు.

(సర్వశ్రీరామ, కొ. శివయోగానంద రావు, వెంటక సుబ్బా.కొ) రాసిన రచన పుట:6)

స్వాతంత్ర్యం సాధించే క్రమంలో 'జెండా' ప్రధానపాత్ర పోషించింది. ప్రతి దేశానికి జెండా వుండటం ముఖ్యం. మన దేశంలో మన జెండా పట్టుకొని భారతీయులు తిరుగుతుంటే బ్రిటీషువారిని మరింత భయభ్రాంతులకు గురిచేసింది.

"ఎత్తండి స్వరాజ్య జండా
జండా నెత్తండి ధైర్యము నిండ - నింక
స్వరాజ్య జయమును - సంధింతు మనుచును" పుట:7.

స్వరాజ్య స్థాపనకు జెండా ఒక సాధనం. 'స్వరాజ్య జెండా' అన్న గేయం జెండా ఎత్తమంటూ గాంధీ ఉద్యమం పరిచయం చేశారు. ఉప్పుసత్యాగ్రహం ఎంతో ప్రభావాన్ని చూపింది.

"ఉప్పుపై పెనుదాడి, మొప్పుగ గావించి
విప్లవ మొనరించినాడు గాంధి
కప్పము లరికట్టినాడు ఖద్ధ
రొప్పుగ కట్టు మన్నాడు త్రాగు
డొప్పుమి మానుమన్నాడు రాట్న
మెప్పుడు త్రిప్పుమన్నాడు తాను
చెప్పిన చొప్పున, తప్పక మీరంత" పుట:8

దేశస్వాతంత్ర్యము సాధించుకున్న క్రమంలో 144 సెక్షను విధించి బ్రిటీషువారు భారతీయ సిపాయిలను హింసించేవారు. దీనివల్ల భారతీయులు పోలీసుల చేతుల్లోని లాఠీలు విరిగిపోయేవి. భారతీయులు అనేక విధాలుగా గాయపడి స్వాతంత్ర్యాన్ని సాధించుకున్నారు.

"నూట నలుబది నాల్గు, సెక్షనొక్కటి బెట్టి
లాఠీలతో గొట్టినారు, వారి
ధాటి యంతయు జూపినారు, బహు
మేటి సిఫాయిలైనారు, తమ
మాటే లా అర్డరని, మరి శిక్ష జేశారు" పుట:8

వలసపాలనలో వుండే కష్టం అనుభవించే వారికి తెలుస్తాయి కాని చెప్పేవాళ్ళకు, వినే వాళ్లకు అనుభవం తక్కువగానే వుంటుంది. కులాలను మరిచిపోయి భారతీయులందరు ఒకటై స్వాతంత్ర్యం కోసం పోరాటం చేశారు. పంచములు అంటరానితనమన్న విషభావనలో నాటి సమాజం వున్నప్పటికి స్వాతంత్రోద్యమంలో పాల్గొన్నట్టు వారిని అవమానించినట్టు తెలుస్తుంది.

"చల్లని మావాడ, పల్లివెంకటేశు
కల్యాణ సమయమ్ము నందు, లాఠీ
పెల్లున మరి బస్సులందు, బహు
కల్లరి పోలీసులందు, మరి
యల్లరి గావించి యందు, పంచ
ముల్లార రండని, మూర్ఖత జూపిరి" పుట:9

లాఠీలు, లాయరు, న్యాయం అంటూ యుద్ధ తంత్రాలు, మాయలు చేసి భారతీయులను హింసించారు.

లా అర్డరనుచును, లాఠీ భేరీ వేసి
లాఠీలతో తిరిగినారు, వట్టి
బూటకములు బన్నినారు, యుద్ధ
నాటకములు జూపినారు, జనుల
తూటాలతో గాల్చినారు, యంత
నిరాయుధుల బట్టినెట్టిరి, కొట్టిరి పుట:10

ఈ విధమైన చర్యలు బ్రిటీషువారు చేస్తున్నప్పటికి స్వాతంత్ర్యం పొందాలన్న ఆలోచనలో మార్పు రాలేదు.

ఈ గేయంలో కాంగ్రెసును స్థాపించి భేదాలు వదిలి అందరు ఒకటిగా పోరాడాలని నినాదాలు చేశారు. అన్ని పార్టీలు, జాతులు కలిసి స్వాతంత్ర్యం సాధించాలని ప్రబోధించారు. కుటిల రాజకీయాలకు ధీటుగా భారతీయులు కూడా కలసికట్టుగా పటిష్ఠంగా తయారైనారు. సత్యాగ్రహం చేపట్టారు, రౌండుటేబులు సమావేశంలో పాల్గొని దేశానికి స్వాతంత్ర్యం అవసరాన్ని తెలియజేశారు. గాంధీ అహింసా సిద్ధాంతాన్ని చాటి చెప్పారు. మదన్ మోహన్ మాలవ్యా బ్రిటీషువారు అమ్మె బట్టలను ధరించ కుండా నిరసనను తెల్పారు.

"మాళవ్యా గారొక్క మాటు పారను క్లాతు
బాయి కాటును చేశినారు - మిల్లు
లన్నిటి బాస గొన్నారు - శీమ
మిల్లుకు సీలు జేశారు - వారి
యుల్లాసములు దీసినారు - తమ
తల్లి భారత ముద్ర - దానికి జేర్చారు" పుట:10
(సీతారామ ఆచార్య, శృంగ వరపు - స్వరాజ్యజండా)

దేశంలో స్త్రీలు కూడా తమ సొకుమార్యతను విడిచి జెండాను పట్టుకొని స్వాతంత్ర్యాన్ని సాధించారు. స్వాతంత్ర్యం కోసం దీక్షలు చేశారు. ధనాన్ని దానం చేశారు. వీధికెక్కి వందేమాతర నినాదాలు చేశారు.

శీమ గుడ్డంగళ్ళ జేరి శాంతము తోడ
పికెటింగు సాగించు స్త్రీలు, సహజ
సుకుమారతను వీడు స్త్రీలు, దేహ
యభిమానమును మాను స్త్రీలు, దీక్ష
పనిబూని వర్తించు స్త్రీలు, మంచి
వినయము జూపిన స్త్రీలు, బహు
విజ్ఞానమును గాంచి, వీధికేతెంచిరి" పుట : 12

స్వదేశీ వస్త్రాన్ని ధరించడం వల్ల భారతీయుల జీవనాధారం వుంటుంది. స్వదేశీయుల ఆర్థికాన్ని పెంచినట్టేనని నిర్ణయించుకున్నారు. కరవు కాటకాలు రాకుండా భారతీయులందరు హాయిగా వుండగలరని గుర్తించారు.

"కూడూ, గుడ్డలు మనకు, కోరిన వుండంగ
కూళ వస్తువు లంటనేల, కరువు
కోరి తెచ్చుకొనగ నేల, బంధు
వైరము మనకుండనేల" పుట:13.

భారతీయులందరు ఒక్కరై దేశాన్ని పరపీడన నుండి విడిపించుకున్నారు. ఈ గేయం సీతారామ, ఆచార్య, శృంగవరపు 'స్వరాజ్యజెండా' రాశారు.

అల్లూరు సీతారామరాజు బ్రిటీషువారిని గడగడ లాడించిన సంగతి అందరికి తెలిసిందే ఈయన వీర గాథను పాట రూపంలో రాజకలియుగార్జున కృష్ణరాయ రాసిన పాట.

"నరసాపురములోన తుని పట్టణంబూన కొలది కాలము నుండి
నావు - భోజన మొంటీ పూటా చేసినావు వేపాకును తినగా
కోరినావు - రాజ కృష్ణదేవీ పేటకేగి కాపురమున్న" - పుట.13.

అల్లూరి సీతారామరాజు పలురకాలుగా పోరాటాలు చేశారు. అనేక చోట్ల తల దాచుకున్నారు. ఈయనకు ఎదురొచ్చిన పులిసింహమే పక్కకి తొలగి దారినిచ్చేవి. దుష్టగ్రహాలు ధరిచేరకుండా వుండేవంటారు. ఆకలేసినప్పుడు రుచికరమైన భోజనాలు చేయలేదని అల్లూరి నిస్వార్థ పోరాటాన్ని తెలియజేశారు.

గిరిజనుల సాయంతో బ్రిటీషువారి పోలీసుస్టేషన్లు చుట్టిముట్టి వారి తుపాకులు, మందుగుండు సామాగ్రి కొల్లగొట్టి వారిపైనే ప్రయోగించారు.

"గామూ మల్లూ దొరగా మూగంటం దొర సేనాధి పతులైరెరేడా

మూడునూర్లా కోయా దళము తోడ - దేవా విల్లూనమ్ములు
పట్టిప్రోడ - ఆరు పోలీసు స్టేషనులు ఆక్రమించిన
వాడ'' పుట:15.

సీతారామరాజు నాయకత్వంలో వచ్చిన భారతీయ సిపాయిలు, కొండ, కోయ, దొరలూ నిస్వార్థంగా పని చేయడం ముదావహం - (రచన: రాజకలియుగార్జున కృష్ణరాయ - సీతారామరాజు పాట) పోలీసుస్టేషనులపై దాడి చేసి పోలీసుల తుపాకులను తుటాలను దొంగిలించి అవసరమైనప్పుడు వాటిని బ్రిటీషువారిపైకి ఎక్కుపెట్టేవారు.

భగత్సింగ్ బ్రిటీషువారిని దడదడలాడించిన గొప్ప స్వాతంత్ర్య వీరుడు. ఈయన పోరాట పటిమను వర్ణించిన గేయం సోమసుందర్ అవంత్స రాసిన వజ్రాయుధం నుండి తీసుకోబడింది.

''ఒక తారక మేల్కొంచెను
ఒక వీరుడు కనువిచ్చెను
ఒక మెళుకువ!
ఒక్క వెలుగు'' పుట:16

స్వాతంత్ర్య సమరంలో భగత్సింగు వెలుగుగా అవతరించాడు. తారలా ప్రకాశించాడు. అయితే ఈయనను చంపేశారు. తారను గొంతు నులిమిందెవరని అంటారు.

''ఆ తారను పీక నులిమి
చంపిందేదో చీకటి!
ఆ వీరుని పీక నులిమి
చంపిందేదో పిశాచి!!'' పుట:16. బ్రిటీషువారనెడి పిశాచి పోరాట వీరులు శ్రీకృష్ణుల వలె రాక్షసులను చంపినట్టుగా భారతీయులు ఆంగ్లేయులను చంపారని వర్ణించి భారతీయులకు మనోధైర్యం పెంచారు.

భగత్సింగు వెలిగించిన ఉద్యమస్ఫూర్తి అనేకమంది భారతీయులను కదిల్చింది. స్వతంత్ర్య సంగ్రామం ఉవ్వెత్తున సాగింది. బ్రిటీషు ప్రభుత్వం తాటకి వలె నేలకూలిందని అంటాడు.

''చీకటి పిశాచి చచ్చెను
తాటకివలె, పూతనవలె
మేరువుగా శవంపడెను'' పుట:16

బానిసత్వ సంకెళ్లు నుండి విడుదల కావడానికి విప్లవ పోరాటం నింగికంటింది. అనేక మంది వీరులు ప్రభంజనాలై వేలతారలై ఒక్కటిగా విరుచుకుపడి నారనంటారు.

''అరుణ పతాక చ్ఛాయల
ఆయుధాల ప్రవాహమై
అక్షయ తూణీరం వలె
అక్షీణ పరాక్రం వలె...
బారులు తీరిన వీరులు!
భారతవిప్లవ యోధులు!!'' పుట:17

'అరుణ' కాంతి ఎర్రని రక్తం, యువరక్తం నేల చిమ్మింది. పోరాటం నిరంతరంగా బ్రిటీషువారిని వారి సామ్రాజ్యం చేరే వరకు సాగింది.

('స్వరాజ్య గీతామృతము' వి.యస్. ప్రెస్, రాజమండ్రి)

సీతారామాంజనేయులు రాసిన గీతంలో భారతీయులు చేసిన పోరాటాలు, పోరాటంలో పాల్గొన్న వీరులు, స్త్రీల గురించి తెలియజేశారు. బ్రిటీషువారు పన్నుల చెల్లింపు ద్వారా మన భారతీయులను మరింత పేదరికంలో నెట్టివేస్తున్నారు.

''స్వరాజ్య గీతామృతము
భారతమాత గీతము'లో 'దండాలు దండాలు భారతమాత' అంటూ సాగిన గేయంలో గాంధీ మహాత్ముని నాయకత్వంలో ముందుకు వెళుతుందని భారతీయులందరికి పిలుపునిస్తారు.

''తెల్లోళ్ళుంటుండగానే భారతమాత
మాకు చిప్ప చేతికొచ్చిందీ, భారతమాత
అలకుంపినోడు దిగినాడే భారతమాత
దిగి యూరకున్నాడా? భారతమాతా''పుట:18.

కుంపిణీ పాలకులు మనదేశంలో స్థలాన్ని సిద్ధం చేసుకుని దేశసంపదను తాము దోచుకుపోయారు.

BHAVAVEENA Spl. Issue
Vol. 19, Issue. 10, October 2022 (Spl. Issue)
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253

UGC CARE ... under Arts and Humanities Category

మనదేశంలో రత్నాలకు కొదువలేదు. పైరుపంటలు పండుతున్నాయి. పాడిపంటలకు కొదువలేకుండా భూమిని దున్ని పంట వేయబోతే పన్నులు వసూలు చేసేవారు. ఉప్పు మీద కూడ పన్ను వేసేవారు. అడవుల మీద ఆధిపత్యం వారిదైంది.

ఆడిరాజ్యమంతా సాలిపట్టు భారతమాత
మేమందులోని యీగలము భారతమాత పుట:19.

సాలిపురుగువలె గూడుకట్టి చిన్న ఈగను తిన్నట్టుగా, భారతీయుల స్వేచ్ఛను హరిస్తున్నారు. సాలిపురుగుకి ఈగ దొరికితే ప్రాణాలు కోల్పోయేవి. భారతీయులు ఈగల వలె ప్రాణసంకటంలో వున్నారని అంటారు.

బ్రిటీషువారి పాలనతో ఆంగ్ల భాషా ప్రభావంతో భారతీయుల జీవనోపాధులు నశించి పోయాయని బాధ పడతారు. వృత్తులన్నీ నశించి పోయి మూడు వృత్తులు మిగిలాయని అంటారు.

"యీ యిసపు సదువుకొన్నా భారతమాత
మా వృత్తులు నశించిపోయె భారతమాత" పుట:21.

కనీసం కనికరమన్న మాట మరచి భారతీయులు సంపాదించిన సంపదను కొల్లగొడుతూ భారతీయుల గుండెల మీద తన్ని కాళ్ళు విరగ్గడొతున్నారని బాధ పడతారు.

యెనక గోయి తీయనేర్చినారే భారతమాత
కాసింతైన సిగ్గు లేక భారతమాత
కాళ్ళు గ్రుద్దనేర్చినారే భారతమాత" పుట:21

న్యాయస్థానం ఏర్పడటంలో భారతదేశంలో ఇంతకు ముందు లేని పార్టీలు పుట్టుకొచ్చాయి. భారతీయుల మధ్య వ్యాజ్యం పుట్టించి న్యాయాన్ని తీర్చుకొనే మార్గంలో న్యాయవాదులు న్యాయాన్ని అన్యాయంగా తీర్పు తీర్చడం వంటివి భారతీయుల మనోభావాలను దెబ్బతీశాయి.

"అన్యాయమును న్యాయముగ భారతమాత
ఆడు సిటికి లోను వోదించి భారతమాత
యిట్టె తారుమారు సేస్తాడే భారతమాత
కొంత డబ్బొకీళ్ళపాలు భారతమాత
కొంత డబ్బు సొచ్చం పాలు భారతమాత" పుట:22

ఒకప్పుడు గ్రామాల్లో పెద్దలు చెప్పే న్యాయానికి అందరు కట్టుబడి వుండేవారు. న్యాయం కోసం ఆర్థికంగా నష్టపోయే వారు కాదు. కోర్టులు న్యాయమూర్తులు వచ్చేరు. న్యాయం జరక్కపోగా అన్యాయస్తులు మంచి వాళ్ళుగా బయట తిరుగుతుండటాన్ని నిరసించారు.

ఆస్తులు పంపకాలు, స్థిరాస్తులు అమ్ముకుంటే స్టాంపు డ్యూటీలు వంటివి కట్టడం భారతీయులకు తెలియనిది భూమికి పట్టాలు పొందడం వంటివి కొత్త విధానాలు భారతీయులను ఇబ్బందులకు గురి చేశాయి.

"భూమి అమ్మితె స్టాంపు ఖర్చు భరతమాత
అప్పిసై స్టాంపు ఖర్చు భారతమాత" పుట:23.

ఇవి భారతీయులను ఇబ్బందులకు గురి చేశాయి. అంతేకాదు సభలు, శాసనాలు ఏర్పాటు చేయడం భారతీయుల మాట విననివాళ్లు సభలు ఎందుకు ఏర్పాటు చేయాలి. పన్నులు ఎందుకు చెల్లించాలని అడుగుతారు.

యీ కొత్త పన్నులెక్కడొచ్చే భారతమాత
ఆలిమెళ్ళో పుస్తె పూస భారతమాత
అన్ని అమ్మజూపేసి నామె భారతమాత - పుట:24.

పంటలు పండినా పండక పోయినా పన్ను కట్టమని భారతీయులను పీడించేవారు. ఇక్కడ కష్టపడి పండించిన చెరుకు, జొన్న, పత్తి, సద్ద, రాగులు, కొర్రలు మొదలైన ముడిసరుకులు ఇంగ్లాండుకి తరలించడాన్ని నిరసించారు. భారతీయులు పేదరికంతో బాధపడటాన్ని గుర్తిస్తారు.

"పండినా యెండినా భారతమాత
శిస్తు గట్ట దప్పదమ్మా భారతమాత
పండుతున్నా సస్యమంతా భారతమాత
యింగ్లాండునకు పోనేల భారతమాత" - పుట:25.

రాట్నంతో స్వదేశీ బట్టను కట్టాలన్నది స్వాతంత్ర్యోద్యమంలో భాగం. ఆదాయం లేకుంటే బ్రిటీషువారు ఈ

దేశాన్ని వదిలి వెళ్లిపోతారు. బట్టల ద్వారా బ్రిటీషువారు ఎంతో సొమ్మును తరలించడాన్ని భరతమాతకు విన్నవిస్తారు.

"అరవైకోట్ల రూపాయలు భారతమాత
యేట బట్టలమీద పోతుందే భారతమాత
అళ్ళ పొట్టబెట్టుచున్నామె భారతమాత
డబ్బంత పట్టికెళ్ళి భారతమాత" పుట: 27

బ్రిటీషు వారి రాకతో విస్కీ, సిగరెట్టు వాడకంతో అనేక మంది భారతీయులు బానిసలై సంపదని కోల్పోడవటమే కాక ఆరోగ్యాన్ని కూడ కోల్పోతున్న భారతీయులను మేల్కొల్పే ప్రయత్నం చేశారు.

"వారు కాల్చంగ సిగిరెట్లు భారతమాత
వారు దాగి దొర్ల విస్కీలు భారతమాత
అరవైకోట్ల రూపాయలు భారతమాత
యేట తాగుడు మీద పోతుందే భారతమాత"

రౌలతు శాసనం ద్వారా భారతీయులు అనేకమంది భారతీయులు నోరు మెదపకుండా వారి డబ్బుని, ప్రాణాలను హరించే శాసనాలు తయారు చేయడంతో భారతీయులు విసిగిపోయారు. భారతీయులు దిక్కులేని వారైనారు. భారతీయులందరు ఏకంగా పోరాడి స్వాతంత్ర్యం పొందేలా ఆశీర్వదించమని వేడుకుంటారు.

మా పెద్దన్నల నిద్ర నుండి భారతమాత
యిప్పుడైనా లేవగొట్టు భారతమాత
లేకుంటె బ్రతుకె సున్న భారతమాత
నీ ముప్పయైదు కోట్ల ప్రజలు భారతమాత
స్వరాజ్యమారు నెలలోనె భారతమాత
నడుముకట్టి తెచ్చుశక్తి భారతమాత" పుట:31

(సీతారామాంజనేయులు వడ్డాది: శాస్త్రి, కాశీ విశ్వనాథ పూరి పెద్ది "స్వరాజ్య గీతామృతము")

ఇలా భారతదేశంలో బ్రిటీషువాళ్ల అరాచకాలు వాళ్లు తెచ్చిన ఉత్పత్తులు, శాసనాలు, న్యాయవిధానాలు, మద్యం మొదలైనవన్నీ వివరించి వాటివల్ల కలిగే నష్టాలను తెలిపి భారతీయ వీరులను నిద్రలేపి స్వాతంత్ర్యం పొందడం ఎంత ఆసక్తో ఇది తెలియజేస్తుంది.

'నవయుగము - గాంధీ విజయము' పుండరీకాక్షుడు, దామరాజు రాసిన నాటకంలో వున్న గేయాలు స్వాతంత్ర్యోద్యమాన్ని ప్రభావితం చేసినవి కొన్ని చూద్దాం:

'మేలుకొనుమీ భరత పుత్రుడ
మేలుకొనుమీ సుజన మిత్రుడ' పుట:32

అంటూ సాగిన గేయంలో 'వందేమాతరం' గొప్పతనం తెలియజేశారు. మంచి సమాజం కోసం పాటుపడదాం అని ప్రబోధిస్తారు. గాంధీబాటలో నడిచి ఒకటే మాటగా సాగిపోతామని 'బాలభటు దేశీయ గీతం'లో తమ తక్షణ కర్తవ్యాన్ని తెలియజేస్తారు.

"ఒక్క ప్రాణమె యందరిది మా
దొక్క మనసే యందరిది, మే
మొక్క మార్గమె దొక్క గలమని
నొక్కి వక్కాణింప వడిగా మేలుకో "వత్సామేలుకో"
పుట:33

భారతీయులు ఒక్క త్రాటిపై నిలబడి స్వాతంత్ర్యం తెచ్చుకోవాల్సిన అవసరాన్ని తెలియజేశారు. మా మనస్సు, దేహం ఒక్కటే అని నినదించారు.

'ప్రబోధము' అన్న గేయంలో భారతదేశం వీరభూమని అనేకమంది పురాణ పురుషుల పేర్లు భీష్మ, ద్రోణ, భీముడు, అర్జునుడు, మంత్రశక్తి, కర్మయోగము వంటి అనేక గొప్ప విషయాలను కలిగున్నదీ ఈ దేశం స్వాతంత్ర్యం యొక్క గొప్పతనాన్ని 'ప్రబోధం' అన్న గేయంలో వివరిస్తారు.

"భూలోకమునకెల్ల ముత్యంబురా
క్ష్మాతలంబున సూర్యచంద్రులురా
భరతతల్లి మనకు సర్వంబురా
పూర్వ జన్మ సుకృత పుణ్యంబురా" పుట:33.

భారతదేశం పట్ల ప్రతి భారతీయునికి పుట్టిన నేలపై మమకారం వుండాలని భారతీయులకు ప్రబోధం చేసే ప్రయత్నం చేస్తారు.

BHAVAVEENA Spl. Issue
Vol. 19, Issue. 10, October 2022 (Spl. Issue)
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253

UGC CARE List Group - 1 Journal
under Arts and Humanities Category

ముగింపు: ఇలా అనేక గేయాలు నిదురపోతున్న ప్రతి పల్లెవాసిని మేల్కొలిపి, భారతీయ వీరుల త్యాగఫలాలను వివరిస్తూ, బ్రిటీషువారు చేస్తున్న అరాచకాలను ఒక్కటొక్కటి ఒక్కో గేయంలో వివరిస్తారు.

ఆధునిక సాహిత్య ప్రక్రియల్లో భాగమైన గేయం, పాట' స్వాతంత్ర్యం సాధించిచడానికి విశేషంగా కృషి చేసింది. ఈ క్రమంలో అనేకమంది భారతీయులు తమ తమ భాషల్లో గేయాలు రాసుకొని బ్రిటీషు వానికి కంటి మీద కునుకు లేకుండా చేశారు. సందు సందున గేయాలు ఆలపిస్తూ బుర్రకథలు పాడుకుంటూ యుద్ధంలో ప్రాణాలు కోల్పోయిన వీరుల చరిత్రలను భావి భారతీయులకు తెలియజేస్తూ గాంధీ నాయకత్వంలో దేశానికి స్వాతంత్రం తెచ్చే దాంట్లో తెలుగు గేయ ప్రక్రియ విశేషంగా తన వునికి కాపాడుకుంది. దేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చేలా చేసి భారతీయులను బానిస వ్యవస్థ నుండి విముక్తిని ప్రసాదించే ప్రయత్నం చేసింది. 'స్వాతంత్ర్య స్వరము' అను సంపుటిలోని గేయాలను పరిశీలించడం జరిగింది. దేశభక్తిని భారతీయుల త్యాగం, ధైర్యసాహసాలు ప్రతిపౌరునిలో నింపడానికి రాసినవే ఈ గేయాలు.

ఆధారగ్రంథాలు :

1. ఆధునిక తెలుగు సాహిత్య చరిత్ర - ద్వా.నా. శాస్త్రి.
2. స్వాతంత్ర్యస్వరము - రాజేష్ కుమార్‌పర్తి - రాష్ట్రీయ అఖిలేఖాగార్, న్యూఢిల్లీ - 1992.

❖❖❖

కథలు

చారలపిల్లి : వేంపల్లి షరీఫ్ 5
పుల్లేటిపల్లి : యక్కలూరి శ్రీరాములు ... 21
వాన మెతుకులు : కెంగార మోహన్ 34
ఇష్టం : పద్మావతి రాంభక్త 48
ఇంజెక్షను : డా.దార్ల విజయకుమారి 55

కవితలు

చిక్కుపడిన దారం : మంచు శ్రీవల్లి 8
మాలిమి వంతెన : అను : కిల్లాడ సత్యనారాయణ 9
కవిత్వమే నినాదం : అవనిశ్రీ 13
గెలవడం ఒక కళ : డా.కటుకోఝ్వల రమేష్ ... 14
కళావతి : రవి నన్నపనేని 19
పరుసవేది : మూని వెంకట చలపతి ... 19
మాటను గెలిపిస్తూనే ఉంది : చందలూరి నారాయణరావు .. 20
అల్లుకునే ఆలోచనలు : బి.గోవర్ధనరావు 24
వాళ్లే లేకపోతే ... : అనిల్ డ్యానీ 25
పాప మట్టి తింటుంది : జి.శైలమ్మ 28
పాలస్తీనా జ్ఞాపకాలు : డా.ఎన్.గోపి 29
ఓట్ల కొలిమిలో ... : డా.గన్నోజు శ్రీనివాసాచారి 32
తడి : అఖిలాశ 33
నవ్వు కూర్చున్న కొమ్మ : దీపికా జేమ్స్ 33
శాంతి : లక్ష్మీ కందిమళ్ల 37
సమీకరణం : తండ హరీష్ గౌడ్ 41
కాలనీ : డా. ఉదారి నారాయణ .. 51
విజేత : చొక్కర తాతారావు 61

వ్యాసాలు

సాహిత్య ప్రస్థానం నవంబరు 2021 పురస్కారాలు 24
మన తెలుగు : నాడు – నేడు
– ప్రొఫెసర్ వెలమల సిమ్మన్న .. 10
నీడల మాటున కదిలే కవన దృశ్యాలు
– ఎమ్వీ రామిరెడ్డి 15
ఆలోచన మూలాల్ని స్పర్శించిన ఐదో గోడ కథలు
– కె.వి.కృష్ణ 26
మనోఫలకంపై దృశ్యావిష్కరణ
– బొల్లోజు బాబా 30
బలివాడ కాంతారావు : జీవితం – సాహిత్యం
– బొడ్డపాటి చంద్రశేఖర్ 38
సాహితీ ఆతిథ్యం – ఎస్ హనుమంతరావు 42
బహుజన బతుకుల చిత్రికలు సిక్కెంటిక కథలు
– డా. వి.ఆర్.రాసాని 44
వర్తమానం : హైకోర్టు తీర్పు .. కానరాని మార్పు
– తెలకపల్లి రవి 52
కోట్ల సామాజిక సరళ శతకం – పుట్టి గిరిధర్ 57
ఆధునిక స్త్రీ దృక్కోణంలో సీతజ్యోత్స్నం
– భమిడిపాటి గౌరీశంకర్ 59
చింతామణిపై నిషేధం .. – వి.సుమతి 62
జ్ఞాపకం : ఆయనే ఒక కథాక్షేత్రం 64
డైరీ 66

ISSN No: 2581 - 7477

సాహిత్య ప్రస్థానం మాసపత్రికను ప్రోత్సహించండి. తెలుగు భాష, సాహిత్య వికాసాలకు మీరూ తోడ్పడండి !

:: రచనలు, చందాలు, విరాళాలు, మనీ ఆర్డర్లు, చెక్కులు, డిడిలు పంపవలసిన చిరునామా ::
సాహిత్య ప్రస్థానం, ప్రజాశక్తి భవనం, అమరారెడ్డి కాలనీ, తాడేపల్లి - 522501, గుంటూరు జిల్లా. .
ఫోన్ : 0866-2577248, చందా వివరాలకు : 94900 99057, రచనలకు : 94900 99167
ఇ-మెయిల్ : ssprasthanam@gmail.com, వెబ్‌సైట్ : www.prasthanam.com
1 సంవత్సర చందా రూ. 240 ◆ 5 సంవత్సరాల చందా రూ.1000 ◆ 10 సంవత్సరాల చందా రూ. 2000
Bank A/c Details: A/c Name: PRASTHANAM, SBI, Governorpet, Vijayawada. A/c No. 52001500585, IFSC: SBIN0020343. చెక్కులు, డిడిలపై prasthanam అని రాయగలరు.

కూతురు అర్తితో శారద సంభాషణలోనూ ఇవే మాటలు వ్యక్తమవుతాయి. 'పెళ్లి కాదు, కలిసి బతుకుతాం. మా జీవితాన్ని కొత్తగా మొదలు పెట్టాలనుకుంటున్నాం. కొన్నాళ్లు మనింట్లో, కొన్నాళ్లు వాళ్లింట్లో ఎక్కడ ఉండాలనిపిస్తే అక్కడుంటాం' అంటుంది శారద. ప్రకృతి సహజమైన రుతుస్రావం గురించి ఇప్పటికీ మాట్లాడుకోలేని స్థితిపైనా, సమాజంలో, కుటుంబంలో ఎదురవుతున్న ఇబ్బందుల పైనా రాసిన కథ 'ఈస్ట్రోజిన్ పిల్'. మాట్లాడడానికే సంకోచించే నిషిద్ధ అంశంగా భావిస్తున్న స్వలింగ సంపర్కంపై ఎంతో కన్సర్న్‌తో, సంయమనంతో రాసినవి 'సంచయనం', 'కప్లెట్' కథలు. భిన్నమైన లైంగిక ఆసక్తులకు, వేదనలకు అద్దం పట్టిన కథలు ఇవి. మనిషి ప్రధాన సమస్య నైతిక సంశయం. మన చర్యలను ప్రశ్నించుకోవడం నైతిక సమస్య అయింది.

మరో నచ్చిన కథ 'ఆ ముగ్గురు'. మనుషుల్లోని మోరల్ పోలిసింగ్ భావనలపై రాసిన కథ. ఈ కథలో ట్రేసీ, విమల తమను తాము మరిచిపోయి మరీ సహోద్యోగి శాంచేజ్ నైతిక ప్రవర్తనపై చెవికోసుకుంటుంటారు. ఎక్కడ లేని ఉత్సుకతను, ఆసక్తిని ప్రదర్శిస్తుంటారు. రాత్రి సమయంలో కూడా నిద్రపట్టక అశాంతితో పక్కమీద దొర్లుతుంటారు. శాంచేజ్ మాత్రం పిల్లలతో హాయిగా ఆడుకొని ఆదమరిచి నిద్రపోతుంది. క్లుప్తంగా రెండు పేజీల్లోనే చాలా బాగా రాసిన కథ ఇది. 'క్రైమ్ సీన్' కథలో అత్యాచారం విషయంలో సమాజం నడకను, కుటుంబాల్లోని వేదనను, సంఘర్షణను చాలా సహజంగా కళ్లకు కట్టారు. రేప్ బాధితురాలైన శ్రేయ తల్లిదండ్రులతో సంభాషించిన తీరు గొప్ప ప్రేరణనిస్తుంది. ఇంకా 'టూ డాలర్స్ ప్లీజ్', అయిదు శాజరాక్‌ల తర్వాత, హెూమ్ రన్, ఇట్స్ నాట్ ఓకే... ఈ కథలన్నింటిలో నాకు నచ్చిన అంశాలు అనేకం ఉన్నాయి.

'అయిదో గోడ' చదివిన తర్వాత అమెరికాలోని తెలుగు మహిళల ప్రవాస జీవితాలపై ఇంత నిశితంగా, నిస్సంకోచంగా, ఇప్పటికీ స్వేచ్ఛగా మట్లాడుకో లేకపోతున్న అనేక వాస్తవాలను కథల రూపంలో అందించిన మొదటి స్త్రీ వాద రచయిత్రి కల్పన గారేనేమో అనే అభిప్రాయం కలిగింది. మంచి కథల పుస్తకాన్ని అందించిన కల్పన గారికి, పుస్తకాన్ని అందంగా ప్రచురించిన ఛాయా మోహన్ గారికీ హృదయ పూర్వక అభినందనలు.

పాప మట్టి తింటుంది!

ఆ కాలిగజ్జెలు ఘల్లు ఘల్లుమనడంలేదు
ఆ చేతిగాజులు
గలగలమనడం లేదు!
లేడిలా గంతులేసే
చిట్టితల్లి కదలడం లేదు!

మంకు పట్టినట్టు పడుకుందంటున్నారు
మారాం వదలి లేవమంటున్నారు
చిట్టితల్లి గాజులు చెరువులో పడున్నాయి
చెట్టు కింద చెల్లాచెదురుగా ఉన్నాయి
చిట్టితల్లి గజ్జెలు చిందులు మరచాయి

ఊరి మధ్యలో మువ్వలు విరిగిపడిపోయున్నాయి
పాప పరిగెత్తడానికి పాదాలు నడక మరిచాయి
అంతా చిత్రంగా ఉంది
అమ్మలు శోకసంద్రంలో
గుమ్మానికి కట్టిన తోరణాలై పోయారు!

పాముకాటుకైతే విషవిరుగుడుంది
పాపలను మాత్రమే కరిచే పాముకాటుకి
విరుగుడు ఇంకా కనుగొనలేదు
బాల్యంలో పాప మట్టి తింటే బాధపడిన వారు
పాపను రక్షించారు!

రక్షించే చేతులు శాశ్వతంగా మట్టినే తినమంటున్నాయి
మందుకనుగొనే లోపల
ఎంతమంది పాపలు మట్టికూడు తినాలో..!

- జి. శైలమ్మ

తెలంగాణ మానవి

ఈ సంచికలో

1. మహిళల పెళ్ళి వయస్సును 21కి... - కె. నాగలక్ష్మి 5
2. రైతు విజయంలో మహిళల విరోచిత పాత్ర - టి.కె.రాజ్యలక్ష్మి 7
3. మహిళల భాగస్వామ్యం మరింత పెరగాలి - పద్మశ్రీ 10
4. వెనక్కి నడుద్దామా? - బండారు రవికుమార్ 12
5. "స్వేచ్ఛ" - డా॥ శిలాలోలిత 14
6. స్వాతంత్ర్యం - సమానత్వం - స్త్రీ విముక్తి - అల్లూరి మనోహిని 16
7. సంప్రదాయ ముసుగులో స్త్రీ స్వేచ్ఛపై దాడి - జి. తిరుపతయ్య 17
8. "కళ్ళు" - ఓల్గా 20
9. సంబరాలు అంబరాన... ప్రగతి అధోగతిన.. - ప్రత్యూష వెలగ 22
10. సావిత్రిబాయి పూలే - తన్నీరు కృష్ణవేణి 26
11. "ఎందుకు స్త్రీలే నిందించబడతారు"? - అరుణ గోగులమండ 27
12. దళిత కవిత్వం సామాజిక స్పృహ - డా.జి.శైలమ్మ 30
13. అశాస్త్రీయ ఆచారాలు - కె.ఎల్.కాంతారావు 34
14. "మా అమ్మమ్మ సుబ్బలక్ష్మి" - కె.శుభ 35
15. ఆరోగ్యం - డా॥ మల్లు రోహిణి 37

...యిజరీ బోర్డు
...ంలపల్లి సత్యవతి
...టి. విజయభారతి
...క్టర్ శిలాలోలిత

...రత ప్రజాతంత్ర
...హిళా సంఘం
...ణ రాష్ట్ర కమిటీ
...రునామా :
...ష్ట్ర కార్యాలయం,
...హెచ్ఐజి ఫేజ్: 2,1-8-1
... హైదరాబాద్-500 044
7981773948
...vatelangana@gmail.com

...పాదకులు
.. రత్నమాల

...పాదక వర్గం
...ల్లు స్వరాజ్యం
టి.జ్యోతి
హైమావతి
...మల్లు లక్ష్మి
...అరుణజ్యోతి
...న్.ఆశాలత
...ర్ ఎం. స్వర్ణ

... రూ : 15/-
...ంటర్స్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్,
...హైదరాబాద్ - 500 044
...the Place of Publication
...K 24, PHASE 2, 1-8-1,
...PALLY, HYDERABAD 500
...VATELANGANA PRINTERS
...D. M.H Bhavan, Plot No.21/1,
...ndustrial Area, Near RTC
...ram, Hyderabad - 500 020

Printed and Published by Smt N. RATNAMALA on behalf of VEERANARI ILAMMA TRUST and printed at NAVA TELANGANA PRINTERS PVT LTD, MH. BHAVAN, PLOT No 21/1, AZAMABAD, HYDERABAD-20 TELANGANA STATE and published at BLOCK No 24, HIG, PHASE-11, H.No 1-8-1, BAGHLINGAMPALLY-44, TELANGANA STATE. Editor Smt N. RATNAMALA

దళిత కవిత్వం సామాజిక స్పృహ

- డా. జి. శైలమ్మ

అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్, ప్రచురణల కేంద్రం, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం,
కుప్పం - 517 426, ఫోన్: 9618361905

దళితులు సామాజికంగా ఆర్థికంగా వెనుకబడిన అనేక కులాలకు చెందిన జనులు. వీరు తిండి కోసం వెతుకులాట, పనికోసం వెతుకులాట, నివాసం కోసం వెతుకులాట. వారి జీవితం వెతుకులాటలో కొవ్వొత్తిలా ఆవిరై కరిగిపోతారు. మహావృక్షం నీడనిస్తుంది. పండ్లనిస్తుంది. ఆకులు, పువ్వులను ఇస్తుంది. అనేక జీవరాసులకు ఆశ్రయమిస్తుంది. ఈ చెట్టుని దయలేని మనిషి కొంచెం కూడా, దయలేకుండా కొట్టేస్తాడు. ఈ చెట్టువంటి వాడే దళితుడు. ఇతని పరిస్థితి నేడు అదే రీతిగా కొనసాగుతుంది. దళితుని దీనావస్థకు ప్రాచీన సాహిత్యం ప్రాధాన్యత ఇవ్వలేదు. ఆధునిక సాహిత్యం పేదవానికి అండగా నిలిచింది. అవమాన భారంతో అంటరాని సెగల్లో దళితులు మసివాడిపోతున్నారు. తిండికి, గుడ్డకి, నివాసానికి అన్వేషణ. ప్రపంచీకరణలో అన్నీ మారుతున్నా దళితుని పట్ల వ్యవహరించే తీరులో ఎటువంటి మార్పు లేకపోవడం సాహితీవేత్తలను, పండిత ద్రష్టలను ఆలోచింప చేస్తుంది. దళితుల్ని మనుషులుగా గుర్తించమని చెప్పే సిద్ధాంతాలు, కథలు, కావ్యాలు రాయమంటుంది. ప్రజల్లో చైతన్యం తీసుకురమ్మంటుంది.

1. దళితుల ఉనికి: కులాల ఉచ్చు బిగుసుకున్నంత కాలం క్షణానికొక మరణం దళితుడు చవిచూడాల్సిందే. దీన్ని అంగీకరించలేకపోవచ్చు. వాస్తవంగా ఇదే జరుగుతుంది. భాగ్యసీమగా పిలవబడుతున్న భారతదేశంలో దళితునికి మిగిలేది సంపద కాదు, "శ్రమ" మాత్రమే. ఫలితంగా పొందిన చెమట చుక్క దీని వెనుక ఎంతటి తాత్వికత వుందో అందరూ ఆలోచించి సమాజంలో మార్పు తీసుకురావాల్సిన అవసరం వుంది.

"మట్టినీ మేఘాన్ని" ఏ. దుర్గాప్రసాద్ గారి కవిత.

"నా నెత్తుటి జలలో పెరిగే / పచ్చటి తోటలు / నా శరీర అణువుల్లో వెలిగే / మహానగరాలు / ఉల్కలు రాలిన శూన్యంలో / నా చెమట చుక్కలు / పు:19.

కుల గోడలు, కుల నిచ్చెనలు, కుల యంత్రంలో దళితుని జీవితం కరిగిపోయే కొవ్వొత్తిలా హారతి కర్పూరంలా వుంది.

కులం పోరులో దళితుల మనుగడ అసాధ్యంగా ఉన్నరోజుల్లో కఱ్ర విరక్కుండా పాము చావకుండా వున్న తీరులో దళితులు జీవిస్తున్నారు.

"ఎక్కడా గాయం కనిపించదు / నెత్తురు మాత్రం నడివీధిలో గడ్డకడుతుంది / ఎన్నడూ మూలుగు వినిపించదు / శరీరం మాత్రం మెలి తిరిగిపోతుంది / నింగికీ నేలకూ మధ్యన నడకలా / నీరో - కన్నీరో తెలియని అనుభవం / పుట:82.

ఈ విధమైన దాడులు దళిత కులాలపై చూపడం, నెత్తురు గాయం లేని గాయం చేయడం. దాని తీపు, సలుపు అనుభవంలో నుండి కో.ప్ర గారి "ఎక్కడా గాయం కనిపించదు" అన్న కవిత ద్వారా తెలియజేశారు.

2. దళితుల - కులాంతర వివాహం: కులవ్యవస్థ వేళ్లూనుకున్న మహావృక్షం పది దిక్కులను విస్తరించింది. దీన్ని పోగొట్టాలంటే కులాంతర వివాహాలు చేసుకుంటేపోతాయి అని అంబేద్కర్ భావించి చెప్పారు. ఇలా చేయడం బాగుందని నమ్మిన దళితులు ఉన్నత వర్గానికి చెందిన అమ్మాయిని వివాహం చేసుకొంటారు. నిజజీవితంలో భార్యపెత్తనం, భార్య తరపు బంధువులు పెత్తనం చెలాయించడం భర్త తరపు బంధువులను తూలనాడటం వంటి ఎన్నో రకాలైన అంతర్గతంగా మానసికంగా

క్రుంగిపోతున్న దళితుల ఆవేదన మనకు వరదయ్య రాసిన 'గోడ' అన్న కవిత ఇందుకు నిదర్శనంగా వుంది.

పిల్లా / నువ్వు ఓసివి నేను బీసిని / మనసుల్ని కూరగాయల్లా తరిగే కులంపీట ఈ దేశం / పు:173.

కత్తిపీటతో కూరగాయల్ని కోస్తాం. మనం తినడానికి పండ్లను, కూరకాయలను కోస్తాం. ఏదైనా అవసరాన్ని బట్టి విరిగిపోయిన వస్తువులను కట్టడానికి అవసరమైన తాడునికోస్తాం సహజంగా అందరికి తెలిసినవి మాత్రమే. ఈ కత్తిపీట, కులానికి ప్రతీకగా ప్రయోగించారు. కూరగాయాల్ని కోసినంత సులభంగా దళితుల భావాలను అంతమొందిస్తున్నారు అని తెలియజేశారు.

రెండెద్దుల బండి ముందుకు పోవాలంటే ఇరుసు ఎంతో ప్రధానం. ఇరుసు రెండు చక్రాలను కలుపుతుంది. కులాంతర వివాహం చేసుకొన్న వ్యక్తి మనోవేదన వరదయ్య 'ఇరుసు విరిగిన బండి' కవిత.

3. క్షయమవుతున్న క్షౌరవృత్తి: వ్యక్తి చేసే పనిని బట్టి 'కులం' ఏర్పడింది. మనం చూస్తుండగానే మనుషుల మధ్య అగాధాలు ఏర్పడ్డాయి. అంతరించిపోతున్న మానవత్వం. మనిషి శ్రమను దోచుకోడానికి ఏర్పడ్డ కులం ఊబిలో పడిపోయినెందరో ఆత్మ నివేదనకు రూపం 'కవిత్వం'. చెట్టు నిండా పండ్లు ఇసురు గాలికొడితే పండ్లన్ని నేలరాలిపడినట్లు కొందరి జీవితాలున్నాయి.

క్షౌరం చేసే వాళ్లు పొలం పని చేయకూడదు. తల మీద పెరిగిన జుట్టుని కత్తిరించి జీవించాలన్న నియమం పెట్టారు. గ్రంథస్తం చేశారు. పుస్తకం చదవడం వచ్చిన వారందరి బుర్రల్లో మంగలి వాని జీవితం ఉనికి దర్శనిమిస్తుంది.

'చాకలి మంగలిపొత్తు / ఇంటికి రాదు ఇత్తు' పు:176. ఎందుకు ఇలా వారి గురించి రాశారు. వారికి తెలియకుండా వారి మీద రుద్దబడ్డ నింద. ఈ జనాన్ని భూమి హక్కు నుండి తప్పించడానికి పన్నిన కుట్ర. శ్రమదోపిడీకి వేసిన ముళ్లబాట.

క్షౌరం చేసుకొనే యంత్రాలు అందుబాటులోకొచ్చాయి. ఇంటికి పిలిచి మంగలోని చేత గడ్డంగీయించుకొనే వారు కరవయ్యారు. క్షౌరం చేయడాన్ని ఆధారం చేసుకొన్న వారి జీవితాలు వీధిన పడ్డాయి.

"మీ విదేశీ యంత్రాలు విజిలేసి రంగంలోకి దూకితే / విరిగిపడేది నాకత్తెర్లూ గోరుగల్లులే / కత్తెర చేతికిచ్చి నన్ను శాశ్వతంగా అడకత్తెరలో బిగించిన లోకమా / పు:179.

ప్రపంచీకరణలో కులం కొట్టుకుపోకుండా మనిషి జీవనాధారం కొట్టుకుపోతుంది. అంతా విచిత్రం. అంతా విరుద్ధం.

పండగలప్పుడు ఇంటింటికెళ్లి అన్నం, కూరలు, పిండివంటలు అడుక్కుంటారు. (ఉన్నత వర్గంవారిని) ఈ క్రమంలో ఆడపిల్లలు కూడా వెళతారు. వారికేమన్నా అయితే ఎవరూ ఎదిరించి అడగలేరు. వారు క్షేమంగా ఇంటికి రావాలని ఎదురు చూస్తుంటారు. మంగలి వాని జీవితం ప్రశ్నార్థకమైంది. మానవ రూపమున్నా పయనం మాత్రం అథోలోకంలో వుంది. 'అంటరానితనం' అన్ని రంగాల్లో అంటుకోకూడని వాడిగా చిత్రించిందని ఆవేదన చెందుతారు.

"నాది గ్లామరున్న బతుకుకాదనీ తెలుసు / ఏ ఊరేగింపులకూ వాల్ పోస్టర్ని కాని వాడ్ని / ఏ జాతరకూ జనాన్ని పుట్టించలేనివాడ్ని / ఎందరో వ్యాపారులకు కరెన్సీ చెట్లు నాటలేని వాణ్ణి / పు:179. మంగలివాని (క్షౌరం) జీవితం ఏ విధంగా ఈ సమాజం చిత్రించిందో తెలుస్తుంది.

4 చేనేతకార్మికుల ఆత్మనివేదన: భిన్నసంస్కృతులు, గొప్పచరిత్ర కలిగిన ఈ దేశంలో చేనేత కార్మికుని జీవితం ప్రశ్నార్థకమైంది.

"వైభవోపేత చరిత్రను తల్చుకుని కుమిలే / చేయి విరిగిన వృత్తులు చేదు జ్ఞాపకాల / కదిలే పుస్తకాలయం నా బట్టల మూట పుట:132.

పేరు గొప్పగా వుంటే వారి జీవనం కూడా గొప్పగానే వుంటుంది. ఈ నియమం చేనేత కార్మికుల దగ్గర నెరవేరడంలేదు. ప్రపంచీకరణలో చేనేత పనులు చేసుకొనే అనేకమంది జీవనం అంధకారమైంది. చేనేత కళ ఈనాటిది కాదు. వస్త్రంనేసి మనిషి హుందాగా తిరిగేలా చేస్తున్న చేనేతకు జాతిపిత రాట్నాన్ని నేస్తూ స్వదేశీ వస్త్రాన్ని పెంచి పోషించాలని అనుకున్నాడు. వాస్తవ జీవితంలో అవేమి అమలు కాలేదు. అందరికి గుడ్డనేసిచ్చే వ్యక్తి. ఆత్మహత్యలు చేసుకొంటున్నాడు. ప్రసాదమూర్తి రాసిన "తాతకో నూలుపోగు"

"తాతా! ఆత్మహత్యల పాలైన ఎందరో చేనేత కార్మికుల / చివరి కేకలా వుండేవాడివి" / పు:125.

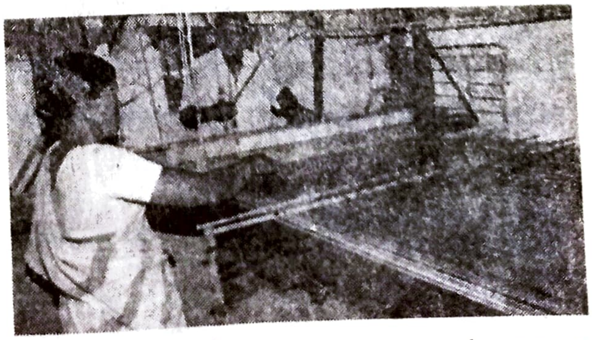

కొత్త బట్టలు తొడుక్కునే ముందు మేనమామగా చెప్పుకొంటున్న చంద్రునికి ఒక దారాన్ని సమర్పించడం ఆనవాయితీ. చేనేత కార్మికునికి అండగా వుంటాడనుకొని గాంధీజీ తమ బతుకుల్లో వెలుగుని పంచుతాడనుకొన్నారు. అంతా తిరగబడిన చరిత్రలో చేనేత కార్మికులు ప్రసాదమూర్తి 'తాతకో నూలుపోగు'ని సమర్పిస్తాడు.

శరీరాన్ని ఎండ నుండి వాన నుండి కాపాడుకోడానికి దుస్తులను ధరిస్తుంటాం. పురుగు నుండి వచ్చిన దారంతో వస్త్రాలు నేయడం తెలిసిన వారు. ప్రసాదమూర్తిగారి "విరిగిన రెక్కలమూట" "నా పేరూ నా ఇంటి పేరే కాదు / "నా బతుక్కే 'బట్టల మూట' ఎట్లా మారుపేరయ్యిందో / పుట:130. పురుగు గుడ్డు నుండి దారం తీసి అందమైన వస్త్రాలు నేసే సృజనాత్మకతకు తగిన మూల్యం లభించని పరిస్థితిలో వున్నారు.

బట్టలు నేయడం తెలుసు. వాటికి గంజిపెట్టి అందంగా తయారు చేయడం తెలుసు. భారతదేశ ఆర్థిక వ్యవస్థను నింపే క్రమంలో వారి పాత్ర ఎంతో వుంది. యంత్రాలు రావడం ప్రగతే. చేతితో నేస్తే ఇద్దరు ముగ్గురు కూలీలు అవసరం. చేతినిండా పని దొరికేది. కాని ఇప్పుడు వారికి పనిలేదు.

మరమగ్గం వచ్చి / మా బతుకు వగ్గాన్ని దొరల చేతికందించింది / పు:131.

బట్టలు రాట్నంతో నేసేవారు. అటువంటి రాట్నాలు కనుమరగయ్యాయి. యంత్రంతో నడిచే మగ్గాలొచ్చాయి. జీవనం స్తంభించింది. పనిదొరకని చేనేత కార్మికుని బ్రతుకు

రోడ్డున పడేసింది. బట్టల మూటను సైకిలు మీద పెట్టుకొని ఊరూరు తిరిగి అమ్మేవారి వ్యాపారం సాగక కొనేవాళ్లు లేక తీసుకెళ్ళిన చీరలు తిరిగి ఇంటికే తెస్తున్నారు. ఆకలి తీర్చుకోడానికి అవసరమైన డబ్బులు లేక కుటుంబాన్ని ముందుకు తీసుకుపోలేకపోతున్నారు.

దీనమ్మావడి / ఇది మూటంటే మూటకాదండి / నన్ను ముక్కలు ముక్కలుగా కత్తిరించి అమ్ముకున్న / మా ఇంటి దొంగ నా జగరీ దోస్తు / పు: 132. తను చేస్తున్న పనంటే మమకారం తగ్గలేదు.

చేనేత కార్మికులు కష్టపడి ఎంతో సమయాన్ని వెచ్చించి ఒక చీరను నేస్తే ఆ చీరకు తగిన ధర లభించని దీనావస్థ చేనేత కార్మికునిది. తెలిసిన పనిలో ఆదాయం లేదు. తెలియని పని చేసి ఏ విధంగా జీవించగలరు. వారి బతుకు బండికి సారధి లేదు.

5. బేజారైన బెస్తలు – జాలర్లు: చేపలు మనిషికి పౌష్ఠికాహారం ఇవి సముద్రంలోనో, నదుల్లోనో, పెంపుడు గుంటల్లోనో లభ్యమవుతాయి. రకరకాల వలలు విసిరి చిన్న, పెద్ద చేపలను ఓపిగ్గా పట్టడంలో ఆరితేరి వుంటారు. చేపలువట్టి అమ్మేక్రమంలో, తమపిల్లలు చదువుకి దూరమై చేపలుపట్టడంలో సాయం చేస్తారు. ఒక్కోసారి నీటిలోని చేపలు పట్టే క్రమంలో బెస్తవాళ్లు ప్రాణాలు కూడా కోల్పోయే అవకాశం వుంది. అంబటి వెంకన్న "వలఏరియ్యక ముందే" కవితలో

మా పుట్టుకలు మేఘాలై / బతుకులు శోక సముద్రమవుతుంటే / మావెన్ను కట్టమీద లారీలు పెట్టి / మాకు కడుపులే లేనట్టు / మా పొట్ట పేగుల్ని కూడా వేపుకుపోతున్నారు / దొరలు దళారులు / పుట:02.

సముద్రం నుండి చేపలు ఎంతో కష్టపడి బెస్తలు పట్టుకొస్తారు. ఆ చేపలకు తగిన ప్రతిఫలం వారికి అమ్మినప్పుడు లభించడం లేదు. వారి జీవనం, మనుగడ స్తంభించిపోతుంది. వారు పట్టిన చేపలకు మంచిధర పలకడం లేదంటే పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ వుండకూడదు. కష్టానికి తగిన ఫలితం వారికి రావాల్సిందే వేటకెళ్లినప్పుడు నీటి తుఫానులు వచ్చే అవకాశం వుంది. అదే సమయంలో ప్రాణాలు సైతం కోల్పోయే అవకాశం వుంది. ఫలితంగా ఆ కుటుంబం ఈదినపడే అవకాశం వుంది.

తుఫాను గండాలొచ్చినప్పుడు / ఊపిరిపోతున్నా "ఉంగరం తాడు" చేయి / నీటి మీదే తేలాలని / గంగమ్మ కథలే చెప్పాను కాని / బల్లాలయితాయను కోలేదు / పుట:2.

నీళ్లల్లో ప్రయాణించే వాళు ఈత నేర్చుకోనుండాలి. ఈత రాకుండా నీళ్లలో ప్రయాణిస్తే ఆ నీళ్లే బల్లెమయ్యే ప్రమాదం వుంది. తను చెప్పిన దైవిక కథలు వారి ప్రాణాన్ని కాపాడలేవని వారి బిడ్డలు ప్రాణాలు కోల్పోయాక తెలిసింది.

6. తెల్లారని కంసాలుల జీవితం: దేహాన్ని అందంగా నలుగుర్ని తమవైపు చూసేలా చూసుకోడానికి అలంకరణ ప్రధాన భూమిక. వెండి, బంగారం, వజ్రాల అలంకరణ ప్రధాన భూమిక. వెండి, బంగారం, వజ్రాల అలంకరణ మనిషికి సంఘంలో గౌరవాన్ని తెచ్చిపెడుతుంది. ఇంత గొప్ప పని చేస్తున్న వారికి మాత్రం గౌరవం లేదు. వారి జీవితంలో బంగారం ఆభరణాలు చేయడానికి కావాల్సిన 'అగ్ని' మండుతూనే వుంటుంది. ఇది మండకపోతే ఆకలి బాధలు తీరవు. వారి శ్రమను దళారీలు, పెట్టుబడిదారీ వర్గం దోపిడీ చేస్తుంది.

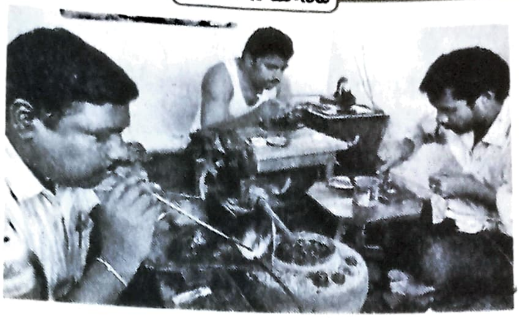

"మాకు తెల్లారేది / మా ఇంట్లో కుంపటి రాజేసినప్పుడు / మాకుంపట్లో ఎండి బంగారం కరిగితేనే / మా పొయ్యి మీద అన్నాలు వుడికేది / మా కడుపులు నిండేది / పు:25. బంగారం పని చేసి నష్టపోయిన కంసాలులు మట్టి పని, బండవని చేనుకొంటూ జీవనం సాగిస్తున్నారు.

7. దళితుని పిండేస్తున్న దేవుడిమాన్యాలు: దేవుడి మాన్యాల కింద వేల ఎకరాల భూమి జప్తు చేసిన బ్రాహ్మణ సామాజిక వర్గపు వారి భూములను కౌలుకి దళితులు సేద్యం చేస్తుంటారు. దళితుల కష్టానికి దుక్కి దున్నే ఎద్దు ప్రతీకగా నిలుస్తుంది. ఎద్దు కష్టపడి చేలు దున్నుతుంది. పట్లారు దున్నుతుంది. అయినా దానికి సొంతమైనవి ఈ భూమి మీద ఏమి లేవు. ఎద్దు చనిపోతే ఎవరూ ఏడ్వరు. దళితుని పరిస్థితి అంతే. యం. వెంకట్ "కాడికింది ఎద్దులకు కలలెక్కడివి" కవితలో దళితుని కష్టానికి ఎద్దు ప్రతీకగా వుంది.

నీ దేవుడి మాన్యం పేర / నా తాత కండల్ని తిని పండిన / పంట మేసే బాపనయ్య / అది పచ్చి నరమాంసాహారమే / కంటి కింద పుట్టు పండినా / పాడె మీదకే ఎక్కని గడ్డి / ఏలకేలకు ఎండ్లెళ్ళినా / ఈ కాడికింది ఎద్దులకు కలలేవి. పుట:87. నిరంతర శ్రమ, మారని జీవనం దళితునిది.

8. దళితులకు లేదా అద్దె ఇల్లు: పట్టణాల్లో ఉద్యోగం కోసం వచ్చిన దళితులకు అద్దె ఇల్లు దొరకడం చాల కష్టంతో కూడుకొనుంటుంది. వాళ్లు లేని అలవాట్లు అలవాటు చేసుకోవాలి. లేకపోతే వున్న అలవాటుని మరచిపోవాలి. చాలా డీసెంటుగా రహస్యంగా ఉన్నత వర్గంలాగ దళితులు వేషం వేస్తే తప్ప అద్దె ఇల్లు ఇప్పటికీ అంత తొందరగా పట్టణాల్లో దొరకదు.

మందరపు హైమావతి గారు "నెత్తురోడుతున్న గాయాలు" అన్న కవిత ద్వారా తెలియజేశారు.

"ఇల్లు అద్దెకివ్వబడును" బోర్డు / కులం పేరు చెప్పగానే / ఇల్లు అద్దెకు ఇవ్వబడదు"గా / మనసు మార్చుకొంటుంది / మన చేతుల్లో లేని జననాలు / కొందరికి శాపాలు / కొందరికి వరాలు / పుట:99.

అద్దె ఇల్లు పొందడానికి రెంటు కట్టే స్థోమతతోపాటు, గొప్ప కులం కూడా వుండాలన్నది తెలిసిన వాళ్ళకు పుట్టుకతో కులం రాదన్నది తెలియకపోవడం ఏంటో ఆలోచించాల్సిందే.

9. దళితుల ఆహారం: ఆహారం మనుషుల్ని బట్టి, వారి ఆర్థిక స్థోమతను బట్టి ఎటువంటి ఆహారం తీసుకొంటున్నారో ఇట్టే చెప్పేయవచ్చు. కొంచెం ఆహారం లభించడం కొంతమందికి చాలా కష్టం. డా॥ఎస్. గోపి "రొట్టె".

"రొట్టె ఆకాశం నుండి ఊడిపడదు / భూగర్భ సారంలోంచి / చెమట బిందువులు మోసుకొచ్చిన / ఆలకి స్వప్నం రొట్టె / పుట:104.

ఉషోదయం సూర్యుడు ఉదయిస్తేనే ఈ జగతికి వెలుగు, ఒకరోజు పేదవాని జీవితంలో ఆహారముంటేనే సూర్యోదయం వస్తుంది.

"తెల్లారటమంటే / మా యింట్లో రొట్టె సూర్యుడు ఉదయించడమే / పుట:104. ఆకలి మనిషిని దహిస్తుంది. ఆహారం లేకపోతే సూర్యుడు ఉదయించినా ఆ రోజు వారికి చీకటే.

భాషాంశాలు: ఈ దళితుని మీద సామెతలు ఏర్పడ్డాయి.

1. ఊరోల్ల రొచ్చంత కడిగొచ్చి / ఉరుమురిమి మంగలాన పడ్డట్టు" (మంగలి)
2. "బొచ్చుగొరిగి గొరిగి / 'పేనుకు పెత్తనం ఇచ్చినట్టని' (మంగలి)
3. 'మంగలోన్ని చూసి దున్నపోతు కుంటుద్ది' (మంగలి)
4. అదుక్కు తినేవోడికి గీక్కు తినే వోడన్నట్టు (మంగలి)
5. గొరుక్కునే నీకు గొడ్డుతోటిగాడు. లోకువ (మంగలి)
6. బోగీ బోగీ బోగమెన్నాల్లే అంటే / మా అత్తమాలపల్లి బోయి మల్లొచ్చేదాక (మంగలి)

– పుట: పేమలేక, పి. విజయలక్ష్మి – పుట:49.

ఆధారగ్రంథాలు

1. తెలుగు సాహిత్య చరిత్ర – ద్వా.నా. శాస్త్రి.
2. వెంటాడే కలాలు – జూలూరు. గౌరీశంకర్.

(వెనుకబడిన కులాలు)

'ఆ'లోచనలు - వస్తుతత్త్వం

- డాక్టర్ జి. శైలమ్మ, సహాయ ఆచార్యులు, ప్రసారంగ, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం, కుప్పం.

'కవిత్వం' కొంత మందికి పుట్టుకతో వస్తుంది. కోయిల కంఠంలా వినసొంపుగా వుంటుంది. 15వ శతాబ్దానికి చెందిన పోతన గారిని ఎవరూ ప్రోత్సహించలేదు. ఆర్థిక సహకారమూ అందించలేదు. కలాన్ని చేతపట్టి తనకిష్టమైన భగవంతుని స్మరిస్తూ వ్యాసమహర్షి సంస్కృతంలో రాసిన భాగవతాన్ని ఆంధ్రీకరించి తెలుగు వారి మన్ననలు పొందిన పోతన వలె, తమిళనాడులో వుంటున్నా ఆంధ్ర పట్ల వున్న అభిమానం, దేశ జనులపట్లున్న మమకారం చెప్పడం మాత్రమే చేసి వూరుకోలేదు. ఆలోచనలు మెరీనా బీచ్, అలల సవ్వడులై 'ఆ'లోచనలు పేర మనముందు ప్రత్యక్షమైంది.

మాడభూషి గారు స్వతహాగా మితభాషి, అపార జ్ఞాన సంపన్నుడు, విద్యార్థులకు మంచి మార్గాన్ని చూపే అధ్యాపకుడిగా, సదస్సుల సంచాలకులుగా పత్ర సమర్పకులకు చిన్నాడాబు ఖర్చు కానీయక ఆత్మీయతాను రాగాల పలకరింపుతో మంచి విందు భోజనాలు పెట్టి శాలువాలు కప్పి, దారి ఖర్చుకి ప్రయాణపు అలసట తెలియకుండా చేసేలా మంచి పుస్తకాలిచ్చి, ప్రయాణపు ఖర్చును భరించి అతిథులను సర్వ సంపూర్ణ సంతుష్టులను చేసిన మాడభూషిగారు మద్రాసు విశ్వవిద్యాలయంలో పని చేయడం తెలుగు వారు చేసుకొన్న పుణ్య భాగ్యఫలం. తను సమాజంలో చూసిన ఆర్థిక, విద్య, రాజకీయం, పేదరికం, ధనికస్వామ్యం, కుల, మత కలహాలు మొదలైనవి. అన్నిటిని గురజాడ ముత్యాల వంటి ఆలోచనలను ఒక దండగా గుచ్చి సమాజానికి చైతన్య కెరటమోలే 19వ శతాబ్దంలో ఒక ప్రభంజనం సృష్టిస్తే 21వ శతాబ్దంలో తనదైన శైలిలో సమాజహితాన్ని కోరి ప్రజలకు తొందరగా అర్థమయ్యేలా హైకూ, మినీ కవితా ప్రక్రియలను ఎంచుకొన్న సంపత్‌గారి గొప్ప ఆలోచనల రూపశిల్పమే 'ఆ'లోచనలు.

మనస్సుకు తొడుగు మనిషి
మనిషికి ఉడుపు జగతి
ఇదే విశ్వంభరా తత్త్వం
ఇదే అనంత జీవిత సత్యం"

సి.నా.రె. ఇప్పుడు లేడు. అయన చెప్పిన ఈ మాట మాత్రం వాస్తవం. మనిషికి ఈ మనస్సు అనేది లేకపోతే పిచ్చోడే కదా. మనస్సులో పూచిన పూలను గుచ్చి మాడభూషిగారు 'ఆలోచనలు' పేర ముద్రించారు. ఈ గ్రంథాన్ని పరిశీలించినప్పుడు కవితా ప్రక్రియలు తెలుగు సాహిత్యాభిమానులకు సుపరిచితమే. "అవయవాలు చస్తాయి గానీ ఆలోచనలు చావవు" అన్న సినారె ఈ కవితా సంపుటి ద్వారా ప్రతిఫలిస్తాయి. సంపత్ గారు 'మినీ కవితా' మార్గాన్ని ఎంచుకొని కవితలు రాయడానికి కారణం లేకపోలేదు. కవితను సుదీర్ఘంగా రాస్తే చదివిన పాఠకుడు త్వరగా అర్థం చేసుకొని తన జీవితానికి అన్వయించుకోలేడు. కనుక ఆధునిక కాలంలో అద్దేపల్లి రామమోహన రావు, రావిరంగారావు గారు, కొల్లూరి ప్రభృతులు మినీ కవిత్వాన్ని ఉద్యమ స్థాయిలో ప్రచారం చేశారు. దీని ఫలితమే ఆలోచనలు. పత్రికల్లో ఒక రచన ప్రచురణ కావాలంటే ఆ రచనకు ఎంత స్థలం ఆక్రమిస్తుందో పరిగణనలోకి తీసుకొంటారు.

అనల్పార్థాన్ని అల్పాక్షరాలలో కూర్చి చెప్పేవాడు కవి. ఈ కవితా సంపుటిని పరిశీలిస్తే మాడభూషి సంపత్ గారు అపార పండిత కవిత్వ భావ జాలానికి ప్రతిరూపం.

దేశభక్తి :

దేశాభివృద్ధికోసం పాటుపడే వారిలో కవి ఒకరు. తన రచనల ద్వారా ప్రజలకు మంచి సందేశాన్ని అందించి ప్రజలందరిని దేశాభివృద్ధివైపు మరలించవచ్చు. మాడభూషి గారికి దేశంపట్ల వున్న భక్తి భావన కవిత్వంలో ప్రతి

BHAVAVEENA
Vol. 17, Issue. 9, September 2020
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253

UGC CARE List Group - 1 Journal
under Arts and Humanities Category

మధ్యంతర ఎన్నికల ఫలితాలను వ్యక్తి, స్థలకాలాలనుబట్టి విమర్శించి పాఠకునికి సూటిగా అర్థమయ్యే టాబ్లెట్స్ అందించారు. రాజకీయరంగం దినదినం వృద్ధి చెందుతుంది. ఏదో చేస్తాం, ముందున్న పార్టీల్లో అవినీతిని తోడేస్తాం, ప్రజలకు అండగా నిలుస్తామని పలురకాల పార్టీలు ఏర్పాటు చేయడం, జెండాలు నాటడం వారి విగ్రహాలను వీధుల్లో నాటడం. దీనివల్ల ప్రజలకు ఏమి లాభం లేదంటారు.

చివరకు చెట్లకన్నా
జెండా కొమ్మలే ఎక్కువవుతాయి
నాయకుడికో పార్టీ! (పుట:47)

చెట్లుండాల్సిన చోట జెండాలుంటున్నాయి అని చెప్పడంలో రాజకీయరంగం ఒక సంపాదన రంగం కావడమన్నది సమాజంలో సర్వసాధారణమైందంటారు.

ముగింపు :

ఆలోచనలు నిజంగా సమాజానికి అద్దం వంటివే. దీన్ని రాజకీయ కోణంలోను, సామాజిక న్యాయ కోణంలోను, తాత్త్విక ధోరణిలోను, వాస్తవ సమాజ ధోరణిలో తర్కించుకొంటూ, పరస్పర సంబంధాలను మినీ కవితలో అందించడం. అవి పలురకాల వార్తాపత్రికల్లో ప్రచురితం కావడం ముదావహం. 'ఆ'లోచనలు మాడభూషి సంపత్‌గారిని ప్రౌఢకవిగా, సామాజిక బాధ్యతను గుర్తు చేస్తూ కలం యోధుడిగా అధికారబలాన్ని ప్రశ్నిస్తూ ప్రజల బాధ్యతను గుర్తు చేస్తున్న సకల సంపత్ సంకల్ప సిద్ధిగల లోచనాలకందిన సాక్ష్యాలను అక్షరబద్ధం చేసిన కవి ఆచార్య మాడభూషి సంపత్కుమార్ గారి ఆలోచనలు పాఠకుని ఆలోచింప చేసి ఆచరణలో తీసుకొంటారు అనుటలో సందేహం లేదు.

❖❖❖

19. తెలుగు వెలుగు – ప్రహేళికలు : పి. రాజేశ్వరి 99
20. చెంచుల సాహిత్యం – సాంస్కృతిక జీవనం : డా॥ బిర్రు అశోక్ 104
21. జానపదవైద్య విధానాల్లో చిట్కావైద్యం : డా॥ జి. రవికుమార్ 108
22. తెలుగు జానపద విజ్ఞానంలో ఆచారాలు భావితరాలకు – ప్రయోజనాలు : డా॥ బోడిరెడ్డి మహేంద్రరెడ్డి 113
23. జానపద గేయాలు – భావితర ప్రయోజనాలు డా॥ కోడూరు స్వతంత్ర బాబు 118
24. జానపదులు – వివాహ గేయ మాధుర్యం : సనకా ప్రవీణా 125
25. జానపద విజ్ఞానం – తులన్మాతక పరిశీలన కిషోర్ కుమార్ ఎం.ఎన్. 131
26. జానపద విజ్ఞానము తెలుగువారి కృషి : ఎస్. శంకర్ 136
27. రాసాని కథా సాహిత్యం – జానపదుల ఆచార సంప్రదాయాలు డా॥ జి. శైలమ్మ 139
28. తెలుగు పౌరాణిక చలన చిత్రం లవకుశలో జానపదగీతాలు సంగీత విశ్లేషణ : యమ్. పురుషోత్తం 145
29. జానపద విజ్ఞానం భావితరాలకు ప్రయోజనం మిడమనూరు హిమాలిని 150
30. జానపద గేయాలు సామాజిక పరిజ్ఞానం : కూకట్ల హనుమంతరావు 154
31. జానపదుల సామెతల్లో వ్యవసాయ విజ్ఞానం : కంపసాటి ఉదయలక్ష్మి 160
32. జానపదులు – వైద్యం : డా॥ ఓరుగంటి సరస్వతి 164
33. జానపద విజ్ఞానంలో – పొదుపు కథలు : ఆర్. సుజిత 169
34. జానపదగేయాలు – సంఘ జీవితానికి ప్రతీకలు : కట్టా సుబ్బారావు 173
35. కర్నూలు జిల్లా పండుగలు, జాతర్లు – భావితరాలకు ప్రయోజనం : యం.నాగమ్మ 176
36. జానపదుల గృహవైద్యం : డా॥ వి. కృష్ణవేణి 182
37. చిత్తూరు జిల్లా జానపదుల శకునాలు ప్రాధాన్యత : కె. మహేష్ 188
193

రాసాని కథా సాహిత్యం - జానపదుల ఆచార సంప్రదాయాలు

- డా॥ జి. శైలమ్మ

మానవ సృష్టి ప్రారంభము నుండి మనుగడలో భాగంగా తన శ్రేయస్సుకోసం, తనకు సంబంధించినవారు ఆరోగ్యంగా ఈ భూమ్మీద అనేక కాలాలపాటు జీవించాలనుకొన్న ప్రతిమానవుడు తనచుట్టు కనిపించే సృష్టిని ఆరాధించడం మొదలెట్టాడు. ఆరాధించేది రాయినా, రప్పనా, కుక్కనా, పామునా, కాయనా, చెట్టునా ఆలోచించలా, తనతోపాటు తనకంటికి కనిపించే ప్రతీదాన్ని ఆరాధించాడు. ఈ క్రమంలో కొన్నిపాటలు, కథలు సృష్టించుకొన్నాడు. అవి అంతరించిపోకుండా ఎప్పటికి కొనసాగిపోయేలా ఒక తరంనుండి మరోతరానికి మౌఖికంగా అనువర్తింప చేసుకొన్నారు. కొన్ని కులధర్మంగా మారిపోయాయి. జరిగిపోయిన జానపదుల ఆచారాలు నేటి సమాజానికి ఏవిధంగా ఉపయోగపడతాయి అని ఆలోచించించినప్పుడు ఆధునిక సాహిత్యానికి యుగకర్తగా ఉన్న గురజాడ అప్పారావు భావితరాలను దృష్టిలో ఉంచుకొని అలభ్య రచనలను ముద్రించి భద్రపరచుకోవాలని, భావితరాలవారికి ఇలాంటిది ఒక గ్రంథం ఉందని తెలుసుకొంటారని, అందులో లోపాలుంటే సవరిస్తారు. ఆచరణ యోగ్యంగా వుంటే ప్రచారం చేస్తారని కాంక్షించారు. ఇలా చేయడం పక్క దేశాలను చూసైనా నేర్చుకోవాలని తెలుగువారి నుద్దేశించి కన్నడిగులు ప్రాచీన గ్రంథాలను భద్రపరుచుకున్న తీరుని వివరిస్తాడు.

"ప్రాచీనమైనవే యిప్పుడు వాడుకలో లేకుండా నశించినవీ అయిన అనేక శబ్దప్రయోగాల సరళిని తెలిపే వ్యాకరణాలు వున్నాయి. ఇవి ప్రస్తుత కాలానికి ఉపయోగపడక పోయినప్పటికీ ప్రాచీన భాషాప్రయోగ సంప్రదాయాలను గ్రహించడానికి ఉపకరిస్తాయి. అయితే శబ్దాను శాసనమనే వ్యాకరణం ప్రాచీనమైంది. కాని ప్రాచీనకాలం నుంచీ ఆధునికకాలం వరకు గల భాషార్ణవాన్ని గురించి ప్రస్తావించే అవకాశాన్ని ఈ శబ్దాను శాసనం కలిగివుంది. శబ్దానుశాసనం లోని సూత్రాలను ప్రస్తుత కాలానకు కూడా అనువర్తింపజేసుకోవచ్చును" పు:621.

భట్టకలంకుల శబ్దాను శాసనమనే గ్రంథాన్ని మైసూరు ప్రభుత్వం వారు 1890వ సంవత్సరంలో బెంగుళూరు వారు ముద్రించారు. దీని గురించి రైసుదొర చెప్పిన మాటలను గురజాడ భట్టకలంకుడు అన్న వ్యాసంలో సూచించారు.

అద్దం ఎలా ప్రతిబింబాన్ని చూపుతుందో అలాగే జరిగిపోయిన మన ఆచారాలు, సంప్రదాయాలు, జానపద రూపాలు ఏర్చి కూర్చి దాచుకోడం చాల అవసరం. ఈ క్రమంలో రాయలసీమ ప్రాంతంలో నివసిస్తున్న జానపదుల ఆచారాలు నేటి సమాజానికి తెలియాల్సిన అవసరం ఉంది. ఈ ఆచారాలు మానవుని సమూహ జీవనానికి సహాయపడతాయి.

యామదీక్ష, వేమన్న దీక్ష : కార్పటి వ్రతం: కటారుపల్లెలో వున్న రెడ్లలోని ప్రతి యువకుడు సాముగారడీలు, గుర్రపుస్వారీ నేర్చుకొని, కాషాయంబరాలు ధరించి ఆరుమాసాలు తమకు మిరాశీగా నిర్ణయించిన ప్రాంతంలో పల్లెలు తిరిగి యాత్ర చేసి రావాలి. బ్రహ్మచర్య దీక్ష పూనిన ఆ వ్యక్తి ఆడవాళ్ళ చేతివంటకూ దూరంగా, మందీ మార్బలంతో చన్నీటిస్నానం చేస్తూ ఊరూరు తిరిగి ధనధాన్యాలు గౌరవంగా రైతుల నుంచీ స్వీకరించి, వాటితోనే కాలం గడుపుతూ ఎంతో నిష్ఠగా వుండి ఆరుమాసాల తర్వాత వచ్చి వేమన్న సమాధి దగ్గర కంకణం విప్పి దీక్ష విరమించి, ఆ తర్వాత పెండ్లి చేసుకోవాలి. కౌరప్పటి అంటే "తీర్థం నీళ్ళు తీసుకొని దేశాలు తిరిగేవాడు". వీరిచేతికి నీళ్లిస్తే వాటిని వాళ్లు నీళ్లలో చేయిపెట్టి తిరిగిస్తారు. ఆ నీళ్లు తియ్యగా మారిపోతాయి. ఈ వ్రతం చేసిన వాళ్లే మంచి నీళ్లను తియ్యగ చేయగలరని నమ్ముతారు. ఇలా చేసిన తరువాత వారు గుర్రంమీద సవారీ చేయాలి. గుర్రం తెప్పించి దానికి ఆహారం, డప్పులకు తగినవిధంగా నృత్యం చేసేలా నేర్పిస్తారు.

"బెంగుళూరు నుంచీ మంచి జాతయిన అబ్లెక్ గుర్రాన్ని పట్టుకొచ్చి ఆరు నెలలుగా గోధుమ, రవ్వ, ఉలవలు, గడ్డీ బాగా పెట్టి, దినామూ గంటల గంటలు మర్దనా చేయించి దాంతో పిల్లోడికి గుర్రపు సవారీ నేర్పించినా, ఫీట్లు నేర్పించినా, పలకల దరువు కనుగుణంగా ఎట్ల అడుగులు యేయించాలో నేర్పించినా, సాము గరిడీలు నేర్పించిన యిన్ని జేసి యిప్పుడు దీక్ష ఆగిపోతే యెట్లా" పు:35.

వేమన పద్యాలు పాడుతూ వేమన చరిత్రను చెప్పుకుంటూ దేశసంచారం చేయడం గొప్ప ఆచారంగా ఉంది. వేమనపద్యాలు ఇట్టే పాడేసేవారు. వేమన్న దీక్ష నిష్ఠగా భయభక్తులతో చేసేవారు.

"రెడ్డి బిడ్డ పసుపులో అద్దిన గుడ్డల్తో మడిమ దాకా సుంగులిడిసి కీపాసు కట్టుకొని, జుబ్బా యేసుకొని, తలకు పాగా కట్టుకోని, కళ్ళల్లో ఎర్రజీర కనిపిస్తావుంటే, వేమయ్య మహావీరుడు మాదిరుండె అని అందరు అనుకొనేవారు. అయినోళ్ళు పోయినోళ్ళు చుట్టుపక్కలోళ్ళు వాగ తిరణాల మాదిరిగా వొచ్చేసేవోళ్ళు. వేములయ్యకు ముందుగా అమ్మో,

వెల్లో ఎవరో వొగరు కంచు తట్టలో అన్ని నీళ్ళుపోసి అందులో పసుపు అంత సున్నంవేసి ఎర్రనీళ్ళు చేసి వాటితో దిష్టితీసి పంచన పోసేవోళ్ళు. అదయిం తర్వాత కొందరు దండాలు పెట్టేవోళ్ళు. యింకొందరు ముడుపులు చెల్లించి ఇనాములు యిస్తారు. పలకలు కొట్టి కొమ్ములూది పెద్ద పటాటోపం చేస్తారు" పు:37. ఈ వేమన్న ఊరికి వచ్చినప్పుడు ఆదరించాలి. ఆదరించలేకపోతే వేమన్న ఆ ఊరిని శపిస్తాడని భయపడేవారు. శపిస్తే అట్టే జరుగుతుందని, ఊరు వల్లకాడవుతుందని నమ్మేవారు. ఈ దీక్ష చేసినవారు ఇనుముని బంగారంగా కూడా మారుస్తారని జానపదులు నమ్ముతారు. వేమన్న గుర్రం, ముల్లుగర్ర - కథల సంపుటి - పు:34.

మల్లయదారికుక్క, శివదాసరి : దళితులు ఈడొచ్చిన ఆడపిల్లలను బసివిగా ముద్రవేసి వ్యభిచారిగా చేస్తారు. అప్పటినుండి తనకు కావాల్సినవన్నీ తనే సంపాదించుకోవాలి. ఇదే మాదిరి కురబ కులంలో శివదాసరి దీక్ష ఉంది. మల్లన్న కథ చెప్పుకొంటూ ఊరూరు తిరుగతూ ఆహారాన్ని సంపాదించుకొంటారు.

"ఆ మాదిరిగానే శ్రీశైలంలో ఉండే శివయ్య పేరుమీద పెండ్లిగాని మొగోనికి శివదీక్ష ఇచ్చి గురవయ్యను చేస్తారు. జంగమదేవర్లే సుకునే నల్లగౌను తొడిగించి, నడుముకు గవ్వల పట్టి యేసి, నెత్తిన ఎలుగుబంటి శర్మముతో కుట్టిన మూరెడెత్తుండే టోపీ పెట్టి సంకకు జోలెతగిలిస్తారు. బిచ్చమెత్తుకునే దానికి దోనె చేతికిచ్చి వదిలేస్తారు. ఇంక అప్పట్నుంచి దీక్ష తీసుకున్నోడు శివదాసరి. శివయ్య మాదిరే బిచ్చమెత్తుకు బతకాల్సిందే"- 62. దీక్ష తీసుకున్న వారు తమను తాము ఏదోవిధంగా పోషించుకోవాల్సిందే.

గొరవాట : శివదీక్ష తీసుకున్న శివదాసరులు ఇష్టమెచ్చినట్టు పలకలు వాయించుకొంటూ, గెంతుతూ కంచు తట్టలో ఉన్న పాలను కుక్క మాదిరి తాగుతారు. వారు మల్లన్న సామి కథను చెప్పుకొంటూ జీవిస్తారు. కాబట్టి వారిని మల్లేశుకుక్కలని అంటారు.

"ఒక కంచుతట్టలో పాలుపోసి, మల్లయ్య దారి కుక్కలు పిల్లంగట్లు వాయిస్తా, ఢమఢమాని వొగ్గు వాయిస్తా కుక్కల మాదిరి కొట్లాడుకుంటా ఆ పాలు తాగేస్తారు. ఇదే మల్లేశుకుక్కలాట" - పు:62. చిత్తూరు జిల్లాలో జానపదులు ఈ ఆచారం కొనసాగిస్తూనే ఉన్నారు.

కప్పలపెళ్ళి : రాయలసీమ జిల్లాలో వర్షం ఎప్పుడు పడుతుందా అని ఎదురు చూస్తుంటారు. వర్షం రాని సమయంలో కప్పలను తెచ్చి వాటికి పెళ్ళిచేసి వాటిమీద ఊరంతా తిప్పి నీళ్ళుపోస్తారు. ఇలా చేయడంవల్ల వర్షం పడుతుందని విశ్వసిస్తారు.

ISBN 978-93-5351-736-6

"వ్యవసాయ బావుల్లోని కొన్ని ఆడకప్పలను, మగకప్పలను పట్టుకొని పసుపు కుంకుమతో బొట్లుపెట్టి పెళ్ళిచేసి వాటిని వేపాకు కొమ్మలతో సహా ఒక రోకలికి కట్టి వేలాడగట్టి ఊరేగిస్తారు. అంతేకాదు ఇంటింటికి వచ్చి లబలబా అని నోరు కొట్టుకుంటూ. ఇంటావిడ వచ్చిన పిల్లలపైన, కప్పలపైన బిందెలతో నీళ్ళు పోస్తుంది. ఆ తర్వాత కొన్ని వడ్లు, కొన్ని నూకలు పిల్లలకు ఇవ్వడం ఆనవాయితీ వచ్చిన ధాన్యాన్ని అమ్మి వచ్చిన డబ్బుతో పప్పు బెల్లాలు కొని అందరూ పంచుకుంటారు" పుట 152 ద.భా.జా.వి.కో.

ఇది జానపదుల సంప్రదాయాల్లో మిళితం ఏ సామాజికవర్గంలో ఈ ఆచారం పుట్టిందో చెప్పలేం. కాని వర్షాలు పడేటప్పుడు కప్పలు అరుస్తుంటాయి. వాన నీటికి తడిసిన కప్ప అరవడం మొదలెడుతుంది. ఇలా అరుస్తుంటే ఇంకా వర్షం పడుతుంది. దీన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని పిల్లలు, పెద్దలు కప్పలను పట్టి ఇంటి ఇంటికి తిప్పి బిందెలతో నీరుపోస్తారు. వర్షం వస్తుందని ఆశపడతారు.

రంగసాని వోబం, బోయసాని భాగం

రాయలసీమ వడ్డెవాళ్ళలో ప్రధానంగా రెండు తెగలున్నాయి. అందులో ఒకటి చెలగట్లు వేయడం, బావులు తవ్వడం, మట్టిగోడలు పెట్టడం వంటి మట్టి పనులు చేసి బతికే తెగ మట్టివాళ్ళు మరొకటి గాడిదలపైన ఉప్పుమూటలు, కొబ్బరి చిప్పలు వేసుకొని ఊరూరు తిరిగి వాటిని అమ్ముకొని బతికే ఉప్పు తెగోళ్ళు. ఈ ఉప్పుతెగ వాళ్ళను మట్టి తెగవాళ్ళు, దాదాపుగా అంటరాని వారిగానే చూస్తారు. ఈ రెండు తెగల మధ్య వివాహ సంబంధాలు వంటివి వుండవు. కర్ణాటక సరిహద్దు ప్రాంతాల్లో వడ్డెర్లు దళితులుగా ఎంచబడుతున్నారు. దళితుల్లో కొనసాగుతున్న బసివిని వ్యవస్థ వడ్డెరకులంలోనూ కొనసాగుతుందనడానికి రాసాని 'మాత' కథ నిదర్శనం.

ఈ కులంలో వివాహ వ్యవస్థకు అంతగా ప్రాధాన్యత లేదు. పెళ్ళి చేసుకున్న వ్యక్తి నచ్చకపోయినా, వేధిస్తున్నా, మరొకరిని పెళ్ళి చేసుకోవచ్చు. దాన్నెవ్వరూ వర్జించరు. పైగా అలాంటి వారికి గౌరవం ఎక్కువ. అలా పన్నెండు మంది మగాళ్ళను పెళ్ళి చేసుకున్న యువతికి "పట్టపు బోయసాని" అని ఆ గూడానికి పట్టంకట్టి, ఆమెనే ఆ కుల పెద్దగా భావించుకుంటారు. ఆమె మాటకు ఆకులంలో మంచి చెలామణి వుంటుంది. ఆమె కూలి చేయకపోయినా, అందరూ కలిసి కూలి చేసినరోజున ఆమెకొక మనిషి కూలి ఉచితంగా యిచ్చేస్తారు. పండుగ పబ్బాల్లో ఎప్పుడైనా వేటకొస్తే... ఒక భాగం ఆమెకు ఉచితంగా అందాల్సిందే. దీన్ని "బోయసాని భాగం" రంగాసాని వోబం" అని అంటారు. ఈమెను 'రంగసాని' అని అంటారు. పుట: 115.

పరసువేది : పరసువేది విద్యను వేమన యవ్వనకాలపు జీవితం మొత్తం వేశ్యల ముందు పోగొట్టుకోగా మిగిలిన కాలంలో తన అన్నవదినలను ధనవంతులను చేయాలని అనుకొని బైరాగుల్ని, సిద్ధులను కలిసి వారి వద్ద పరసువేది విద్యను నేర్చుకొన్నాడట పరసుదేవి అంటే ఏదైనా ఇనుమునుగాని, రాగిని గాని బంగారంగా తయారు చేసే విద్య. "యామన్న కబ్బిందేది అట్లా రసవిద్దెగాదు, అది వరం. ఆయప్ప గురువు ఇచ్చుండే వరం.... యేదన్నా రాగిపాత్రనో లేదా యినపముక్కనో తాకి గురువుగారిని తల్చుకుంటే అది బంగారమై పోయేదంట" పు:41 పిచ్చిగుంటోడు వేమన మహిమలు తెలియజేస్తాడు. నెల్లూరు ప్రాంతంలో వచ్చిన కరువుని రూపుమాపే క్రమంలో వేమన్న ఇనుము వస్తువులను బంగారంగా మార్చారంట.

"వొగసూరి నెల్లూరు సీమలో పెద్దకరువొచ్చేసిందంట. కోళ్ళు, పశువులు గ్రాసం దొరక్క నిలవగా సస్తావున్నాయంట. జనం తిండిలేక అట్ల రాజమహేంద్రవరానికీ, ఇట్ల అరవదేశానికీ వలసపోబట్రంట. అదంతా చూసి ఆ రాజు గుండె తల్లడిల్ల పోయిందంట. మంత్రిని పిల్చి ఈ కరువు నీదేదెట్లా? మార్గముంటే చెప్పయ్యా అన్నాడంట. అప్పుడా మంత్రి మన వేమన గురించి చెప్పి నాడంట" పు:42. ఇలా వేమన పరసువేది విద్య ద్వారా బంగారపు వస్తువులు చేసి వాటిని పొరుగు దేశాలకమ్మి వారిచ్చే ధాన్యంతో ప్రజల ప్రాణాలు కాపాడేవాడు. ఆ రాజు వేమన సాయంతో కరువుని జయించగలిగాడు. (పు:43. వేమన్న గుర్రం). ఆకుపసర్లతో, పాదరసంతో గిల్టు వస్తువులను బంగారంగా మార్చే పద్ధతి ఆ రోజుల్లో అమల్లో వుంది. ఇది వేమన చేసే పరసు వేదికి భిన్నమైంది.

"ఏవో ఆకుపసర్లలో పాదరసం కలిపి అందులో ఇనుమో రాగో యేసి, దాని జతకు అంత బంగారం వేసి ఉడకబెట్టే వోళ్ళంటలే ముందుకాలంలో బంగారం. అట్లనే తయారు జేసేవోళ్ళంట. మాతాత అట్ల బంగారు తయారు చేసేదానికి ఇంట్లో వుండే నగానట్రా పాదరసంలో యేసి కరిగించేసినాడంట. మాయవ్వకు కోపం వచ్చి ఆ రసవిద్దెకు సంబంధించిన తాటాకు పుస్తకాలన్నీ కట్టగట్టి బాయిలో యేసేసిందంట. మా నాయన చెప్పేవోడులే" పు:41. పూజారికి తెలిసింది చెప్పుకొస్తాడు. ఆకు పసరుతో కూడా ఇనుము వస్తువులను బంగారు వస్తువులుగా మార్చొచ్చు.

నక్కలను వేటాడుట : గిరిజనులు నక్కలను, తోడేళ్ళను వేటాడే పద్ధతులు కొన్ని గమనించినప్పుడు వారిలో దాగిన సృజనాత్మక శైలి కనిపిస్తుంది. పులి సింహం ఏదైనా జంతువుని వేటాడి తినగా మిగిలిన జంతు కళేబరాలను నక్కలు పీక్కుతింటూ జీవిస్తాయి. ఒక్కోసారి గ్రామాలమీద దాడి చేసి కోళ్ళను పట్టుకొని తిని జీవిస్తాయి. నక్క స్వభావం అర్థం చేసుకున్న జనులు నక్కను వేటాడే పద్ధతి హాస్యాన్ని కలిగించడంతో పాటు వేటాడే

ISBN 978-93-5351-736-6

విధానం అర్థమవుతుంది. పాండురోగమున్న తన కుమారుని రోగం కుదర్చడానికి మందగౌడు నక్కమాంసం కావాలని నాగప్పను అడుగుతాడు. ప్రతిఫలంగా ఎంతో కొంత డబ్బిస్తానని చెప్తాడు. "వాగ ఆవును పట్టుకొచ్చి యిద్దో, ఆ వొంటి మామిడి చెట్టుకింద కట్టేయిస్తి. ఒక పెద్ద మాంసపు ముక్కను తెప్పించి, దాని ముడ్డికి అతికించి పెట్టి, దూరంగా ఆ పక్క నుండే గుంటిపైన కూసోని తుపాకెత్తుకోనుంటి. ఎక్కడగానీ, మనిషి అలికిడేలే. ఆ తునక వాసన బట్టుకొని ఆ ఎర్రజాళ్ళలో నుంచీ వాగ పెద్దతోడేలు అట్లా ఇట్లా చూసుకుంటూ యెలబారె. నేను ఊపిరి బిగబట్టి సూస్తానే వుంటి. అది దెగ్గెరికి రానేవచ్చే.... అది ఇంకా దెగ్గెరికి రాంగానే తుపాకి గుర్రంనొక్కితి. అంతే గ్యాంగ్ అంటూ వాగ అరుపు అరిసి అదికిందపడి సచ్చె. ఆ దెబ్బకు ఆవు పగ్గం తెంపుకోని పరిగెత్తె. దాన్ని సంపిన వారానికి మాంసం ముక్కల్లో నల్లమందు గుండు బెట్టి కొర్నంపోతును, నక్కల్ను సంపితి. (పు:39 పయనం)

రాయలసీమ కథాసాహిత్యంలో ధృవతారగా వెలుగొందుతున్న డా॥ వి.ఆర్. రాసాని ఒకరు. వీరు కథ, నవల, నాటకం ఇలా పలురకాల తెలుగు సాహిత్య ప్రక్రియల్లో దిట్ట. ఈయన సాహిత్యాన్ని పరిశీలించినప్పుడు సామాజిక జీవన విధానం అట్టడుగు వర్గాల బ్రతుకు పోరుని దగ్గరుండి చూసి, వారి కష్టాల తీవ్రతను అర్థం చేసుకొన్నట్లు మరెవరు అర్థం చేసుకోరేమోననిపిస్తుంది. రచయితకు కలిగిన అనుభూతి, బాధ తీవ్రతను తన రచన ద్వారా పాఠకులకు చూపడం వంటి సృజనాత్మక శైలి రాసాని రచనల్లో కనిపిస్తుంది.

అనేక సామాజిక వర్గాలున్న మనదేశంలో గిరిజనులు, దళితులు, మైనారిటీలు బహుజనులు వద్ద కావలసినంత భాషా సంపద వుంటుంది. దాన్ని సేకరించి భద్రపరచుకోగలిగితే భావితరాలకు నిజమైన జానపదసాహిత్యాన్ని, సంప్రదాయాలను ఆచారాలను అందించగలిగివారవుతాం. రాయలసీమ ప్రాంతంలో వాడుకలో ఉన్న ఈ సంప్రదాయాలు వింటున్నా చూస్తున్నా చాలా గమ్మత్తుగా ఉంటాయి.

ఆధారగ్రంథాలు

1. దక్షిణ భారతీయ జానపదవిజ్ఞానకోశం – ఆచార్య పులికొండ సుబ్బాచారి.
2. ముల్లుగర్ర, పయనం కథల సంపుటులు – డా॥ వి.ఆర్. రాసాని.

7 July 2021
Published

27. భారతీయ జీవన విధానంలో సంస్కృతి సంప్రదాయాలు... - పట్నాన ధర్మారావు 140

28. కె.ఎల్.నరసింహం (కాంభట్ల) కథావస్తువు - జీవన విధానం - ఆర్. బాలసుబ్రమణ్యం 145

29. "తెలుచిరాజు నవల - భారతీయ తాత్విక చింతన" - ఎస్. మహేందర్ 152

30. తెలుగు కథానికలు - భారతీయ జీవన విధానం - శ్రీలత అలువాల 154

31. విశ్వనాథ సాంఘిక నవలల్లో భారతీయ జీవన విధానం .... - అవధానం సుజాత 159

32. వాడ్రేవు వీరలక్ష్మీదేవి కథలు - భారతీయ జీవన విధానం - హిమబిందు వేదుల 163

33. ఎ.ఎన్. జగన్నాథ శర్మ కథలు - భారతీయ జీవన విధానం - దేవరకొండ ప్రవీణ్‌కుమార్ 166

34. ఆచార్య తుమ్మల రామకృష్ణ మట్టిపొయ్యి కథలు - సామాజికత - డా॥. జి. శైలమ్మ 170

35. తెలుగు శతక సాహిత్యం - జీవన మార్గ దర్శకాలు - డా॥. టి. మోహనశ్రీ 176

36. మాడభూషి కవిత్వం - భారతీయ జీవన విధానం - డా॥. కె.లక్ష్మణ 180

37. ఒద్దిరాజు సోదరుల రచనలలోని భారతీయ జీవన విధానం - డా॥. కొండపల్లి నీహారిణి 188

38. కొందరు కవులు - రచనలు - భారతీయ జీవన విధానం - మృదుల పోరెడ్డి 195

39. భారతీయ సాహిత్యంలో గురు శిష్యుల సంబంధాలు... - నలసాని రాం ప్రసాద్ 197

40. తెలుగు క్షేత్ర సాహిత్యం - భారతీయ జీవన విధానం - డా॥. పి. ఎస్. మైథిలి 204

41. ఆముక్తమాల్యద - సాంప్రదాయికత - రాఘవేంద్రరావు 208

42. ఆదివాసీల సామెతలు - డా॥. పి. లావణ్య & - డా॥. బూసి వెంకటస్వామి 212

43. మాడభూషి 'శత్రువుతో ప్రయాణం' కవిత్వం- భారతీయ జీవన విధానం- డా॥. సి. సంపత్ 218

44. ఐతాచంద్రయ్య కథలు - మానవ సంబంధాలు - డా॥. ఎన్.సూర్యకాంతి 224

45. ఆటవికుల జీవితానికి అద్దంపట్టిన - "ఆకురాలు కాలంలోకి.." - డా॥. పెరుగుపల్లి బలరామ్ 228

46. డా.వి.ఆర్.రాసాని 'బతుకాట' నవల-మానవ సంబంధాలు - జి. నాగరాజు 231

47. బి.సి. కథలు - వృత్తి సమస్యలు - డా॥. కడియాల వెంకటరమణ 235

48. నిజామాబాద్ జిల్లా బంజారా గేయ సాహిత్యం - రూప్ సింగ్ 239

BHAVAVEENA
Vol. 18, Issue. 7, July 2020
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253

భావవీణ

UGC CARE List Group - 1 Journal
under Arts and Humanities Category

ఆచార్య తుమ్మల రామకృష్ణ మట్టిపొయ్యి కథలు - సామాజికత

- డా॥. జి. శైలమ్మ, అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్, ప్రచురణల కేంద్రం, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం, కుప్పం.

మంచితనానికి మారుపేరు, సాహితీసృజనశీలి, నిరంతర విద్యార్థి పుస్తకాల నేస్తం ఆచార్య తుమ్మల రామకృష్ణ కలం నుండి జాలువారిన 'మట్టిపొయ్యి' కథా సంపుటిలో రాయలసీమ సామాజిక జీవన విధానం, వ్యక్తుల మధ్య కాలంతోపాటు మారిన సంబంధాలను, దోపిడీని చక్కగా చిన్న చిన్న వాక్యాలతో సులభంగా పాఠకునికి అర్థమయ్యేలా రాసిన కథల సంపుటి. కథల్లో, పాత్రలు ఒక్కో విషయాన్ని కూలంకషంగా తెలియ జేస్తుంది.

ఈయన పరిశోధనలో మేజర్, మైనర్ ప్రాజెక్టులు పూర్తి చేయడమే కాదు కలం చేత పట్టి మట్టిపొయ్యి, తెల్లకాకులు వంటి కథా సంపుటాలు మొదలైన అనేక రచనలు ఇతర భారతీయ భాషల్లోకి అనువదించడం జరిగింది. అనేక పరిశోధనా వ్యాసాలు రాశారు. పాఠ్య ప్రణాళికలను రాశారు. 29 సం॥రాలకు పైగా విశ్వవిద్యాలయంలో బోధనానుభవం కలిగున్నారు. పాఠాలు చెప్పడమేకాదు, స్వయంగా కవి కూడాను.

మట్టిపొయ్యి కథలు దళిత బహుజన కులాల జీవన పోరాటం. వారి వెతలను ఒక్కొటొక్కటిగా కథా కథన శైలితో చక్కగా రాశారు. రామకృష్ణగారి అనుభవాలు, చూసిన సంఘర్షణలు ఒక్కొక్కటి ఒక్కో కథగా రూపందాల్చి ఇలా మన ముందు మట్టిపొయ్యిగా అవతరించింది. రాయలసీమ బిడ్డలు పొలం పండించడానికి పడుతున్న వెతలు, రాయలసీమ బిడ్డలకు జీవనాధారమైన చెట్టు పుట్ట సాగుబడి, నీరు లేక రైతులు పండించే పంటల వివరాలు. కుటుంబ భారం మొత్తం స్త్రీల మీద పడటం ఫ్యాక్షనిజంలో కూరుకుపోయిన యువత, స్త్రీలు కుటుంబ పోషణలో ఎదుర్కొంటున్న ఆర్థిక సమస్యలను 'మట్టిపొయ్యి' కథల సంపుటి పక్కన కూచోబెట్టి చెప్తున్నట్టు వుంటుంది.

ఊబి :

రాయలసీమ జిల్లాల్లో మనిషిని మనిషి చంపుకోడానికి కక్షలు ప్రధానకారణం. ఫ్యాక్షనిజం వంశపారంపర్యంగా వస్తుంది. అందులోకి కూరుకుపోవడానికి వయోభేదం లేదు. యువత ఫ్యాక్షనిజంలోకి ప్రవేశించడానికి ఏ విధంగా కారణమవుతున్నారో? తెలియజేసే కథ "ఊబి".

కృష్ణారెడ్డి పిహెచ్.డి. చేస్తూ తిరుపతిలో వుంటాడు. ఇతని తమ్ముడు నారాయణరెడ్డి చిన్న వయస్సులోనే చదువుకి దూరమై ఇంట్లోనే తల్లిదండ్రులతోపాటే వుంటూ పనులు చేసుకొంటుంటాడు.

తల్లిదండ్రులు ఇంట్లో వున్న పిల్లలను పనులు చేస్తున్నారా, చదువుతున్నారా లేదా గమనించుకోవాలి. పిల్లలను ఉబ్బిచ్చే మాటలు చెప్పడంవల్ల వారిని తప్పుదోవ పట్టించడమే అవుతుంది. పిల్లలు తమను ఏ పని చేసినా పెద్దలు మెచ్చుకుంటున్నారనుకుంటారు. వారనుకున్న త్రోవలో పయనించడానికి అలవాటుపడిపోతారు. మందలించే వారు లేకపోవడం. సవరించి చెప్పాలనుకున్నా వయస్సులో చెప్పకపోవడంవల్ల పిల్లలు పెద్దవారైపోతారు. పిల్లలు పెద్దల చేయి దాటి పోతారు.

ఇదే నారాయణ రెడ్డి జీవితంలో జరిగిందని అన్న కృష్ణారెడ్డి తెలియజేస్తాడు.

"ఎంత చీకటైనా రోడ్డు మీద బస్సు దిగి భయపడకుండా ఇంటికి నడిచి వచ్చేవాడనీ ఎవరూ తోడు లేకపోయినా రాత్రుల్లో ఒంటరిగా ఎక్కడికైనా వెళ్లి వచ్చేవాడని, ఒకసారి పాముని చేత్తో పట్టుకున్నాడనే" పుట:35 నారాయణరెడ్డి చేసిన పనులను తల్లిదండ్రులు గొప్పగా చెప్పుకొనే వారు.

ఇలా చెప్పుకోవడం వల్ల నారాయణరెడ్డి చిన్న వయస్సులోనే పెద్దవాళ్లు చేసే పనులు చేయడం,

విపరీతంగా డబ్బులు ఖర్చు చేయడం అలవాటు చేసుకున్నాడు. చిన్న పిల్లలు వయస్సుకి మించిన పనులు చేస్తుంటే పెద్దవాళ్లు మందలించాల్సిన అవసరం వుంది.

"మద్దిస్తాలు చేయడం ఏమిటి? నలుగుర్ని వెంట బెట్టుకొని తిరగడం ఏమిటి? డబ్బును మంచినీళ్లలా ఖర్చు చేయడం ఏమిటి? అంత డబ్బు ఎక్కడ నుంచి వస్తావుంది?" పు:35. నారాయణరెడ్డి అన్న కృష్ణారెడ్డి తమ్ముడి భవిష్యత్తు గురించి ఆలోచించి బాధపడతాడు. వ్యాపారం వ్యక్తుల మధ్య పోటీని పెంచుతుంది. సంపాదించాలన్న వాంఛ ఒకర్ని మించి మరొకరు ధనవంతులు కావాలన్న కాంక్ష పెచ్చుమీరి ఒకర్ని ఒకరు చంపుకోడానికి కూడా వెనకాడలేదని నారాయణరెడ్డి గురించి తెలుసుకుంటాడు. వెంకట్రామిరెడ్డిని ఎవరో చంపేశారు. నారాయణరెడ్డిని పట్టుకోడానికి పోలీసులు ఇంటికొచ్చి చూసి వెళుతుంటారు.

ఇలాంటి పరిస్థితి తమ్ముడు నారాయణరెడ్డి జీవితంలో వస్తుందని గ్రహించాడు అన్న కృష్ణారెడ్డి. ఈ విషయం మామ వరసైన భాస్కరరెడ్డి ద్వారా తెలుసుకుంటాడు. స్త్రీలు ఎంతో కష్టపడి పరారీలో వున్న హంతకుల కోసం అన్నం కూరలు వండుతూ అలసిపోతుంటారు. స్త్రీల మనోభావాలతో పని లేకుండా పురుషులు ఒకర్ని ఒకరు చంపుకోవడం వల్ల వచ్చే నష్టాలను వివరించారు.

"ఎట్లా.... ఏమి.... ఏ టైమ్‌కు ఎట్లోనని పది మందిని కాపలా పెట్టుకోని బతకతా ఉండారు. పైగా రోజూ ఇంటికాడికి వచ్చిపోయే వాళ్లతో నందు లేకుండా ఉంది. పొయ్యి మీద కెక్కిన డేక్సాలు దిగడం లేదు. మీ అమ్మ మాత్రం వండిపొయ్యలేక చస్తూ ఉంది". పు:40 స్త్రీలు భర్తలు, పిల్లల్ని దూరం చేసుకొని దుఃఖకరమైన జీవితాన్ని అనుభవిస్తున్నారు. ఇంటి పని, వంట పనితోపాటు ఏ క్షణం ఏం జరగబోతుందోనని స్త్రీలు ఆందోళన చెందుతుంటారు.

ఊర్లోకొచ్చిన కొత్తవారిని, బంధువులను నవ్వుతూ పలకరించే సంస్కృతి అంతరించిపోతుంది. దీనికి కారణం లేకపోలేదు. మానవత్వం అంతరించిపోవడానికి ఫ్యాక్షనిజం ఒక కారణమని చెప్తూ ఫ్యాక్షనిస్టుగా తయారు చేస్తున్నది కుటుంబమేనని చక్కగా తెలియజేశారు.

"భూముల దగ్గర... ఆడవాళ్ల దగ్గర... వ్యాపారాల దగ్గర.... అధికారం దగ్గర... ఎక్కడో ఒకచోట పేచీలు పెట్టుకోవడం, ముఠాలుగా తయారుకావడం, పార్టీలు నడపం, వాడి మనిషిని వీడు, వీడి మనిషిని వాడు చంపించడం. కోర్టు చుట్టు తిరగడం, శిక్ష పడితే అధికారం వల్లో, డబ్బువల్లో, పలుకుబడివల్లో శిక్ష లేకుండా తప్పించుకోవడం..."పు:42.

యువత తప్పుదారి పట్టడం, చదువుకోకుండా ఊళ్లో పలురకాలుగా స్నేహం చేస్తూ ఫ్యాక్షనిజంలో కూరుకుపోయి తరతరానికి కొనసాగింపు చేసుకోవడాన్ని కృష్ణారెడ్డి వ్యతిరేకిస్తాడు. కృష్ణారెడ్డి పిహెచ్.డి. చేస్తున్నాడు. ఇతనికి తల్లిదండ్రులు వివాహం చేయాలనుకుంటారు. అమ్మాయి బాగ కట్నకానులిచ్చే వారు, కాబట్టి వివాహం చేసుకోమని అడిగిన తండ్రి కోరికను సున్నితంగా తిరస్కరిస్తాడు.

"నువ్వు ఎన్నన్నా చెప్పనాన్నా... ఫ్యాక్షన్ అనేది అంటు వ్యాధి లాంటిది. అది నివురు కప్పిన నిప్పులా ఉంటుంది. అప్పుడప్పుడు రాజుకుంటునే ఉంటుంది. ఆ ఊబిలో దిగనోళ్ళు పైకి రాలేరు" పు:44.

ఫ్యాక్షనిజమన్న ఊబిలో ఒకర్నొకరు చంపుకుంటూనే జీవిస్తారని, మనుషుల మధ్య మానవత్వం అంతరించిపోతుందని ఊబి అన్న కథ ద్వారా ఆచార్య తుమ్మల రామకృష్ణ తెలియజేస్తారు.

మంగలి వాళ్లు కౌరం చేసుకొని జీవించాలనుకొనేవారు చాలమంది వున్నారు. భూమిని సాగుచేసి పంటను పండించి ధనవంతులుకావచ్చు. వీరు అభివృద్ధి చెందడం ఇష్టం లేని ధనవంతుల వుంటారు. తరాల నుండి వస్తున్న కులవృత్తికి స్వస్తి చెప్పాల్సిన పరిస్థితి ఏర్పడినప్పుడు చేతిలోని అడపం దూరంగా కాలవలో పడేసి భూమిని

దున్ని జీవనం సాగించానుకున్న మంగలి వాని జీవితం లోని మార్పు "అడపం".

తల్లిదండ్రుల నుండి వారసత్వంగా వచ్చిన కులవృత్తి క్షౌరం చేయడం. మొగిలప్ప రెండు పల్లెలకు వెళ్లి అనుకువగా క్షౌరం చేసి వారిని మెప్పించి వారిచ్చిన డబ్బుతో బియ్యం, వడ్లు తీసుకొని జీవనం సాగిస్తుంటాడు. మొగిలప్ప తన పనిలో ఎంతో నిపుణత కలిగుంటాడు.

"ఎత్తిన కత్తి దించకుండా ఎండనెత్తి మీద కొచ్చేంత వరకు అలుపు సొలుపు లేకుండా గడ్డాలు గీస్తాడు. జుట్లు కత్తిరించి పోస్తాడు. ఎలుగుబంటుల్లా తన దగ్గరకొచ్చిన వాళ్ళను, నున్నగా ముద్దొచ్చేట్లు చేసి పంపిస్తాడు" పు:23.

మొగిలప్ప తన పనిలో సాధించిన గొప్పతానికి మంగల రామన్న తన కుమార్తె సరోజనిచ్చి పెళ్లి చేస్తాడు. తనకున్న పొలాన్ని మొగిలప్పకిచ్చేస్తాడు.

మొగిలప్ప తనకు లభించిన పొలాన్ని సాగు చేసి పంటను వేయాలనుకుంటాడు. కొడుకు నరసింహులు భార్యతోపాటు పొలంలో పని చేయడం చూసి, సహించ లేని ఉన్నత వర్గానికి చెందిన నరసయ్య మొగిలప్పను వున్న పళంగా వచ్చి క్షౌరం చేయమని పిలిపిస్తాడు నరసయ్య. నరసయ్య ఎదుటి వాళ్ల శ్రమను దోపిడీ చేస్తూ జీవిస్తాడు.

"తిరిపం నరిపం లేదంటాడు. చావు మేళానికి "అయిదు" రూపాయలే ఇస్తాడు. సమర్త మేళానికి తిండి పెట్టి 'అయిదు' రూపాయలే ఇస్తాడు. చాకలోళ్ళతో, మంగలోళ్ళతో, మాల, మాదిగోళ్ళతో నరసయ్యకి ఎప్పుడూ తగువే" పు:24.అంటాడు.

నరసయ్య కింది కులాల శ్రమను దోపిడీ చేస్తుం టాడు. మొగిలప్ప భూమిని సాగు చేసి మంచి జీవనానికి నాంది పలక బోతున్న సమయంలో సహించలేని నర సయ్య మొగిలప్పను పొలం నుండి వున్న ఫళంగా పిలిపించాడని మొగిలప్పకు తెలుసు. చినుకు పడినప్పుడే దున్నుకోకపోతే నాగలి కర్రు భూమిని పెళ్లగించలేదు. గింజ మొలవదు.

"ఏం కావాల. ఈ పొద్దు దున్నకపోతే మళ్లీ చినుకులు పడేంత వరకు ఎదురు చూడాల్సిందే. వాళ్ళకేమి పెద్దోళ్ళు ట్రాక్టర్లు ఉండాయి. ఎప్పుడైనా దున్ను కుంటారు. మన బతుకులు అట్లాకాదే" పు:28.

మొగిలప్ప భూమిని దున్నడం ఆపి నరసయ్యను కలుస్తాడు. నరసయ్య మొగిలప్ప సొంత భూమిని సాగు చేసుకోవడం ఇష్టం లేకపోగా మొగిలిప్ప క్షౌరం పని ద్వారా వచ్చే ఆదాయానికి అడ్డం పెడతాడు. తనకు బదులుగా వేరే వ్యక్తిని క్షౌరం చేయడానికి నియమించాలనుకున్న విషయం మొగిలప్పతో అంటాడు.

"నీది కాదురా తప్పు. ఇరవై గుంటలు మడి, ఎకరా చేను చూసేసరికి నీకు కండ్లు పైకెక్కినాయి. రేపు పొద్దున్న నేను నారాయిణ్ణి పిల్చికొచ్చి గుడిసేపిచ్చి పల్లిలో పెడతా... నా కొడకా.... నీకు అప్పటికి గాని పొగురనగదు" పుట:30.

నరసయ్య మొగిలప్ప అభివృద్ధి చెందడం ఏ మాత్రం సహించలేకపోతాడు. మొగిలప్పకు బదులుగా మరో మంగలివానికి ఆ ఊళ్లో ఆధారం కల్పించాలనుకుంటాడు. మొగిలప్ప నరసయ్య వక్రబుద్ధికి బుద్ధి చెప్పాలనుకుని చేతిలోని అడపం విసిరేసి పొలందున్ని జీవిస్తానని చెప్పే స్తాడు.

"యో... నారాయిణ్ణి గాకుంటే వాడి నాయిణ్ణి పిల్చకొచ్చి పెట్టుకో... నాలుగు చినుకులు పడితే నీకు తెగే మడక నాకూ తెగుతుంది" పుట:31.

మంగలివాని జీవితం క్షౌరం చేసుకొని జీవించాలను కొనే వారికి మొగిలప్ప జీవితం ఆదర్శం కాబోతుంది. కులవృత్తిని నమ్ముకొని జీవిస్తే వచ్చే నష్టాలు, చీదరింపులు పోవాలంటే సమయానికి అనుగుణంగా అందుబాటులో వున్న పని చేసుకొని స్వతంత్రంగా జీవించడం అలవర్చు కోవాలని రచయిత అడపం కథ ద్వారా తెలియజేస్తారు.

తాజ్‌మహల్ కన్నీళ్లు :

ఆగ్రాలో వున్న తాజ్‌మహల్‌ని జీవితంలో ఒక్కసారైనా చూడాలని అందరు అనుకుంటారు. అలా చూడాలను

కొని వెళ్లిన కుటుంబం అక్కడ చూసిన సన్నివేశాలు, ఆహారనియమాలు, విదేశీయులతో పరిచయాలు తాజ్‌మహల్‌ని చూసినప్పుడు కొంతమంది సంతోషిస్తే, కొంతమంది తాజ్‌మహల్ నిర్మాణం చేసిన కూలీలు అనుభవిస్తున్న కష్టాలను చూసి ఏడ్చిన సన్నివేశపు జ్ఞాపకాలు, చరిత్రలోని విషయాలను చర్చించిన కథ 'తాజ్‌మహల్ కన్నీళ్ళు'.

ఢిల్లీకెళ్ళిన లలిత ఈమె భర్త, పిల్లలు, సౌమ్య, వంశీ ఢిల్లీలో శేఖర్ మామ వాళ్ల ఇంట్లో వుండి ఆగ్రాకి బయలు దేరతారు. ఆంధ్రా నుండి వచ్చిన వారికి పొరుగు దేశం నుండి వచ్చిన వారికి ఢిల్లీలోని చారిత్రక కట్టడాలను చూపించడానికి యాత్రా బస్సులుంటాయి.

రెడ్డి ట్రావెల్స్ బస్సు కోసం వేకువ జాము నుండి పొద్దున్నే ఏడు గంటల వరకు కూడా రాకపోవడంతో పిల్లలు విసుగుపడతారు. బస్సు లోపల గుట్కా వాసనలతో శుభ్రం లేకుండా కనిపిస్తుంది. బస్సు ఒక హెూటల్ దగ్గర ఆపుతుంది. అక్కడ అతి చిన్న ఇడ్లీలు వడలు తిని సగం ఆకలితో పెద్దలు, పిల్లలు ఆకలి తీర్చుకొని బయట పడతారు. తెలుగు ఫ్యామిలీ మరొకరు రావడంతో ప్రయాణపు అలసట లేకుండా మాట్లాడుకొంటూ వెళతారు.

వాళ్లందరు తాజ్‌మహల్ చేరుకుంటారు. అందరు అక్కడి నగిషీలు చూసి ఆనందిస్తారు. పచ్చని పచ్చిక బయలు, పూలు ఎంతో ఆహ్లాదంగా వున్న వాతావరణంలో లలిత భర్త తన్మయత్వంలోకెళితే లలిత కుమారుడు వంశీకి కన్నీళ్ళొస్తాయి. తాజ్‌మహల్ నిర్మించిన షాజహాన్ శ్రామికుల చేతులను నరికించిన సన్నివేశాలను రాజుగా షాజహాన్ చేసిన దురాఘతాలు గుర్తు చేసుకున్న వంశీకి తాజ్‌మహల్ కన్నీళ్లు తెప్పిస్తుంది.

"తాజ్‌మహల్ దగ్గర మీరేమి చూశారో తెలీదు నాకు అదంతా మొండి చేతులే కనిపించాయి డాడీ" పుట:147

శ్రీశ్రీ తాజ్‌మహల్‌కు రాళ్లెత్తిన కూలీల శ్రమను గుర్తించమంటాడు. తాజ్‌మహల్ నిర్మాణనంతరం కూలీలను కొంత మందిని అంతమొందిస్తే కొంత మంది శరీరవయవాలు కోల్పోయిన సంఘటనలు వంశీ గుర్తు చేసుకుని దుఃఖిస్తాడు.

ఢిల్లీ వాతావరణ పరిస్థితులు, షాజహాన్ ముంతాజ్ మీదున్న ప్రేమకు చిహ్నం చూసిన కొందరికి కన్నీళ్లు తెప్పిస్తే కొందరికి సంతోషాన్ని నింపింది.

బాధ్యతలు మరచిన భర్తలు మద్యం సేవిస్తూ, చీటిపేకలు ఆడుతూ వుంటారు. వీరి ప్రవర్తనకు విసుగు చెందిన భార్యలు భర్తను వదిలేసి పుట్టింటికొస్తారు. భార్యను తిరిగి భర్త దగ్గరకు పంపాలని ఏర్పాటు చేసిన పంచాయితీలో, స్త్రీలు తమ భర్తలు ఎలావుండాలో, ఎలా వుండకూడదో తెలియజేసే కథ "ఊరి మద్దిస్తం" వివ రించారు.

నాగమ్మ భర్తను వదిలి బిడ్డతోపాటుగా వచ్చి పుట్టింట్లో వుంటుంది. ఈమెను కాపురానికి పంపడానికి భర్త తరపున పెద్దమనుషులు వచ్చి పంచాయితీ ఏర్పాటు చేస్తారు. ఈ పంచాయితీ పెద్దమనుషులు అని చెప్పుకొంటున్నవారు కూడా క్రమశిక్షణారాహిత్యంగా జీవిస్తున్నారని తెలియ జేస్తుంది. పురుషులు తమ ఇష్టానుసారంగా జీవించడం ఇష్టంలేని స్త్రీలు వాళ్ల జీవనశైలిని వివరిస్తారు. వారు చేస్తున్న అరాచకాలను వివరిస్తారు.

"ఆహా.... హా.... ఏం పెద్దమనుసులో... ఈళ్ళ బతుకుల్లో బండపడ. పెద్ద మనుసులంట పెద్ద మనుసులు.... ఏం నీతైన పెద్ద మనుసులో... ఏం జాతైన పెద్ద మనుసులో... ఒగడేమో భజనింటి దుడ్లు... ఒకటా... రెండా... ఐదువేలు పదేండ్లకు ముందు తినేసి కూసొం డాడు... ఇంకొకడేమో వూర్లో ఎవుని కొంప పచ్చగా వుంటే వానికొంపలో నిప్పులు పోద్దామని ఆలోసిస్తా వుంటాడు... మానం ఈనం లేని నాబట్లు పెద్దమనుషులంట" పుట:18, మద్దిస్తం చేయడానికొచ్చిన రామక్క అంటుంది.

భర్తను వదిలేసి వచ్చిన నాగమ్మను కారణం చెప్పమని లేక్కుంటే తరువాత ఏం చేయాలో చేస్తామని, మందలిచ్చి

నట్టుగా నాగమ్మని అడుగుతారు. అప్పటి వరకు మౌనంగా వున్న నాగమ్మ నిమ్మనపల్లె నుండి వచ్చిన వ్యక్తిని నిలదీస్తుంది.

"ఏంది మీరు చేసేది... తల్దీసి మొలేస్తారా! బేస్తారంట ఏందో.... ఒంటి మీద గుడ్డ పొయ్యేది కూడా తెలవకుండా తాగి తందనాలు ఆడేవాళ్ళు. పెండ్లాం మెల్లోవుండే తాళిబొట్టు కూడా అమ్మి తాగోటోళ్ళు పందుల్లా ఈదుల్లో పడి మీ ఇష్టం వచ్చినట్లు చెయ్యడానికి...."పుట:19.

నాగమ్మ భర్తను ఎందుకు వదిలేయాల్సి వచ్చింది. భర్తను ఎందుకు వద్దనుకుంటుంది. పూర్తిగా తన అభిప్రాయాన్ని తెలియజేస్తుంది.

"మా మొగముండా కొడుకులు మేము తెల్లగా ఉతికిచ్చిన గుడ్డలు కట్టుకొని అట్లా వంకల్లో వాగుల్లో కూచ్చొని సీటాకులు ఆడుకొని, కల్లో, సారాయో తాగొచ్చి వూరి కూరికేనే కొట్టి సస్తావుంటే ఎవురు మాత్రం కాపురం జేస్తారు" పుట:19 ఇతని ప్రభావం పుట్ట బోయే పిల్లల మీద పడుతుంది

పెళ్లి చేసుకున్న స్త్రీలు కేవలం తిండికోసమో గుడ్డ కోసమో జీవించరని, కుటుంబ జీవనంలో భర్త భార్య సత్ప్రవర్తనతో జీవించాలని అప్పుడే సమాజంలో స్త్రీలకు గౌరవం అని నాగమ్మ తను కోరుకొంటున్న జీవితం తన భర్తలో రాదని, అలాంటి క్రమశిక్షణారాహిత్యంగా జీవించే వ్యక్తితో కలసి కాపురం చేయడం ఇష్టం లేదని తను వంటరిగా గౌరవంగా జీవించడం తన కిష్టమని ఆ విధంగా జీవిస్తానని ఊరి మధ్యిస్తానికి వచ్చిన పెద్దల సమక్షంలో తెలియజేస్తుంది.

గ్రామాల్లో ఆదాయం చేకూర్చే చెట్లలో చింతచెట్లు, చింతకాయలు, చింతాకు, చింతపండు ఆదాయ వనరుగా వున్నాయి. వీటిని స్వాధీనం చేసుకోవాలని రెండు కుటుంబాల మధ్య ఏర్పడిన భేదాభిప్రాయం కరణం సొమ్ము చేసుకోవాలనుకొంటాడు. అది తెలుసుకున్న రెండు కుటుంబాలు సర్దుకొని రెండు చెట్ల నుండి వచ్చే ఫలితాన్ని సగభాగం చేసుకోవాలని నిర్ణయం తీసుకొంటారు. కరణం దురాలోచనకు అడ్డుకట్టవేసిన కథ "రాలిన చింత".

మాలకులానికి చెందిన మునెప్ప కొడుకులు, మంగల రామన్న కొడుకులు చింతమాన్లు మావంటే మావంటూ ఒకరి జుట్టు ఒకరు పట్టుకొని కొట్లాడుకొంటారు. రెండు బండ్లకు తక్కువ కాకుండా చింతపండు కాస్తుంది. మునెప్ప, రామన్న తీర్పు చెప్పమని కరణం ఇంటి చుట్టు తిరుగుతుంటారు. సంవత్సరాలు గడుస్తున్నకొద్దీ కరణం తనకు ఆ పరిస్థితులను అనుకూలంగా మార్చుకుంటాడు. చింతమాన్లకు సంబంధించిన గొడవకు తీర్పు చెప్పక పోవడానికి కారణం మునెప్పకు, రామయ్యకు తెలీదు.

వెంకటస్వామి నాటకాలు వేయడానికి ఆ వూరికి వచ్చిన వ్యక్తి. అయితే కరణం మనస్తత్వం తెలుసుకున్న వ్యక్తి మునెప్ప, రామన్న చింతచెట్ల గొడవతో కరణం చేస్తున్న మోసాన్ని తెలియజేసి గొడవ వీడి ఇద్దరు చెరొక చెట్టును తీసుకోమని సలహా ఇస్తాడు. వారిద్దరికి సరైన నిర్ణయం తీసుకోమని సలహా ఇస్తాడు.

"చూడు రామన్న! మీ పిల్లోళ్ళతో కూడా చెప్పు మనం ఈ మాట మీదే నిలబడాల. ఎప్పుడు మాన్లు మావని దోటెత్తకొచ్చి కాయరాలుస్తాడో చూద్దాం. మానెక్కి నోడు చింతకాయరాలినట్లు రాలి నేలపడాల. ఈ పొద్దుట్నుంచి నేను కరణం మిసనుకాడ పనికిపోను. నా బిడ్డ వాళ్ళు ఎనుములు మేపడానికి పోడు. ఇంతకాలం అయన చేసిన మేలు చాలు. కూలీనాలీ చేసి బతికినా ఇంతకంటే మంచి బతుకే బతుక్కుంటాం" పుట:76.

మంగలి కులస్తుడైన మునెప్ప కూడా తను కరణం చేసిన మోసం గుర్తు చేసుకొని నష్టపోతున్నది. తెలుసు కొంటారు.

"అంతే మునెప్పా ఇంతకాలం మనం మోసపోయింది చాలు. ఇంగ అయప్ప గర్గం ఎవరు గౌరగతాదో గౌరగనీ అయప్ప ఇంటి గడప తొక్కను నా బిడ్డలతోపాటు నేనూ

మడక దున్నుతా, పదిమందితా, పదిమందిలో గౌరవంగా బతకతా పుట:77. క్షౌరం చేయడానికి కరణమింటికి వెళ్ళకూడదని నిశ్చయించుకుంటారు. పశువులు మేపడానికి వెళుతున్న మాల కులస్తుడు కరణం పశువులు మేపడానికి, పనులు చేయడానికి వెళ్లకూడదని నిశ్చయించుకుంటారు.

ఆధార గ్రంథాలు :

మట్టిపొయ్యి - ఆచార్య తుమ్మల రామకృష్ణ.

❖❖❖

మహాభారతం - సమకాలీనత

MAHAABHARATHAM-SAMAKAALEENATHA

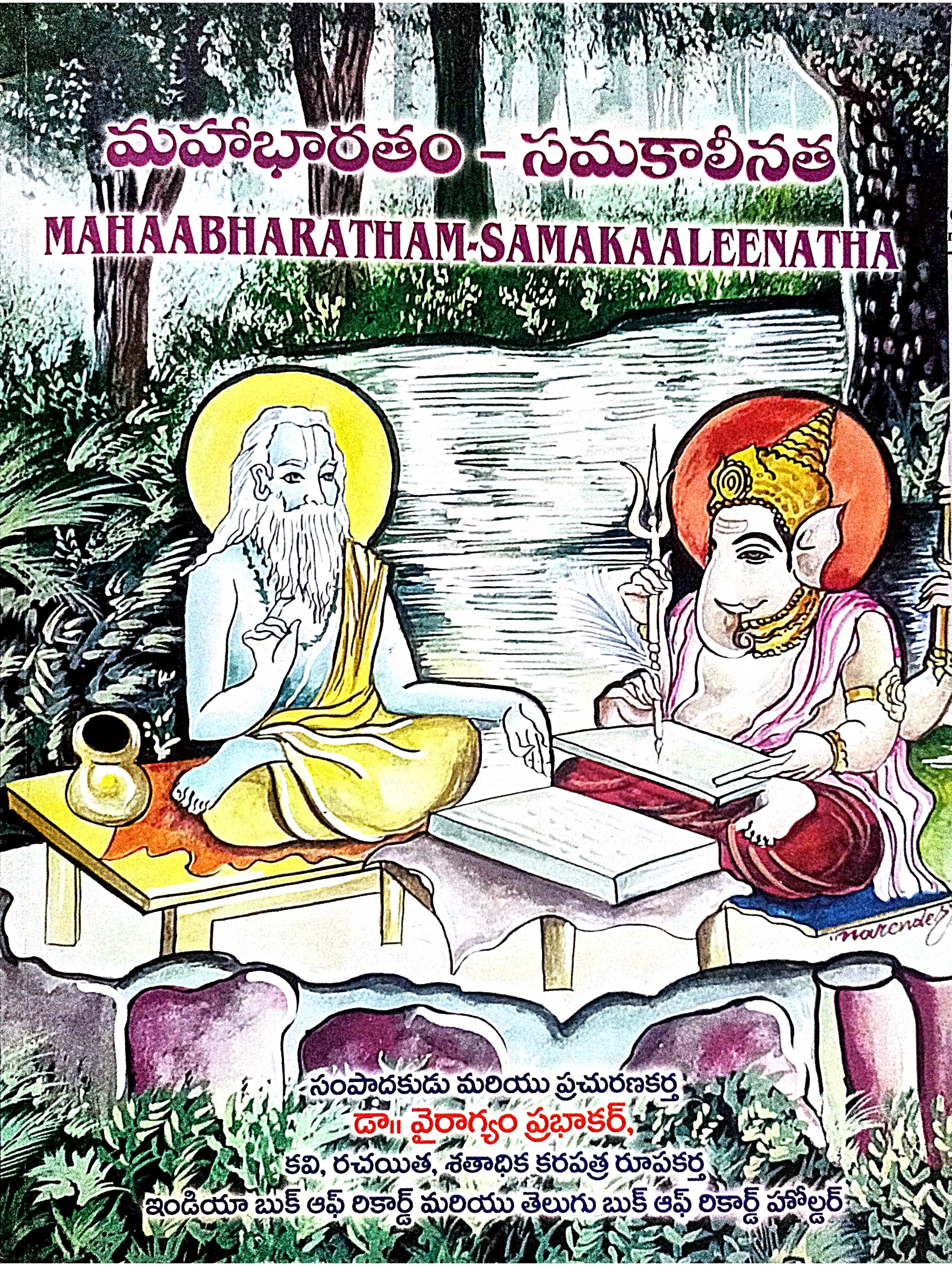

సంపాదకుడు మరియు ప్రచురణకర్త

డా॥ వైరాగ్యం ప్రభాకర్,

కవి, రచయిత, శతాధిక కరపత్ర రూపకర్త

ఇండియా బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్ మరియు తెలుగు బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్ హోల్డర్

MAHAABHARATHAM-SAMAKAALEENATHA

Editor : **Dr. Vairagyam Prabhakar,** Telugu Bhasha Vibhushan
Poet, Writer
India Book of Records Holder,
Telugu Book of Records Holder

ISBN No : **978-93-5419-873-1**

First Edition : October 2020

© : Editor

Copies : 500

Price : 500-00

Published By : Dr. Vairagyam Prabhakar
H.No: 2-102,
SITHARAMPUR
KARIMNAGAR - 505002

Cover Design : Lolakapuri Narender
Cell : 9866099054

D.T.P. : V. Harish
Cell : 9059522519

Printed at : KARSHAK ART PRINTERS
Vidyanagar, Hyderabad 500 044.

26.	మహాభారతంలో సంజయుడు	100	బి.స్వప్న
27.	భారతంలో శల్య సారథ్యం	102	విజయలక్ష్మి నాగరాజ్
28.	నీతికోవిదుడు విదురుడు	105	డా.పానుగంటి శేషకళ
29.	మహాభారతంలో సుభద్ర పాత్ర చిత్రీకరణ- పాత్ర చిత్రణ	108	ముడుంబై ఆచార్య పద్మశ్రీ
30.	కృపుడు	111	పాతూరి సుబ్రహ్మణ్యం
31.	దానగుణ సంపన్నుడు శిబి చక్రవర్తి	115	కొంటికర్ల లలిత
32.	జరాసంధుడి జననం మరణం	118	వేమూరి కమలాకర్ సుజాత
33.	పరాశర మహర్షి - జీవిత చరిత్ర	121	కొణతం చైతన్య కుమార్
34.	మహాసాధ్వి ద్రౌపది	124	పరుచూరి విజయలక్ష్మి
35.	మహాభారతంలో ఉత్తరుడు పాత్ర	127	పొందూరు సుధాకుమార్
36.	ఆంధ్రమహాభారతం పాత్రలు విరటుడు	129	రవిందర్ అచ్చ
37.	మహాభారతం పాత్రలు - శిఖండి	135	పల్లెమోని జయమ్మ
38.	హిడింబి	139	ఎం.రమాగీతాదేవి
39.	అభిమానధనుడు దుర్యోధనుడు	143	పి.ఆర్.రంగనాథ శర్మ
40.	ఆంధ్ర మహాభారతం - శకుంతల	147	డా.దేవినేని జ్యోతి
41.	మహాభారతంలో యుధిష్ఠిరుడు	151	డా.కె.ఎస్.ఎల్. పద్మావతీదేవి
42.	కర్ణుడు	155	డా.సిద్ధమూర్తి రాజగోపాల్‌రెడ్డి
43.	కీచకుడు	163	బాదురు కుమారి
44.	మహాభారతము- గరుత్మంతుని పాత్ర విశిష్టత	166	డా.సత్యగాయత్రి జనమంచి
45.	మహాభారతం - కచదేవయాని	169	మిడమనూరు హిమాలిని
46.	మహాభారతం - ధృతరాష్ట్రుడు - విశ్లేషణ	171	డా.చల్లా భాగ్యలక్ష్మి
47.	తెలుగు సాహిత్యంలో సత్యభామ - ఒక పరిశీలన	175	సయ్యద్ సమీనా పర్వీన్
48.	మహాభారతములో కంకుభట్టు పాత్ర	177	డా.అంగటి పైడిరాజు
49.	మహాభారతంలో దుశ్శాసనుడు	182	డా.వైరాగ్యం ప్రభాకర్
50.	మహాభారతం - కుంతి	184	డా.పెద్దింటి ముకుందరావు
51.	అశ్వత్థామ	187	డా.రాంభట్ల వేంకటరాయ శర్మ
52.	శంతనుడు	190	డా.మూల మల్లికార్జునరెడ్డి
53.	మహాగురువు ద్రోణాచార్యులు	195	జి.హరిత మాధవీలత
54.	కుచేలుడు - సమకాలీనత	199	రామా రత్నమాల
55.	మహారథి బర్బరీకుడు	202	సుమతి మధుమోహన్
56.	విదుర నీతులు	205	డా.వైరాగ్యం ప్రభాకర్

ISBN NO. 978-93-5406-426-5, www.ictltr.org

ప్రాచీన తెలుగు సాహిత్యం - అభ్యుదయ కవుల పునర్మూల్యాంకనం

డా॥ డి. జోతమ్మ
ఎడిటోరియల్ అసిస్టెంట్
ప్రచురణల విభాగం, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం
కుప్పం 517426

భారతీయ సామాజిక జీవననాడులు వేద పురాణ ఇతిహాసాల సంస్కృతులు ఈ వేదపురాణ ఇతిహాసాల సంస్కృతుల ప్రభావం భారతీయ ప్రాచీన సాహిత్యంపై మెండుగా కన్పిస్తుంది. కాబట్టి ప్రాచీన సాహిత్యమంతా సంస్కృత సాహిత్య భావజాలమే ఆక్రమించుకొనివుంది. భారతదేశంలో జరిగిన సంఘటనలు, పరిణామాలు కాలంతోపాటు కొన్ని మార్పులను తీసుకొచ్చాయి. వీటిలో మొదట చెప్పుకోవలసింది సిపాయిల తిరుగుబాటు. ఈ తిరుగుబాటుతో వచ్చిన జీవన చైతన్యం భారతదేశంలో మరోసారి స్వాతంత్ర్య సమరానికి నాంది పలికింది. భారత జాతీయోద్యమానికి స్ఫూర్తినిచ్చింది. ఈ ఉద్యమానికి ముందే ఆధునిక సాహిత్యం ఆరంభంలో కందుకూరి, గురజాడల వాస్తవ దృక్పథం కూడా ఆధునిక తెలుగు జాతిని తట్టిలేపింది. తత్ఫలితంగా సంఘసంస్కరణ, జాతీయోద్యమాలు జాతికి అవసరమైన చైతన్యాన్ని చేర్చిపెట్టాయి. తర్వాత అభ్యుదయ ఉద్యమాలు వీటిని ముందుకు తీసుకెళ్ళి కవులకు, జనసమూహాలకు ఒక దిశానిర్దేశం చేసిందనడంలో సందేహం లేదు.

చాలాకాలం తెలుగు సాహిత్యాన్ని ప్రాచీన పద్యం, భావకవిత్వపు ఛాయలు శాసించాయి. ఆ తర్వాత అభ్యుదయ సాహిత్యోద్యమం ఆరంభమయ్యింది. వచన కవిత్వాన్ని, హేతుబద్ధమైన సృజనను చొప్పించిన ఘనత అభ్యుదయ ఉద్యమానిదే. గాలికి వాయువు తోడైనట్లు ఈ వచన కవిత్వాన్ని మరింత ప్రపంచీకరణను చెందించింది ఫ్రీవర్స్ ఫ్రంట్ భావజాలం. అంతవరకు భావకవిత్వపు సెలయేళ్ళ గుఖరు పొదరిండ్ల సౌందర్యంలో ఓలలాడారు. ఒక నిర్దిష్టమైన ప్రణాళికతో వర్గ శత్రువును టార్గెట్ చేయడాన్ని సమాజానికి అభ్యుదయ సాహిత్యోద్యమం నేర్పింది. ఆధునిక తెలుగు సాహిత్యంలో మొట్టమొదట వర్గశత్రువు అన్నమాటను సృష్టించిన ఉద్యమమిది. తెలంగాణాలోని నిజాం వ్యతిరేక పోరాటాలకు ఒక వేదికను పరోక్షంగా సూచించిన ఉద్యమం ఇదేనని కూడా చెప్పవచ్చు. తదనంతర కాలంలో ఆధునిక తెలుగు సాహిత్యంలో వచ్చిన దిగంబర కవిత్వోద్యమం, దళిత, స్త్రీవాదాలు, మైనారిటీవాదం ప్రపంచ వ్యతిరేక వాదం. ప్రాదేశిక చైతన్య సరళి అన్న నేటి ఆధునిక మానవునికి సాహిత్యం ఎలా వుండాలో నేర్పించిన ఉద్యమాలే. తత్ఫలితంగానే మూల్యాంకనం, పునర్మూల్యాంకనం అనే పదాలు తెలుగు సాహిత్యంలో భాగాలే. ఇవి మానవతావాదానికి నాంది పలికాయి.

ప్రాచీనకాలంలో మూఢనమ్మకాలకు వ్యతిరేకంగా, వాస్తవికతకు దగ్గరగా పోరాడిన లోకాయుత, చార్వాకుల్లాగా ఆధునిక కాలంలో హేతువాదులు, నాస్తికవాదులు అంతే స్థాయిలో పోరాడారు. వీరి పోరాట ఫలితంగా ఆధునిక మానవునికి మారుతున్న కాలానికి అనుగుణంగా సమాజం మారాలనే చైతన్యం ఉదయించినట్లు తెలుస్తున్నది. ఈ కారణంతోనే త్రిపురనేని రామస్వామి చౌదరి తెలుగు సాహిత్యంలో మొట్టమొదట హైందవ ధార్మిక వ్యవస్థను ఖండించి పునర్మూల్యాంకనం చేశారు. తర్వాత చాలామంది కవులు ఆ కోవలోనే ప్రాచీన సాహిత్యంలోని సంఘటనలను, వాటి నమూనాలను, పాత్రలను ఆధారం చేసుకొని ఆధునిక మానవ జీవన పరిణామానికి అనుకూలంగా భిన్న ప్రక్రియల్లో రచనలు చేశారు. ఒకప్పటి రాచరిక వ్యవస్థలోని వస్తువును నేటి ప్రజాస్వామిక విలువల ఆధారంగా మార్పు అనివార్యమన్న సంగతిని ఆధునిక రచయితలు ఈ రచనల ద్వారా గుర్తించారు.

పునర్మూల్యాంకనం:

ఒకనాటి సాహిత్యాన్ని ఏ శాస్త్రాల సహాయంతో మూల్యాంకనం చేయాలి? అనే ప్రశ్నకు సమాధానంగా ఆచార్య రాచపాళెం చంద్రశేఖర రెడ్డి మూడు పద్ధతులను తెలియజేసారు.

1. సాహిత్యాన్ని అప్పటి సామాజిక శాస్త్రాల సహాయంతో పరిశోధించటం.

ISBN NO. 978-93-5406-426-5, www.ictltr.org

చీకటి! హృదయంలో

ఒకటి రెండు వెలుతురు గాయాలు

స్వర్గం నరకం .....

.... నా శపథం!

ఈ ఖండికలో కవి జీవన రహస్యాలైన స్వర్గ, నరకాల గూర్చి వివరించాడు. ఇంద్రియ నిగ్రహశక్తి కలవాని బుద్ధిలాగా కిటికీలో దీపం వెలుగుతుంది. గదిలో కాంతి, గోడవతలి చీకటిలాగా హృదయంలో రెండు భావాలుంటాయి. న్యాయాన్ని, ధర్మాన్ని ఆచరిస్తే స్వర్గప్రాప్తి లభిస్తుంది. స్వర్గానికి రాజు ఇంద్రుడు. ఇది మనం చేసే మంచి కార్యాల ద్వారా దైవారాధన ద్వారా సాధింపబడుతుంది. ఈ స్వర్గం పొందిన వారికి ముక్తి లభిస్తుంది. పునర్జన్మ వుండదు. ఈ విషయాలను పురాణ, ఇతిహాసాదులు ఘోషిస్తున్నాయి.

ఆనాడూ ఈనాడూ కూడా ఈ స్వర్గ, నరకాలు మనిషి ఆధీనంలోనే వున్నాయి. లౌకిక జగత్తులో స్వర్గాన్ని వాస్తవికంగా భావించకపోయినా సత్ప్రవర్తన, మానవత వంటి సామాజికాభ్యుదయంతో కూడిన విలువలు కలిగి ఉండటం మనిషికి అవసరం అని నారాయణ బాబు ఈ ఖండిక ద్వారా తెలియజేశాడు.

భారతీయ సంస్కృతికి చతుర్విధ పురుషార్థాలూ, వర్ణాశ్రమ ధర్మాలూ వంటివి పట్టుకొమ్మలని ఒకనాటి అభిప్రాయం. అభ్యుదయ కవుల దృష్టిలో అవికాక మానవతా విలువలు కలిగి వుండటమే మన సంస్కృతికి జీవగర్ర అనే విషయాన్ని నారాయణబాబు ఈ ఖండికలో పరోక్షంగా కవిత్వీకరించాడు.

ఈ విధంగా అభ్యుదయ కవులు తమ కవిత్వంలో పురాణ ప్రతీకల ద్వారా వర్తమాన సమాజ స్థితినీ, సామ్యవాద ప్రపంచ స్వభావాన్నీ విశ్లేషించారు.

ఆధారగ్రంథాలు:

1. అభ్యుదయ కవిత్వంలో పురాణ ఇతిహాసాల ప్రభావం – డా।। డి. జ్యోతమ్మ.
2. ప్రాచీన తెలుగు సాహిత్యం ఆధునికుల పునర్మూల్యాంకనం – ఆచార్య జి. బాలసుబ్రమణ్యం.
3. భీష్మసూక్తి – పునర్మూల్యాంకనం – వ్యాసం – డా।। ఎన్. ఈశ్వరరెడ్డి.

*****

పెదనందిపాడు ఆర్ట్స్ & సైన్స్ కాలేజి
NAAC 'B' Grade
(ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయ అనుబంధ కళాశాల)
పెదనందిపాడు, గుంటూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్ - 522 235.

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక

Journal of Literary, Culture & Language Studies
Vol. 17 - Issue. 10 - Spl. Edition - October 2020 - ISSN No. : 2456-4702

తెలుగు జానపద సాహిత్యం, సంస్కృతి - సమాలోచన

అంతర్జాల అంతర్జాతీయ సదస్సు

15, 16 & 17 అక్టోబర్ 2020.

నిర్వహణ:

తెలుగు విభాగం

మాతెలుగు తల్లికి మల్లెపూదండ - మాకన్న తల్లికి మంగళారతులు

BHAVA VEENA (భావ వీణ)

Journal of Arts, Literary, Culture & Language Study

(కళలు - సాహిత్య-సాంస్కృతిక భాషాధ్యయన పత్రిక)

Editor : Kolla Sri Krishnarao
E-mail : parisodhanatelugu@gmail.com

7989781963,
9490847482.
Rohini Towers,
2/11 Brodipet,
GUNTUR-2.

Vol. 17 - Issue No. 10 - Spl. Edition - October 2020 - ISSN No. : 2456-4702

EDITORIAL BOARD

Chief Editor

PITTA SANTHI

M.A.(Tel), M.Sc(Psy).,M.Ed.,M.Phil(Edu),(Ph.D).,

C/o. **Dr. Busi Venkataswamy**
Holy Homes Apartment, Postal colony ,
4 Th Line,- 522 002, Guntur Dist., A.P. Cell no : 7386529274, 7989781963.

ADVISORY COMMITTEE

1. **Prof. G. Yohan Babu,** M.A., PhD.
   Dept. of Telugu,
   Andhra University, Visakhapatnam.
2. **Prof. K. Madhu Jyothi,** M.A., PhD.
   Dept. of Telugu,
   Sri Padmavathi Mahila University,
   Tirupathi.
3. **Prof. C. Srirama Chandra Murthy,** M.A., PhD.
   Dept. of Telugu, Faculty of Arts,
   Benaras Hindu University, Varanasi, Utter Pradesh.
4. **Dr. Busi Venkataswamy,** M.A. (Tel)., M.A (San).,
   M.A (Ling)., PhD.
   HOD & Research Guide, Dept. of Telugu
   PAS College, Pedanandipadu.
5. **Prof. V. Sankara Rao,** M.A.,M.A.,M.Phil, PhD.
   HOD, Dept. of Telugu,
   Madras University,
   CHENNAI, Tamilnadu.
6. **Prof. Darla Venkateswara Rao,** M.A., M.Phil., Ph.D.
   Dept. of Telugu,
   Central University of Hyderabad, Hyderabad. Telangana.

ASSOCIATE EDITORS

1. **Dr.N. R. SADASIVA REDDY,** M.A.,M.Phil,PhD.
   Asst. Professor,
   Dept. of Telugu & Comparative Literature,
   Sri Krishna Deva Raya University,
   Ananthapuram, Andhra Pradesh.
2. **THOTTEMPUDI SREE GANESH,** M.A., M.Phil
   (Computational Linguistics) (Ph.D)
   Research Scientist, Centre for Applied Linguistics
   and Transalation Studies, Universityof Heidelberg, Germany.
3. **Dr. D. SESHUBABU,** M.A.,M.Phil,PhD.
   Asst. Professor, Dept.of Hindi,
   Moulana Azad National Urdu University,
   HYDERABAD, Telangana.
4. **Dr. K. Lavanya,** M.A., M.Phil., PhD.
   Board of Studies Chairman,
   Telangana University, Dichpally,
   Nizamabad, Telangana.
5. Prof. **N.V. KRISHNA RAO,** M.A.,M.Phil,PhD.
   Dept. of Telugu & O.L.,
   Acharya Nagarjuna University,
   Nagarjuna Nagar, Guntur District.
6. **Dr. A. JYOTHI,** M.A.,M.Phil,PhD.
   Associate Professor, Dept. of Telugu,
   Kakatiya University, Warangal District.
   Telangana.

3

25. జానపద గేయ గాథలు - స్త్రీ స్థానం	- డా॥. ఎస్.గులాబ్ జాన్	136
26. గ్రామదేవతల జాతరలు - పానగల్లు ఈదమ్మ జాతర	- డా॥. ఏ. వెంకటప్రసాదు	139
27. మన సంస్కృతిని ప్రతిబింబింప చేసే జీవకళలు జానపద కళారూపాలు	- డా॥. చుక్కా యశోద	141
28. నిర్మల్ జిల్లా గ్రామ దేవతలు - జాతరలు	- ఉల్లెంగ ముత్యం	144
29. తడ మండలం నిత్య క్రైస్తవ కీర్తనలు - విశిష్టత	- సుజిత రెడ్డి	146
30. జానపద కళారూపాలు	- డా॥. గుంటుపల్లి గౌరి	154
31. తెలుగు జానపద గేయ సాహిత్యం-ఆర్వీయస్ సుందరం పరిశోధన సేవ	- సారంగపాణి బండి	159
32. జానపద సాహిత్యంలో సుగాలీల మౌఖిక గేయాలు	- డా॥. భూక్యా జ్యోతి	166
33. ఆంధ్రుల విశిష్ట కళారూపం పండరి భజన	- డా॥. యం. ప్రసాద్	169
34. పట్టపుతెగ వారి పండుగలు	- డా॥. టి. జాన్ కిరణ్‌బాబు	173
35. 'ఆదిలాబాద్ జిల్లా గోండుల సంస్కృతి-ఉత్సవాలు'	- జె. సంగీత	178
36. జానపద సాహిత్యంలో అలంకార వైచిత్రి	- నారాయణదాసు మంజులచారి	181
37. జాన పద గేయ సాహిత్యం	- గూడూరి గ్లోరి యానెట్	185
38. జానపద కళలు - కళారూపాలు - వాద్య పరికరాలు	- మల్లికార్జున్. పి	188
39. జానపదుల ఇలవేల్పు -బాపూజీ మహరాజ్	- పొల్కం రాములు	191
40. జానపద కళారూపాలు - వృత్తి జీవన వైశిష్ట్యత	- బసవరాజప్ప	193
41. జీవన ప్రవంతిలో జానపద సామెతలు, పొడుపు కథలు, జాతీయాలు	- సూరేపల్లి పద్మావతి	197
42. "స్త్రీల గేయాలు - సాంఘికాచారాలు"	- పసుపులేటి నాగమల్లిక	202
43. తెలుగు కథా గేయ కవిత్వం	- ఘట్టమరాజు	205
44. తెరచీరల వారి చరిత్ర - జీవన విధానం	-డా॥. డి. సుశీల	212
45. జానపద కళలు - పరిరక్షణ మార్గాలు	-డా॥. దేవినేని జ్యోతి	215
46. వడిసెల గుండ్లలాగ రివ్వున హృదయానికి తగిలేవి సామెతలు	- డా॥. కందాళ శోభారాణి	220
47. తిరుమల తిరుపతి గ్రామదేవతలు	- డా॥. కుమ్మెత లక్ష్మీనారాయణరెడ్డి	225
48. దివిసీమ జానపద కళారూపాలు - విశ్లేషణ	- కైలా హేమ బాంధవి	230
49. కడప జిల్లా జానపద దేవతలు - ఉత్సవాలు, పూజా విధానం	- డా॥. యు. కృష్ణమోహన్	233
50. జానపదుల ప్రదర్శన కళలు	- ఆర్. లక్ష్మీ ప్రసన్నకుమార్	240
51. జానపద సాహిత్యం - గిరిజన స్త్రీ - లైంగిక వేధింపులు	- బానోతు క్రిష్ణ	243
52. వివిధ జాంబ పురాణాలలో అరుంధతి - వశిష్ఠుల పెండ్లి	- నోముల సుమలత	245

ప్రభుత్వ మహిళా కళాశాల

(స్వయంప్రతిపత్తి)

స్థాపితం : 1942   నాక్ గ్రేడ్ : బి++

గుంటూరు, ఆంధ్రప్రదేశ్ - 522 001.

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక

Journal of Literary, Culture & Language Studies

Vol-17 - Issue- 11 - Spl. Edition - November 2020 - ISSN No. - 2456-4702

International Webinar   SAMAKALEENA KATHA

సమకాలీన కథ

అంతర్జాతీయ అంతర్జాల సదస్సు (వెబినార్)

6 - 7
నవంబర్ 2020

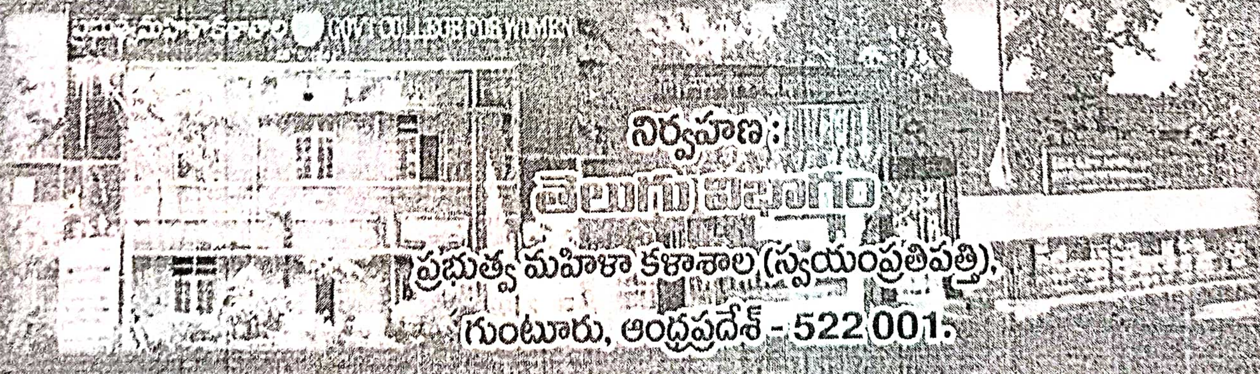

నిర్వహణ :

తెలుగు విభాగం

ప్రభుత్వ మహిళా కళాశాల (స్వయంప్రతిపత్తి),

గుంటూరు, ఆంధ్రప్రదేశ్ - 522 001.

సమకాలీన కథ
అంతర్జాల అంతర్జాతీయ తెలుగు సదస్సు

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక

ISSN No. : 2456-4702

RNI No. APTEL/2003/12253
UGC CARE - Journal - Arts & Humanities, Sl. No. : 35

ప్రథమ ముద్రణ	:	6 నవంబర్ 2020
ప్రతులు	:	500
కాపీలకు	:	ప్రిన్సిపాల్, ప్రభుత్వ మహిళా కళాశాల (స్వయం ప్రతిపత్తి), గుంటూరు, ఆంధ్రప్రదేశ్.
	:	డా॥. నల్లపనేని విజయలక్ష్మి, శాఖాధిపతి, తెలుగు విభాగం, ప్రభుత్వ మహిళా కళాశాల (స్వయం ప్రతిపత్తి), గుంటూరు, ఆంధ్రప్రదేశ్.
గమనిక	:	ఈ సంచికలోని వ్యాసకర్తల అభిప్రాయములతో సంపాదక వర్గమునకు సంబంధం లేదు – సంపాదకవర్గం.
ఎడిటోరియల్ చిరునామా	:	హోలీ హౌస్ అపార్ట్మెంట్స్, పోస్టల్ కాలనీ, 4వ లైను, గుంటూరు – 522 002.
డి.టి.పి & ప్రింటింగ్	:	తెనాలి ప్రకాష్, జి.యల్.ఎస్. గ్రాఫిక్స్, లేమల్లె, అమరావతి మండలం, గుంటూరు జిల్లా. సెల్ : 9494 660 509.

27. "కొడవటిగంటి గారి సమకాలీన కథా దృక్పథం - విశ్లేషణ" - ఖలీమ్‌పాషా 120
28. కథకులు - విభిన్న కథాంశాలు - డా॥. సువ్వాడ ఝాన్సీ లక్ష్మీబాయి 125
29. శ్రీపాద గుఱ్ఱప్పందాలు కథ - నేటి విద్యా, ఉద్యోగం - డా॥. ఆర్. హరీన కళ 129
30. తెలుగు కథ - సమకాలీన సమస్యల చిత్రణ - డా॥. చవ్వా వెంకటరెడ్డి 135
31. జింకపిల్ల కథ - యానాదుల జీవన చిత్రణ - తంగి ఓగేశ్వరరావు 140
32. పల్లెవ్యథల తెలంగాణ కథ - డా॥. కె. పూర్ణ ప్రజ్ఞాభారతి 145
33. కరోనా కథ - సమకాలీన సమస్యల చిత్రణ - డా॥. జడా సుబ్బారావు 150
34. గురజాడ అప్పారావు గారి కథలు - స్త్రీ - ధనాశి ఉషారాణి 154
35. రాయలసీమ కథ స్త్రీ సమస్యల చిత్రణ - డా॥. దేవినేని జ్యోతి 156
36. తెలంగాణ కథ - గిరిజన స్థితిగతులు - బానోతు క్రిష్ణ 162
37. ఎం.కె దేవకి గారి కథలు - వస్తురూప వైవిద్యం - బి. శోభన కుమారి 165
38. పా.వ గారి 'సుబ్బి' పాత్రలో అదర్శనంగా దర్శనం - పోసిక శ్రీనాథుడు 167
39. కథ - వస్తువైవిధ్యం - ఆధునిక కథ దృక్పథం - బసవరాజప్ప 170
40. సమకాలీన కథ : వస్తువు - సామాజిక అంశాల చిత్రణ - కొత్త శ్వేత 173
41. పాలగుమ్మి గారి 'పడవ ప్రయాణం'లో రంగి పాత్రలోని తాత్వికత - ఓబిలి వెంకటయ్య 177
42. తెనాలి రామలింగని కథలు - సమకాలీనాంశాలు - రవిందర్ అచ్చ 182
43. అట్టాడ అప్పల్నాయుడు క్షతగాత్ర గానం కథలు - డా॥. ఢిల్లీశ్వరరావు సనపల 190
44. సమకాలీన కథ - స్త్రీవాద ప్రభావం - బిజ్జ నాగభూషణం 195
45. ఉత్తరాంధ్ర పల్లె క(వ్య)థ 'ఆసర సాల' - భమిడిపాటి గౌరీశంకర్ 198
46. మానవ మనస్తత్వ చిత్రణ 'బొమ్మ' - డా॥. దార్లపూడి శివరామకృష్ణ 201
47. ఆచార్య ఇనాక్ 'పిండీకృతశాటి' కథ - సామాజిక వివక్ష - సారంగపాణి బండి 204
48. చైతన్య స్రవంతి - బుచ్చిబాబు కథలు - శివయ్య రాజులపాటి 208
49. చిలుకూరి దేవపుత్ర కథలు - సమకాలీనాంశాలు - పల్లెమోని జయమ్మ 212
50. ప్రజాకవి 'కాళోజీ కథలు' - అధిక్షేపధోరణులు పరిశీలన - డా॥. కె. రత్నశేఖర్ 215
51. ప్రళయ కావేరి కథలు - మానవీయ విలువలు - పి. నీలవేణి 221
52. ఆచార్య కొలకలూరి మధుజ్యోతి కథల్లో స్త్రీ - సిరిగిరెడ్డి గంగాదేవి 224
53. సమకాలీన కథ : స్త్రీ వాద దృక్పథం - ఎం. వాహిని 227
54. శ్రీశ్రీ అనువాద కథలలో గొల్లవాడి కూతురు - ఎమ్.ఎల్.ఎస్. కుమారి 231

உடகம்
நேற்று இன்று நாளை
(இணையவழி கருத்தரங்கம்)
Massmedia – Yesterday Today Tommorow
தமிழ்ச்செம்மல், பாரதிவிருதாளர்
பேரா. முனைவர் ப.சிவராஜி, பிஎச்.டி
பேரா. முனைவர் தமிழ்ச்செல்வி, பிஎச்.டி
பேரா. முனைவர் புஷ்பபாரதி, பிஎச்.டி.
பேரா. முனைவர் சத்யநாராயணன், பிஎச்.டி

நூல் விவரம்

நூல் பெயர் : ஊடகம் – நேற்று இன்று நாளை
Massmedia - Yesterday, Today & Tommorow

உரிமை© : முனைவர் ப.சிவராஜி

வெளியீடு : 11-12-2021 தி.பி.2052 கார்த்திகை 25

மொழி : தமிழ்,தெலுங்கு, கன்னடம், ஆங்கிலம், இந்தி

முகப்பு அட்டை : மரு.சி.சூர்யா, எம்.பி.பி.எஸ்.,
பக்கங்கள் : 97
விலை :

தொகுப்பாசிரியர்கள்:

தமிழ்ச் செம்மல், பாரதி விருதாளர் பேரா. முனைவர் ப.சிவராஜி தமிழ்த்துறைத்தலைவர் இசுலாமியாக் கல்லூரி (த) வாணியம்பாடி-635 752, 9095831291	பேரா. முனைவர் தமிழ்ச்செல்வி கன்னடத்துறை தலைவர் மெரினா வளாகம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் சென்னை-5. பேசி:
பேரா. சத்யநாராயணன் தெலுங்குத்துறைத் தலைவர் ஆதிகவி நன்னயா பல்கலைக்கழகம் இராஜமுந்திரி, ஆ.மா.	

பதிப்பகம் : பாரதி பதிப்பகம், வேலூர்
ISBN :

ஆய்வுக் கட்டுரை கருத்துக்கள் கட்டுரையாளர்களைச் சாரும்.
கருத்துக்களுக்குப் பதிப்பகமோ தொகுப்பாசிரியரோ பொறுப்பல்ல.

பொருளடக்கம்

1. வானொலி வரலாறு
பேரா. முனைவர் ப.சிவராஜி ... 12
2. இணையம் மற்றும் ஊடகத்தில் மொழியின் பயன்பாடு
முனைவர் அ. ஜனார்த்தலி பேகம் ... 16
3. ஊடகங்கள் ஏன்? எதற்கு? எப்படி?
முனைவர் து.பத்மபிரியா ... 24
4. பல்ஊடகங்களில் தமிழ்
முனைவர் மு.முஜிபுர் ரகுமான் ... 28
5. அச்சுவழி ஊடகம்
முனைவர் கோ.விசயராகசன் ... 33
6. கல்விச் சேவையில் ஊடகங்கள்
முனைவர் வே.அருட்பா மணி ... 38
7. பாரதியின் இதழியல் பணி
முனைவர் வ.கலைஅரசி ... 43
8. ஊடகங்களின் உரிமைக்குரல்
டாக்டர் ஜான் மனுவேல் ... 47
9. స్వాతంత్ర్యోద్యమకాలం - భారతీయ భాషల్లో పత్రికల స్థాపన
సాలి రాజా ... 53
10. వార్తాపత్రికలు - తెలుగు భాష
- డా॥ జూపూడి మార్జియానా ... 57
11. తెలుగు పత్రికల పూర్వరంగం
డాక్టర్ డి. జ్యోతమ్మ ... 61
12. పత్రికా రచన మాధ్యమాలు నాడు / నేడు / రేపు - స్త్రీల పత్రికల పరిశీలన
గొల్ల రజనిబాబు ... 65
13. స్మార్ట్ మీడియా పవర్
అరచేతిలోనే ప్రశ్నించే ఆయుధం ... 69
14. ప్రాచీన కాలం నుండి ఆధునిక కాలం వరకు కమ్యూనికేషన్ యొక్క పరిణామం ... 73
Y.BUJJI
15. ప్రసార మాధ్యమాలు - నాడు నేడు
డా॥ తిరపట్ల సత్యనారాయణ, ... 79
16. ಸಮೂಹ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದ್ಧತೆ : ಒಂದು ಚಿಂತನೆ
ಡಾ.ಪುಷ್ಪಭಾರತಿ ಆರ್.ಎ. ... 83
17. MASS MEDIA- S.SURYA ... 88
18. MASS MEDIA YESTERDAY, TODAY & TOMMORROW
Dr. S. Subash Chandra Bose ... 97
19. COMMERCIAL COMMUNICATIONS
S.SHAIK KHADER NAWAZ ... 101
20. हिंदी पत्रकारिता का विकास और भारतेंदु युग
डॉ. शेख अब्दुल वहाब, इस्लामिया कॉलेज(स्वायत्त), तमिलनाडु ... 104

2 Original Feb 2022

RNI No. APTEL/2003/12253

భావవీణ

కళలు, సాహిత్య సాంస్కృతిక భాషాధ్యయన పత్రిక

BHAVA VEENA

Journal of Arts, Literary, Culture & Language Study

ज्ञान-विज्ञान विमुक्तये
UGC
University Grants Commission
UGC Care List Group - 1
Journal Sl. No 34 under
Arts and Humanities
Category

Vol : 19 Issue No. 2 (1) Monthly February (1) 2022 ISSN No. : 2456-4702 Rs. : 15/-

ఆచార్య ఎండ్లూరి సుధాకర్

BHAVAVEENA
Vol. 19, Issue. 2(1), February 2022
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253

భావవీణ

UGC CARE List Group - 1 Journal
under Arts and Humanities Category

Contents (విషయ సూచిక)

1. ముదిగంటి సుజాతారెడ్డి కథలలో మానవీయ విలువలు...	- చింతరెడ్డి భాస్కరరెడ్డి	6
2. పోతన 'భాగవతం' - భక్తితత్త్వం	- దేవులపల్లి సాయికృష్ణ	10
3. పిల్లల కథలు - ప్రయోజనాలు	- డా॥. గెంజి అరుణ	20
4. సినారె సాహిత్యం - మానవీయ దృష్టికోణం	- డా॥. జరుపుల రమేష్	23
5. అన్ని రంగాలలోను లింగ వివక్షత	- డా॥. ఇ. కోన ప్రభ & - డా॥. కె. హైమావతి	31
6. కథానిక లక్షణాల ఛట్రంలో 'సావుకూడు' కథానిక - ఒక విశ్లేషణ	- డా॥. కొయ్యా శ్రీనివాసులు	37
7. తెలుగు నిఘంటువుల్లో భావార్థక నామరూపాల పరిశీలన	- యం. ప్రసాద్ నాయక్	42
8. ఐన్‌స్టీన్ - భారతీయ తాత్వికత	- డా॥. మంచికంటి శేషుకుమార్	46
9. పోతులూరి వీరబ్రహ్మం కవిత్వం - విశ్వదార్శనికత	- డా॥. పి. విజయకుమార్	51
10. రంగినేని సుబ్రహ్మణ్యం సాహిత్యం - పరిచయం	- కె. ఎల్లప్ప	54
11. నవలా రచయిత్రి - చలసాని వసుమతి	- గుమ్మడిదల మురళీకృష్ణ	58
12. రమణ మహర్షి ప్రబోధ సాహిత్యం - వ్యక్తిత్వ వికాసం	- పి. రామకృష్ణ	61
13. కన్నడ భాషలో భారతేతిహాసం	- డా॥. వి. పళని	68
14. నిషిద్ధాక్షరి - సామాజిక చైతన్యం	- ఉషారాణి పిల్లి	75
15. శ్రీ లోగిశ లక్ష్మినాయుడు 'మహానది' కథలోని పర్యావరణ...	- శివయ్య రాజులపాటి	78
16. గ్రామీణ ప్రజల మానసిక ఉల్లాస క్రీడలు - విశ్లేషణ	- రామావత్ రజిత	84
17. 'శ్రీధర్ శతకం'లో చైతన్య స్పృహ	- తిరునగరి శరత్‌చంద్ర	88
18. ప్రాచీన సాహిత్యం - మానవతా విలువలు	- ఉల్లెంగ ముత్యం	91
19. "వ్యాపార మృగం" కథల సంపుటి - ప్రపంచీకరణ - సామాజికావిష్కరణ	- డా॥. వి. శాంతిలక్ష్మి	95
20. తెలుగు భాషను విస్మరిస్తోన్న రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు	- వై. శివకుమార్	100
21. ఎరుకల పుట్టుక - జీవన విధానం	- ఎన్. రాజేష్ కుమార్ రెడ్డి	103
22. సమ్మక్కా - సారక్కా జాతర - విశిష్టత	- డా॥. పెండ్యాల లావణ్య & - డా॥. బూసి వెంకటస్వామి	114
23. ఆచార్య యస్వీ జోగారావు సాహితీ జీవితం	- ఆచార్య వెలమల సిమ్మన్న	119
24. దిగంబర కవితోద్యమం - నేపథ్యం	- డి. ప్రవీణ్ కుమార్	123
25. పోతన భాగవత దశమస్కంధంలో దశావతారాల ప్రస్తావన	- డా॥. అల్లు గణేష్	125
26. వేదాంగాలు - విషయ వివేచన	- డా॥. డి. ఉదయకుమారి	129
27. "ఈ కోతి ఈ డ్రామాకు పనికొస్తుందా?" చూద్దాం రండి	- డా॥. గుండ్లూరు వెంకట రమణ	135
28. మాతృదేవో భవ	- డా॥. దేవినేని జ్యోతి	137
29. రాయలసీమ రచయిత్రుల జీవన నేపథ్యం	- కోడూరు జయప్రకాష్	140
30. ప్రాచీన పద్యం - స్త్రీ పాత్ర చిత్రణ	- జక్కె పద్మ	145

ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల : చేబ్రోలు
NAAC WITH B GRADE
(ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయ అనుబంధ కళాశాల)
చేబ్రోలు, గుంటూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్, ఇండియా.

ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల : కోవూరు
స్టేట్ బిడి కాలనీ, పెద్దపడుగుపాడు, కోవూరు టౌన్,
నెల్లూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్, ఇండియా.

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక

Journal of Literary, Culture & Language Studies
Vol. 19 - Issue. 03 - Spl. Edition - March 2022 - ISSN No. : 2456-4702

తెలుగు సాహిత్యం - మహిళ

అంతర్జాల జాతీయ సదస్సు
3 - 4 మార్చి 2022

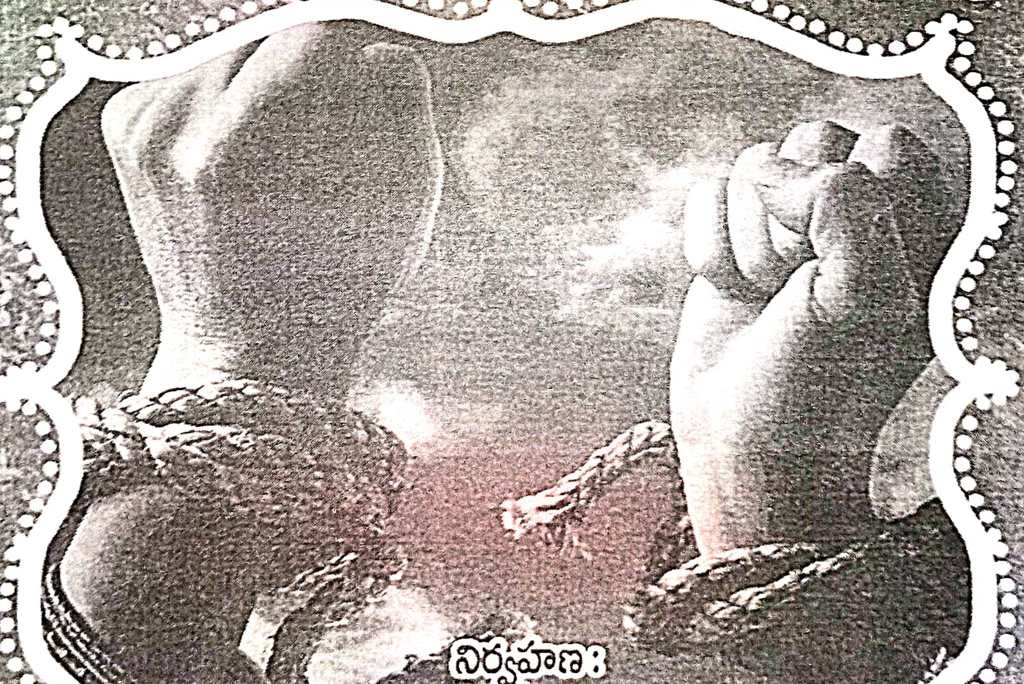

నిర్వహణ:
తెలుగు విభాగం
ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల, చేబ్రోలు, గుంటూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్.
ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల, కోవూరు, నెల్లూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్.

ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253

Contents (విషయ సూచిక)

1. మొల్ల రామాయణం - స్త్రీ పాత్ర చిత్రణ - ఆచార్య ఎం. రామనాథంనాయుడు 14
2. ఆంధ్ర కవయిత్రులు - కవితా దృక్పథం - డా॥. డి. ఉదయకుమారి 19
3. పాతివ్రత్య ధర్మానికి ప్రతీక - సీత - డా॥. వి. శ్రీదేవి 24
4. అనాది నుండి ఆధునికం వరకు భారతీయ మహిళ - డా॥. సి.పి. లక్ష్మి ప్రసూన 28
5. ప్రకృతి వైద్యరంగంలో మహిళా రత్నాలు - డా॥. టి.మోహనశ్రీ 33
6. భారతంలో శకుంతల - డా॥. ఎ. బాలకృష్ణ 36
7. ఆంధ్ర మహాభారతం - శర్మిష్ఠ, దేవయాని - డా॥. దేవినేని జ్యోతమ్మ 39
8. విశ్వనాథ నవలల్లో యోగినీ స్త్రీలు - పరిశీలన - ఆతుకూరి వేంకటేశ్వర్లు(యోగి) 44
9. ఆత్మచరితము : విశేషాంశాలు - డా॥. శిరీష ఈడ్పుగంటి 48
10. డా॥ వి. చంద్రశేఖరరావు కథలు - స్త్రీ చైతన్యం - డా॥. కడియాల వెంకటరమణ 53
11. మొల్ల రామాయణంలో సీత సాధికారత - డా॥. కొత్తిరెడ్డి మల్లారెడ్డి 56
12. మహిళా లోకానికే ఆదర్శం - 'సీతాదేవి' - డా॥. కసుకుర్తి. ఈశ్వరమ్మ 59
13. గుండెల్ని పిండేసే స్త్రీల వ్యథ 'తాయమ్మ కథ' - డా॥. ఎం. హరికృష్ణ 62
14. స్వాతంత్ర్యం తెలుగు స్త్రీల పాత్రలు - డా॥. పి. ఎస్. మైథిలి 67
15. సంస్కృతి మాయాజాలంలో మహిళా చైతన్యం - డా॥. పి. ఎ. సత్యనారాయణ 70
16. 'రక్త స్పర్శ' కవుల కవిత్వం - స్త్రీ దృక్పథం - భూక్యా కాశీరామ్ 73
17. దళిత స్త్రీ వాదం - డా॥. సి. హెచ్. శ్యామలకుమార్ 78
18. మాతృశ్రీ తరిగొండ వెంగమాంబ విరచిత శ్రీ వెంకటాచల ... - డా॥. కొయ్యా శ్రీనివాసులు 82
19. 'వెండిమేఘం' నవల - ముస్లిం స్త్రీ సామాజిక జీవనం - డా॥. లింగాల మంగమ్మ 87
20. నాగప్పగారి సుందర్రాజు కథల్లో మహిళ - లైంగిక వివక్ష - అత్యాచారాలు - డా॥. మల్లెల నాగరాజు 92
21. కృష్ణరాయబారంలో ద్రౌపది పలుకులు - డా॥. మల్లెపోగు మాదన్న 95
22. శివారెడ్డి కవిత్వంలో స్త్రీ - డా॥. మోకా ప్రతాప్ 98
23. మాలతీ చందూర్ నవలల్లోని - మహిళల పాత్రలు - డా॥. ఎం. ప్రభావతి 102
24. వంటింటి సూర్యోదయాలలో స్త్రీల వెతలు - డా॥. మురాడి శ్యామల 107
25. రామభద్రాంబ జీవితం - సాహిత్యం - యస్. విద్యాసాగర్ 109
26. ప్రాచీన సాహిత్యంలో మొల్ల - డా॥. పి. చైతన్య 118
27. ప్రసిద్ధ పౌరాణిక నాటకాలలో "మహిళ" - డా॥. చుక్కా యశోద 120
28. భాగవతంలోని స్త్రీ పాత్రలు - విశ్లేషణ - డా॥. ఇ. వాసు 123
29. నన్నయ అరణ్య పర్వం - దమయంతి వ్యక్తిత్వం - డా॥. ఈతకోట ఈశ్వర రావు 126

హాస్య తరంగాలు

(ప్రత్యేక సంచిక)

సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యం- హాస్యం

(యు. జి. సి. జాతీయ సదస్సు- ౨౫,౨౬ మార్చి -౨౦౨౨)

సదస్సు సంచాలకులు

ప్రొ. ఎన్. వి. కృష్ణారావు

సంపాదక మండలి

ఆచార్య సి. వరప్రసాద మూర్తి

ఆచార్య ఎన్. వి. కృష్ణారావు

[illegible]

ప్రచురణ

తెలుగు & ప్రాచ్య భాషా విభాగం

ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయం

నాగార్జున నగర్ – 522510

గుంటూరు-ఆంధ్ర ప్రదేశ్

హాస్య తరంగాలు

(ప్రత్యేక సంచిక)

సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యం- హాస్యం

(యూ. జి. సి. జాతీయ సదస్సు 25,26 మార్చి – 2022)

సంపాదకులు

ప్రొ. ఎన్. వి. కృష్ణారావు

ప్రథమ ముద్రణ : మార్చి, 2023

ISBN: 978-93-5626-901-9

వెల : రూ 200/-

టైపింగ్ & డిజైనింగ్ :

పంజల్స్ ప్రింటర్స్

ప్రత్తిపాడు, సెల్: 9951854571

ప్రతులకు :

ప్రొ. ఎన్. వి. కృష్ణారావు

ఆచార్యులు,

తెలుగు మరియు ప్రాచ్య భాష విభాగం,

ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయం,

గుంటూరు.

ఫోన్: 9490218173

మెయిల్: vkraonarisetty@yahoo.com

విషయ సూచిక

వ. సం	అంశం	పుట
I.	స్ఫూర్తిదాయకం	1
II.	హార్దిక శుభాశంసనమ్	3
III.	అభినందన	4
IV.	సంపాదకీయం	6
1.	హాస్యం దివ్యౌషధం స్మృతమ్ – ఆచార్య టి. వసుంధర మూర్తి	7
2.	హాస్య రస ప్రవాహాలు మన జానపద గేయాలు - డా. తరపట్ల సత్య నారాయణ	10
3.	నందూరి వెంకట సుబ్బారావు గారి "హద్దులు – హద్దులు" హాస్యం - డి. సునీత	15
4.	భానుమతి రామకృష్ణ గారి అత్తగారి కథలు పథ్య – హాస్యం – జి. ఎం. సుశీల	18
5.	సాక్షి వ్యాసాలలో హాస్యం - డా. వి. కె. టి. మహాలక్ష్మి	21
6.	హాస్య ప్రసంగాలు - డా. బి. హెచ్. విజయ కుమార్	25
7.	గొల్లపూడి "బడ్జెట్ ప్రతిపాదన" హాస్య వ్యాసం - డా. ఎం. ఆర్. ఎస్. శంకరరావు	29
8.	జొన్నవిత్తుల బిరి సాహిత్యం – హాస్యం - డా. ప్రసాదం శ్రీలక్ష్మి	34
9.	భానుమతి రామకృష్ణ కథలు – అత్త గారి హాస్యం - కొమ్మ గోవిందరావు	38
10.	కందుకూరి, చిలకమర్తి రచనలలో హాస్యం - తోట శ్రీనివాసరావు	43
11.	తెలుగు హాస్య నవలల్లో అగ్రగణ్యం బారిష్టర్ పార్వతీశం - మామిడి మాలిక	47
12.	హాస్యం – జీవన రస నైవేద్యం – డా. బిర్లి వాసు, దాసరి విజయలక్ష్మి	52
13.	ప్రహసనాలు – హాస్యం - డా. గూడూరి గ్లోరియ పెట్	59
14.	గురజాడ కన్యాశుల్కం - హాస్య రస చిత్రణ - పట్నాన దుర్గారావు	64
15.	భాస మహాకవి రూపకేషు విదూషకస్య హాస్య పాత్ర పరిశీలనం - డా.పి.కోటిరత్నమ్	68
16.	కాదంబరి - హాస్యం - కె. పవన్	75
17.	జానపద సాహిత్యంలో పొడుపు గాథలు - హాస్యం - డా. ఎం. హరికృష్ణ	80
✓18.	రామాయణంలో జానపద హాస్య గేయాలు - డా. డి. జ్యోతి	85
19.	తెలుగు భాషలో జాతీయాలు – హాస్యం - డా. కె. బలరామ్ & ఎస్. వెంకటేష్	90

శ్రీవర్ర చెన్నారెడ్డి ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల

పలమనేరు, చిత్తూరు జిల్లా

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక

Journal of Literary, Culture & Language Studies

Vol.19 Issue. 08 Spl.Edition - August 2022 - ISSN No.2456-4702

ICSSR Sponsored Two Day National Seminar

"Role and Inspiration of Telugu Poetry and Poets in Attaining Indian Independance"

ఐసియస్‌యస్‌ఆర్ రెండు రోజుల జాతీయ సదస్సు

"స్వాతంత్ర్య సాధనలో తెలుగు సాహిత్యం, కవుల పాత్ర"

18 & 19 ఆగష్టు, 2022

నిర్వహణ

డా॥ ఇ.వాసు
తెలుగు శాఖ
శ్రీవర్ర చెన్నారెడ్డి ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల, పలమనేరు, చిత్తూరు జిల్లా

మాతెలుగు తల్లికి మల్లెపూదండ - మాకన్న తల్లికి మంగళారతులు

BHAVA VEENA (భావ వీణ)

Journal of Arts, Literary, Culture & Language Study

(కళలు - సాహిత్య-సాంస్కృతిక భాషాధ్యయన పత్రిక)

Editor : Kolla Sri Krishnarao
E-mail : parisodhanatelugu@gmail.com

7989781963,
9490847482.
Rohini Towers,
2/11 Brodipet,
GUNTUR-2.

Vol. 19 Issue 8 Spl (3) - August 2022 - ISSN No.:2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253 - Rs. : 15/-

EDITORIAL BOARD

Chief Editor

Dr. PITTA SANTHI

M.A.(Tel), M.Sc(Psy)., M.Ed., M.Phil(Edu), Ph.D.,

C/o. Dr. Busi Venkataswamy

Holy Homes Apartment, Postal colony,

4 Th Line,- 522 002, Guntur Dist., A.P. Cell no : 7386529274, 7989781963.

ADVISORY COMMITTEE

1. **Prof. G. Yohan Babu**, M.A., PhD
Dept. of Telugu,
Andhra University, Visakhapatnam.
2. **Prof. K. Madhu Jyothi**, M.A., PhD
Dept. of Telugu,
Sri Padmavathi Mahila University,
Tirupathi.
3. **Prof. C. Srirama Chandra Murthy**, M.A., PhD.
Dept. of Telugu, Faculty of Arts,
Benaras Hindu University, Varanasi, Utter Pradesh.
4. **Dr. Busi Venkataswamy**, M.A. (Tel)., M.A (San).,
M.A (Ling)., PhD.
Associate Professor, Dept. of Telugu,
Andhra University, Visakhapatnam.
5. **Thottempudi Sree Ganesh**, M.A., M.Phil
(Computational Linguistics) (Ph.D)
Research Scientist, Centre for Applied Linguistics
and Transalation Studies, University of Heidelberg, Germany.
6. **Prof. Darla Venkateswara Rao**, M.A., M.Phil., Ph.D.
HOD, Dept. of Telugu,
Hyderabad Central University, Hyderabad, Telangana.

ASSOCIATE EDITORS

1. **Dr. N. R. SADASIVA REDDY**, M.A.,M.Phil,PhD.
Associate Professor,
Dept. of Telugu & Comparative Literature,
Sri Krishna Deva Raya University,
Ananthapuram, Andhra Pradesh.
2. **Prof. V.SANKARA RAO**, M.A.,M.A.,M.Phil,PhD.
HOD, Dept. of Telugu,
Madras University,
CHENNAI, Tamilnadu.
3. **Dr. D. SESHUBABU**, M.A.,M.Phil,PhD.
Associate Professor, Dept.of Hindi,
Moulana Azad National Urdu University,
HYDERABAD, Telangana.
4. **Dr. K. Lavanya**, M.A., M.Phil., PhD.
HOD, Dept. of Telugu
Telangana University, Dichpally,
Nizamabad, Telangana.
5. **Prof. N.V. KRISHNA RAO**, M.A.,M.Phil,PhD.
Dept. of Telugu & O.L.,
Acharya Nagarjuna University,
Nagarjuna Nagar, Guntur District.
6. **Prof. A. JYOTHI**, M.A.,M.Phil,PhD.
Dept. of Telugu,
Kakatiya University, Warangal District
Telangana.

26. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవుల పాత్ర – డా.కె.లక్ష్మీనారాయణ 75

27. జాతీయోద్యమం – చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహం – డా.వి.వెంకటప్రసాదు 77

28. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవిత్వం పాత్ర – డా.కె.సుధాకర్ 79

29. జాతీయోద్యమంలో కృష్ణా పత్రిక – డా.అడప కేదారి 81

30. జాతీయోద్యమ స్ఫూర్తిని నింపిన ప్రదర్శన కళలు – డా.టి.జాన్‌కిరణ్ బాబు 83

31. జాతీయోద్యమం – తెలుగు నవల – డా.కె.చెన్నకేశవ రెడ్డి 87

32. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవిత్వం – పాత్ర – డా.వి.గోపాల్ 91

33. తెలుగులో వివిధ పత్రికలు ఆవిర్భావ వికాసాలు – డా.భూక్యా జ్యోతి 93

34. జాతీయోద్యమ తెలుగు కవుల కవిత్వం – ఆచార్య ఎం.రామనాథం నాయుడు 96

35. జాతీయోద్యమ కవిత్వానికి ప్రేరణ – దాశరథి కవిత్వ సృజన, డా.కె.సి.లావణ్య 101

36. జాతీయోద్యమంలో గరిమెళ్ల సత్యనారాయణ గేయ సాహిత్యం – గోదల వీరయ్య 104

37. జాతీయోద్యమంలో నాటకకర్తల ప్రేరణ – స్వాతంత్ర్య సిద్ధికి ఆలంబన – డా.పి.మాధవి 108

38. భారత జాతీయోద్యమం – కవుల కవిత్వం – గేయాలు – షేక్ షానాజ్ బేగం 111

39. 'నవ్యకవితా పితామహుడు' శ్రీ రాయప్రోలు దేశభక్తి – ఒక పరిశీలన –
డా.పైడిపాటి ఉమానాథ శర్మ 115

40. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవుల పాత్ర – డా.బి.తేజోవాణి 119

41. జాతీయోద్యమం – తెలుగు కవులు – డా.బి.నాగశేషు 121

42. 'మహీధర' – 'నూరేళ్ళక్రితం' నవల – చారిత్రక కోణం – పరిశీలన – డా.డి.జ్యోతి 124

43. జాతీయోద్యమ ప్రముఖ కవి గరిమెళ్ళ సత్యన్నారాయణ – డా.లోపింటి గిరీష్ కుమార్ 127

44. తెలుగునాట జాతీయోద్యమ కవిత్వం – తంగి ఓగేశ్వరరావు 129

45. స్వాతంత్ర్యోద్యమం – రవీంద్రనాథ్ ఠాగూర్ పాత్ర – డా.పోసిపోగుల వెంకటేశ్వర్లు 133

46. "తెనుగులెంక" తుమ్మల సీతారామమూర్తి చౌదరి – డా.సి.చెన్నకేశవులు 136

47. స్వరాజ్య జాగృతిలో తెలుగు కవిత్వం – బి.గోపిర్యా నాయక్ 138

48. జాతీయోద్యమంలో – తెలుగు కవుల పాత్ర – ఇనపకుర్తి అప్పన్న 141

49. 'ప్రజల మనిషి' వట్టికోట – డా.ఎల్.రాజీవ్ బాబు 143

50. స్వాతంత్ర్య సాధనలో పత్రికల పాత్ర – డా.చిన్నం రాజారామ్ 145

51. జాతీయోద్యమం – బాపూజీ – గుత్తికొండ చంద్రకళ 148

52. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవుల పాత్ర – ఎం.సి.సుధాకర్ 152

చారిత్రక - భౌగోళిక పద్ధతి

ఆచార్య కె. శ్యామల
జానపద మరియు గిరిజన అధ్యయనశాఖ
ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం
కుప్పం - 517 426.

పంతొమ్మిది - ఇరవై శతాబ్దాల మధ్యకాలంలో పరిశోధకుల దృష్టిని ఆకర్షించిన అత్యంత ప్రజాదరణ పొందిన చారిత్రక - భౌగోళిక పరిశోధనా పద్ధతి జానపద సామగ్రిని విశ్లేషించి అధ్యయనం చేసి నిర్మాణ పద్ధతులకు మార్గదర్శకంగా నిలిచింది. ఈ పద్ధతి పండితుల ప్రశంసలను పొందడంతోపాటు, వారి దాడికి లక్ష్యంగా కూడా నిలిచింది. ఆయా పరిశోధనా వ్యాసాలు, పుస్తకాల ద్వారా ఈ పద్ధతి యొక్క చరిత్రకి సంబంధించిన క్రమ ఎదుగుదల, దాని పరిణామం, పరిశోధన విధానం, పద్ధతి యొక్క యోగ్యత, లోపాలు అర్థం చేసుకోవచ్చు.

జాపనద పఠ్యాంశాలను అధ్యయనం చేసే చారిత్రాత్మక-భౌగోళిక పద్ధతి దాదాపు వంద సంవత్సరాలుగా ఉపయోగించబడుతోంది. పండితులు ఈ పద్ధతిని గణనీయంగా వినియోగించి దాని బలాలు, బలహీనతల గురించి వాదించారు. ఈ పద్ధతి ఎన్నో విమర్శలకు గురై క్రమంగా ప్రాముఖ్యత కోల్పోయింది. ఆధునిక జానపద కథా పాండిత్యం తన దిశను మార్చుకుని ఒక కథ ఎక్కడ, ఎప్పుడు కనుగొనబడింది అన్న ప్రశ్నలను మించి అధ్యయనం చేయడం ప్రారంభించింది. అయితే కొన్ని చారిత్రాత్మక-భౌగోళిక అధ్యయనాలు కొన్నిసార్లు రహస్యంగా లేదా అంతర్లీనంగా జరిగాయి. ఈ అధ్యయనాల్లోని అంశాలు మన ఆధునిక ఆసక్తులకు ఎంతవరకు సంబంధించినవి? లేదా మనం వాటిని కోల్పోకుండా ఉండగలమా? అన్నది మన ముందున్న ప్రశ్నలు.

ప్రముఖ జర్మన్ ఇండాలజిస్ట్ థియోడర్ బెన్‌ఫే (1809-1881) సంస్కృత కథలను అధ్యయనం చేయడానికి ఆసక్తి చూపాడు. 'ప్రజలు ఒకరి నుండి మరొకరు జానపద సామగ్రిని పొందారు' అన్న విల్హెల్మ్‌గ్రిమ్ అభిప్రాయాన్ని స్వీకరిస్తూ, బెన్‌ఫే పంచతంత్ర కథలను జర్మన్ భాషలోకి అనువదించాడు. ఈ అనువాదానికి పరిచయ వ్యాఖ్యలు వ్రాస్తూ సంస్కృతం మరియు యూరోపియన్ కథల మధ్యగల సారూప్యాన్ని చర్చించాడు. ఈ సారూప్యతలకు కారణాలు మాక్స్‌ముల్లర్ మరియు అతని అనుచరులు చెప్పినట్లు, జన్యుసంబంధమైనవి కాకుండా, ప్రజల మధ్య ఇచ్చి పుచ్చుకోవడాలు లేదా వారి సాంస్కృతిక చారిత్రక సంబంధాలు కూడా కారణమని

బెన్‌ఫే తెలిపాడు. సహజ సంఘటనలు, యుద్ధం, దండయాత్ర లేదా ప్రజల వలసల కారణంగా ఈ రుణసంబంధాలు ఏర్పడ్డాయని వాదించాడు. అతని ఊహ ఏమిటంటే, ఈ కథలు భారతదేశంలో పుట్టి మధ్యధరా సముద్రం గూండా ఐరోపాకి విస్తరించి, అక్కడి నుండి సుదూర పశ్చిమ స్పెయిన్ మరియు గ్రీకు దేశాలకు వ్యాపించి ఉండాలి. అయితే అతని వలస సిద్ధాంతం, తర్వాతి కాలంలో పుట్టుకొచ్చిన ప్రముఖమైన బహుజనిత సిద్ధాంత (Polygenetic Theory) ఒరవడిలో కనుమరుగైంది. బెన్‌ఫే ప్రతిపాదిత వలస సిద్ధాంతం 19వ శతాబ్దపు చివరిలో మరియు 20వ శతాబ్దపు ప్రారంభంలో బాగా ప్రాచుర్యం పొందింది. ప్రారంభంలో అతను, మాక్స్‌ముల్లర్ యొక్క చారిత్రక–పునర్నిర్మాణ పద్ధతిని 'వలస'తో ముడిపెట్టి సమర్థించాడు. చెక్ జానపద అధ్యయనవేత్త యూరి పొలివ్కా, థియోడర్ బెన్‌ఫేను అనుసరించి సంచార అంశాల కోసం ఒక సూచికను సిద్ధం చేశాడు. ఇది స్కాండినేవియన్ పండితుల దృష్టిని ఆకర్షించింది. ముఖ్యంగా ఫిన్లాండు వారి దృష్టిని ఆకర్షించింది. మూలరూపాలు (arche types), కథా మూలం, దాని చరిత్ర మరియు వలస విధానం అధ్యయనం చేయడానికి దారి తీసింది. ఇది శాస్త్రీయ చారిత్రక–భౌగోళిక పరిశోధనా పద్ధతికి నాంది పలికింది. ఇది తరువాతి రోజుల్లో జానపదశాస్త్రంలో ప్రాచుర్యం పొందింది. కథల మూలం మరియు వాటి విషయాల గురించి క్రమపద్ధతిలో అధ్యయనం చేయకుండా, అపరిపక్వ నిర్ధారణకు రాకుండా నిరోధించడానికి ఈ పద్ధతి అభివృద్ధి చేయబడింది. దీనిని ఒక పరిశోధనా పద్ధతిగా పిలవడానికి కారణం – ఇది కథ యొక్క చరిత్రను మరియు వివిధ దేశాలలో దాని వలసలను పరిశోధిస్తుంది.

ఈ పరిశోధన పద్ధతి ప్రకారం, ఒక జానపదకథ వంద రకాలుగా ఉండవచ్చు. కానీ ఈ రూపాంతరాలన్నీ ఒకే చోట ఒక కథను ఒక వ్యక్తిచేత చేతనంగా కనిపెట్టి ఉండవచ్చు. అప్పుడు కథ, అలలవలె, తన మూల ప్రదేశం నుండి ఇతర ప్రాంతాలకు వలసవెళ్లి వ్యాపిస్తుంది. స్థలాలను బట్టి సులభంగా మార్పులకు గురౌతుంది. ఒక్కోసారి ఈ కథను రాసి ముద్రించినా, ఒక ప్రాంత సరిహద్దులు దాటి వలస వచ్చినప్పుడు మార్పులకు లోనౌతుంది. ఈ పరిశోధనా పద్ధతి వివిధ కేంద్రకాల నుండి ఒక కథకు బహుజనితాన్ని (Polygenesis) కలిగి ఉంటుందనే వాస్తవాన్ని అంగీకరించదు. ఈ పరిశోధన పద్ధతి క్రతువులు, స్వర్గపు దృగ్విషయాలు, అనాగరిక వైఖరి మరియు అణచివేయబడిన కౌమార ఊహల యొక్క వ్యక్తీకరణలను కూడా చేయదు.

చారిత్రాత్మక – భౌగోళిక పద్ధతి ఒక జానపద కథ, పొడుపు కథ, సామెత, పాట లేదా ఆట యొక్క బహుళ వైవిధ్యాలను అధ్యయనం చేయడానికి వీలు కల్పిస్తుంది. 19వ శతాబ్దానికి

పూర్వం సాహిత్య పండితులచే అభివృద్ధి చేయబడిన మరియు నేటికీ ఉపయోగించబడుతున్న వచన విమర్శ యొక్క సాంకేతికత యొక్క అనుసరణగా గుర్తింపబడిన చారిత్రాత్మక - భౌగోళిక పద్ధతి, అన్ని రూపాంతరాలు ఒకే ఒక్క మూలంపై ఆధారపడి ఉన్నాయని చెబుతుంది. ఫిన్లాండుకు చెందిన జూలియస్ క్రోన్ (1835-88), మౌఖిక ఇతిహాసం 'కలేవాలా'ను పునర్నిర్మించడానికి ఒక నమూనా రూపంలో ఈ పద్ధతిని ఉపయోగించారు. అతని కుమారుడు కార్లేక్రోన్ జానపద కథలను అధ్యయనం చేయడానికి దీనిని ఉపయోగించినప్పుడు అతని ప్రాథమిక యూనిట్ పద్యం కాకుండా మూలాంశం (Motif) ఉంది. దీనికి అనుగుణంగా ఆర్కిటైప్ యొక్క పున్నర్నిర్మాణం మరింత వియుక్తంగా మారుతుంది. వీరు 1960 వరకు జానపదశాస్త్రం యొక్క గమ్యాన్ని నిర్ధారించిన పరిశోధనా పద్ధతి ఆవిష్కర్తలుగా చెప్పబడ్డారు. అయితే ఈ పరిశోధనా పద్ధతిని అభివృద్ధి చేయడంలో ఫిన్లాండు పండితుడైన ఆంటీ ఆర్నే (1867-1925) కృషి విశేషమైనదిగా చెప్పవచ్చు. ఒక కథ చరిత్ర, తులనాత్మక విశ్లేషణ ద్వారా స్థాపించబడిందనే అభిప్రాయాన్ని అతను నొక్కి చెప్పాడు. అయితే ఆ కథ, పురాణాలు లేదా సంస్కృతిని నిర్ణయించడంలో ఉపయోగించకపోవచ్చు.

చారిత్రక - భౌగోళిక పరిశోధనా పద్ధతి అభివృద్ధి చెందడంతో ప్రపంచంలోని జానపద కథలను వర్గీకరించడానికి ప్రయత్నాలు జరిగాయి. ఫిన్లాండు మరియు ఐరోపాలో సేకరించిన జానపద కథల కోసం ఆంటీ ఆర్నే 1911లో కథ - రకం సూచికను ప్రచురించాడు. ఈ జర్మన్ పుస్తకం కొద్ది మార్పులతో 1928లో 'ది టైప్ ఆఫ్ ది ఫోక్' పేరుతో స్టిత్ థాంప్సన్ ఆంగ్లంలో ప్రచురించాడు. ఈ ఆర్నే పుస్తకం ఒక్కసారిగా ప్రపంచ ప్రఖ్యాతిగాంచింది. ఫలితంగా ప్రపంచ జానపద రచయితలు తమ తమ దేశాల జానపద కథల కోసం కథల సూచికలను తయారు చేయడం ప్రారంభించారు. జానపద కథల యొక్క కొత్త రూపాలను కనుగొనడంలో వారు ఆసక్తి చూపారు. ఆర్నే పద్ధతిని అనుసరించి రష్యన్ జానపద శాస్త్రజ్ఞుడు ఆండ్రేయేవ్ రష్యన్ కథల సూచికను తయారు చేశాడు.

కార్లేక్రోన్ అప్పటి వరకు చేసిన పరిశోధనల ఆధారంగా 1926లో తన ప్రసిద్ధ జానపద సిద్ధాంతాలను 'డై ఫోక్లోరిస్టిస్చే ఆర్బీట్స్ మెథోడ్' పేరుతో ప్రచురించాడు. ఈ పుస్తకంలో అతను చారిత్రక భౌగోళిక పరిశోధన పద్ధతిని తటస్థంగా చర్చించాడు.

ఆర్నే యొక్క టేల్-టైప్ ఇండెక్స్‌ను అనువదించిన స్టిత్ థాంప్సన్ దానికి పరిమితులు ఉన్నాయని కనుగొన్నాడు. ప్రపంచ జానపద కథలలో మూలాంశాలలో (motifs) గొప్ప సారూప్యత

ఉందని గ్రహించి, అతను ఆరు భాగాలుగా జానపద సాహిత్యం యొక్క మూలాంశ సూచికను 1955-58 మధ్యకాలంలో ప్రచురించాడు. ఇందులో మూలాంశ వివరణ అస్పష్టంగా మరియు అసంపూర్ణంగా ఉందని పరిశోధకుల అభిప్రాయం. అయితే దీని ప్రయోజనం అపారమైంది. అందువల్లనే అది ప్రసిద్ధిగాంచింది. ఆర్నే తర్వాత అంతే ప్రసిద్ధుడుగా పేరుగాంచిన స్టిత్ థాంప్సన్ చారిత్రక భౌగోళిక పరిశోధనా పద్ధతిని అభివృద్ధి చేశాడు. ఈ రకమైన పరిశోధనా పద్ధతికి ఒక క్లాసిక్ ఉదాహరణగా అతడి పుస్తకం 'స్టార్ హజ్‌బెండ్స్‌టేల్' ను చెప్పవచ్చు.

సి.ఎం.సిడో (1878-1952), ఆక్సెల్ ఒల్‌రిక్, ఆర్చర్‌టేలర్, వారెన్.ఇ. రాబర్ట్ వంటి వ్యక్తులు చారిత్రక - భౌగోళిక పరిశోధనలకు ఊతం ఇచ్చారు. ఈ పరిశోధన పద్ధతిలో జానపద కథలు మాత్రమే ఎక్కువ వివరంగా అధ్యయనం చేయబడతాయి. గేయగాథలు, సామెతలు కూడా ఈ పద్ధతిలో అధ్యయనం చేయవీలు ఉంది. ఇప్పటి వరకు ఈ కోవలో జరిగిన పరిశోధనల ప్రకారం, 1900కి ముందు కాలం ప్రయోగాత్మక కాలంగా పరిగణించబడుతుంది. అలాగే 1920-30 మధ్యకాలాన్ని ఉత్పాదక కాలంగా పరిగణిస్తారు.

క్రిస్టీన్ గోల్డ్‌బర్గ్ తన వ్యాసాలలోని ఒకదానిలో, స్టిత్‌థాంప్సన్ యొక్క 'ది ఫోక్ టేల్' కి అనుబంధంలో 27 చారిత్రక - భౌగోళిక పరిశోధనా రచనల ఎంపిక ఉన్నట్లు చెప్పాడు. అలాగే విల్-ఎడ్రిక్ పూకర్చ్, ఒట్టో లౌఫర్‌లు తమ పరిశోధనల్లో ఈ పద్ధతిని అనుసరించిన ఎంపిక పరిశోధనల జాబితాలను ప్రకటించారు. అమెరికా విశ్వవిద్యాలయాలలో 1968 వరకు ఎం.ఏ. మరియు డాక్టోరల్ పరిశోధనలు ఈ శోధన పద్ధతిని ఉపయోగించాయి.

పరిశోధన పద్ధతి

చారిత్రక - భౌగోళిక పరిశోధనా పద్ధతి దిగువ పేర్కొన్న విధంగా ఉంటుంది.

జానపద కథ యొక్క విభిన్న రూపాలు లేదా జానపద కథల యొక్క ఏదైనా శైలిని పరిశోధన కోసం తీసుకున్నప్పుడు, దానికి సంబంధించిన అంశాలను ముద్రిత గ్రంథాలు మరియు జానపద విజ్ఞానం నుండి ప్రజలలో ప్రబలంగా ఉన్న మౌఖిక రూపాల నుండి సేకరింపబడతాయి. వీటినన్నింటినీ సంకలనం చేసి, సేకరించిన అన్ని రూపాలలో మిక్కిలి పురాతన రూపాలను కాలక్రమానుసారంగా అమర్చబడతాయి. భౌగోళిక ప్రాతిపదికన కొత్త మౌఖిక రూపాలు అమర్చబడతాయి.

అప్పుడు కథ యొక్క విభిన్న రూపాలను మూలాంశాలు (motifs) లేదా లక్షణాలు (Traits) లేదా అవసరమైన అంశాలుగా విడదీసి, వాటి వైవిధ్యాలను క్రోడీకరిస్తారు.

మూలాంశాలు సంభవించిన సంఖ్య ఆధారంగా పర్సెంటేజీ జాబితాను తయారు చేస్తారు. భౌగోళిక విస్తరణకి సంబంధించిన పటాన్ని / మ్యాపును కూడా తయారు చేస్తారు. ముందుగా సంకలనం చేయబడిన ఆర్కిటైప్స్‌ను (మూలమాదిరిలు / ఆద్యరూపాలు) మూల్యాంకనం చేస్తారు.

అప్పుడు ఒక్కొక్క మూలాంశాన్ని (motif) అధ్యయనం చేసి మూలమాదిరి లేక మూలరూపాన్ని నిర్ధారిస్తారు. నిర్ణయించిన పాత మూలాంశాల ఆధారంగా ఆర్కిటైప్ లేదా మూలకథను పునర్నిర్మించబడుతుంది. అప్పుడు కథా మూలం అధ్యయనం చేయబడుతుంది. ఇది ఒక భౌగోళిక ప్రాంతంలో వ్యాప్తిలో ఉన్న కథను అధ్యయనం చేస్తుంది. కథా మూలం యొక్క కాలాన్ని కూడా అధ్యయనం చేస్తుంది. ఈ పరిశోధన పద్ధతి ప్రకారం అసలు కథకు సంబంధించిన లక్షణాన్ని నిర్ణయించడానికి కింద పేర్కొన్న ప్రమాణాలు ఉన్నాయి. అవి: 1) పురాతన లక్షణం వివిధ రూపాలను కలిగి ఉంటుంది. 2. పురాతన లక్షణం వేర్వేరు ప్రదేశాలలో వ్యాపించి ఉండాలి. 3. దాదాపు శాశ్వత ఆకృతిలో ఉన్న పాత లక్షణం నిరంతరం భద్రపరచబడాలి. 4. పురాతన అలవాట్లను కలిగి ఉన్న లక్షణం పురాతనమైనది. 5. ఖచ్చితంగా అవసరమైన ఒక లక్షణం పురాతనమైనది. 6. ఒక లక్షణం మరియు మరొక దాని మధ్య తార్కిక సంబంధం ఉంటే, ఒకదాని తర్వాత మరొకటి అనుసరించే పునర్నిర్మించిన లక్షణాలు మాత్రమే అంగీకరింపబడతాయి.

ఫిన్నిష్ పాఠశాలను కొట్టిపారేస్తూ హెడా జాసన్ 1920–1950 మధ్యకాలంలో రష్యన్ పండితులు చేసిన విమర్శల జాబితాను తయారు చేశారు. ఈ విమర్శకులలో ముఖ్యులు వ్లాడిమిర్ ప్రాప్, ఎన్.పి. ఆంద్రిజేవ్, ఎ.ఐ. నిఖిఫోరోవ్, వి. పెట్రోవ్ మొదలైనవారు. జాసన్ రూపొందించిన అంశాలలో కొన్ని ముఖ్యమైనవి:

1. పరిశోధించిన అంశం ముఖ్యంగా పురాతన ప్రపంచ అద్భుత కథలు అయ్యి ఉండాలి. ((వాస్తవంగా చెప్పాలంటే ఇందులో ఐతిహ్యాలు, గేయాల అధ్యయనం కూడా జరిగింది.)

2. ఎపిసోడ్‌లు తరచుగా వివిధ రకాల కథల మధ్య ప్రవహిస్తాయి. (అయితే చారిత్రక భౌగోళిక అధ్యయనులు ఇవి ఎంత విస్తారంగా జరుగుతాయి, ఏ ఎపిసోడ్‌లు అలా ప్రవర్తిస్తాయి మరియు ఏది జరుగదు! అని చర్చిస్తాయి)

3. శకలాలు మరియు అసాధారణ కథలను విస్మరించకూడదు, మరియు 'బేర్‌బోన్స్' సారాంశం పూర్తిస్థాయి కథ కంటే చాలా తక్కువగా చూపుతుంది.

4. ఆర్నే–థాంప్సన్ రకం సూచిక రష్యన్ వస్తు విషయానికి సరిపోదు. ఐరోపా వెలుపల ఉన్న ఇతర ప్రాంతాల విషయంలో కూడా ఇది వర్తిస్తుంది.

5. టేల్ మోనోగ్రాఫ్‌లు మోనోజెనిసిస్‌ను (ఏకజనితం) ఊహిస్తాయి. అయితే పాలీజెనిసిస్ (బహుజనితం) కొన్నిసార్లు సాధ్యమౌతుంది. సారూప్యకథలను సేకరించి, వాటిని పోల్చి చూసే ఒక అధ్యయనం మాత్రమే పాలీజెనిసిస్‌కి అవకాశం ఉందా లేదా అనే విషయంలో తెలివైన నిర్ణయం తీసుకోగలదని ఆశించవచ్చు.

6. ఉద్దేశపూర్వకంగా తిరిగి పని చేయడం కంటే మతిమరుపు తక్కువ ప్రాధాన్యం కలిగి ఉంటుంది.

7. 'వలస' అన్నది ఎంపిక చేసుకున్న సృజనాత్మక ప్రక్రియ. (అయితే చారిత్రక–భౌగోళిక అధ్యయనాలు వలసక్రమంలో ఒక కథ ఎలా నడుచుకుంటుంది? అన్నది తెలియజేస్తుంది.)

8. ఆర్కిటైప్‌లు ధృవీకరించబడవు. అవి కేవలం గణాంకాలు మరియు అంతర్దృష్టిపై ఆధారపడి ఉంటాయి. (ఈ సమస్య నిర్దిష్ట కథ ఎంత మారుతుందనే దానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. కథ యొక్క రూపాంతరాలను క్రమపద్ధతిలో అమర్చడంవల్ల దాని వైవిధ్యం యొక్క అవకాశాలను, పరిమితులను చూపుతుంది.)

9. టేల్ మోనోగ్రాఫ్ అనేది సేకరించిన విషయం యొక్క జీర్ణంగా చెప్పవచ్చు. అందువల్ల అది కథ యొక్క వివరణ కాదు మరియు దాని ఫలితం టైపోలజీ మాత్రమే చరిత్ర కాదు.

(కొన్ని ప్రాంతాలలో కథల మార్పులను సంగ్రహించడానికి టైపోలజీ కూడా ఉపయోగపడుతుంది.)

10. ఈ అధ్యయనాల పరిధి కుంచితమైనది. కథ దాని సామాజిక సందర్భం మరియు దాని కళాత్మక రూపం నుండి విడదీయబడుతుంది (అయితే వివిధ సమయాలలో అనేక ప్రదేశాలలో చెప్పబడిన కథ కొంతవరకు సామాజిక సందర్భాన్ని అధిగమించింది. ఇది నిర్దిష్టమైన కళాత్మకతకే పరిమితం కాదా? అనేది ఒక అధ్యయనం చూపుతుంది.)

చారిత్రక – భౌగోళిక పద్ధతి తప్పుగా అర్థం చేసుకోబడింది. ఫ్రాంజ్ బోయాస్‌కు విరుద్ధంగా కొంతమంది ఆధునిక మానవశాస్త్రవేత్తలు దీనిని నిరుపయోగంగా భావిస్తారు. దాని విషయం పాత ప్రపంచ అద్భుత కథలు కావడంవల్ల, థాంప్సన్ గ్రంథం 'ది ఫోక్ టేల్' ప్రచురించినప్పటి

నుండి ఆంగ్ల జానపద శాస్త్రవేత్తలు దానిని విస్మరించారు. ఏది ఏమైనప్పటికీ అనేక జానపద పరిశోధనా సమస్యలను ఎదుర్కొవడానికి ఈ పద్ధతి యొక్క సామార్థ్యాన్ని పరిశోధకులు గుర్తిస్తూనే ఉన్నారు.

చారిత్రక – భౌగోళిక పద్ధతిలో ప్రయోజనాలు మెండుగా ఉన్నాయి. ఈ పరిశోధనా పద్ధతి అనేక వైఫల్యాలను స్థిరంగా అధ్యయనం చేయకుండా ఒకరి సొంత ఇష్టాలు మరియు అభిరుచుల ప్రకారం సాధారణ అభిప్రాయాలను వ్యక్తీకరించడానికి బదులుగా జానపద కథల క్రమబద్ధమైన అధ్యయనాన్ని అనుమతిస్తుంది. ఇది జానపద కథల యొక్క ఆర్కిటైప్, దాని మూలం, కాలం, వలస మార్గం మరియు జరిగిన మార్పులను రూపొందించడంలో సహాయపడుతుంది. సంక్షిప్తంగా ఇది జానపద చరిత్రను అర్థం చేసుకోవడానికి వీలు కల్పిస్తుంది. ఇది వలస చరిత్ర, మానవ సమాజాలలో గల అంత: సంబంధాలను కూడా తెలియజేస్తుంది. చారిత్రక – భౌగోళిక పరిశోధనలలో జానపద కథలు, కథా గేయాలు సాంస్కృతిక హద్దుల కంటే భాషా సరిహద్దులను వేగంగా దాటుతాయని అందువల్ల ఈ పద్ధతి కథ విస్తరణ మరియు దాని మార్పుల ఆధారంగా సాంస్కృతిక హద్దులను నిర్వచిస్తుంది. ఒక నిర్దిష్ట సంస్కృతిని ప్రతిబింబించే జానపద సాహిత్యానికి ఇది చాలా కష్టతరమైంది. దానికి భిన్నమైన సంస్కృతి ఉన్న ప్రజలలో అంత సులభంగా వ్యాపించదు. అది వ్యాపించినప్పటికీ ఆ సంస్కృతికి అనుగుణంగా మార్పులకు లోనవుతుంది. జానపద కథలు ఉన్నత సంస్కృతి నుండి దిగువ సంస్కృతి కలిగిన వ్యక్తులకు వ్యాపించిందని ఈ పరిశోధనా పద్ధతి నిర్ధారించింది. 15వ, 16వ శతాబ్దాలలో యూరోపియన్లు అమెరికా మరియు ఆఫ్రికాకు వలస వెళ్లారని, వారి కథలు రెడ్ ఇండియన్లు మరియు ఆఫ్రికన్లలో వ్యాపించాయని పండితులు అభిప్రాయపడ్డారు. ఈ పరిశోధనా ఫలితాలు సాంస్కృతిక విస్తరణ అధ్యయనానికి సహాయపడగలదు. జానపద ప్రక్రియ యొక్క నిర్దిష్ట రూపాన్ని ఒక నిర్దిష్ట సంస్కృతి నుండి సమాచారకర్త సేకరించినప్పుడు, ఆ సమాచారకర్త కథలలో ఎలా విభేదిస్తాడో తెలుసుకోవడానికి జానపద శాస్త్రవేత్త ఆసక్తి చూపుతాడు. ఇటువంటి వాస్తవాలను తెలుసుకోవడానికి చారిత్రక – భౌగోళిక పద్ధతి ఉపయోగపడుతుంది. అలెన్ డండెస్ మాటల్లో, 'చారిత్రక – భౌగోళిక అధ్యయనాల ముగింపులు కొన్ని ప్రశ్నలకు సమాధానం ఇవ్వలేదు. పునర్నిర్మాణం ప్రయోజనకరమైంది అని ఊహిస్తూ ఆర్కిటైపు మొదటి స్థానంలోనే ఎందుకు ఆవిర్భవిస్తుంది? ఉప విధాలు ఎందుకు ఆవిర్భవిస్తాయి? కథ, దాని బహుళ రూపాల్లో ఎందుకు చెప్పబడుతోంది? (లేదా చెప్పకూడదు)? ఈ రకమైన ప్రశ్నలకు జానపద సాహిత్యానికి

సంబందించిన విధానాల సంశ్లేషణ అవసరం. చారిత్రక మూలాలు మరియు వ్యాప్తి యొక్క మార్గాల అధ్యయనం మొత్తంలో ఒక భాగం. కానీ మానసిక మూలాలు మరియు విధులను అధ్యయనం చేయడం కూతా మొత్తంలో ఒక భాగం. ఈ విధానాల కలయిక జానపద విజ్ఞాన స్వరూపాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి దారి తీస్తుంది.

భారతదేశంలో ఈ పద్ధతిని ఉపయోగించుకున్న అధ్యయనాల్లో ముఖ్యమైంది. ఎం.బి. ఎమెనో రాసిన, 'ది ఫెయిత్‌ఫుల్ డాగ్ యాజ్ సెక్యూరిటీ ఫర్ ఎ డెబిట్'. జానపద కథల యొక్క విభిన్న రూపాలను పోల్చడానికి మరియు దాని ఆర్కిటైపును అధ్యయనం చేయడానికి దీనిని ఉదాహరణగా చెప్పవచ్చు. అతడు తమిళంతో సహా అనేక భారతీయ భాషలలో కథ యొక్క విభిన్నరూపాలను విశ్లేషిస్తాడు. దీనిని భారతదేశంలో జరిగిన మొదటి పరిశోధనగా పరిగణించవచ్చు. తమిళంలో చారిత్రక-భౌగోళిక పద్ధతికి సంబంధించిన రెండు తులనాత్మక అధ్యయనాలు ఉన్నాయి. వీటిలో వి.ఐ. సుబ్రహ్మణియన్‌గారి, 'పంచతంత్ర అండ్ శిలాపదికరం' గురించి ప్రత్యేకంగా చెప్పుకోవాలి. ఈ అధ్యయనం యొక్క మొదటి లక్ష్యం వివిధ భాషలలో ప్రబలంగా ఉన్న ముంగూస్ కథల సందేశాన్ని పోల్చడం ద్వారా మూలాంశం తర్వాత ఏ అంశం ఉంటుందో తెలుసుకోవడం. రెండవ లక్ష్యం – వయాపురిపిళ్ళై యొక్క అభిప్రాయాలను సంకలనం చేసిన తేదీని కలిగి ఉండటం ఆమోదయోగ్యమైనదా? అని అంచనా వేయడం. సిలప్పదికారం కాలం పంచతంత్ర కాలం తర్వాతే ఉండాలి. ఎందుకంటే సిలప్పదికారంలో పంచతంత్ర ప్రస్తావన ఉంది. ఎన్.డి.లూర్దు, 'ది స్టడీ అండ్ ప్రాబ్లమ్స్ ఆఫ్ ఒరల్ లిటరేచర్' అన్న గ్రంథంలో ఆచ్చుట్టి పక్షికి సంబంధించిన గేయాల వివిధ రూపాలను తులనాత్మక విశ్లేషణ చేశారు. చారిత్రక – భౌగోళిక పద్ధతిని ఉపయోగించి నిట్టూరి కథలు, చిన్నన్నన్ చిన్నచామి గేయగాథ అధ్యయనాలు చేపట్టారు.

క్లుప్తంగా చెప్పాలంటే అనేకమంది సమకాలీన జానపద రచయితల దృక్కోణం నుండి చారిత్రక – భౌగోళిక పద్ధతి ఆమోదించబడింది. దాదాపు 50 సంవత్సరాలపాటు జానపద కథ అధ్యయనంలో ఈ పద్ధతి ఆధిపత్యం చెలాయించింది. అయితే ఇది విస్తృతంగా ఆచరణలో లేదు. చారిత్రక-భౌగోళిక పద్ధతి, జానపద కథ అధ్యయనాలు రెండూ వేర్వేరుగా చూడబడ్డాయి. ఈ పద్ధతి కనుమరుగు అయితే మొత్తం జానపద అధ్యయనరంగంపై తీవ్ర ప్రభావం ఉంటుంది. అందువల్ల స్టిత్ థామ్సన్ సంప్రదాయక కథలను అధ్యయనం చేయడానికి చారిత్రక-భౌగోళిక పద్ధతి అత్యంత అర్థవంతమైనది ఏకైక మార్గం.

ఆధారగ్రంథాలు:

డండెస్, అలెన్. "దిస్టడీ ఆఫ్ ఫోక్‌లోర్ ఇన్ లిటరేచర్ అండ్ కల్చర్: వెడెంటిఫికేషన్ అండ్ ఇంటర్‌ప్రిటేషన్. "ది జర్నల్ ఆఫ్ అమెరికన్ ఫోక్‌లోర్, సంచిక. 78, సంఖ్య. 308, 1965.

డార్సన్, రిచర్డ్, ఎం. "కరెంట్ ఫోక్‌లోర్ థియరీస్: కరెంట్ ఆంత్రోపాలజీ, సంచిక. 4, సంఖ్య. 1, 1963.

డార్సన్, రిచర్డ్. ఎం. (సం.). ఫోక్‌లోర్ అండ్ ఫోక్‌లైఫ్: యాన్ ఇంట్రడక్షన్. యూనివర్సిటీ ఆఫ్ చికాగో ప్రెస్, 1972.

థాంప్సన్, స్టిత్. ది స్టార్ హజ్‌బెండ్ టేల్ ఇన్ ద స్టడీ. ఫోక్‌లోర్ (సం.) అలెన్ డండెస్, 1965.

హాండూ, జవహర్‌లాల్. కరెంట్ ట్రెండ్స్ ఇన్ ఫోక్‌లోర్, ఇన్‌స్టిట్యూట్ ఆఫ్ కన్నడ స్టడీస్, యూనివర్సిటీ ఆఫ్ మైసూర్, మైసూర్, 1978.

FOSSILS థియరిటికల్ పర్‌స్పెక్టివ్స్ ఇన్ ఫోక్‌లోర్ స్టడీస్: ఫోక్‌లోర్ వర్క్‌షాప్ సిరీస్– II, మే, 1997.

ప్రాప్, వ్లాడిమిర్ ఇయక్‌వ్లెవిచ్, 1895–1920. మార్ఫాలజీ ఆఫ్ ది ఫోక్‌టేల్, ఆస్టిన్: యూనివర్సిటీ ఆఫ్ టెక్సాస్ ప్రెస్, 1968.

కాంప్‌బెల్, ఎడిత్‌గోర్. ది స్టార్ హజ్‌బెండ్ టేల్: ఎ కంపారిటివ్ స్టడీ బైది హిస్టారిక్ – జాగ్రాఫిక్ మెథడ్. ఇండియనా యూనివర్సిటీ, 1931.

உலக மொழிகளில் ஆன்மிகமும் வாழ்வியலும்

பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

Spirituality and life Values in world Languages

(International Seminar)

தொகுப்பாசிரியர்கள்

தமிழ்ச் செம்மல், பாரதி விருதாளர்,	Tamil Chriminal, Bharathi Awardee
முனைவர் ப.சிவராஜி	Dr. P. Sivaraji
முனைவர் ஜி.இரமேஷ்	Dr. G. Ramesh
முனைவர் கா.கலைச்செல்வி	Dr. K. Kalaiselvi
முனைவர் டி.லதா	Dr. D. Latha
முனைவர் ஞா.சுஜாதா	Dr. G. Sujatha

நூல் விவரம்

நூல் பெயர் : உலக மொழிகளில் ஆன்மிகமும் வாழ்வியலும்
Spirtiuality and life Values in world Languages

தொகுப்பாசிரியர்கள் : Tamil Chriminal, Bharathi Awardee

Dr. P.Sivaraji
HOD of Tamil
Islamizh College (A)
Vaniyambadi - 635 752

Dr. K.Kalaiselvi
HOD of Tamil
Govt. Arts and Science
College, Pallathur.

Dr. G. Ramesh
Associate Professor, Dept. of Tamil
Central University, Tamil Nadu
Thiruvarur - 610 005

Dr. D.Latha
HOD of Tamil
Don Bosco College (Co-Ed)
Yelagiri Hills.

Dr. G. Sujatha
HOD of Tamil
DKM College for Women, Vellore

பதிப்பகம் : பாரதி புக்ஹவுஸ், வேலூர்.
பக்கங்கள் : 232
கணினி அச்சாக்கம் : சு.ஜெகவீரன்,
செல்: 98658 20640.
விலை : Rs.200/-
ISBN : 978-81-956134-1-0

ஆய்வுக் கட்டுரை கருத்துகள் கட்டுரையாளர்களைச் சாரும்.
கருத்துக்களுக்குப் பதிப்பகமோ தொகுப்பாசிரியரோ பொறுப்பல்ல.

29. వార్త ఆదివారం అనుబంధ పత్రికలో - శైవ ఆలయాలు ఒక అధ్యయనం
డా॥ యస్. శారద, ... 189

30. ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳು
ಡಾ. ಗಂಗಯ್ಯ ಬಿ.ಎಸ್ ... 196

31. ಕನಕದಾಸರ ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಸಾರುವ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳು
ಡಾ. ಗಿರೀಶ್ ವೈ ... 202

33. ತಿರುಕ್ಕುರಳ್‌ನಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳು
ಡಾ. ಜಯಲಲಿತಾ ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು ... 208

35. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಸನ ಸ್ಥಾಪಿಸುವಲ್ಲಿ ವಚನಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪಾತ್ರ
ಸೌಮ್ಯ. ವಿ ... 215

36. ಸರ್ವಜ್ಞನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳು
ಶ್ರೀಧರ ಬಿ ಸಿ ... 219

37. ತಿರುಕ್ಕುರಳ್‌ನಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳು
ಡಾ. ಜಯಲಲಿತಾ ... 226

ತಿರುಕ್ಕುರಳ್‌ನಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳು

ಡಾ. ಜಯಲಲಿತಾ
ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು
ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ
ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ,
ಕುಪ್ಪಂ–517426
ಮೊ–9959369473

ತಮಿಳಿನ ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಂತರದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ 'ಪದಿನೆಣ್ ಕೀಳ್‌ಕಣಕ್ಕು' ಕಾವ್ಯಗಳೂ ರಚನೆಯಾದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ರಚಿಸಿದ 'ತಿರುಕ್ಕುರಳ್' ಕೂಡಾ ಒಂದು. ಇದನ್ನು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಜನರು ತಮಿಳು ವೇದವೆಂದು ಪರಿಭಾವಿಸಿ ಭಕ್ತಿ, ಗೌರವಗಳಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಇದು ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಅವರ ಸ್ವತಂತ್ರ ಮತ್ತು ಉದಾರ ವಿಚಾರಧಾರೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. 1812 ರಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲಿಗೆ ಮುದ್ರಿಸಲಾಯಿತು. ನಂತರ ಇದು ಕನ್ನಡ, ತೆಲುಗು, ಮಲಯಾಳಮ್, ಕೊಂಕಣಿ, ಬಂಗಾಳಿ, ಹಿಂದಿ, ಚೀನ, ಮಲಾಯ್,ಪ್ರೆಂಚ್, ಜರ್ಮನ್, ಹಂಗೇರಿಯ, ಇಟಲಿ, ಲ್ಯಾಟೀನ್ ಹೀಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ನೂರಏಳಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅನುವಾದವಾಗಿರುವುದು ಇದರ ಮಹತ್ತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ಇದೊಂದು ನೀತಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಕಾವ್ಯ. ಇದರಲ್ಲಿನ ವಿಚಾರಗಳು ಸರ್ವಕಾಲಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತದ್ದಾಗಿವೆ.

ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಉತ್ತರವೇದ, ಪೊಯ್ಯಾಮೊಳಿ, ದೆಯ್‌ವ ನೂಲ್, ಪೊದುಮರೈ, ಮುಪ್ಪಾಲ್, ತಮಿಳ್‌ಮರೈ, ಈರಡಿನೂಲ್ ಹೀಗೆ ಹಲವು ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಕುರಳ್‌ವೆಣ್ಬಾ ಎಂಬ ಛಂದಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಎರಡು ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ, ಆದಿಪ್ರಾಸ ಸಹಿತವಾಗಿ ರಚನೆಯಾಗಿದೆ. ಆ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ವೆಣ್ಬಾದಿಂದ ಆದ ಮೊದಲ ಕೃತಿಯೂ, ಏಕಮಾತ್ರ ಕೃತಿಯೂ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. ಇದರ ಮೊದಲ ಪಾದದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಗಣಗಳು ಎರಡನೇ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಗಣಗಳು ಹೀಗೆ ಒಟ್ಟು ಏಳು ಗಣಗಳು ಇರುತ್ತವೆ.

ಇದು ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ ಎಂಬ ಮೂರು ಭಾಗಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಇದನ್ನು 'ಮುಪ್ಪಾಲ್' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟು ಸಾವಿರದ ಮುನ್ನೂರ ಮೂವತ್ತು ಪದ್ಯಗಳಿರುವ ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಒಂದೊಂದು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೂ ಹತ್ತು ಪದ್ಯಗಳೆಂಬಂತೆ ವಿಭಜಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗೂ ಹತ್ತು ಹತ್ತು

ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂಯೋಜಿಸುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸಂಗಮ್ ಸಾಹಿತ್ಯದ 'ಐಂಗುರುನೂರು' ಎಂಬ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ತಿರುಕ್ಕುರಳ್‌ನ ಮೊದಲ ಭಾಗವಾದ 'ಅಱಮ್' (ಧರ್ಮ)ದಲ್ಲಿ 38 ಅಧಿಕಾರಗಳಿವೆ. ಅಂದರೆ ಒಟ್ಟು 380 ಪದ್ಯಗಳು. ಎರಡನೇ ಅಧಿಕಾರವಾದ 'ಪೊರುಳ್'ನಲ್ಲಿ (ಅರ್ಥ) ಒಟ್ಟು 70 ಅಧಿಕಾರಗಳಿವೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 700 ಪದ್ಯಗಳಿವೆ. ಮೂರನೆಯ ಮತ್ತು ಕೊನೆಯ ವಿಭಾಗವಾದ 'ಇನ್‌ಬಮ್' (ಕಾಮ)ನಲ್ಲಿ 25 ಅಧಿಕಾರಗಳಿವೆ. ಪ್ರತಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೂ ಹತ್ತು ಪದ್ಯಗಳಂತೆ ಒಟ್ಟು 250 ಪದ್ಯಗಳಿವೆ.

ಮನುಷ್ಯರು ಬಾಳಿ ಬದುಕುವ ವಿಧಾನದ ಮೇಲೆ ಅವರ ಜೀವನಮೌಲ್ಯವು ನಿರ್ಧರಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜೀವನಮೌಲ್ಯಗಳೆರಡೂ ಒಂದೇ ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳಿದ್ದಂತೆ. ಧರ್ಮಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೀವನಮೌಲ್ಯ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯದ ನಡತೆಯೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರೀಕೃತವಾದ ಜೀವನಮೌಲ್ಯಗಳು. ಇದಕ್ಕೆ ಭದ್ರವಾದ ನೆಲೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಸಾಮಾಜಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಂಶಗಳು. ಮಾನವರು ಬದುಕುವ ಪರಿಸರ, ಅವರು ಪಡೆಯುವ ಪ್ರೇರಣೆಗಳು ಮೌಲ್ಯಗಳೊಡನೆ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ. ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿರುವ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ದಯೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಜೀವನಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಮತ್ತು ಬಲಪಡಿಸುವ ಅಂಶಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ತಿರುಕ್ಕುರಳ್‌ನ ಮೊದಲನೇ ಭಾಗವಾದ 'ಅಱತ್ತುಪಾಲ್'ನಲ್ಲಿ ಮಾನವರು ಉತ್ತಮ ಜೀವನಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬದುಕಬೇಕಾದರೆ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ರೀತಿ–ನೀತಿಗಳೇನು ಎಂಬುದರ ವಿವರಣೆಯಿದೆ.

ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಅವರು ಸಮಕಾಲೀನ ಬದುಕಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸರ್ವಕಾಲಿಕ ಬದುಕಿಗೂ ಅಗತ್ಯವಾದ ಜೀವನಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾರಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಆಲೋಚನಾಕ್ರಮ ಬಹಳ ವಿಭಿನ್ನವಾದುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಈ ಕೃತಿಯ ಆರಂಭದ ' ಕಡವುಳ್ ವಾಳ್ತು' (ದೇವರ ಸ್ತುತಿ) ಎಂಬ ಮೊದಲ ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಯಾವ ಮತದ ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನೂ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಗೆದ್ದವನು, ಧರ್ಮಸಾಗರನು, ಎಂಟು ಗುಣದವನು, ಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷಣಗಳಿಂದ ದೇವರನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಾಮಕವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಕ್ಕೂ ಪ್ರೇರಕಶಕ್ತಿ, ಆಧಾರವಾದವನೇ 'ಆದಿಭಗವನ್' ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ದೇವರಿಗೂ, ಪ್ರಕೃತಿಗೂ ಮಧ್ಯೆ ಯಾವುದೇ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಅವರು ದರ್ಶಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಜೀವರಾಶಿಗಳಿಗೂ ಚೈತನ್ಯಕರನಾದ ಮಳೆಯನ್ನೇ ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿ ದೇವರು ಎಂದು ಪರಿಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ.

'ವಾನ್‌ನಿನ್ರು ಉಲಗಮ್ ವಳಂಗಿ ವರುದಲಾಲ್

ತಾನ್ ಅಮಿಳ್ದಮ್ ಎನ್ರುಣರಙ್ ಪಾಟ್ರು' (ತಿರು-11)

ಇಲ್ಲಿ ಮಳೆಯನ್ನು ಅಮೃತ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಮಳೆಯಿಂದಲೇ ಈ ಜಗತ್ತು ನಿಡುಗಾಲ ಚೈತನ್ಯದಿಂದ, ಜೀವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ. ಮಳೆಯು ಸುರಿಯುವುದರಿಂದ ತೆನೆಗಳಲ್ಲಿ, ಹಣ್ಣು-ಕಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ, ಕುಡಿವ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಅಮೃತತ್ವ ತುಂಬಿದೆ. ಮಳೆ ಇಲ್ಲದಿರೆ ಉಳುವವರು ಉಳುಮೆಯನ್ನು ಕೈ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹಸಿವು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಬರಡಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮಳೆಯನ್ನು ದೇವರ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ ಸ್ತುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟ ಎಂಬ ಎರಡು ಮಗ್ಗುಲುಗಳಿರುವಂತೆ ಮಳೆಗೂ ಎರಡು ವೈರುಧ್ಯ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಗುಣವಿದೆ. ಅದು ಕೆಡಿಸಲೂಬಹುದು, ಉಳಿಸಲೂಬಹುದು.

'ಕೆಡುಪ್ಪದೂಉಮ್ ಕೆಟ್ಟಾರ್‌ಕ್ಕು ಚ್ಚಾರವಾಯ್ ಮಟ್ರಾಂಗೇ
ಎಡುಪ್ಪದೂಉಮ್ ಎಲ್ಲಾಮ್ ಮಳೈ' (ತಿರು-15)

ಇನ್ನು ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆಗಿನ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದಾದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಎಂಬ ಪದವು ಕೇವಲ Religion ಎಂಬ ಸೀಮಿತ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ ಕಿಟೆಲ್ ನಿಘಂಟನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದಾದರೆ ವರ್ತನೆ, ಚಾರಿತ್ರ, ಅಹಿಂಸೆ, ಕೊಲ್ಲದಿರುವುದು ಮೊದಲಾದ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸುಭಾಷಿತವೊಂದು ಧರ್ಮದ ಬಗೆಗಿನ ವಿಶಾಲವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೀಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ.

ಸತ್ಯಂ ಬ್ರೂಯಾತ್ ಪ್ರಿಯಂ ಬ್ರೂಯಾತ್
ನ ಬ್ರೂಯಾತ್ ಸತ್ಯಮಪ್ರಿಯಂ
ಪ್ರಿಯಂಚ ನಾನೃತಂ ಬ್ರೂಯಾತ್
ಏಷ ಧರ್ಮಃ ಸನಾತನಃ

ಸದಾ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಬೇಕು, ಪ್ರಿಯವಾದುದನ್ನೇ ಹೇಳಬೇಕು, ಅಪ್ರಿಯವಾದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬಾರದು, ಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬಾರದು ಇದೇ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಧರ್ಮ. ಹೀಗೆ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳಿವೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿ ಅರ್ಥೈಸಿಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮ ಎಂದರೆ ಸ್ವಭಾವ, ಕರ್ತವ್ಯ, ನಡವಳಿಕೆ, ನಿಯಮ ಎಂಬ ಇತರೇ ಅರ್ಥಗಳೂ ಇವೆ. ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಹೇಳುವ ಧರ್ಮದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಹೀಗಿದೆ.

ಮನತ್ತುಕ್ಕಣ್ ಮಾಸಿಲನ್ ಆದಲ್ ಅನೈತ್ತು ಅಱನ್
ಆಗುಲ ನೀರ ಪಿಱ (ತಿರು-34)

(ಮನದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಮಶವಿಲ್ಲವಾದವರಾದರೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಧರ್ಮ, ಉಳಿದುದೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥ ಆಡಂಬರ)

ಧರ್ಮ ಎಂದರೇನು? ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆಯೇ? ಆಡುವ ಮಾತೇ? ಚಿಂತಿಸುವ ಆಲೋಚನೆಯೇ ? ಎಂಬ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆಯೇ ಮೊದಲಿನ ಎರಡಕ್ಕೂ ಆಧಾರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆಲೋಚನೆ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮನಸ್ಸು ಕಲ್ಮಶರಹಿತವಾಗಿರಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಸರಳವಾಗಿ, ನೇರವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನಡತೆಯನ್ನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಹಾ ಸುಲಭದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಹೇಳುವ ಮಾರ್ಗವೂ ಬಹಳ ಸರಳವಾದುದು.

ಅಜುಕ್ಕಾಜು ಅವಾ ವೆಗುಳಿ, ಇನ್ನಾಚ್ಚೊಲ್ ನಾನ್ಗುಮ್
ಇಜುಕ್ಕಾ ಇಯನ್ರದು ಅಜಮ್ (ತಿರು-35)

(ಅಸೂಯೆ, ಅತಿಯಾಸೆ, ಕೋಪ, ಸಲ್ಲದನುಡಿ, ಈ ನಾಲ್ಕೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ತೋರೆಯುವುದೇ ಧರ್ಮ)

ಮೇಲಿನ ಎರಡೂ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಹೇಳುವ ಧರ್ಮ ಇಂದು ನಾವು ಪರಿಭಾವಿಸಿರುವ ಸೀಮಿತಾರ್ಥದ ಧರ್ಮ(Religion)ವಲ್ಲ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಚನಕಾರರಾದ ಬಸವಣ್ಣನವರ 'ದಯವೇ ಧರ್ಮದ ಮೂಲವಯ್ಯಾ' ಎಂಬ ನುಡಿಯನ್ನು ನೆನೆಯುವುದು ತೀರಾ ಅಗತ್ಯ. ಇಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು 'ಧರ್ಮ' ಎಂಬುದನ್ನು ಸಕಲ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ದಯೆ ತೋರುವುದೇ ಧರ್ಮ ಎಂಬ ವಿಶಾಲಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ಧರ್ಮವೇ ಮಿಗಿಲಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಮತ್ತೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಸೊಗಸಾಗಿ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ.

'ಸಿಜಪ್ಪು ಈನುಮ್ ಸೆಲ್ವಮುಮ್ ಈನುಮ್ ಅಜತ್ತಿನೂಉಂಗು
ಆಕ್ಕಮ್ ಎವನೋ ಉಯಿರ್‌ಕ್ಕು (ತಿರು-31)

(ಹಿರಿಮೆ ಮತ್ತು ಸಿರಿಯನ್ನು ನೀಡುವ ಧರ್ಮಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಭಾಗ್ಯ ಏನುಂಟು)

ಇಲ್ಲಿ ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಅವರು ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಧರ್ಮಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದುದು ಈ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಏನಿದೆ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಧರ್ಮವೇ ಮಿಗಿಲಾದುದೆಂಬ ಉತ್ತರವೂ ಅಡಗಿದೆ.

ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಅವರು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಒಳನೋಟ, ಪರಿಪೂರ್ಣ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಮನೋವಿಜ್ಞಾನದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದ ಜಟಿಲತೆಗಳನ್ನು ಅನಾವರಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೌಲ್ಯವು ಇಮ್ಮಡಿಸುವುದು ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಆಸ್ತಿ, ಅಂತಸ್ತಿನಿಂದಲ್ಲ ಅವನ ನಡತೆಯಿಂದ ಹಾಗಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಾದರೂ ನಡತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ನನ್ರಿಕ್ಕು ವಿತ್ತಾಗುಮ್ ನಲ್ಲೊಳುಕ್ಕಮ್, ತೀಯೊಳುಕ್ಕಮ್
ಎನ್ರುಮ್ ಇಡುಮ್‌ಬೈ ತರುಮ್ (ತಿರು 138)

(ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೆ ಬೀಜದಂತಿರುವುದು ಉತ್ತಮ ನಡತೆ, ಕೆಟ್ಟ ನಡತೆಯು ಅಪಾರ ವೇದನೆಯ ತರುವುದು)

ಬೀಜವೊಂದನ್ನು ಬಿತ್ತಿದರೆ ಅದು ಸಾವಿರಾರು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೀಡುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಉತ್ತಮ ನಡತೆಯೊಂದು ಹಲವಾರು ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೆ ಹಾದಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಕೆಟ್ಟ ನಡತೆಯು ಸದಾಕಾಲ ವೇದನೆಯನ್ನೇ ತರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಉತ್ತಮ ನಡತೆಯ ಫಲವು ಹಿರಿದಾದುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಧರ್ಮ ಎಂಬುದು ಶುದ್ಧನಡತೆ ಎಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಪಿಱನ್ ಪೊರುಳಾಳ್ ಪೆಟ್ಟೊಳುಗುಮ್ ಪೇದೈಮೈ ಜ್ಞಾಲತ್ತು
ಅಱಮ್ ಪೊರುಳ ಕಣ್ಣಾರ್.(ತಿರು–141)

(ಪರರ ಒಡವೆಯಾದವಳನ್ನು ಬಯಸುವುದು ತಿಳಿಗೇಡಿತನ, ಧರ್ಮ ಅಧರ್ಮಗಳ ಅರಿತವರಲ್ಲಿ ಈ ಗುಣವಿರದು)

ಧರ್ಮವನ್ನು ಅರಿತು ಆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವವನು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದಲ್ಲದ ಹೀನ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇವಲ್ಲದೆ ಲೋಭಕ್ಕೊಳಗಾಗದಿರುವುದು, ಚಾಡಿ ಹೇಳದಿರುವುದು, ವ್ಯರ್ಥಾಲಾಪ ಮಾಡದಿರುವುದು, ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಹೆದರುವುದು, ದಾನಗುಣ, ಕಳದಿರುವುದು, ಮುನಿಯದಿರುವುದು, ಮಾಂಸ ತ್ಯಜಿಸುವುದು ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ನಿಷೇಧಗಳನ್ನು 'ಅಱಮ್' ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ.

'ಮಱನ್ದುಮ್ ಪಿಱನ್‌ಕೇಡು ಸೂಳಱ್ಗ ಸೂಳಿನ್
ಅಱಂಚೂಳುಮ್ ಸೂಳನ್ದವನ್ ಕೇಡು' (ತಿರು– 204)

(ಮರೆತೂ ಪರರಿಗೆ ಕೇಡನ್ನು ಎಣಿಸಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಎಣಿಸಿದರೆ ಧರ್ಮವು ಕೇಡುಂಟು ಮಾಡುವುದು)

ಏನನ್ನು ಬಿತ್ತುತ್ತೇವೋ ಅದನ್ನೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತೇವೆಂಬ ನಾಣ್ಣುಡಿಯಂತೆ ನಾವು ಅನ್ಯರಿಗೆ ಕೇಡನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಕೆಡುಕು ಮಾಡಿದವನನ್ನು ಧರ್ಮವೇ ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮವನ್ನು ಅಥವಾ ಅಧರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುವ ಆಯ್ಕೆ ಜನರಿಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಅದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ತಡೆಯುವ, ಬದಲಾಯಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಬಿತ್ತುವಾಗಲೇ ನಾವು ಏನನ್ನು ಬಿತ್ತುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ತಮವಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ನಿಜವಾದ ಮೌಲ್ಯ

' ಅರುಳ್ ಅಲ್ಲದು ಯಾದೆನಿಲ್ ಕೊಲ್ಲಾಮೈ ಕೋಱಲ್
ಪೊರುಳಲ್ಲದು ಅವ್ವೂನ್ ತಿನಲ್ (ತಿರು–254)

(ಕೊಲ್ಲದಿರುವುದೇ ದಯೆ, ಕೊಲ್ಲುವುದು, ಆ ಪ್ರಾಣಿಯ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿನ್ನುವುದು ತಕ್ಕುದಲ್ಲದ ಕಾರ್ಯ)

ಸಕಲ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕು ಸಮಾನವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ದಯೆ ತೋರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ತಿನ್ನದಂತಹ ಮೌಲ್ಯವೇ ಉತ್ತಮವಾದುದೆಂಬುದನ್ನು ಮೇಲಿನ ಕುರಳ್ ಸಾರುತ್ತದೆ.

'ಆಟ್ರಿನ್ ಒಳುಕ್ಕಿ ಅಱಿನ್ ಇಳುಕ್ಕಾ ಇಲ್ ವಾಳ್ಕೈ

ನೋಱ್‌ಪಾರಿನ್ ನೋನ್ಮೈ ಉಡೈತ್ತು (ತಿರು–48)

(ಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ, ಅದನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸದೆ ಸಂಸಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವವನು, ತಪಸ್ವಿಗಳಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದವನು)

ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ತಪಸ್ಸಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದುದು ಗೃಹಸ್ಥಧರ್ಮ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವರು ಗೃಹಸ್ಥ ಧರ್ಮವನ್ನು ಗೌರವ ಮತ್ತು ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಕಂಡಿದ್ದರೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ವಿಮುಖರಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ನಡೆಸಿದರೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಪಡೆವ ಫಲಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮವಾದ ಫಲಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆಂಬುದು ಅವರ ವಿಚಾರಧಾರೆಯ ಸಾರ. ಗೃಹಸ್ಥ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಅನುಗುಣವಾದ ಸಂಗಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು, ಉತ್ತಮ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು, ಪ್ರೀತಿಪರತೆ, ಅತಿಥಿಗಳ ಆದರಿಸುವುದು, ಒಳ್ಳೆಯ ನಡತೆ, ಪರಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಬಯಸದಿರುವುದು ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಗೃಹಜೀವನದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ತಿರುಕ್ಕುರಳ್ ಉತ್ತಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮೌಲ್ಯಯುತ ಮಾರ್ಗದರ್ಶೀ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಒಡಲಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ಅನ್ಯರು ನಮಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮರೆಯದಿರುವುದು ಮೌಲ್ಯಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಅಧಿಕಾರವೊಂದರಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

'ಎನ್‌ನನ್ರಿ ಕೊನ್ರಾರ್‌ಕ್ಕುಮ್ ಉಯ್ಯುಂಡಾಮ್ ಉಯ್‌ವಿಲ್ಲೈ

ಸೆಯ್ ನನ್ರಿ ಕೊನ್ರಮಗರ್‌ಕ್ಕು (ತಿರು–110)

(ಯಾವ ಧರ್ಮವ ಮೀರಿದವರಿಗೂ ಉದ್ಧಾರವುಂಟು, ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರ ಮರೆತವರಿಗೆ ಉದ್ಧಾರವಿಲ್ಲ)

ಧರ್ಮ ಮಾರ್ಗದಿ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ಹಲವಾರು ನಿಯಮಗಳಾದ ಚಾಡಿ ಹೇಳದಿರುವುದು, ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡದಿರುವುದು, ಅಸೂಯೆ ಪಡದಿರುವುದು ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಮೀರಿದರು ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಹ ಕೃತಘ್ನರಾಗಬಾರದು. ಅಂತಹ ಕೃತಘ್ನರು ಅವನತಿಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದೇ ಇದರ ಸಾರ.

ಇತರರು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರ ಸ್ಮರಣೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಾಗ ನಾವು ದಾನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು, ಅದೇ ಮಾನವರ ನಡತೆಯನ್ನು ಮೇಲ್ಮಟ್ಟಕ್ಕೇರಿಸುವ ಗುಣವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ.

'ಈದಲ್ ಇಸೈಪಡ ವಾಳ್‌ದಲ್ ಅದುವಲ್ಲ

ಊದಿಯಮ್ ಇಲ್ಲೈ ಉಯಿರುಕ್ಕು (ತಿರು-231)

(ನೀಡಿ ಕೀರ್ತಿವಂತರಾಗಿ ಬಾಳುವುದಲ್ಲದೆ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಲಾಭವಿಲ್ಲ)

ಮಾನವರ ನಡತೆಯನ್ನು ಹಿರಿದಾಗಿಸುವ ಗುಣವೆಂದರೆ ದಾನಗುಣ ಅದು ಮೌಲ್ಯಯುತ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದ ಕೈಗನ್ನಡಿ. ಇತರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಆನಂದಿಸುವ ಮನಸ್ಸು ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ಪೈಪೋಟಿ, ಪರರ ವಸ್ತುವನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನೀಚಭಾವನೆಗಳು ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಕ್ರೂರ ಮೃಗದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತವೆ. ದಾನದಿಂದ ಪಡೆದ ಕೀರ್ತಿಯೇ ಶಾಶ್ವತವಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಪದ್ಯವು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಅವರು ಉತ್ತಮವಾದ ಮೌಲ್ಯಯುತ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಬೇಕಾದ ಅನೇಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಧರ್ಮ ಎಂಬ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯಕರ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಹಾಗು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಂತರಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೂ ಸಹಾಯಕವಾದ ನೀತಿ ನುಡಿಗಳಾಗಿವೆ. ಈ ಕೃತಿಯು ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅನುವಾದಿತವಾಗಿ ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಾಗಿರುವುದು ಇದರ ಹಿರಿಮೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ತಿರುಕ್ಕುರಳ್, ವ.ಉ.ಚಿದಂಬರ ಪಿಳ್ಳೈ, ವ.ಉ.ಚಿ ನೂಲುಲಗಮ್, ಚೆನ್ನೈ

2.ತಿರುಕ್ಕುರಳ್ ಅರತ್ತುಪ್ಪಾಲ್, ವಿ.ಪದ್ಮನಾಭನ್, ಮಣಿಮೇಗಲೈ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್, ಚೆನ್ನೈ

3. ತಿರುಕ್ಕುರಳ್ ಮೂಲಮುಮ್ ಉರೈಯುಮ್, ಕೀರ್ತಿ, ಅರುಣಾ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್, ಚೆನ್ನೈ

4.ತಿರುಕ್ಕುರಳ್ ಪುದೈಯಲ್,ತಮಿಳ್ ಪೆರಿಯಸಾಮಿ, ಏಕಮ್ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್, ಚೆನ್ನೈ

5. ತಿರುಕ್ಕುರಳ್(ಅನು), ಡಾ.ಪಾ.ಶ.ಶ್ರೀನಿವಾಸ, ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿನಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು

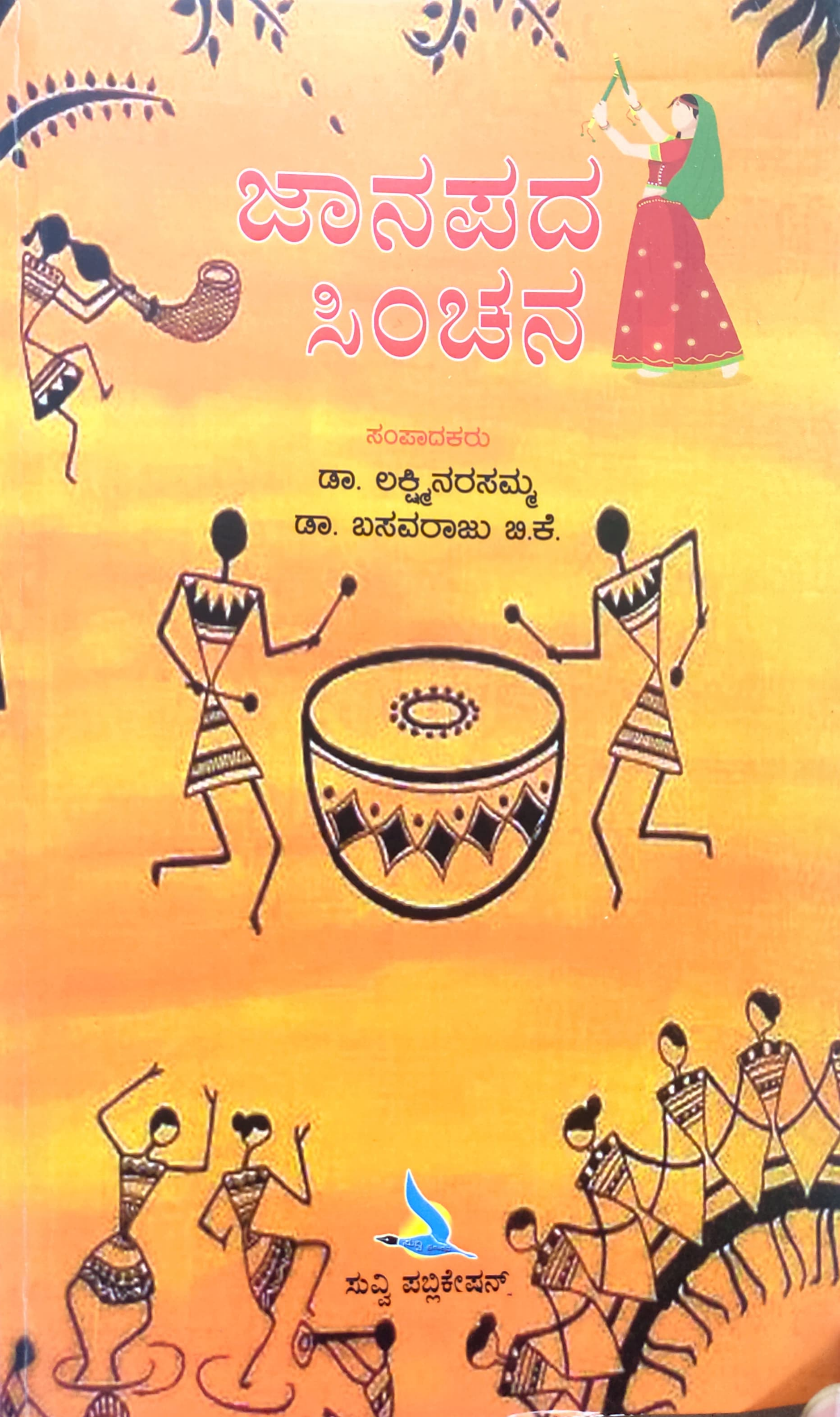

ಜಾನಪದ ಸಿಂಚನ

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಲಕ್ಷ್ಮಿನರಸಮ್ಮ
ಡಾ. ಬಸವರಾಜು ಬಿ.ಕೆ.

ಸುವ್ವಿ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್

ಜಾನಪದ ಸಿಂಚನ

Authored by
Dr. Laxminarasamma
Dr. Basavaraju B. K.

Published by
Suvvi Publications
Dr. B.R Ambedkar Road
Gama -577214
Shikaripura, Shimoga District
Karnataka State
Mob : 9620083614
E-mail: suvvibooks@gmail.com

First Impression : 2022

Pages : 228

Paper Used : 70 gsm NS

Book Size : 1/8th Demy

© : Author

Price : 250/-

ISBN : 978-81-956228-6-3

DTP : Swetha

Cover Page : suvvi

Printed at :
Chamundheshwari Printers
Bangalore

* * *

This book is protected by copyright laws. No part of this book is to be reproduced, transmitted, utilized or stored in any form or by any means now known or hereinafter invented, electronic, digital or mechanical, including photocopying, scanning, recording or by any information storage or retrieval system, without prior written permission from the author or publisher.

ಪರಿವಿಡಿ

1. ಚಿಕ್ಕನಾಯಕನಹಳ್ಳಿ ತಾಲೂಕಿನ ಜನಪದ ಕಥನ ಕಾವ್ಯಗಳು : ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ
   – ಡಾ. ಶಿವಲಿಂಗಮೂರ್ತಿ — 11

2. ಆಡಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಆಟ ನಿಯಮ ಒಲ್ಲದ ಆಟ ಜನಪದ ಆಟವೊಂದರ ಪರಿಚಯ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ
   – ಡಾ. ಬಿ.ಎಂ ಪುಟ್ಟಯ್ಯ — 19

3. ಜಾನಪದ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿರೋಧದ ನೆಲೆಗಳು
   – ಡಾ. ಶಿವನಂಜಯ್ಯ — 41

4. ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಗ್ರಾಮ ದೇವತೆಗಳು – ವೈಚಾರಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ
   – ಡಾ. ಓ. ನಾಗರಾಜು — 50

5. ಸಂಗಂ ಪ್ರೇಮಕಾವ್ಯ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳು
   – ಡಾ. ಜಯಲಲಿತ — 58

6. ಜನಪದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನಾಯಕರು
   – ಡಾ. ಗೋವಿಂದರಾಜು ಎನ್ — 70

7. ಜಾನಪದ ಪಾನೀಯಗಳು
   – ಡಾ. ಪಿ. ನಟರಾಜ — 78

8. ಜನಪದ ಗಾದೆ ಮತ್ತು ಒಗಟುಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯ
   – ಸುಮಾ ಸಾವಂತ — 91

9. ಜನಪದ ಲಾವಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರದುರ್ಗದ ಪಾಳೇಗಾರ ಮದಕರಿ ನಾಯಕ.
   – ಡಾ ವಿಜಯಕುಮಾರ್ ಹೆಚ್.ಜಿ — 95

ಸಂಗಂ ಪ್ರೇಮಕಾವ್ಯ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳು

- ಡಾ. ಜಯಲಲಿತ

ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನ ಎಂದರೆ ವಿವಿಧ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ನಡುವಿನ ತುಲನಾತ್ಮಕ ಅಧ್ಯಯನ. ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗೆ ಒಂದು ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆಯಾಮವಿದೆ. ಭಾಷೆ-ಕುಲ-ಸಂಸ್ಕೃತಿ-ಧರ್ಮಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಛಿದ್ರಗೊಂಡಿರುವ ಮಾನವ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಏಕತ್ರಗೊಳಿಸುವುದು ಇದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯ. ಮಾನವನ ಮೂಲಭೂತ ಆಸೆ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆ, ಅನುಭವಗಳು, ನೋವು-ನಲಿವು ಇವೆಲ್ಲಾ ಯಾವುದೇ ಭೌಗೋಳಿಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ದಾಟಿಯೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅಂತಹ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಆ ಸಮಾನತೆಯ ನಡುವಿರುವ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನವು ಕೊಡಮಾಡುತ್ತವೆ. "ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಧ್ಯಯನವೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಸೃಷ್ಟಿಯೂ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಾನುಭವವೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅರಿವಿನಿಂದ ಮೂಡುವ ಅಧ್ಯಯನ ಎಂದು ರೆನೆವೆಲೆಕ್ ಘೋಷಿಸುತ್ತಾನೆ." (ಪ್ರೊ. ಸಿ. ಎನ್. ರಾಮಚಂದ್ರನ್, ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಲೇಖನಗಳು, ಪು.6) ಹಾಗಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿನ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಸಾಧಾರಣ ಗುಣವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದೇ ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನ ಗುರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳು ಮತ್ತು ತಮಿಳಿನ ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಕೆಲವು ಸಮಾನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕಿರು ಪ್ರಯತ್ನವಿದೆ. ತಮಿಳಿನ ತೊಲ್‌ಗಾಪ್ಪಿಯಮ್ ಅನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಸಂಗಂ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಬೇಕಾದ ಅವಕಾಶ ಒದಗಿ ಬಂದಿತು. ಮೂಲತಃ ಜಾನಪದದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾದ ನನಗೆ ಸಂಗಂ ಕಾವ್ಯಗಳ ವಸ್ತು ವಿಷಯ ಕನ್ನಡದ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೊಂದುವುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬಂತು. ಹಾಗಾಗಿ ಪ್ರೇಮ, ಪ್ರೀತಿ, ದಾಂಪತ್ಯದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು

ಕೇಂದ್ರವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡ ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ತಮಿಳಿನ ಸಂಗಂನ ಪ್ರೀತಿ ಸಂಬಂಧಿತವಾದ ಹಾಡುಗಳಾದ ಅಗಂ ಕಾವ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಲಾಗಿದೆ.

ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಐದು ಬಗೆಗಳಾಗಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ (ನೋಡಿ. ಪ್ರೊ ಸಿ. ಎನ್. ರಾಮಚಂದ್ರನ್, ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಲೇಖನಗಳು ಪು. 8) ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಲೇಖನವು ವಸ್ತು ಸಮಾನತೆಯನ್ನಾಧರಿಸಿದ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಪ್ರಭೇದ ಅಧ್ಯಯನ ಎಂಬ ಇಬ್ಬಗೆಯ ಪ್ರಕಾರಗಳ ಒಳಗೂ ಸೇರುತ್ತದೆ. ವಸ್ತು ಸಮಾನತೆ ಹೇಗೆಂದರೆ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರೇಮಗೀತೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಆಧರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರಭೇದ ಅಧ್ಯಯನ ಹೇಗೆಂದರೆ ಇವೆರಡೂ ಕಾವ್ಯಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ದೇಶೀಯತೆಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಾವ್ಯಗಳಾಗಿವೆ. ಜನಪದ ಗೀತೆ ಮತ್ತು ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎರಡೂ ನೆಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದ ಗೀತೆಗಳಾಗಿವೆ. ಅಗಂನ ಹಾಡುಗಳ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ತೊಲ್‌ಗಾಪ್ಪಿಯರ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ "ಮಕ್ಕಳ ನುದಲಿಯ ಅಗನ್ ಐನ್‌ದಿಣೈಯುಮ್ ಚುಟ್ಟಿ ಒರುವರ್ ಪೆಯರ್ ಕೊಳ್ ಪೆರಾಅ" ಅಂದರೆ ಸಂಗಂನ ಅಗಂ ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿನ ಐದು ತಿಣೈಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಯಾರ ಹೆಸರನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುವಂತಿಲ್ಲ ಎಂದರ್ಥ. ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಕಥೆ, ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅದೇ ಲಕ್ಷಣ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅನ್ವಯಿಸುವುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡು ಗೀತೆಗಳ ನಾಯಕ, ನಾಯಕಿಯರು ಸಾಮಾನ್ಯರು. ನೆಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದವರು, ಪ್ರಕೃತಿಯೊಡನೆ ಉತ್ತಮ ಸಂಬಂಧ ಉಳ್ಳವರು. ಅದನ್ನೇ ನಂಬಿ, ಪೂಜಿಸಿ ಬದುಕುವವರು. 'ನಾಯಕನನ್ಯನಾಗೇ ಕೃತಿ ವಿಶ್ರುತಮಾಗದುದಾತ್ತ ರಾಘವಂ ನಾಯಕನಾಗೆ ಕೃತಿ ವಿಶ್ರುತಮೆನಿಪ್ಪುದು' ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ದೂರಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ಕೃತಿಯ ನಾಯಕರನ್ನಾಗಿಸಿರುವುದು ಸಂಗಂನ ಅಗಂ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಗುಣವಾಗಿದೆ. (ಪುರಂ ಪದ್ಯಗಳು ಇದರ ಪರಿಧಿಯೊಳಗೆ ಅಡಗುವುದಿಲ್ಲ.)

ತಮಿಳಿನ ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ನೆಲಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿಂಗಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವೆಂದರೆ ಕುರಿಂಜಿ, ಮುಲ್ಲೈ, ಪಾಲೈ, ಮರುದಮ್, ನೆಯ್ದಲ್. ಇವನ್ನು 'ಐಂದಿಣೈ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಲ ಎರಡು ನೆಲಗಳು ಕಳವಿಯಲ್ ಅಂದರೆ ಮದುವೆಗೆ ಮುಂಚಿನ ಪ್ರೀತಿ, ವಿರಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾದರೆ, ಕೊನೆಯ ಎರಡು ನೆಲಗಳು ಕರ್‌ಪಿಯಲ್ ಅಂದರೆ ಮದುವೆಯ ನಂತರದ ವಿರಹ, ಮುನಿಸಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಕಳವಿಯಲ್‌ನ ಪ್ರೇಮ ಕರ್‌ಪಿಯಲ್‌ನ

ಮದುವೆಯಲ್ಲೇ ಕೊನೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ತೊಲ್‌ಗಾಪ್ಪಿಯಂ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ನಡುವಿನ ನೆಲವಾದ ಪಾಲೈ ಹಿಂದಿನ ನೆಲಗಳು ಅಂದರೆ ಮದುವೆಯ ಮುಂಚಿನ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ನೆಲಗಳು ಅಂದರೆ ಮದುವೆಯ ನಂತರದ ಎರಡೂ ನೆಲಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಗಲುವಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಅದನ್ನು ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನೆಲಗಳ ವಸ್ತು ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೋಚರಿಸುವ ಸಮಾನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ.

ಮೊದಲಿಗೆ ಕುರಿಂಜಿ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಇದು ಬೆಟ್ಟ ಮತ್ತು ಬೆಟ್ಟಗಳಿಂದಾವೃತವಾದ ಪ್ರದೇಶ. (ಉದಾ. ಊಟಿ, ಕೊಡೈಕ್ಕಾನಲ್, ಕುಟ್ರಾಲಮ್, ಏರ್‌ಕ್ಕಾಡು. ಜೇನು ಸಂಗ್ರಹ, ಗೆಡ್ಡೆ ಗೆಣಸು ಅಗೆಯುವುದು ಈ ನೆಲದ ಜನರ ಕಾಯಕ. ಮುರುಗ ಇಲ್ಲಿನ ದೈವ ಇಲ್ಲಿನ ಜನರನ್ನು ಕುರವರ್ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣಿನ ಕೂಡುವಿಕೆ ಇಲ್ಲಿನ ವಸ್ತು ವಿಷಯ. ಈ ಕೂಡುವಿಕೆಯು ಮದುವೆಯ ಮುಂಚಿನ ಕೂಡುವಿಕೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮುಲ್ಲೈ ನೆಲವು ಕಾಡು ಮತ್ತು ಕಾಡಿನಿಂದಾವೃತವಾದುದಾಗಿದೆ. ನಾಯಕಿಯು ನಾಯಕನನ್ನು ಕೂಡಿದ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಅವನ ಬರುವಿಕೆಗಾಗಿ ಕಾಯುವುದು ಇಲ್ಲಿನ ವಸ್ತು ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಕುರಿಂಜಿ ಮತ್ತು ಮುಲ್ಲೈ ಎರಡೂ ನೆಲಗಳು ಕಳವಿಯಲ್ ಅಂದರೆ ಮದುವೆಗೆ ಮುಂಚಿನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾಗಿವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಸಂಭವಿಸುವುದು ಗೀತೆಯ ನಾಯಕ ನಾಯಕಿಯನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ಯತ್ನಿಸುವುದು. ಇಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಮಾತಿಗೆ ತೊಡಗಬಹುದು ಅಥವಾ ಯಾವುದೋ ಕಾರಣವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು ಮಾತನಾಡಲು ಯತ್ನಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನಟ್ರಿಣೈನ 213ನೇ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ "ಹಸಿರು ಬೆಟ್ಟಗಳ ಬೇಲಿಯಾಗಿ ಪಡೆದ ಈ ಮಲೆಯನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನೀನಿರುವ ಕಿರಿಯೂರು ಯಾವುದು? ಕೊಯ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಈ ಧಾನ್ಯಗಳ ಕಾಯುವುದು ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸವೇನಾ? ಎಂತಲೋ ಅಥವಾ ನನ್ನ ಬಾಣ ತಗುಲಿದ ಜಿಂಕೆಯೊಂದು ಇತ್ತ ಬಂದುದ ನೀವೇನಾದರೂ ಕಂಡಿರಾ? ಎಂತಲೋ ಮಾತನಾಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ "ಮಾತಾಡಾ ಮಾನಿನೀ, ಯಾವ ನಾಡ ದೊರೆಶ್ಯಾನಿ, ನಿನ ಮೂಗ ಸಂಪಿಗಿ ತೆನಿ, ನಿನ ತುರುಬು ನಾಗರಫಣಿ" ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ನಾಚಿಕೆ, ಭಯ ಸಹಜವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆಕೆ ತಕ್ಷಣ ಅಪರಿಚಿತನೊಬ್ಬನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲಿಗೆ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ, ಖಂಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಅವನೊಡನೆ ಸಲಿಗೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಕಲಿತ್ತೊಗೈನ 111ನೇ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಯಕ ಮಾತಿಗೆ ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. "ಹೆಣ್ಣೆ ನಿನ ಕೂದಲು ಮಕರಂದದ

ಹುಡಿಗಳಿಂದ ಸೊಬಗಾಗುವಂತೆ ನಾ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಮುಡಿಸಲೇ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಆ ನಾಯಕಿ "ನೀನಾಗಿದ್ದರೆ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದವರು ಕೊಡುವ ಮಾಲೆಯ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆಯಾ? ಯಾರಾದರೂ ಕಂಡಾರು, ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗು ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಯುವಕನೊಬ್ಬ "ಎಳೆಯ ಬಾಳೆ ತೋಳ ಕಡವಾಗಿ ಕೊಡೆ ಹೆಣ್ಣೆ ನಾನರಗಳಿಗೆ ಒರಗುವೇನು" ಎನ್ನುತಾನೆ. ಆಗ ಯುವತಿಯು "ಮನ್ಯೋರು ಕಂಡರೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕ್ಯಾರು, ತೋಳ ಮ್ಯಾಲೆ ಒರಗೋಕ್ಕಿಂತ ಧೂಳಿನ ಮೇಲೆ ಒರಗೋದು ಲೇಸು" ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ನೀರಿಗ್ಹೋಗೋ ಹೆಣ್ಣೇ ನಿಲ್ಲೇ ನಾ ಬರ್‍ತೀನಿ ನಿನ್ನಾಣೆ ನಿನ್ನಾ ಕೊಡದಾಣೆ. ಬಿಡುಕೈಯ ಗೇಣಿಕಾರ ಕೊಡ ಹೊತ್ತ ನಡುಭಾರ ಹಿಡಿ ನಿನ್ನ ದಾರಿ ಸರದಾರ". ಅಂತಾಳೆ. ನಂತರ ಕ್ರಮೇಣ ಅವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಆಗ ಸಂಧಿಸುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಹೇಳಲು ಸುಳ್ಳು ನೆಪಗಳನ್ನು ಹುಡುಕತೊಡಗುತ್ತಾರೆ.

ಸಂಗಂನ ಐಂಗುರುನೂರಿನಲ್ಲಿ ನಾಯಕಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ "ಬೆಳೆದ ಕಾಳುಗಳ ಗಿಳಿವಿಂಡು ತಿನುತಲಿವೆ, ನಾನೋಗಿ ಹೊಲವ ಕಾಯುವೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅದೇ ಅರ್ಥದ ಗೀತೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ. "ಎತ್ತಿಗಂತ ನೀನು ಬಾರೇ, ಎಮ್ಮಿಗಂತ ನಾನು ಬರ್‍ತೀನ್ ಕುಂತು ನಿಂತು ಮಾತನಾಡೋಣ, ಊರಿಗಂತ ನೀನು ಬಾರೋ ನೀರಿಗಂತ ನಾನು ಬರ್‍ತೀನ್ ದೂರ ನಿಂತು ಮಾತನಾಡೋಣ." ಇವೆಲ್ಲಾ ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿದ ನಂತರ ಭೇಟಿಯಾಗುವುದು ಹೇಗೆ? ಅಗನಾನೂರಿನ 198ನೇ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಯಕನ ಸ್ವಗತದ ನುಡಿಗಳಿವೆ "ಅವಳಿಗಾಗಿ ನಾನೂ ಕತ್ತಲ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಓಡೋಡಿ ಬಂದಿರುವೆ, ಮಳೆಗೆ ಹೆದರದೆ ಆಕೆ ಬಂದು ನಿಂತಿಹಳು" ತೊಲ್‌ಗಾಪ್ಪಿಯಂ ಎಂಬ ವ್ಯಾಕರಣ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವಂತೆ ರಾತ್ರಿ ಭೇಟಿಯಾಗುವ ಜಾಗವನ್ನು ನಾಯಕಿಯೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾದ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಆಕೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಕುರುಂತ್ತೊಗೈನ 148ನೇ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಯಕಿ "ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹಿಂಭಾಗದಲಿ ಕಾಂಜಿ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಇರುಳಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡೋಣ, ಕೊಳಲಿನಲಿ ಆಂಬಲ್ ರಾಗವ ನುಡಿಸಿ ಸಂಕೇತವ ನೀಡುತ್ತಾ ಬಾ" ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ "ಕಾಕಾ ಹಾಕಿದ ಕಂಡು ಬೇಕಾಗಿ ನಾ ಬಂದೆ ಬಾರೋ ನನ ಗೆಣೆಯ ಬಯಲಿಗೇ ನಾನು ಭಾಷೆ ತಪ್ಪೋಂತ ಮಗಳಲ್ಲ" . "ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಬೆರಳೋನೇ ಜಂಗಮ, ಚಿನ್ನದುಂಗುರದೋನೆ ಜಂಗಮ, ಕತ್ತಲು ಕವಿದೈತಿ ಜಂಗಮ ನೀ ಮನೆಗಂಟ ಬಂದ್ಹೋಗು ಜಂಗಮ "ಹೀಗೆ ಜನ ಸಂಚಾರವಿಲ್ಲದ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸ್ಥಳವನ್ನು ಅವರು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಮುಂದಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಳವಿನ ಪ್ರೇಮ ಅಲರ್ ಆಗುತ್ತದೆ, ಅಂದರೆ ಗಾಳಿಸುದ್ದಿ ಹಬ್ಬುತ್ತದೆ. ಹುಡುಗಿಯ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವಳನ್ನು ಅವಳ ತಾಯಿ ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ (ನಟ್ರಿಣೈ 147ನೇ ಪದ್ಯ) ಕೆಂಪು ಮೂತಿಯ ಹಸಿರು ಗಿಳಿರಾಮ ತೆನೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಂದು ಹಾರಿತಲ್ಲೇ ಕಾವಲಿರದೆ ನೀ ಎಲ್ಲೋಗಿದ್ದೆ?" ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು "ನಾನು ಅವನ ನೋಡ್ಲಿಲ್ಲ, ಮಾತನ್ನೂ ಆಡ್ಲಿಲ್ಲ, ಹೂ ಕೊಯ್ದು ನೀರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ನೀರಾಟ ಆಡ್ಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಆಗ ಅವಳ ತಾಯಿಗೆ ವಿಷಯ ಪೂರ್ತಿ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಂಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಬರುವುದೇ 'ಒರುದಲೈ ಉಳ್ಳುದಲ್' ಎಂಬುದು ಅಂದರೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಪ್ರೇಮಿಯನ್ನು ನೆನೆಯುವುದು. ಕುರುಂತ್ತೊಗೈನ 286ನೇ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ "ಅಮೃತ ಸುರಿವ ಕೆಂದುಟಿಗಳ ಪ್ರೇಯಸಿಯ ನಾನು ಇನ್ನೆಂದು ಮರೀಲಾರೆ, ಅವಳ ನೆನೆವುದೊಂದೇ ನನಗಿರುವ ದಾರಿ" ಎಂದು ದುಃಖಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾಗಿರುವ ಗೀತೆಯೊಂದಿದೆ. "ಕುಂತ್ರ ನಿಂತ್ರೆ ಅವನ ಧ್ಯಾನ ಜೀವಕ್ಕಿಲ್ಲರಿ ಸಮಾಧಾನ ಅವನಿಗೆ ಎಂಥಾ ಬಿಗುಮಾನ ಅವನೇ ನನ್ನಾ ಗೆಣೆಕಾರ" "ನಿನಮ್ಯಾಗೆ ಮನಸು ಐತಿ ಬರೀ ನನಗಾ ನಿಂದೇ ಚಿಂತೀ ಏ ಗೆಳತಿ ನನ ಕನಸಿನಾಗ ನೀ ಬಂದು ಹೋದಾಂಗ ಆಗತೈತಿ" ಹೀಗೆ ಅಗಲಿ ಪರಿತಪಿಸುವುದೇ ಪಾಲೈನ ವಸ್ತು ವಿಷಯ. ಮೇಲಿನ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಮದುವೆಯ ಮುಂಚಿನ ಅಗಲಿಕೆಯಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿದೆ.

ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗದೇ ಬೇರೆ ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಳನ್ನು ಕಾಣಲಾಗದೆ ಚಡಪಡಿಸುವ ಹುಡುಗ ಹೆದರಿಸಿಯೋ, ಬೆದರಿಸಿಯೋ ಹೇಗಾದರೂ ಅವಳನ್ನು ವರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ತೊಲ್‌ಗಾಪ್ಪಿಯಂನಲ್ಲಿ ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು 'ಮಡಲ್ ಏರುವುದು' ಎಂದು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಡಲ್ ಏರುವುದು ಅಂದರೆ ತಾಳೆ ಮರದ ಬೊಡ್ಡೆಯನ್ನು ಕುದುರೆಯಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾಯಕ ಅದನ್ನು ಏರಿ, ನಾಯಕಿ ಇರುವ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ಅವಳ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಅವರ ಪ್ರೇಮವು ಊರಿಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದು ಹುಡುಗಿಯ ಮನೆಯವರು ಮದುವೆಗೆ ಸಿದ್ದತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮದುವೆಯಾಗದೆ ಕೂಡುವುದನ್ನು ಸಮಾಜವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಮದುವೆಯೆಂಬ ಸಮಾಜ ಧರ್ಮದ ಒಪ್ಪಿತ ಮುದ್ರೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಆ ಸಂಬಂಧದ ಪ್ರೇಮ ಯೋಗ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.(ನೋಡಿ. ಜಾನಪದ ಸಂಕಥನ, ಬಸವರಾಜ್ ಪೊಲೀಸ್ ಪಾಟೀಲ ಪು. 72) ಇದನ್ನೆ ತೊಲ್‌ಗಾಪ್ಪಿಯರ್ ಕಳವಿಯಲ್ ನಂತರ ಕಜ್‌ಪಿಯಲ್ ಅಂದರೆ ಕದ್ದು ಕೂಡಿದ ನಂತರ ಮದುವೆಯು ಆಗಲೇಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಒಂದು ಜನಪದ ಗೀತೆ ಕಳವಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಮದುವೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಗಿಯುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

"ಜಾತ್ರೇಲಪ್ಪ ಕಂಡೆ ಕಣ್ರೆ ಛತ್ರಿ ಮುಚ್ಚಿ ನಿಂತ ಕಣ್ರೆ
ಪಕ್ಕಕೆ ಬಂದು ನಿಂತ ಕಣ್ರೆ ನನ್ನ ಪಕ್ಕಕೆ ಬಂದು ನಿಂತಾ ಕಣ್ರೆ
ಅವನೇ ನನ್ನ ಗೆಣೆಕಾರ.
ಚಾವಡೀಗ್ ಬಂದು ನಿಂತಾ ಕಣ್ರೆ
ತಾಳಿ ಚಿನ್ನ ತಂದ ಕಣ್ರೆ
ನಂಗೂ ಅವನ್ನೂ ಮದ್ವೆ ಕಣ್ರೆ, ನನ್ನೂ ಅವನ್ನೂ ಮದ್ವೆ ಕಣ್ರೆ
ಅವನೇ ನನಾ ಯಜಮಾನ.

ಪ್ರೀತಿಸಿದ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯ ಚಾವಡಿಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವುದನ್ನೆ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಮಡಲ್ ಏರುವುದಕ್ಕೆ ಸಮ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದೇನೋ. ಕುರುಂತ್ತೊಗೈನ 17ನೇ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಯಕ ತಾಳೇ ಗರಿಯ ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿ ನಾಯಕಿಯ ಊರಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. ತಿರುಕ್ಕುರಳ್‌ನಲ್ಲೂ ಮಡಲ್ ಏರುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪದ್ಯಗಳಿವೆ. "ಅಡಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅರಿಯಲಾರರೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ನನ್ನ ಕಾಮವು ಈ ಊರ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ಸುತ್ತುತ್ತಿದೆ" ಎಂಬ ಸಾಲುಗಳಿವೆ. ಕನ್ನಡದ ಜನಪದ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಪದ್ಧತಿ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೂ ನಾಯಕಿಯನ್ನು ಹೆದರಿಸುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. "ಎಲೆ ಕೆಂಚಿ ತಾರೇ ನಮ್ ಮನೇಗಂಟ ಬಾರೇ ನೀ ಬಾರದೇ ಹೋದರೆ ನಾ ಕೆರೆ ಬಾವಿ ಪಾಲೇ" ಎಂದು ನುಡಿಯುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಇವೆಲ್ಲದರ ನಂತರ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದಿನದ್ದೇ ಮರುದಂ ಮತ್ತು ನೆಯ್‌ದಲ್ ನೆಲ. ಗದ್ದೆ ಮತ್ತು ಗದ್ದೆಗಳಿಂದಾವೃತವಾದ ನೆಲ ಮರುದಂದು. ಇಲ್ಲಿನ ಜನರ ಮುಖ್ಯ ಕಾಯಕ ವ್ಯವಸಾಯ. ಇಲ್ಲಿ ವಿವಾಹದ ನಂತರದ ವಿರಹ, ಮುನಿಸು, ಜಗಳ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಅಂಶಗಳೇ ಇಲ್ಲಿನ ವಸ್ತು ವಿಷಯವಾಗಿವೆ. ನೆಯ್ದಲ್‌ನ ನೆಲ ಕಡಲು ಮತ್ತು ಕಡಲಿನಿಂದಾವೃತವಾದ ಪ್ರದೇಶ. ಇದೂ ಅಗಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಕಾಯುವಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಆದರೆ ಇದು ಮುಲ್ಲೈ ನೆಲದ ಅಗಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಕಾಯುವಿಕೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನ. ಮುಲ್ಲೈ ನೆಲದಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ ಪೂರ್ವ ಕಾಯುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಅಗಲುವಿಕೆ ಇದ್ದರೆ ನೆಯ್ದಲ್‌ನಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ ನಂತರದ ಅಗಲುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಕಾಯುವಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆ. ನಾಯಕನು ವೇಶ್ಯೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ನಾಯಕಿ ಅಗಲಿಕೆಯನ್ನು ಸಹಿಸದೆ ವಿರಹವೇದನೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿತಪಿಸುವುದು, ನಾಯಕ ಬಂದುದನ್ನು ಗೆಳತಿ ನಾಯಕಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದು, ಮೊದಲಾದವು ಇಲ್ಲಿನ ವಸ್ತು ವಿಷಯವಾಗಿವೆ. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳು ಉರುಳಿದ ನಂತರ ನಾಯಕ ವೇಶ್ಯೆಯರ ಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅವರೊಡನೆ ನೀರಾಟವಾಡಿ ಮನೆಗೆ

ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ಅರಿತ ನಾಯಕಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಮುನಿದು ಜಗಳವಾಡುತ್ತಾಳೆ. ತನ್ನ ಗೆಳತಿಗೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡುವುದು, ನಾಯಕ ಸಂಧಾನಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನನ್ನು ಕಳಿಸುವುದು, ಆಕೆ ಅವನನ್ನು ಒಳಗೆ ಸೇರಿಸದೇ ಕಳಿಸುವುದು, ಊರಿನವರು ಅವಳಿಗೆ ನಾಯಕನ ಅನೈತಿಕ ಸಂಬಂಧದ ಬಗ್ಗೆ ದೂರು ಹೇಳುವುದು ಮೊದಲಾದ ಅಂಶಗಳೆಲ್ಲಾ ಈ ಮರುದಂ ನೆಲದಲ್ಲಿವೆ.

ಕಲಿತ್ತೊಗೈನ 30ನೇ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಯಕಿ "ಇರುಳಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿದುರೆಯಿಲ್ಲದೆ ತೊಳಲುತ್ತಿರೆ, ಅವನು ನವಿಲಿನಂತಹ ಹೆಂಗಳೆಯರೊಡನೆ ಕೊಳಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಾಟ ವಾಡುತಿಹನು." ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ (ಕಲಿ–87,88) ಮನೆಗೆ ಬಂದ ನಾಯಕನನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ. "ಚಂಚಲ ಕಂಗಳ ಆ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಯಸಿಯರು ಮುಡಿದ ಹೂಗಳು ನಲುಗುವಂತೆ ನೀನು ಎದಗಪ್ಪಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನೆದೆಗೆ ಪೂಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಶ್ರೀಗಂಧ ಅಳಿಸಿಹೋಗಿದೆ. ಈ ಸೂಚನೆ ಕಾಣದೇ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ನಾನು ನೀನು ಹೇಲುವ ಸುಳ್ಳನ್ನು ನಂಬುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ, ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲ. ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಆತ

"ವೇಳುರ್‌ನ ಬಲಿ ಬೇಡುವ ದೈವದ ಮೇಲಾಣೆ
ನೀನು ಸಂದೇಹ ಪಡುವಂತೆ ನಾನು ವೇಶ್ಯೆಯರೊಡನೆ ಇದ್ದುದೇ
ಆದರೆ
ಆ ದೈವ ನನ್ನ ಶಿಕ್ಷಿಸದೇ ಬಿಡದು" (ಅಗಂ166)
ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ನಾಯಕಿ,
"ನಿನ್ನ ಕಂಡರೆ ನನಗೆ ಅಂಜಿಕೆಯಾಗುವುದು,
ವೇಶ್ಯೆಯೊಡನೆ ಕೂಡಿ ನಲಿದು,
ಅವಳ ಮಾಲೆಯನ್ನು ನೀನು ಧರಿಸಿ ಬಂದು
ಅದನ್ನು ಮರೆಮಾಚಲು ಯತ್ನಿಸಿ,
ಸುಳ್ಳು ಸತ್ಯವನ್ನು ಇಡುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲಾ
ಇದು ಯಾರಿಗೆ ಕೇಡಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದೋ"

ಎಂದು ಅಂಜುತ್ತಾಳೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನಾಯಕ ವೇಶ್ಯೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧವಾದಾಗ ಅವನ ಪುಟ್ಟ ಮಗು ಎದುರಾದಾಗ ಅವನು ಹೋಗುವುದನ್ನು ಬಿಡುವ ಸಂದರ್ಭಗಳೂ ಇಲ್ಲಿವೆ. ಅಗಮ್ 66 ರಲ್ಲಿ ನಾಯಕಿ ತನ್ನ ಗೆಳತಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. 'ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೇರೊಬ್ಬಳ ಸಂಗ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಅಡಿಯಿಟ್ಟನು. ಅವನ ರಥದ ದನಿ ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಮಗ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆಯನಿಡುತಾ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಮಗನನ್ನು ಎದೆಗಪ್ಪಿಕೊಂಡ

ಅವನು ಹೊರಗೆ ಹೋಗದೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ನಡೆದನು. ಅವನ ಪಯಣವನ್ನು ಮಗನ ಮೂಲಕ ನಾನೇ ತಡೆದೆನೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಬಾರದೆಂದು ಮಗನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ನಾನು ಪುಟ್ಟ ಕೋಲೊಂದನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದೆ. ಆದರೆ ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ತಡೆದು ಮಗನನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡನು."

ಈ ಸಾಲುಗಳು ಅವನ ಪಯಣವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ನಾಯಕಿ ಹೂಡಿದ ತಂತ್ರವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಗಂಡನು ಪರವನಿತೆಯರ ಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವಳು ಮುನಿದಾಗ ಹಿರಿಯರು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಗಮ್‌ನ 316ನೇ ಪದ್ಯ ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ. 'ತನ್ನಿನಿಯ ವೇಶ್ಯೆಯ ಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿದನೆಂದು ಮುನಿದು ಅಗಲಿ ಬಾಳುವ ಹೆಂಗಳೆಯರ ನೋಡು! ಸಿರಿಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೀಗಿ ಹೋದ ಕಾರಣ ಅವರು ಇರುವ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಅಕ್ಕಿಯಲಿ ಗಂಜಿಯ ಮಾಡಿ ತಿಂದು ಏಕಾಂಗಿ ಯಾಗಿ ದುಃಖಿಸುತಿಹರು. ಜೇನಿನಂತೆ ಸನಿನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಲಿಲ್ಲದೆ ಬತ್ತಿ ಹೋದ ಮೊಲೆಗಳನ್ನು ಸವಿಯುತ್ತಿವೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಳದಿರೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವರಾಗುತ್ತಾರೆ, ಮುನಿದು ಫಲವಿಲ್ಲ" ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲೂ ಇದಕ್ಕೆ ಸಂವಾದಿಯಾದ ಅನೇಕ ಗೀತೆಗಳಿವೆ. ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳು ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಅನ್ಯ ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಸಂಬಂಧ ಮಾಡಬೇಡವೆಂದು ಮೊದಲೇ ವಿನಂತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

'ಹಣ್ಣ ಹಾಗಲಕಾಯಿ ಎಣ್ಣ್ಯಾಗ ಕರದೀನ
ಬಂದಾರೆ ನೋಡು ಸವಿಗಾರ– ನನಮ್ಯಾಲ
ತಂದಾರೆ ನೋಡು ಸವತೀಯಾ'

ಬಾಯಿಗೆ ರುಚಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ತೀನಿ ಮಾರಾಯ ಸವತೀನಾ ಮಾತ್ರ ತರಬೇಡ ಅಂತಾಳೆ. ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸವತಿಯಾ ಮನೆಬ್ಯಾಡ ಎಂಬ ಖಚಿತ ನುಡಿ ಅವಳದ್ದು. ಆದರೂ ಅವನು ಅನ್ಯ ಹೆಂಗಸರ ಸಂಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಜನಪದರೇ ಹೇಳುವಂತೆ,

"ಸೂಳೀಗೆ ಹೋಗೋನ ಸುಲಿದು ಮುಟ್ಟೀಕಟ್ಟಿ
ಊರ ಹೊರಗವನ ಹೆಡಮುರಗಿ ಕಟ್ಟಿದರ
ಸೂಳೆಂಬ ಸಬುದ ಬಿಡಲೊಲ್ಲ".

ನಾಯಕನು ಅನ್ಯ ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳ ಸಂಗದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆಂಬುದು ಅನ್ಯರ ಮೂಲಕವೇ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

"ಚಿಂತಾಕು ಇಟಕೊಂಡು ಚಿಪ್ಪಾಟಿ ಬಳೆವಾಕೆ,
ಚಿಂತಿಲ್ಲವೇನ ನಿನಗಿಷ್ಟು ನಿಮ್ಮವರು
ಅಲ್ಲೊಬ್ಬಳ ಕೂಡಾ ನಗತಾರೆ" .

ಅವರ ಎದುರಿಗೆ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಲು ಬಯಸದ ಅವಳು

"ನಕ್ಕರೆ ನಗಲೆವ್ವ ನಗೆಮುಖದ ಕ್ಯಾದಿಗಿ,
ನಾ ಮುಟ್ಟಿ ಮುಡಿದ ಪರಿಮಳದಾ ಹೂವಾ
ಅವಳೊಂದು ಗಳಿಗೀ ಮುಡೀಯಾಲೀ".

ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಗಂಡನ ಆ ಕಲ್ಯಾಣ ಗುಣವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು ಎಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಮನೆಗೆ ಬಂದವನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ.

'ಸಬ್ಬಂತು ರಾತೂರಿ ಒಬ್ಬಾಕಿ ನಾ ಇದ್ದಿ
ನೀವೆಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬಂದ್ರಿ, ನೀವೆಲ್ಲಿ ಆಡಿ ಬಂದ್ರಿ?
ಎದೆಯ ಮ್ಯಾಲಿನ ಗಾಯ ಎಳಿಯ ಚಂದ್ರಮನಂಗ
ನೀವೆಲ್ಲಿ ಹಾದು ಬಂದ್ರಿ– ನನರಾಯ ನೀವೆಲ್ಲಿ ಹಾದು ಬಂದ್ರಿ
ಹತ್ತು ಮಾರೀನ ಮುತ್ತಿನ ನಡಿಕಟ್ಟು
ಮತ್ಯಾಕೆ ಮಾಸಿದವರಿ ನನರಾಯ ಮತ್ತ್ಯಾಕ ಮಾಸಿದವರಿ?'

ಅಂತ ಕೇಳ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಹಾಡಲ್ಲಿ,

"ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೀ ರಾಯ ಸೆಲ್ಯಾಕ ಮಾಸ್ಯಾದ
ಅಲ್ಲೊಬ್ಬಳ ಕೂಡ ಸಲೀಗೆಯ ನೀವ್ ಮಾಡಿ
ಇಲ್ಲೆಂಬುದೇನ ನನ ಮುಂದ"

ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಎರಡರಲ್ಲೂ ನಾಯಕ ತನ್ನನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಗಂಡನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಹಿತವಚನಗಳನ್ನೂ ನುಡಿಯುತ್ತಾಳೆ.

"ಅಂಗೀಯ ಮ್ಯಾಲಂಗಿ ಛಂದೇನೋ ನನರಾಯ,
ರಂಬಿ ಮ್ಯಾಲ ರಂಬಿ ಪ್ರತಿರಂಬಿ ಬಂದರಾ
ಛಂದೇನೋ ರಾಯ ಮನಿಯಾಗ".

ಗಂಡು ಇಂಥ ಕಸುಬಿಗೆ ಒಂದು ಸಲ ಬಿದ್ದನೆಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ತಿದ್ದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಅವನಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಸೂಳೆಯ ಮನೆ ಸೇರುವವನ ಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆನ್ನುವುದನ್ನೂ ಹಾಡಿದ್ದಾಳೆ. (ಸಾಮಾನ್ಯನಿಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಸಂ–7 ಪು. 127)

"ಸೂಳಿಗೆ ಹೋದೋನು ಏನಾದ ಎಂತಾದ,
ಕಾಡು ನಾಯಾದ ಕಪಿಯಾದ ಆ ಮುರವ
ಸೂಳೆಯ ಕಾಲಿಗೆ ಕೆರವಾದ"

ಎಂದು ಬಹಳ ಖಾರವಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮ ಕೋಪವನ್ನು ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಹೊರಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಸಂಗಂನಲ್ಲಿ ನಾಯಕಿ ಗೆಳತಿಯ ಬಳಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೆ ಕನ್ನಡದ ಬೆಟ್ಟದ ತಾಯಿ ಚಾಮುಂಡಿಯ ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಂಜುಡೇಶ್ವರನ ಬಗ್ಗೆ ಉತ್ನಳ್ಳಿ ಮಾರಮ್ಮನ ಬಳಿ ದೂರು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

'ಕೇಳ್ ಕೇಳ್ ನಸ್ತಂಗಿ ಉತ್ನಳ್ಳಿ ಮಾರವ್ವ
ನಿಮ್ಮ ಭಾವನಾದ ನಂಜುಡೇಶ್ವರನು ಹೋಗಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳಾಯ್ತಲ್ಲವ್ವಾ
ಅವ್ನ ಹೋದಾಗಿಂದ ನನ ಕಂದ ನನ್ನ ಜೀವಕ ಅನ್ನ, ನೀರು, ನಿದ್ರಿ ಸೇರ್ತಿಲ್ಲ
ನೆತ್ತಿ ಮ್ಯಾಲೆ ನೆರೆ ಬಂದಿರ್‌ವಂತ ಆ ಮುದಿ ನನ್ನ ಸವತೀಗ್ ಒಲ್ಕಂಡ್
ಕುಂತವ್ನಲ್ಲ.'

ದೂರು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಗೋರಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಜನಪದ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು. ಅವರು ಹೊಟ್ಟೆ ಉರೀನಾ ಹೊರಗೆ ಹಾಕೋಕ್ಕೆ ಶಾಪ ಕೂಡಾ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ.

'ಅವ್ನಗೆ ಹಾವಾದ್ರೂ ಕಚ್ಚಬಾರ್ದಾ ಚೇಳಾದ್ರು ಚುಚ್ಚಬಾರ್ದಾ
ನಾಗಾರ ಜ್ವರ ಬಂದು ನರಳಾಡಿ ಸಾಯಬಾರ್ದ
ಹೊಟ್ಟೆಯ ನೋವು ಬಂದು ಹಟ್ಟೀಲಿ ಬೀಳಬಾರ್ದ
ಕಳ್ಳ ಅವನ್ ಆಯ್ಸ್ ಕಡಿಯ ಬರಲಿಲ್ಲ ತಂಗ್ಯವ್ವಾ'

ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿದ ಹಾಗೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಗಂಡನ ಮೇಲೆ ಮುನಿದ ನಾಯಕಿಗೆ ಬುದ್ದಿ ಹೇಳುವ ನುಡಿಗಳಿವೆ.

"ಪರಿಮಳದರಸರು ಪರನಾರಿಗ್ಹೋದರ
ಮನಿ ಮಡದಿ ಬಾಯ ಬಿಡಬ್ಯಾಡ– ತಾವ್ತಮ್ಮ
ಮನ ಹೇಸಿ ಮನಿಗೆ ಬರತಾರ."

(ಇದರ ಬೆನ್ನಲ್ಲೇ ಬಹುಶಃ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವಳು ಇರೋ ತನ್ಕಾ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡವಳು ಕೊನೇ ತನ್ಕಾ ಅನ್ನೋ ಗಾದೆ ಬಂದಿರಬಹುದೇನೋ?)

ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರೇಮ, ಮದುವೆ, ಜಗಳ ಇವೆಲ್ಲದರ ನಂತರ ಬರುವುದೇ ಸಮಾಧಾನ ಅಥವಾ ರಾಜಿಯಾಗುವುದು. ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ ಗಂಡ ತಪ್ಪೇ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾನೆ, ಕೂಗಾಡುತ್ತಾನೆ, ಕೊನೆಗೆ ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ಪ್ರಸಂಗ ಸಂಗಂ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಜನಪದ ಗೀತೆ ಎರಡರಲ್ಲೂ ಸೊಗಸಾಗಿ

ಮೂಡಿ ಬಂದಿದೆ. ನಟ್ರಿಣೈ 250 ರಲ್ಲಿ ನಾಯಕ ಮುನಿದ ಮಡದಿಯನ್ನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸಲು, ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮನೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಆಗಲಾದರೂ ಅವಳು ಸಮಾಧಾನವಾಗಬಹುದೆಂದು. ಆದರೆ ಅವಳು ಮುಖಗಂಟಿಕ್ಕಿ 'ಯಾರು ನೀವು?' ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ' ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ನಾನು ನಿನ್ನ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುವೆ'. ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಅವಳು ಎಲ್ಲರೆಂದರೆ? ಎಲ್ಲರೆಂದರೆ? ಎಂದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೋಪಗೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.(ಕುರಳ್–1314) ಕೊನೆಗೇ ಆತ ಸೋತು "ಪ್ರಿಯಳೇ ನಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪುಗಳ ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಸಾಕ್ಷಿ ಸಹಿತ ತೋರಿರುವೆ, ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯೆ ತೋರು ಎಂದು ಕಾಲಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ.(ಕಲಿ–89). ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಾಂತಳಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಹೋಲುವ ಕನ್ನಡದ ಗೀತೆಯನ್ನು ಉದಾಹರಿಸುವುದಾದರೆ, ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಾತುಕತೆ, ಹೊಡೆದಾಟ ನಡೆದ ನಂತರ, ಆಕೆ ಗಂಡನ ಮೇಲೆ ಮುನಿದು ತವರಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಳಾಗುತ್ತಾಳೆ, ಆಗ

ಮಡದೀಯ ಬಡಿದಾನ, ಮನದಾಗ ಮರುಗ್ಯಾನ
ಒಳಗ್ಹೋಗಿ ಸೆರಗ ಹಿಡಿಯುತಾ ಕೇಳ್ಯಾನ
ನಾ ಹೆಚ್ಚೋ ನಿನ್ನ ತವರೆಚ್ಚೋ ಅಂತ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಹೀಗೆ ಸಂಗಂ ಮತ್ತು ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳ ಸಾಕಷ್ಟು ವಸ್ತು ವಿಷಯಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೋಲುವುದನ್ನು ಈ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳ ಪ್ರಾಸಗಳನ್ನು ತೊಲ್‌ಗಾಪ್ಪಿಯಂ ಹೇಳುವ 13,699 (ಸೂತ್ರ.1358) ಬಗೆಗಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ ಪ್ರಾಸದ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಜಗತ್ತನ್ನು ಅನಾವರಣ ಮಾಡಬಹುದು. ಸಂಗಂ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿನ ಉಪಮೆ, ರೂಪಕ, ಒಳಾರ್ಥ (ಉಳ್ಳುರೈ), ಗೆಳತಿಗೆ ಇರುವ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಉಲ್ಲೇಖ, ಹೂಗಳು, ಮರಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಗರತಿಯ ಹಾಡು– (ಸಂಗ್ರಹ) ಹಲಸಂಗಿ ಗೆಳೆಯರು, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು, 2017
2. ಜನತಾ ಗೀತೆಗಳು – (ಸಂಗ್ರಾಹಕರು) ಡಾ. ಬಿ.ಎಸ್. ಗದ್ದಗೀಮಠ, ಸಹಕಾರಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಘ, ಧಾರವಾಡ, 1956

3. ಜಾನಪದ ಕಥನಗೀತೆಗಳು – ಕ.ರಾ.ಕೃ, ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಮೈಸೂರು, 1959
4. ನಟ್ರಿಣೈ – ಡಾ. ವಿ.ಟಿ. ರಾಮ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ, ತಿರುಮಗಳ್‌ನಿಲೈಯಂ, ಚೆನ್ನೈ, 2009
5. ಅಗನಾನೂರು – ಪುಲಿಯೂರು ಕೇಸಿಗನ್, ಗೌರಾ ಪುತ್ತಗ ಮೈಯ್ಯಂ, 2020
6. ಕಲಿತ್ತೊಗೈ – ಪುಲಿಯೂರು ಕೇಸಿಗನ್, ಗೌರಾ ಪುತ್ತಗ ಮೈಯ್ಯಂ, 2019
7. ಕುರುಂತ್ತೊಗೈ – ವಿ. ಇ. ಸೋಮಸುಂದರನಾರ್, ಕಳಗಮ್ ಪದಿಪ್ಪಗಮ್, ಚೆನ್ನೈ, 2018
8. ತೊಲ್‌ಗಾಪ್ಪಿಯಂ – ಡಾ. ಜಯಲಲಿತಾ (ಕನ್ನಡಾನುವಾದ), ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು, 2017
9. ಐಂಗುರುನೂರು – ಪುಲಿಯೂರು ಕೇಸಿಗನ್, ಪಾರಿ ನಿಲೈಯಮ್, ಚೆನ್ನೈ, 2016

– ಡಾ. ಜಯಲಲಿತ
ಕನ್ನಡ ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು
ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ
ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕುಪ್ಪಂ.

ISSN : 2347 - 5048

ಅರುಹು ಕುರುಹು

ಕನ್ನಡ ತ್ರೈಮಾಸಿಕ

ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಶೋಧದಲ್ಲಿ

ಸಂಪುಟ : ೧೨, ಸಂಚಿಕೆ : ೪೭, ಜನವರಿ-ಮಾರ್ಚ್-೨೦೨೨

ಯುಜಿಸಿ ಕೇರ್ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮತ್ತು ತಜ್ಞ- ಪರಿಶೀಲಿತ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆ

UGC CARE LISTED AND PEER- REVIEWED KANNADA JOURNAL

ISSN: 2347 - 5048

ಅರುಹು ಕುರುಹು

ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಶೋಧದಲ್ಲಿ

ಸಂಪುಟ : ೧೨ ಸಂಚಿಕೆ : ೪೭ ಜನವರಿ-ಮಾರ್ಚ್ ೨೦೨೨

ಯುಜಿಸಿ ಕೇರ್ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮತ್ತು ತಜ್ಞ - ಪರಿಶೀಲಿತ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆ

UGC CARE LISTED AND PEER - REVIEWED KANNADA JOURNAL

ತಜ್ಞಪರಿಶೀಲನ ಸಮಿತಿ

PEER REVIEW COMMITTEE

ಡಾ. ಸಿ. ನಾಗಣ್ಣ
ಸಂದರ್ಶಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಡಾ. ಎಂ.ಜಿ. ಮಂಜುನಾಥ
ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಡಾ. ಪ್ರೀತಿ ಶ್ರೀಮಂಧರಕುಮಾರ್
ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು (ನಿ), ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಡಾ. ಮುಜಾಫರ್ ಅಸ್ಸಾದಿ
ರಾಜ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಡಾ. ವಿನಯಾ ಒಕ್ಕುಂದ
ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು, ದಾಂಡೇಲಿ

ಡಾ. ಸೋಮಣ್ಣ ಹೊಂಗಳ್ಳಿ
ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

ಡಾ. ಮೇಟಿ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ
ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕುವೆಂಪು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

ಡಾ. ಎಫ್.ಟಿ. ಹಳ್ಳಿಕೇರಿ
ಜಾನಪದಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

ಡಾ. ಪರಮಶಿವಮೂರ್ತಿ
ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ತುಮಕೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

ಡಾ. ಆರ್. ಸುನಂದಮ್ಮ
ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಮಹಿಳಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

ಡಾ. ಅಪ್ಪಗೆರೆ ಸೋಮಶೇಖರ
ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕರ್ನಾಟಕ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

ಸಂಪಾದಕರು
ಪ್ರೊ. ಎಚ್ ಎಸ್ ಉಮೇಶ

ಗೌರವ ಸಂಪಾದಕರು
ಡಾ. ಹಾ ತಿ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡ

ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ ಸಂಪಾದಕರು
ಹಾ ತಿ ರತ್ನ

ವಿನ್ಯಾಸ
ಹಾಲತಿ ಲೋಕೇಶ್

ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಹಕಾರ
ವಿಪುಲ್ ಹಾಲತಿ

ಅರುಹು ಕುರುಹು, ತ್ರೈಮಾಸಿಕ ಪತ್ರಿಕೆ
#೧೦, 'ಬೆಳಕು', ಕುವೆಂಪು ರಸ್ತೆ, ಪೃಥ್ವಿ ಬಡಾವಣೆ, ದಟ್ಟಗಳ್ಳಿ ೩ನೆಯ ಹಂತ
ಮೈಸೂರು-೫೭೦೦೩೩, ಮೊ: ೯೮೮೬೬೭೨೮೩೩
aruhukuruhu@gmail.com

ಒಳನೋಟ

೧. ಸಿರಿಗುಪ್ಪೆ : ಶಾಸನಗಳ ಒಂದು ನೋಟ – ಡಾ ಎ ಸಿ ವಾಲಿ / ೭

೨. ಸವದತ್ತಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಶೈವ ಶಾಸನಗಳು – ಡಾ ಕೆ ಎಸ್ ಪಾಟೀಲ/ ೧೧

೩. ಕನ್ನಡ ಜನಭಾರತ ಪರಂಪರೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ದುರ್ಯೋಧನ
– ಡಾ ರವಿರಾಜ ಶೆಟ್ಟಿ / ೧೫

೪. ಕವಿತಾಗುಣಾರ್ಣವನ 'ಪೆಱರಿಂದಮಪ್ಪುದೇಂ'
– ಡಾ ಹೆಚ್ ಎನ್ ಮಂಜುರಾಜು / ೨೦

೫. ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧ ಪಂಚಕ ಪರ್ವಗಳು – ಡಾ ರವಿರಾಜಶೆಟ್ಟಿ / ೨೫

೬. ಉಯ್ಯಾಲು ಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ : ಪ್ರಭುದೇವರ ನಿಲ್ಲಲಾಡಿದನುಯ್ಯಾಲ – ವಿವೇಚನೆ
– ಡಾ ಆರ್ ವಿ ಪಾಟೀಲ / ೩೧

೭. ಅಯ್ದಕ್ಕಿ ಮಾರಯ್ಯ – ಲಕ್ಕಮ್ಮ – ಡಾ ಜಗದೇವಿ ತಿಬಶೆಟ್ಟಿ / ೩೬

೮. ಅಂಬಿಗರ ಚೌಡಯ್ಯನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಜಮುಖಿ ಚಿಂತನೆ
–ಡಾ ಟಿ ಡಿ ರಾಜಣ್ಣ ತಗ್ಗಿ / ೪೩

೯. 'ಅಂಬಿಗರ ಚೌಡಯ್ಯರ' ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯ
– ಡಾ ಟಿ ಕೆ ಶರತ್‌ಕುಮಾರ್ / ೪೯

೧೦. ವಚನಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಕುರಿತು ಸಿದ್ಧರಾಮ ನಡೆಸುವ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ : ಆದ್ಯರ ವಚನವೆಂಬುದು ಬಹುವೇದ್ಯವಯ್ಯಾ
– ಅರವಿಂದ ಇ / ೫೪

೧೧. ಭರತೇಶ ವೈಭವದಲ್ಲಿ ಭೋಗ–ಯೋಗದ ವೈಭವೀಕರಣ
– ಡಾ ಎಂ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ / ೬೦

೧೨. ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿನ ಹೋಳಿ ಆಚರಣೆ – ಡಾ ಜಿ ಎಸ್ ಸಕ್ರೇನಾಯ್ಕ / ೬೬

೧೩. ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಂದರ್ತಿ – ಡಾ ಉದಯಕುಮಾರ್ ಶೆಟ್ಟಿ / ೭೧

೧೪. ಪಯೋದಯದ ಆಯ್ದ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಾನಪದ ಪ್ರಜ್ಞೆ– ಚಾಂದಸಾಬ / ೭೭

೧೫. ಶ್ರೀ ಕುವೆಂಪು – ಎಸ್ ಎಂ ಶಿವಪ್ರಕಾಶ್ / ೮೩

೧೬. ಕುವೆಂಪು ಅವರ ಹೊಸ ಸೃಷ್ಟಿ 'ಅನಲಾ' ಪಾತ್ರ ವಿವೇಚನೆ – ಡಾ ಉಷಾದೇವಿ / ೮೭

೧೭. ಕುವೆಂಪು ಕಥನ ಹಾಗೂ ಸಬಾಲ್ಟರ್ನ್ ದಾರ್ಶನಿಕತೆ
– ಡಾ. ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಗಣೇಶ / ೯೩

೧೮. ಶೂದ್ರತಪಸ್ವಿಯ ಉನ್ನತ ಶಿಖರ ಕುವೆಂಪು – ಡಾ ಹಾಲತಿ ಸೋಮಶೇಖರ್ / ೯೯

೧೯. ಕುವೆಂಪು ಚಿತ್ರಿಸಿದ 'ಅಕ್ಕಣೆ' – ಡಾ ಉಷಾದೇವಿ / ೧೦೪

೨೦. ಯು ಆರ್ ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಅವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯ ನೆಲೆಗಳು
– ಆನಂದ ಎಸ್ ಎನ್ / ೧೦೯

೨೧. ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರ ಸಣ್ಣಕಥಾ ಸಂಕಲನ 'ಹಸಿವು' / ೧೧೪
– ಡಾ ಶಿವಕುಮಾರ್ ಎಂ ಕೆ

೨೨. ಕಾರಂತರ ಮೂಕಜ್ಜಿಯ ಕನಸುಗಳು ಮತ್ತು ಈವ್ ಪಾಮರ್ ಅವರ "The Plains of Camdeboo" – ಡಾ ಶುಭಾ ಮರವಂತೆ / ೧೧೮

೨೩. ಬಿರಿದ ನೆಲದ ಧ್ಯಾನದೊಳಗೆ ಮೌನ ಧ್ಯಾನಿಯ ಪಯಣ / ೧೨೪
– ಪ್ರೇಮಿಲಾ ನಾಗಶೆಟ್ಟಿ

೨೪. 'ಸೀತೆ–ರಾಮ–ರಾವಣ' : ಒಂದು ಸ್ತ್ರೀವಾದಿ ನೋಟ / ೧೨೮
– * ಆರ್ ಶಶಿಕಲಾ ** ಡಾ ನಿತ್ಯಾನಂದ ಬಿ ಶೆಟ್ಟಿ

೨೫. ಶೋಷಣೆಯ ವಿವಿಧ ಮುಖಗಳು – ಡಾ ಉಷಾದೇವಿ / ೧೩೩

೨೬. ಸಾಹಿತ್ಯೋಕ್ತ ಅಪರಾಧ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷೆ; ಒಂದು ಕಿರುನೋಟ – ರಶ್ಮಿ ದೇವಾಪುರ / ೧೩೮

೨೭. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳು
– ಡಾ ಅರುಣ ವಾಯ್ ಕಾಂಬಳೆ / ೧೪೩

೨೮. ಶಂಗಂ ತಮಿಳಗಂ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನಾಡು–ನುಡಿ ಚರಿತ್ರೆಯ ಹೊಸ ಬಾನಗಡಿ
– ಡಾ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಕೆ / ೧೪೮

೨೯. ಮುಡಬೂಳ ಶ್ರೀ ರಂಗಲಿಂಗೇಶ್ವರರ ತತ್ವಪದಗಳ ತಾತ್ವಿಕ ಚಿಂತನೆ
– ನಾಗಪ್ಪ ಅನಂತಪ್ಪ / ೧೫೧

೩೦. ಡಾ ಶರಣಬಸಪ್ಪ ಅಪ್ಪಾ ಅವರ ಮಹಾದಾಸೋಹ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ : ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿ
– ಡಾ ಶಾಂತಪ್ಪ ಎನ್ ಡಂಬಳ / ೧೫೬

೩೧. ಕೆಟ್ಟ ಕನಸುಗಳು – ತೆಲುಗು ಮೂಲ : ಮಂದರಪು ಹೈಮವತಿ / ೧೬೨
ಕನ್ನಡರೂಪ : ಡಾ. ಗುರುಮೂರ್ತಿ ಪೆಂಡಕೂರು

೩೨. ಡಾ ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಮಠ ಅವರ 'ವಚನ ಸಂಗ್ರಹ' : ಒಂದು ಟಿಪ್ಪಣಿ / ೧೬೪
– ಡಾ ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ ಗಣಾಪೂರ

೩೩. ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ದಲಿತ ತತ್ವಪದಕಾರರು / ೧೭೧
– ಡಾ ಬಸವರಾಜ ಪಿ ನಾಯಕ

೩೪. ಕೆಂಪಾಗಿ... ಕ್ರಾಂತಿಯ ವಾರಸುದಾರರಾಗಿ... ಗುಲಾಮಗಾರಿಕೆಯ ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ...
– ಡಾ ಅಪ್ಪಗೆರೆ ಸೋಮಶೇಖರ್/ ೧೭೬

೩೫. ಭಾರತದ ವಾಕ್ ಮತ್ತು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹಾಗೂ ಅದರ ಮಿತಿಗಳು
– ವಿಜಯಕುಮಾರ ಎಂ ಸಿ / ೧೮೨

೩೬. ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ರಚನೆ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆ
– ಡಾ ಅರುಣ ವಾಯ್ ಕಾಂಬಳೆ / ೧೮೮

೩೭. ಮಂಡ್ಯ ನೆಲದ ಅಸ್ಮಿತೆಯ ಪ್ರಮುಖ ರೈತ ಹೋರಾಟಗಳು / ೧೯೨
– ಪವನಕುಮಾರ ಬಿ

೩೮. ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಮತ್ತು ಗಾಂಧಿ – ದೇವನಾಂಪ್ರಿಯ (ದೇವಪ್ಪ ಬೆನಕನವಾರಿ) / ೧೯೭

೩೯. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಂ ಮಹಿಳೆಯರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ ಮತ್ತು ಹೋರಾಟಗಳು / ೨೦೨
– ಮಹಮ್ಮದ್ ಮುಸ್ತಾಫ್ ಪಿ ಎಸ್

೪೦. ಡಿಜಿಟಲ್ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥಪಾಲಕರ ಪಾತ್ರ / ೨೦೬
– ಬಸವರಾಜ ಮಾಲಿಪಾಟೀಲ್

೪೧. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಾತ್ಮಕ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ : ಸವಾಲುಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಧ್ಯತೆಗಳು
– ವಿನಯ್ ಆರ್ ಕುಲಕರ್ಣಿ / ೨೧೧
೪೨. ಕೋವಿಡ್ ೧೯ರ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಾನುಲಿ ಮೂಲಕ ಕಲಿಕೆ
– ಸಂತೋಷ್ ಆಲ್ಬರ್ಟ್ ಸಲ್ಡಾನ / ೨೧೬
೪೩. ಉಡುಪಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಶಕ್ತಿ ಕೇಂದ್ರಗಳು – ಡಾ ಉದಯ್‌ಕುಮಾರ್ ಶೆಟ್ಟಿ / ೨೨೧
೪೪. ಕರ್ನಾಟಕ ಗ್ರಾಮೀಣ ಮಾದಿಗ ಸಮುದಾಯದ ಕಲಿಕೆ ವಂಚಿತ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ – * ಗೀತಾ ರಾಜಶೇಖರ ಪತ್ತಾರ ** ಡಾ ಚಂದಪ್ಪ ಆರ್ ಕಂಬಾರ / ೨೨೮
೪೫. ನಾ ಡಿಸೋಜರ ಮಕ್ಕಳ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಸರ ಪ್ರಜ್ಞೆ / ೨೩೩
– ಪ್ರವೀಣ ಪದ್ಯಾಣ
೪೬. ತಾಂಡಾಯಣ : ಒಂದು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ – ಡಾ ಮುನಿರಾಜ ಎ / ೨೩೮
೪೭. ನಾಡೋಜ ಗೀತಾ ನಾಗಭೂಷಣ ಅವರ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನ ಹೋರಾಟ
– ಸವಿತಾಬಾಯಿ ಚಂದಪ್ಪ / ೨೪೪
೪೮. ಡಾ ಹನುಮಂತರಾವ ಬಿ ದೊಡ್ಡಮನಿ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳ ಅವಲೋಕನ
– ಎಂ ಡಿ ರಾಜಾಪಟೇಲ್ / ೨೪೮
೪೯. ಯೋಗ ಗುರು ರಾಘವೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಅನಾಥ ಸೇವಾಶ್ರಮ ಮಲ್ಲಾಡಿಹಳ್ಳಿ ಸಂದರ್ಶನ – * ಡಾ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ನರಸಪ್ಪ ವಡ್ಡೆಪಲ್ಲಿ ** ಡಾ ಕೆ ಕೃಷ್ಣಶರ್ಮ / ೨೫೩
೫೦. ಬೀದರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಹಿಳಾ ಸಾಹಿತ್ಯ – ಅಶೋಕ ಶಿವರಾಮ / ೨೫೮
೫೧. ಎಂ ಎಸ್ ಕೆ ಪ್ರಭು ಅವರ 'ಗುಂಡುಸೂಜಿ' ಮತ್ತು ಪಿ. ಲಂಕೇಶರ 'ವಾಸನೆ' ಕಥೆಗಳ ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನ – * ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ ವಿ ** ಪ್ರೊ ಅಣ್ಣಮ್ಮ / ೨೬೨
೫೨. ಮೈ ಫಾದರ್ ಬಾಲಯ್ಯ : ದಲಿತ ಲೋಕದ ಅನುಭವ ಕಥನ / ೨೬೬
– ನಂದಪ್ಪ ಪಿ
೫೩. ಹುಲಿಮನಿ ಆಟ ನೆನಪಿಸುವ ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರರ ಉರಿಯ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ – ಡಾ ಬಸವರಾಜ ಕುಂಬಾರ / ೨೭೧
೫೪. ಸೊಲ್ಲಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಶರಣರು – ಡಾ ಗುರುಸಿದ್ಧಯ್ಯಾಸ್ವಾಮಿ / ೨೭೫
೫೫. ಬೆಂಕಿ ಬೆಡಗು ಕೃತಿಯ ಜೀವನ ದರ್ಶನ – ರವಿ ಎನ್.ಸಿ. / ೨೮೧
೫೬. 'ಅಭಿನವಾಭಿಧಾನಂ' ಶಬ್ದಕೋಶ – ಒಂದು ಅವಲೋಕನ / ೨೮೫
– ಡಾ ಸುಧಾ ಎಸ್ ಕೌಜಗೇರಿ
೫೭. ವಿರಹ ದರ್ಶನದ ದಿವ್ಯ – ಕನ್ನಡ ಮೇಘದೂತ ಕಾವ್ಯದ ಬೆಡಗು ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವತತೆ – ಶೈಲೇಶ್‌ಕುಮಾರ್ ಶಿವಕುಮಾರ್ / ೨೮೯
೫೮. ಸಮಕಾಲೀನ ಮಹಿಳಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಿಂತನೆ / ೨೯೫
– ಡಾ ರತ್ನಾಕರ ಮಲ್ಲಮೂಲೆ
೫೯. ಅಲಕ್ಷಿತ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಒದಿನ ಗ್ರಹಿಕೆ : ಜ್ಞಾನ, ಭಕ್ತಿ, ವಿದ್ಯೆಯ ಸಮನ್ವಯದ ಅರಿವು – ಡಾ ಎಂ ಎಸ್ ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ / ೩೦೧

ಅಲಕ್ಷಿತ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿನ ಗ್ರಹಿಕೆ : ಜ್ಞಾನ, ಭಕ್ತಿ, ವಿದ್ಯೆಯ ಸಮನ್ವಯದ ಅರಿವು

ಡಾ ಎಂ ಎಸ್ ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ

ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಶೋಧನಾ ಪ್ರಬಂಧವು ಕನ್ನಡದ ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಓದಿನ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ವಚನಗಳ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಚರ್ಚಿತವಲ್ಲದ, ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೊಳಗಾಗದ, 'ಅಲಕ್ಷಿತ'ವೆಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗುವ ವಚನಗಳ ಅಧ್ಯಯನದೊಂದಿಗೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಚನಗಳ ಮೌಖಿಕತೆಯ ಹಾದಿಯ ಅರಿವಿನೊಂದಿಗೆ ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಪಂಚದೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಓದು, ವಿದ್ಯೆ, ಜ್ಞಾನದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಓದು ಬರೆಹದ ದಾಖಲಾತಿಯ ಬಗೆಗಿನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಇಲ್ಲಿನ ಆಶಯವಾಗಿದೆ.

ಬಸವಣ್ಣನವರ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಚನದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ "ಏತ ತಲೆ ಬಾಗಿದಡೇನು, ಗುರುಭಕ್ತನಾಗಬಲ್ಲುದೇ? ಇಕ್ಕುಳ ಕೈಮುಗಿದಡೇನು, ಭೃತ್ಯಾಚಾರಿಯಾಗಬಲ್ಲುದೇ? ಗಿಳಿಯೋದಿದಡೇನು, ಲಿಂಗವೇದಿಯಾಗಬಲ್ಲುದೇ?"(ವಚನ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೨೫) (ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. (ಸಂ); ೨೦೧೬ ಅ; ಪು.೨೦) ಎಂಬುದರ ಅರ್ಥ ಸ್ವಯಂಸಂಪೂರ್ಣ. ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಗಿಳಿ ಓದಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಅತ್ಯಂತ ಕುತೂಹಲಕರವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಮಾತು ಮತ್ತು ಗಿಳಿಯ ಸಂಬಂಧದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಜನಪದದಲ್ಲೂ ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಸ್ತಾವಿಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಬಸವಣ್ಣನವರ ಇನ್ನೊಂದು ವಚನ (ವ.೧೬೩)ದಲ್ಲಿಯೂ "ಹಂಜರ ಬಲ್ಲಿತ್ತೆಂದು ಅಂಜದೆ ಓದುವ ಗಿಳಿಯೇ ಎಂದೆಂದೂ ಅಳಿಯನೆಂದು। ಗುಡಿ ಕಟ್ಟಿದೆಯಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ। ಮಾಯಾಮಂಜರ ಕೊಲುವಡೆ ನಿನ್ನ ಹಂಜರ ಕಾವುದೇ?" (ಅದೇ; ಪು.೨೩) ಎಂಬ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಓದಿನ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಅವರ ವಚನ(ವ.೮೯೬)ದ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. "ಕಾಡೊಳಗಣ ಹುಲುಗಿಣಿಯ ಹಿಡಿತಂದು, ಓಂ ನಮಶಿವಾಯ, ಹರಹರ ಶಿವಶಿವ ಎಂದು ಓದಿಸಿದರೆ ಓದದೆ?" (ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. (ಸಂ); ೨೦೧೬ ಆ; ಪು.೪೫೧) ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಓದು ಎನ್ನುವುದು ಹೇಗೋ ಲಭ್ಯವಾಗಬಹುದಾದರೂ ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಕಾಳಜಿ ಶರಣರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ.

ಸಿದ್ಧರಾಮೇಶ್ವರ ಅವರು ತಮ್ಮ ವಚನ(ವ.೧೫೫೩)ದಲ್ಲಿ "ಓದಿದ ಫಲ ಕೂಚಭಟ್ಟನಂತಾಗಬಾರದು" ಎಂದು ನೇರವಾಗಿ ಹೇಳಿ 'ಪರಾಶರನಂತೆ, ಮಯೂರನಂತಾಗಬಾರದು' ಎನ್ನುತ್ತಾ "ಓದಿನ ಫಲ ನಮ್ಮ ಹಾವಿನಹಾಳ ಕಲ್ಲಯ್ಯನ ಮನೆಯ ಶ್ವಾನನಂತಾಗಬೇಕು ಕಾಣಾ, ಕಪಿಲಸಿದ್ಧ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನಾ" (ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. (ಸಂ); ೨೦೧೬ ಅ;

ಡಾ.ಎಂ.ಎಸ್.ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ, ಆಯ್ಕೆ ಶ್ರೇಣಿ ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ,
ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ,
ಕುಪ್ಪಂ, ಚಿತ್ತೂರು ಜಿಲ್ಲೆ, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ

ಪು.೭೦೬) ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ನಾಯಿಯ ನಿಷ್ಠೆಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪದೊಂದಿಗೆ ಸದಾ ಹಿಂಬಾಲಿಸುವ ಓದಿನ, ಅರಿವಿನ ಫಲ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ಎನ್ನುವ ಭಾವ ಎದ್ದು ಕಾಣುವಂತಹುದು. ಮುಂದುವರೆದು(ವ.೧೫೯೪) "ಓದುವುದು ಸದ್ಗುಣಕ್ಕಲ್ಲದೆ ಕಿವಿಯನೂದುವುದಕ್ಕೇನೋ, ಅಯ್ಯಾ?" (ಅದೇ; ಪು.೭೦೬) ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಉರಿಲಿಂಗ ಪೆದ್ದಿ ಅವರ ವಚನ(ವ.೧೫೩೧)ದಲ್ಲಿ "ವೇದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪುರಾಣ ಆಗಮ ಪುರಾತನರ ಗೀತದ ವಚನ ಪ್ರಸಂಗವನರಿದು ದಾಸೋಹವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ಓದು ಗಿಳಿ ಓದಿನಂತೆ" (ಅದೇ; ಪು.೧೧೩೪) ಎಂದು ನೇರವಾಗಿ ಹೇಳಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹಲವಾರು ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಕೇಳುವಿಕೆ ಸಾದೃಶ್ಯ ವೈದೃಶ್ಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ಅದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುವ ಬಗೆಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕು.

ಸಿದ್ಧರಾಮೇಶ್ವರರ ವಚನ(ವ.೧೫೯೨)ದಲ್ಲಿ ಓದಿನ ಫಲ ಯಾರ್‍ಯಾರಿಗೆ ಆಯಿತೆಂದು ಹೇಳುವುದಿದೆ: "ಶಿವಲೆಂಕ ಮಂಚಣ್ಣಂಗೆ, ಹಲಾಯುಧಂಗೆ, ಮಲಯರಾಜಂಗೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಜನ್ಮವಳಿದವವಂಗೆ ಆಗಿತ್ತು" (ಅದೇ; ಪು.೭೦೬) ಎಂದಿರುವಲ್ಲಿ ಓದು ಎಂಬುದು ಕೇವಲ ಸೀಮಿತಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ನಗೆಯ ಮಾರಿತಂದೆಯ ವಚನ(ವ.೧೨೫೪)ದಲ್ಲಿ "ಸಮತೆಯ ಸಮಾಧಾನವ ಹೇಳುವ ಪುಸ್ತಕ ಎತ್ತಿನ ಮೇಲೆ, ಹೊಯಿವ ದೊಣ್ಣೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ, ಲೇಸಾಯಿತ್ತು ಈತನಿರವು, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಆಗಮ, ಮನದಲ್ಲಿ ತೂತಿನ ಕುಡುಕೆಯ ಆಶೆ, ಇದು ನೀತಿಯಲ್ಲ, ಆತುರವೈರಿ ಮಾರೇಶ್ವರ" (ಅದೇ; ಪು.೧೩೨೯) ಎಂದು ಬರುವಲ್ಲಿ ಓದು –ನಡೆ –ನುಡಿ –ಜ್ಞಾನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಆಶಯವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ (ವ.೧೨೬೨) "ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿ ಅರಿದಿಹನೆಂದಡೆ ಗಣಿತದ ಲೆಕ್ಕವಲ್ಲ, ಎನ್ನನರಿತು ನಿನ್ನನರಿವಡೆ ನಾ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯಲ್ಲ" (ಅದೇ; ಪು.೧೩೩೦) ಎನ್ನಲಾಗಿದೆ.

ತೋಂಟದ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗ ಶಿವಯೋಗಿಗಳ ವಚನ(ವ.೨೧೯)ದಲ್ಲಿ "ನಿಷ್ಠಹೀನರು ಓದಿ ಹಾಡಿದರೆ ನಳ್ಳಿ ಗುಳ್ಳೆಯ ತಿಂದ ನರಿ ಹಳ್ಳದ ತಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳ್ಳಿಟ್ಟಯ ಬಗುಳಿದಂತೆ" (ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. (ಸಂ); ೨೦೧೬ ಆ; ಪು.೨೩೦) ಎಂಬ ಸಾಲೂ ಗಮನಾರ್ಹ. "ಏನನೋದಿರೇನಯ್ಯಾ? ಏನ ಕೇಳಿದರೇನಯ್ಯಾ? ಏನ ಹಾಡಿದರೇನಯ್ಯಾ? ಓದಿ ಮರುಳಾದೆಯೋ ಕೂಚಿ ಭಟ್ಟರೇ? ಗಿಣಿಯನೋದಿ.." (ಅದೇ; ಪು.೨೩೦) ಎಂದು ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು– ನುಡಿಗೆ ನುಡಿ ಕಲಿತು ತರ್ಕ ಮರ್ಕಟರಾಗುವ ಬಗ್ಗೆ (ವ.೨೧೮) ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಸಾದಿ ಭೋಗಣ್ಣನ ವಚನ(ವ.೧೬)ದಲ್ಲಿ ಗುರು ಲಿಂಗ ಜಂಗಮದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವಿದ್ಯೆ, ಅವಗುಣ, ಅವಿವೇಕ, ಅಬದ್ಧ, ಅಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿರುವುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಪೂರಕವಾಗಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು (ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. (ಸಂ); ೨೦೧೬ ಅ; ಪು.೧೩೫೩) ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ (ವ.೨೨) ಓದು ಎಂದಾಗ "೪ ವೇದ, ೧೬ ಶಾಸ್ತ್ರ, ೨೮ ದಿವ್ಯ ಪುರಾಣ, ಶಬ್ದ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಅಕ್ಷರಜ್ಞತ್ವ, ಭರತಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿರುವುದನ್ನು (ಅದೇ; ಪು.೧೩೫೪) ಇಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕು. ನಮಶಿವಾಯ ಎಂಬ ಅಕ್ಷರ ವಿವರಣೆಯನ್ನೂ (ವ.೫೯) ನೀಡುವುದಿದೆ (ಅದೇ; ಪು.೧೩೫೯) ಭೋಗಣ್ಣನಲ್ಲಿ(ವ.೯೫) "ವೇದ ವರ್ಣಕ, ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂದು, ಪುರಾಣ ಪುಚ್ಚವಿಲ್ಲದ ವೃಶ್ಚಿಕ...ಇಂತಿವೆಲ್ಲವೂ ಐವತ್ತೆರಡಕ್ಷರದ ನಾಮಬೀಜ"(ಅದೇ; ಪು.೧೩೬೪) ಎಂದಿದ್ದರೂ ಅದು ಈಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ ಸೀಮಿತವೇನಲ್ಲ.

ಮಾತು– ನಡೆ–ನುಡಿ– ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನುಲಿಯ ಚಂದಯ್ಯನ ವಚನ(ವ.೧೩೧೭)ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಲಿದೆ "ನುಡಿದ ಮಾತಿಂಗೆ ತಡಬಡ ಬಂದಲ್ಲಿ ನುಡಿದ ಭಾಷೆಗೆ ಭಂಗ ನೋಡಾ" (ಅದೇ; ಪು.೧೩೩೫) ಇದು ಅನೇಕ ಶರಣರಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಿದೆ.

ಬಹುರೂಪಿ ಚೌಡಯ್ಯ (ವ.೧೭೭) "ವೇಧಿಸಿದ ವೇದಂಗಳೆಲ್ಲಾ ಉಲಿದುಲಿದು ನಿಂತವು। ಸಾಧಿಸಿದ ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೆಲ್ಲ ಸೋಹೋ ಎಂದಡಗಿದವು। ವಿದ್ಯಾಮುಖ ಪ್ರಾಮವು ಸಿದ್ಧ ಸಿದ್ಧ ಎಂದು। ಕದ್ದು ಕಳ್ಳರಂತೆ ತಡವಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವು ನೋಡಾ" (ಅದೇ; ಪು.೧೩೭೪-೧೩೭೫) ಎಂದಿದ್ದು ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಾಮದ, ಅಕ್ಷರದ ಕಲ್ಪನೆ ಹಲವೆಡೆ ವಿಭಿನ್ನ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಬಳ್ಳೇಶ ಮಲ್ಲಯ್ಯ(ವ.೯೫) "ಧರೆಯೊಳಗೆ ಚೋದ್ಯವ ನೋಡಿರೆ: ಒಂದು ಹರಿಣಿಯ ಮೃಗವು ಓದು ಬಲ್ಲುದಾ? ಸಂಭ್ರಮವ ನುಡಿವ ಕವಿಗಳ ಮುಖವ ಝಳಪಿಸಿತ್ತ" (ಅದೇ; ಪು.೧೩೭೬) ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ, ಡಾಚಿ ಕಾಯಕದ ಬಸವಣ್ಣನ ವಚನ(ವ.೨೦೮)ದ "ಕವಿಕವಿಗಳೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನುಡಿವ ಅಣ್ಣಗಳು ನೀವು ಕೇಳಿರೋ" (ಅದೇ; ಪು.೧೩೭೮) ಎನ್ನುವಾಗ ಅಮರಸಿಂಹನ ನಿಘಂಟುವಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಬರುವಲ್ಲಿ ಆ ವೈದೃಶ್ಯದ ಅರಿವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಬಾಹೂರ ಬೊಮ್ಮಣ್ಣನ ವಚನ(ವ.೨೭೩)ದಲ್ಲಿ "ನಾನಾ ಭೇದಂಗಳಲ್ಲಿ ಷಡ್ದರುಶನವ ಹೊಕ್ಕು ತಿಳಿದಡೂ ಶೃತಿ ವೇದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪುರಾಣ ಆಶಯಂಗಳ ಕಲಿತಡೂ ಮೂರು ಮಲದ ಭೇದವನರಿತು ಬಿಡುಮುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಳಿಯಬೇಕು"(ಅದೇ; ಪು.೧೩೮೭) ಓದು ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಡಿವಾಳ ಮಾಚಿದೇವರ ಒಂದು ವಚನ(ವ.೪೮೯)ದಲ್ಲಿ ಬಹುದೀರ್ಘವಾದ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಿದೆ "ಅಕ್ಕರಗಣಿತ, ಜ್ಯೋತಿಷ ..." (ಅದೇ; ಪು.೧೪೦೭) ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ "ಪೂರ್ವಜ್ಞಾನವೆಂಬುದೇ ವೇದ, ಶಾಸ್ತ್ರ, ಆಗಮಂಗಳೆಂಬುವು। ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣ ಇವಲ್ಲ ಕಂಡಯ್ಯಾ" ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವ ಬಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಅಂದಿನ ವಿದ್ಯೆ, ಓದಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ಅಮುಗೆ ರಾಯಮ್ಮ ತನ್ನ ವಚನ(ವ.೬೧೫)ದಲ್ಲಿ "ಎಲ್ಲರೂ ಓದುವುದು ವಚನಂಗಳು, ಎಲ್ಲರೂ ನುಡಿವರು ಬೊಮ್ಮವ, ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳುವುದು ವಚನಂಗಳು, ಹೇಳುವಾತ ಗುರುವಲ್ಲ, ಕೇಳುವಾತ ಶಿಷ್ಯನಲ್ಲ, ಹೇಳಿಹೆ ಕೇಳಿಹೆನೆಂಬನ್ನಕ್ಕರ, ವಿರಕ್ತಿ ಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಭಂಗ ನೋಡು ಅಮುಗೇಶ್ವರ" (ಅದೇ; ಪು.೮೫೭) ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿಯ ವಚನ(ವ.೧೩೦)ವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು:"ಓದಿ ಓದಿ ವೇದ ವಾದಕ್ಕಿಕ್ಕಿತ್ತು, ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂದೇಹಕ್ಕಿಕ್ಕಿತ್ತು, ಅರಿದಿಹೆ ಅರಿದಿಹೆನೆಂದು ಆಗಮ ಅರೆಯಾಗಿ ಹೋಯಿತ್ತು"(ಅದೇ; ಪು.೮೦೦) ಒಂದು ಪೂರಕ ಅಂಶವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದೇ ವಚನದ ಮೊದಲೆರಡು ಸಾಲುಗಳು ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುವಿನಲ್ಲೂ ಇದೆ, ಮೂರನೇ ಸಾಲು ಮಾತ್ರ(ವ.೧೦೨೫) "ಅರಿದೆ ಅರಿದೆನೆಂದು ಆಗಮ ಅಗಲಕ್ಕೆ ಹರಿಯಿತ್ತು"(ಅದೇ; ಪು.೨೩೩) ಎಂದಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಓದು ವೇದಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಅಂದಿನ ಬರೆಹರೂಪಿ ಅಧ್ಯಯನದ ಮಾದರಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಗಮನಾರ್ಹ.

ಕಾಡಸಿದ್ದೇಶ್ವರ ವೀರಶೈವ ಷಟ್ಸ್ಥಲ(ವ.೪೮೮)ದಲ್ಲಿ "ಓದಿದರೆ ಓದಬಹುದು ಅಧಮ ಮೂಢರ ಮುಂದೆ। ಅರಸು ಪ್ರಧಾನಿಗಳಾದ ಪುರುಷರ ಮುಂದೆ ಓದಲಾಗದು"(ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. (ಸಂ); ೨೦೧೬ ಆ; ಪು.೧೧೫) ಎಂಬ ಸಾಲಿದೆ. "ಹಗಲೋದಿ ಬ್ರಹ್ಮಂಗೆ

ಪೇಳಿದೆ, ಇರುಳೋದಿ ವಿಷ್ಣುವಿಂಗೆ ಪೇಳಿದೆ, ಉಭಯವಿಲ್ಲದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿ ರುದ್ರಂಗೆ ಪೇಳಿದೆ, ಎನ್ನ ಓದು ಕೇಳಿ ನಿದ್ರೆಯ ಕಳೆದು, ಜಾಗ್ರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರ್ಪರು ನೋಡೆಂದೆನಯ್ಯಾ" (ಅದೇ: ಪು.೧೧೪) ಎಂದಾಗ (ವ.೪೮೬) ಅರ್ಥವಿಸ್ತಾರ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದಯ್ಯರ ವಚನ(ವ.೧೯೯೧)ದಲ್ಲಿ "ಶಬ್ದಶಾಸ್ತ್ರ ತರ್ಕಾಗಮಂಗಳ ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ, ಕಲಿತುಲಿದವರೆಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾಗೂಡಾದರಲ್ಲದೆ, ಲಿಂಗಗೂಡಾದುದಿಲ್ಲ ನೋಡಯ್ಯಾ, ಕಲಿಕಲಿತು ಉಲಿವ ಅಭ್ಯಾಸದ ಮಾತಿಂಗೆ ಮರುಳಪ್ಪರೆ ನಮ್ಮ ಶಿವಶರಣರು" (ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. (ಸಂ); ೨೦೧೬ ಅ; ಪು.೧೦೫೮) ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವಿಕೆಯ, ಓದುವಿಕೆಯ ಅನ್ವಯಿಕತೆಯ ಅರಿವು ಇರುವ ಬಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಸಂಬಂಧವಾದ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದ ವಚನಗಳ ಸಂಕಲನದ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು(ನೋ.ಓ.ಎಲ್.ನಾಗಭೂಷಣಸ್ವಾಮಿ (ಸಂ); ೨೦೦೪) ವಚನಗಳನ್ನು ಧಾರ್ಮಿಕ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಗ್ರಹಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಜ್ಞಾನ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವುದನ್ನು(ನೋ.ಫ.ಗು.ಹಳಕಟ್ಟಿ; ೧೯೩೫) ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಂದಿನ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ.

ಕಂಠಪಾಠ, ಗಿಳಿಯೋದಿನ ಬಗ್ಗೆ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ವಚನಗಳಲ್ಲಿರುವುದು ಕುತೂಹಲದ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಮೌಖಿಕತೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಠಸ್ಥಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಹಜ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ಜ್ಞಾನದ, ಅರಿವಿನ, ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ ಕಡೆ ಗಮನಕೊಡದೆ ಉರುಹೊಡೆವ ಪರಿಪಾಠದ ಕಡೆಗಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಶರಣರ ಅರಿವಿನ ಹಾದಿಯ ವಿನೀತ ಭಾವವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಲು ಬಳಕೆ ಆಗಿರುವ "ಅಯ್ಯಾ ಎನ್ನ ಓದಿನ ಓದೆಲ್ಲಾ ಗಿಳಿ ಓದಯ್ಯಾ... ಎನ್ನ ನಡೆನುಡಿಯೆಲ್ಲ ಶುನಿ ಸೂಕರ ಕುಕ್ಕುಟ ಗಾರ್ದಭನಂತಯ್ಯ" ಎಂಬ ಸಾಲುಗಳನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಪ್ರಸ್ತುತ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿನ ಗ್ರಹಿಕೆಯು ವಿದ್ಯೆ, ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಯ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಬಹುತೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿನ ಗ್ರಹಿಕೆಯು ಗುರು ಲಿಂಗ ಜಂಗಮದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆಯಾದರೂ ಓದು ಎಂಬುದು ನಡೆ, ನುಡಿ ವಿಕಸನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುವುದು ಎಂಬ ಭಾವ ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆಕರ ಸೂಚಿ

೧. ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. (ಪ್ರಸಂ); ೨೦೧೬ ಅ; ಬಸವಯುಗದ ವಚನ ಮಹಾಸಂಪುಟ; ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು

೨. ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. (ಪ್ರಸಂ); ೨೦೧೬ ಆ; ಬಸವೋತ್ತರಯುಗದ ವಚನ ಮಹಾಸಂಪುಟ; ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು

೩. ಹಿರೇಮಠ ಎಸ್.ಎಂ (ಸಂ); ೨೦೧೧; ವಚನ ಕಾವ್ಯಚಿಂತನೆ ; ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆ, ಗುಲಬರ್ಗಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಗುಲಬರ್ಗಾ

೪. ಹಳಕಟ್ಟಿ ಫ.ಗು; ೧೯೩೫; ವಚನಶಾಸ್ತ್ರ ಸಾರ ಭಾಗ ೩; ಪಿ.ಜಿ.ಹಳಕಟ್ಟಿ, ವಿಜಾಪುರ

೫. ನಾಗಭೂಷಣಸ್ವಾಮಿ ಓ.ಎಲ್ (ಸಂ); ೨೦೦೪; ವಚನ ಸಾವಿರ; ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ

೬ ವೀರಣ್ಣ ರಾಜೂರ; ೨೦೦೪; ವಚನ ಸಂಶೋಧನ; ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು

೭ ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ ಎಂ.ಆರ್; ೧೯೬೮; ವಚನ ಧರ್ಮಸಾರ; ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಮೈಸೂರು.

ಕೆ.ಎಲ್.ಇ ಸಂಸ್ಥೆಯ

ಎಸ್. ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪ ಕಾಲೇಜು

ರಾಜಾಜಿನಗರ 2ನೇ ಹಂತ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 010.

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮತ್ತು ಮಾನ್ಯತೆ ಮಂಡಳಿಯಿಂದ ಮೂರನೇ ಆವೃತಿಯಲ್ಲಿ
A+ ದರ್ಜೆಯ ಮರು ಮಾನ್ಯತೆ (4 ಅಂಕಕ್ಕೆ 3.53 ಮೌಲ್ಯಂಕ) ಪಡೆದ ಸಂಸ್ಥೆ.

ಯು.ಜಿ.ಸಿ-ಸ್ಟ್ರೈಡ್, ಆಂತರಿಕ ಗುಣಮಟ್ಟ ಭರವಸೆ ಕೋಶ ಮತ್ತು
ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ ಸಹಯೋಗದಲ್ಲಿ ಆಯೋಜಿಸಿದ

ಕರ್ನಾಟಕ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳು : ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣ

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 07, 2021

ISBN – 978-93-5526-247-9

ಕೆ.ಎಲ್.ಇ ಸಂಸ್ಥೆಯ

ಎಸ್.ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪ ಕಾಲೇಜು

ರಾಜಾಜಿನಗರ 2ನೇ ಹಂತ, ಬೆಂಗಳೂರು – 560010

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮತ್ತು ಮಾನ್ಯತೆ ಮಂಡಳಿಯಿಂದ ಮೂರನೇ ಆವೃತಿಯಲ್ಲಿ A+ ದರ್ಜೆಯ ಮರು ಮಾನ್ಯತೆ (4 ಅಂಕಕ್ಕೆ 3.53 ಮೌಲ್ಯಂಕ) ಪಡೆದ ಸಂಸ್ಥೆ

ಯು.ಜಿ.ಸಿ – ಸ್ಟ್ರೈಡ್, ಆಮತರಿಕ ಗುಣಮಟ್ಟ ಭರವಸೆ ಕೋಶ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ ಸಹಯೋಗದಲ್ಲಿ ಆಯೋಜಿಸಿದ

ಕರ್ನಾಟಕ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳು: ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಅರುಣಕುಮಾರ ಬಿ ಸೋನಪ್ಪನವರ

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಸುರೇಶ ಕೆ.ಸಿ

ಸಹ ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಜಿ. ಆಶಾ.

ಶ್ರೀಮತಿ. ಭುವನೇಶ್ವರಿ.ಜಿ

ಶ್ರೀ ಮೋಹನ್.ಎಂ

ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟೇಶ್.ಟಿ.ಕೆ

ಪ್ರಕಾಶಕರು

ಡಾ. ಅರುಣಕುಮಾರ ಬಿ ಸೋನಪ್ಪನವರ

ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು

ಕೆ.ಎಲ್.ಇ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಎಸ್.ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪ ಕಾಲೇಜು

ರಾಜಾಜಿನಗರ 2ನೇ ಹಂತ ಬೆಂಗಳೂರು–10

ಪರಿವಿಡಿ

1.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯದ ಸ್ವರೂಪ	– ಪ್ರೊ. ಹಿ.ಚಿ.ಬೋರಲಿಂಗಯ್ಯ	1–4
2.	ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳು ಒಂದು ಸಮೀಕ್ಷೆ	– ಪ್ರೊ. ತಮಿಳ್ ಸೆಲ್ವಿ	5–11
3.	ತುಳು ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರಣದ ಸ್ವರೂಪ	– ಡಾ.ಎಂ.ಎಸ್.ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ	12–15
4.	ಕನ್ನಡ ಮೌಖಿಕ ಕಾವ್ಯ (ಬುರ್ರಕಥಾ) ಪರಂಪರೆಗೆ ದರೋಜಿ ಈರಮ್ಮನವರ ಕೊಡುಗೆ	– ಡಾ.ಚೆಲುವರಾಜು	16–19
5.	ಜನಪದ ಕಲಾಪ್ರದರ್ಶನ ತಂತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ರಂಗಭೂಮಿ	– ಡಾ.ಟಿ.ಎಚ್.ಲವಕುಮಾರ್	20–23
6.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ಸ್ವರೂಪ	– ಡಾ. ರವಿಶಂಕರ್ ಎ.ಕೆ	24–28
7.	ಪುರುಷಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಧ್ವನಿ – ಸಂಕಮ್ಮ	– ಡಾ. ಸುರೇಶ ಕೆ.ಸಿ	29–32
8.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ದೈವಿಕತೆ	– ಪ್ರೊ.ಚಂದ್ರಶೇಖರ್.ಎನ್	33–37
9.	ಮಲೆ ಮಾದೇಶ್ವರ ಮಹಾಕಾವ್ಯ: ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚರಿತ್ರೆ.	– ಡಾ. ವಿಜಯ ಕುಮಾರ್. ಎಚ್.ಜಿ	38–42
10.	ಮಲೆಮಾದೇಶ್ವರ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತ ಮತ್ತು ದೈವ ಇಂದಿನ ಗ್ರಹಿಕೆಗಳು	– ಡಾ. ನಾಗವೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿ	43–49
11.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯ: ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿಕಾವ್ಯ: ಕೆಂಪಾಚಾರಿ ಸಾಲು ಒಂದು ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ನೋಟ	– ವಿಜಯ್‌ಕುಮಾರ್. ಟಿ	50–54
		– ಚರಣರಾಜ .ಜೆ ಹೆಚ್	55–58
12.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ	– ಚೇತನಾ ಹೆಗಡೆ	59–62
13.	ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಸಂಕಮ್ಮನ ಸವಾಲು	– ಡಾ. ಜಿ. ಆಶಾ	63–65
14.	ಜನಪದ ದೈವ ಮೈಲಾರಲಿಂಗ ಕುರಿತ ಕಥಾ ಪರಂಪರೆ	– ಅಶ್ವಿನಿ ಬಾಯಿ ಕೆ	66–69
15.	ನಿತ್ಯನೂತನ ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯ	– ಡಿ. ಅಬ್ದುಲ್ ನಿಶಾರ್	70–72
16.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಪರಂಪರೆ	– ಶಾಂತಕುಮಾರ	73–76
17.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ರಾಚನಿಕ ಮತ್ತು ಸಂವಹನ ಸ್ವರೂಪ	– ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿ.ಎನ್	77–80
18.	ಜನಪದ ವೃತ್ತಿಗಾಯಕರು: ಕಂಸಾಳೆಯವರು	– ಮಂಜುನಾಥ.ಡಿ.ಕೆ.	81–85
19.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿ ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಿ ಜಗತ್ತು		
20.	ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯ ಮಲೆ ಮಾದೇಶ್ವರ : ಪ್ರತಿರೋಧದ ನೆಲೆಗಳು	– ಡಾ. ಮಲ್ಲಯ್ಯ ಸಂಡೂರು	86–90
21.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪವಾಡಗಳು	– ಡಾ.ಕೆ.ಪ್ರೇಮಕುಮಾರ	91–94
22.	ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರ ಅಂದು – ಇಂದು	– ನಾಗವೇಣಿ ಎನ್	95–99
23.	ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ ವಿರಚಿತ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯ 'ಚಕೋರಿ' : ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಶೈಲಿ	– ಸಂದೇಶ್.ಎ.ಎಸ್.	100–104
24.	ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ – ದೇಸಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ	– ಪ್ರಕಾಶ ಬಿ.	105–108
25.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ವೃತ್ತಿಗಾಯಕರು ಒಂದು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ	– ಪ್ರೊ. ಪುಷ್ಪ.ಎಂ	109–114
26.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಾದ್ಯಗಳ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ	– ಡಾ. ಗುಡ್ಡಪ್ಪ ಜಿ.	115–120
27.	ಜನಪದ ಮಹಾಭಾರತ	– ಡಾ. ಸುಮ ಆರ್.	121–125
28.	ಶಿಷ್ಟ ದೈವಗಳನ್ನು ಸೋಲಿಸುವ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ನಾಯಕರು	– ಸೈಯದ್ ಮುಯಿನ್	126–129
29.	ಶ್ರೀ ಮಲೆ ಮಾದೇಶ್ವರ ಮಹಾಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರಗಳ ಪ್ರಸ್ತುತತೆ	– ಪ್ರೊ. ಭುವನೇಶ್ವರಿ. ಜಿ	130–133
30.	ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾಯಕಿಯರು	– ಡಾ. ಸೀಮಾ. ಎಸ್.ಆರ್	134–137
31.	ಜುಂಜಪ್ಪನ ಕಾವ್ಯ: ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಕಾಡುವ ಸತ್ವ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು	– ಡಾ.ಪುಷ್ಪಭಾರತಿ ಆರ್.ಎ	138–142
32.	ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು	– ಮೋಹನ್. ಎಂ	143–146
33.	ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ದೈವಿಕತೆ	– ವೆಂಕಟೇಶ್.ಟಿ.ಕೆ	147–149
34.	ಮಲೆಮಹದೇಶ್ವರ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯ: ಸಂಕಮ್ಮನ ಪ್ರತಿರೋಧದ ನೆಲೆ	– ಪ್ರತಿಮಾ ಎಂ ಸಿ	150–152
35.	ಜಾನಪದ ಕಾವ್ಯದೊಳಗಿನ ಮಹಿಳೆ	– ಮಿಲನ್ ಎಂ. ಹೆಚ್	153–157
36.	ಮಲೆಮಹದೇಶ್ವರ ಕಾವ್ಯದ ಸಂಕಮ್ಮನ ಸಾಲು	– ರವಿ. ಎನ್	158–160

37. ಆಧುನಿಕ ಸಂವೇದನೆಯ ನಾಟಕ: ಎಚ್. ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಕಾಶರ ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿ ಕಥಾಪ್ರಸಂಗ	– ಡಾ. ತಾರಾಮಣಿ	161–166
38. ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಡುವ ವೃತ್ತಿಗಾಯಕರ ಕಲೆ ಮತ್ತು ಬದುಕು	– ಪ್ರೊ. ಹರೀಶ ಎಂ.ಸಿ	167–172
39. ಸಂಕಮ್ಮನ ಬಲಗೈ ಭಾಷೆ ಕವಟ್ಲು: ಅಸ್ಮಿತೆಗಾಗಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಹೋರಾಟ	– ರಶ್ಮಿ ಪಿ	173–176
40. ಜನಪದ ವೃತ್ತಿ ಗಾಯಕ ಸಂಪ್ರದಾಯ	– ಅನಿತ ಕೆ.ವಿ	177–181
41. ಜನಪದ ವೃತ್ತಿಗಾಯಕರು: ಒಂದು ಅವಲೋಕನ	– ಪ್ರಭಾವತಿ ಜೆ.	182–185
42. ಜನಪದ ವೃತ್ತಿಗಾಯಕರು	– ಸುಜಾತ.ಎ	186–192
43. ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ರಾಚನಿಕ ಸ್ವರೂಪ	– ಶೋಭಾರಾಣಿ.ಎನ್	193–196
44. ಮಲೆಯ ಮಾದೇಶ್ವರ ಮಹಾಕಾವ್ಯದ ನಾಯಕಿಯಾಗಿ ಸತ್ಯಶರಣೆ ಸಂಕಮ್ಮ	– ಡಾ.ಅಶ್ವಿನಿ ನಾಯಕ್	197–200
45. ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿ ಜನಪದ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಪವಾಡಗಳು: ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ	– ವೇಣುಗೋಪಾಲ್.ಆರ್	201–204
46. ಅಮೋಘಸಿದ್ಧ ಪರಂಪರೆಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆ	– ಸಾವಿತ್ರಿ ಮೋದಿ	205–208
47. ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 'ವಿವಾಹ' ಒಂದು ಅವಲೋಕನ	– ಡಾ.ಪ್ರೇಮಾ ಅಪಚಂದ	209–214
48. ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ವೃತ್ತಿಗಾಯಕರು	– ಶಶಿಕಲಮ್ಮ. ಯು	215–218
49. ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ವೃತ್ತಿ ಗಾಯಕರು	– ಡಾ. ಶಿವಗಂಗಾ ಯು. ಬಿಲಗುಂದಿ	219–221
50. ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯ: ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿ ಕಾವ್ಯ ಕುರಿತು ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ	– ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮೀ. ಡಿ	222–225
51. ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ವೃತ್ತಿಗಾಯಕರು	– ಶಾರದಮ್ಮ. ಎಂ .ಕೆ	226–231
52. ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳು: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ	– ಡಾ. ಭಾಗ್ಯಮ್ಮ.ಜಿ	232–233
53. ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧೀಕರಣಗೊಂಡ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು	– ಲೋಹಿತ್.ಪಿ	234–238
54. ಜನಪದ ಒಗಟುಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆಯ ಜೊತೆಗಿನ ಒಳ ನೋಟ	– ಶಿವಾನಂದ	239–243

3. ತುಳು ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರಣದ ಸ್ವರೂಪ

ಡಾ.ಎಂ.ಎಸ್.ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ

ತುಳುವಿನ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರಣವು ಬೆರಗು ಮೂಡಿಸುವಂತದಾಗಿದ್ದು ತತ್ಸಂಬಂಧೀ ಅಧ್ಯಯನಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ವಿವರಗಳಿಗೊಂದು ಪ್ರವೇಶಿಕೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವುದು ಪ್ರಸ್ತುತ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ತುಳುವಿನ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಾಗಿ ಚರ್ಚೆಗೊಳಗಾಗಿರುವ[1], ಬಹು ಆಯಾಮಗಳಿಂದ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೊಳಗಾಗಿರುವ ಸಿರಿ ಮಹಾಕಾವ್ಯ, ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯಗಳ ಒಂದು ಪರಿಚಯಾತ್ಮಕ ಪ್ರವೇಶ ಮತ್ತು ಇಂದು ಲಭ್ಯವಿರುವ ಹಲವು ಪಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರಣದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆಯನ್ನು, ಎರಡನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಮೌಖಿಕದಿಂದ ಬರಹರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಪ್ರಾರಂಭ ಘಟ್ಟದ ಪಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರಣದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ, ತನ್ಮೂಲಕ ಕಾಲಮಾನದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಾಗಿರುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆಡೆಗೆ ಸಾಗುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ತುಳು ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಪರಂಪರೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.[2] ಈ ಅಧ್ಯಯನಗಳ ಅರಿವು ಪ್ರಸ್ತುತ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲಕರ. ತುಳು ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ಅಧ್ಯಯನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ವಿಚಾರಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ. ತುಳುನಾಡು ಭೌಗೋಳಿಕವಾಗಿ-ಪ್ರಾಕೃತಿಕವಾಗಿ ಬಹು ಸಂಪದ್ಭರಿತವಾದ ಪ್ರದೇಶ. ಇಂದಿನ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ, ಉಡುಪಿ, ಕಾಸರಗೋಡು ಹೀಗೆ ತುಳು ಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರವನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುವಂತಾದ್ದು ಈ ತುಳುನಾಡು ಎಂಬ ಪರಿಭಾಷೆ. ಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಕಾಡು-ಕಡಲುಗಳು ಇಲ್ಲಿನ ಜನಪದ ಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿವೆ.[3] ಅದು ಇಲ್ಲಿನ ಜನಪದ ಜಗತ್ತಿನ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಪ್ರತಿಫಲಿಸಿದೆ, ದೃಶ್ಯ-ಶ್ರವ್ಯ-ಮುದ್ರಿತ ಪಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಿಗಳಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪಾಡ್ದನಗಳು ಅಥವಾ ಸಂಧಿಗಳು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯ ಮತ್ತು ಸಿರಿ ಕಾವ್ಯಗಳು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಕೋಟಿ – ಚನ್ನಯ ಪಾಡ್ದನ ಅವಳಿ ವೀರರ ಕಥಾನಕವಾಗಿದ್ದು ಇಂದು ಶೋಷಿತ ಸಮುದಾಯದ ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು 'ಬಂಟೆರೆ ಸಂಧಿ' ಎಂದೂ ಕರೆಯುವುದಿದೆ. ಈ ಪಾಡ್ದನದ ಒಳಗೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಗಗಳು ದೇಯಿ ಬೈದೆತಿ ಸಂಧಿ, ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯ ಸಂಧಿ, ಪೆರ್ಮಲೆ ಬಲ್ಲಾಳ ಸಂಧಿ ಇವು ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾಗಿಯೂ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅವು ಖಂಡ ಕಾವ್ಯಗಳ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬಹಳ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿವೆ. (ನೋ: ವಾಮನ ನಂದಾವರ; 2001). ತುಳುನಾಡಿನ ವಿವಿಧ ಪ್ರದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೆಣೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಘಟನಾವಳಿಗಳು ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯ ಕಾವ್ಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಗೂ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದೈವಗಳಾಗಿ ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯರು ಆರಾಧನೆಗೊಳಗಾಗುವ ಬಗೆಯೂ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು. (ನೋ: ದಾಮೋದರ ಕಲ್ಮಾಡಿ (ಸಂ); 2002) ಆಯಾ ಭೌತಿಕ ವಿವರಗಳೊಂದಿಗೆ ಸುದೀರ್ಘವಾಗಿ ಸಾಗುವ ಈ ಜೀವನಚಿತ್ರಣದ ಕಥಾನಕವು ಇಂದಿಗೂ ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ಆಚರಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡು ಅತ್ಯಂತ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ.

ಅದೇ ರೀತಿ 'ಸಿರಿಯ ಪಾಡ್ದನ'ವು 'ಸಿರಿ ಸಂಧಿ'ಯಾಗಿಯೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲೂ ಅಬ್ಬಗೆ-ದಾರಗೆ ಸಂಧಿ ಬಿಡಿಯಾದ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಸಿರಿ ಪಾಡ್ದನದ ಸತ್ಯನಪುರದ ಅಕ್ಕರಸು ಪೂಂಜೆದಿ ಕತೆಯಾಗಿ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ಸಿರಿ ಕಾವ್ಯವು ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ, ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. (ನೋ: ನಾವಡ ಎ.ವಿ.(ಸಂ); 1999) ಮೂರು ತಲೆಮಾರುಗಳ ಈ ಸುದೀರ್ಘ ಕಥಾನಕವು ನಮ್ಮ ಜನಪದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಶಕ್ತ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಆರಾಧನೆಗೊಳಗಾಗುವ ಸಿರಿ, ಕುಮಾರ ಮೊದಲಾದವರು ಕೇವಲ ಕಥಾನಕದ ಪಾತ್ರಗಳಾಗಿ ಉಳಿಯದೆ ಇಂದಿಗೂ ದೈವಗಳಾಗಿ ಸಮುದಾಯದ ಭಾವಭಿತ್ತಿಯ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಹರಿಗಡಿಯದ ನಂಬಿಕೆ, ಆಚರಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಉಳಿದು ಬರುತ್ತಿರುವ ತುಳುನಾಡಿನ ಇವೆರಡೂ ಕಾವ್ಯಗಳು ಕರ್ನಾಟಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಭಾರತೀಯ ಸಂದರ್ಭದ ಜನಪದ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲೂ ಗುರುತರ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತಿವೆ. ತುಳು

ISBN – 978-93-5526-247-9

ಭಾಷೆಯ ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವು ದೇಶ ವಿದೇಶಗಳ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಬಹು ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿಯಾಗಿ ಕಂಡಿರುವುದನ್ನು ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಗುರುತಿಸಬೇಕು. (ನೋ: ಚಿನ್ನಪ್ಪ ಗೌಡ ಕೆ; 1990) ಬಹು ಆಯಾಮಗಳ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಇಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸುವಾಗ ಜನಜೀವನದ ಮೂಲಶಕ್ತಿ ಸತ್ವ ಜನಪದ ದನಿಬನಿಗಳಾಗಿ ಮೌಖಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಸಂಪತ್ತಿನೊಂದಿಗೆ ಹೆಣೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆಯೂ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಚಿತ್ರಣವು ಬರುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲದ ದನಿಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ, ಅವು ಜೀವಜಾಲದ ವಿಕಸನದ ಹೆಜ್ಜೆಗುರುತುಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿಯೂ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ನೆಲೆಗಳು ಮಾತಿನ ರೂಪದ ಭಾಗವಾಗಿ ಬರುವ ಬಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಪಾಡ್ದನಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತುಳುನಾಡಿನ ಭೂತಾರಾಧನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿವೆಯಾದರೂ ಕೋಟಿ ಚೆನ್ನಯರನ್ನು, ಸಿರಿಯನ್ನು ಪಾಡ್ದನಗಳಲ್ಲಿ ಭೂತಗಳು ಎಂದು ಕರೆಯುವ ಪದ್ಧತಿ ಇಲ್ಲ. (ನೋ: ವಿವೇಕ ರೈ ಬಿ.ಎ; 1985) ಅಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಅತಿಮಾನುಷ ಶಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ಆರಾಧಿಸುವ, ಪೂಜಿಸುವ ಪದ್ಧತಿ ಇದ್ದು ಆಗ ಈ ಸಂಬಂಧಿತ ಪಾಡ್ದನವನ್ನು ಹಾಡುವಂತಹುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಸ್ತ್ರೀಯರು ಶಕ್ತಿ ಸ್ವರೂಪಿಣಿಯರಾಗಿ ಆರಾಧನೆಗೊಳಾಗುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪೂರಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. (ನೋ: ಸಾವಿತ್ರಿ ಕೆ; 2006)

ತುಳು ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಾಗಿ ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯ, ಸಿರಿ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರಣದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಮೊದಲನೆಯದು, ತುಳುವಿನ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ನಿರೂಪಣೆಯ, ವರ್ಣನೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಬರುವಂತಾದ್ದು. ಇದು ಒಟ್ಟು ಮಹಾಕಾವ್ಯದ ಮೇಲ್ಪದರದಲ್ಲಿ, ಮೊದಲ ಓದಿನಲ್ಲಿ, ಕೇಳುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವಂತಾದ್ದು- ಗಿಡ-ಮರ-ಬಳ್ಳಿ-ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ, ಪ್ರಾಣಿ ಜಗತ್ತು- ಪಕ್ಷಿ ಜಗತ್ತು- ಕಾಡು -ಕಡಲಿನ ಅನುಸಂಧಾನದ ರೂಪಗಳು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಲವೆಡೆ ಬರುವ ವರ್ಣನೆಯ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಬಿಲ್ಲವ ಸಮುದಾಯದ ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯರ ಕಥಾನಕವು ಬೆಳವಣಿಗೆ ಹೊಂದುವ ಸಂದರ್ಭ, ದೇಯಿ ಬೈದೆತಿ ಹೆರಿಗೆ ನೋವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ತೆಂಗಿನಮರ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲುವ ಸನ್ನಿವೇಶ, ಆಗ ಬುದ್ಯಂತನ ವ್ಯಂಗ್ಯ, ಮಕ್ಕಳ ಆಟದ ವರ್ಣನೆ, ಪ್ರಯಾಣದ ವಿವರ ಹೀಗೆ ವಿವಿಧ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವಿವರಗಳು, ಹಾಗೆಯೇ ಸಿರಿ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ 'ಸುದೆ ದಾಟುವ ಸನ್ನಿವೇಶ', ಕುಮಾರ, ಅಬ್ಬಗೆ ದಾರಗೆಯ ವಿವಿಧ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು.

ಎರಡನೆಯದು, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಆಚರಣೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ- ಆರಾಧನಾ ಕ್ರಮದ ಅಂಗವಾಗಿ ಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ಮನುಷ್ಯ ಸಂಬಂಧದ ಸ್ವರೂಪ. ಇದು ಒಟ್ಟು ಮಹಾಕಾವ್ಯದ ಒಳಪದರಗಳಲ್ಲಿ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಓದಿನಲ್ಲಿ, ಆಲಿಸುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವಂತಾದ್ದು- ಹರಕೆ-ಆರಾಧನೆ- ಪೂಜೆ- ನಂಬಿಕೆ- ಆಚರಣೆಗಳ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿ ಬರುವ ಚಿತ್ರಣಗಳು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ 'ಸಿರಿ ಕಾವ್ಯ'ದಲ್ಲಿ ಲಂಕೆ ಲೋಕನಾಡಿನ ಸತ್ಯನಾಪುರದ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆರ್ಮ ಆಳ್ವನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಕೊರಗು, ಕುಲದೈವವಾದ ಬೆರ್ಮೆರ್ ಒಂದು ದಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ, ಆಗ ಆದಿ ಆಲಡೆ ಪಾಳು ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಅದನ್ನು ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಮಾಡಲು ಬೆರ್ಮಾಳ್ವನಿಗೆ ಹೇಳುವುದು, ಹಾಗೆ ಬೆರ್ಮಾಳ್ವ ಅಥವಾ ಅಜ್ಜೆರ್ ಸಂತತಿಗಾಗಿ ಆಲಡೆಯನ್ನು ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾಗವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಸುಗ್ಗಿ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ದಿನ ಜಾತ್ರೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವುದು, ಅರ್ಚಕರು ಆಗ ಪ್ರಸಾದ ರೂಪವಾಗಿ ಸಿಂಗಾರದ ಹೂವು, ಜೊತೆಗೆ ಆನೆ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ತೆಗೆದ ಗಂಧದ ಬಿಲ್ಲೆ ನೀಡುವುದು. ಅದನ್ನು ತಂದು ಬೆರ್ಮಾಳ್ವ ತನ್ನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಕಲಂಬಿಯಲ್ಲಿ ಇಡುವುದು, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಸಿಂಗಾರದ ಹೂ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾದ್ದು, ಸತ್ಯದ ಮಗು ಅದಾದುದರಿಂದ ಬೆರ್ಮಾಳ್ವ ಮಗುವಿಗೆ 'ಸತ್ಯನಾಲೋಕದ ಸಿರಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರು ಇಡುವುದು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಭಿನ್ನ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸಿದಾಗಲೂ ಕತೆಯ ಹೊರವಿವರಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಒಳಹೂರಣದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗುವ ಸಿಂಗಾರದ ಬಳಕೆ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಾದ್ದಾಗಿದ್ದು ಇದು ಪ್ರಕೃತಿ ಸಂಬಂಧೀ ವಿವಿಧ ಚರ್ಚೆಗಳೆಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವಂತಾದ್ದು. ಕೋಟಿಚನ್ನಯ ಕಾವ್ಯದ ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ದೇಯಿಯ ಸೀಮಂತದ ಚಿತ್ರಣದಲ್ಲಿ ಬರುವ 'ಬಂಗ ಬಾಳೆಯ ಕೊಡಿ ಎಲೆ'ಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಮೇಲೋಗರದ ಬಗೆಗಳು, ಎಲೆ, ತಾವರೆ, ಕಾಡು, ಮರ, ಮೀನು ಇತ್ಯಾದಿ ವಿವರಗಳೂ ಈ ನೆಲೆಯವು.

ISBN – 978-93-5526-247-9

ಪಾಡ್ದನಗಳು, ಸಂಧಿಗಳು ಪ್ರಕೃತಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಿಳಿತಗೊಳ್ಳುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಮೂಲದ ದೈವಗಳು ಆರಾಧನೆಗೊಳಗಾಗುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪಂಜುರ್ಲಿ ಭೂತ ಅಂದರೆ ಪಂಜಿಕುರುಳೆ –ಹಂದಿಯ ಮರಿ, ಪಿಲಿಚಾಮುಂಡಿ ಭೂತ ಅಂದರೆ ಹುಲಿ ಚಾಮುಂಡಿ, ನಂದಿಗೋಣ –ಕೋಣ ಹೀಗೆ ನಿಸರ್ಗದ ಶಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. (ನೋ: ಅಮೃತ ಸೋಮೇಶ್ವರ; 1997) ಈ ಪ್ರಾಣಿಮೂಲದ ದೈವಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಂಬಂಧ ಬೆಸೆವ ಬಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯೊಂದಿಗಿನ ಈ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ತುಳುನಾಡಿನ ಮೌಖಿಕ ಕಾವ್ಯಗಳು ಕಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಗೊಂಡು ಮುದ್ರಿತ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಕಥೆಯ ಮೂಲ ಆಶಯಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಕತೆಯ ನಿರೂಪಣೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ವಿವಿಧ ಅಂಶಗಳು ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕು. ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ತುಳುವಿನ ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ನಡೆದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೊಂದನ್ನು ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತುಳುನಾಡಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ವಿದೇಶೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಮಿಶನರಿಗಳು ಈ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡು ದಾಖಲಿಸಿದ ಮಾದರಿಗಳು ಮುಂದಿನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಎ.ಮೆನ್ನರ್ ಅವರ ಪಾಡ್ದನೊಲು(1886) (ನೋ: ಅಗಸ್ಟ್ ಮೆನ್ನರ್; 2019 (ಮ.ಮು), ಇಂಡಿಯನ್ ಆಂಟಿಕ್ವೆರಿ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಎ.ಸಿ.ಬರ್ನೆಲ್ ಸಂಪಾದನೆಯ ಡೆವಿಲ್ ವರ್ಷಿಪ್ ಆಫ್ ತುಳುವಾಸ್ (ನೋ: ನಾವಡ ಎ.ವಿ ಮತ್ತು ಡೆನ್ನಿಸ್ ಫರ್ನಾಂಡೀಸ್ (ಸಂ); 2008 (ಮ.ಮು) ಅಂದಿನ ದಾಖಲಾತಿಯ ಅನನ್ಯ ಮಾದರಿಗಳು. ಇವು ಮೌಖಿಕ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು–ಪಾಡ್ದನಗಳನ್ನು ಕಥಾರೂಪದಲ್ಲೂ, ಭಾಗಶ: ಕಾವ್ಯದ ರೂಪದಲ್ಲೂ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು. ಈಗ ಬೆನೆಟ್ ಜಿ.ಅಮ್ಮಣ್ಣ ಮತ್ತು ಡಾ.ಎಂ.ಎಸ್. ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ್ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುವ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಬೈದೆರುಳೆ ಸಂಧಿ, ಮಯಿಸಂದಾಯ ಸಂಧಿ ಮೊದಲಾದವು ಇದೇ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದಂತವು. ಇಂತಹಾ ಪಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹಾ ಹಲವು ಅಂಶಗಳು ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ನಮಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯರ ಕಥಾನಕದಲ್ಲಿ ಬಲ್ಲಾಳನಿಗೆ ಬೇಟೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚಿದಾಗ ವೈದ್ಯನು ಔಷಧಕ್ಕಾಗಿ "ಅಕ್ಕಾಸೊಗು ಪೋತೀ ಕೊಡಿ। ಪಾತಾಳೊಗು ಪೋತ್ತಿ ಬೇರ್। ಮರ್ದ್ ಪಸೊಂಡೆ" ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಔಷಧ ವಿವರವನ್ನು ಹೇಳಬಾರದೆಂಬ ಜನಪದ ವೈದ್ಯ ಸಂಬಂಧೀ ನಂಬಿಕೆಯೂ ಮಿಳಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಆ ವ್ರಣವನ್ನು ವಾಸಿ ಮಾಡುವ ತುಂಬು ಗರ್ಭಿಣಿ ದೆಯಿ ಬೈದೆದಿಯೂ "ಮೂಜಿ ಕುಂಜಗ್ ಪೋಯೊಳೂ ಮೂಜಿ ಪುಂಡಿ ಕೊಡಿ ಮಳ್‌ದ್। ಉಳಿಗೊದಯ ಕೈಟೆ ಕೊಳಿಯೊಳೂ" ಎನ್ನುವುದೂ ಮುಂದೆ ಬಲ್ಲಾಳನೇ ಆಕೆಯನ್ನು ಕರೆತರಲು ಪಲ್ಲಕಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿದಾಗ ತಾನು ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ, ಔಷಧವನ್ನು ಪಲ್ಲಕಿಯಲ್ಲಿರಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದ "ಮೂಜಿ ಪುಂಡಿ ಕೊದಿ ಮಳುದು ಕೊಂಡೂದು। ಆಕಾಸೊದ ಕೊಡಿ ಪಾತಾಳಾದ ಬೇರ್ ಮಳುದ್ ಕೊಂಡೂ ಬರುವೊಳೂ। ಕೊಡಿ ಮಳ್‌ದ್ ಪೊತ್ತೂ ಪೊಡಿ ಮಳ್‌ತೊಳೂ। ಬೇರ್ ಮಳ್‌ದ್ ಕ'ಳೆತು ಪತ್ತೊಂಡೊಳೂ। ಮಳ್‌ದ್‌ದ ಪೆಟ್ಯ ಮಳ್‌ದ್‌ದ ಬುರುಡೆನು ದಂಡೆಡ್ ದಿಯ್ಯೊಳೂ" ಎಂಬುದೂ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು. ಅನಾಥ ಬಾಲಕರಾದ ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯರನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಬಲ್ಲಾಳ ಹಾಲಿಗಾಗಿ ಹಸುವನ್ನೂ, ತುಪ್ಪಕ್ಕಾಗಿ ಎಮ್ಮೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು ಎಂಬ ಸೂಚನೆಯ "ಪೇರ್‌ಗು ಪೆತ್ತಲಾ ಕೊರೊಡೂ। ನೆಯಿಕ್ ಯೆಂರ್ಮೆಲಾ ಕೊರ್ಯೆರ್।" ಎಂಬ ಸಾಲನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯರಿಗೆ ಓದು ಬಹ ಕಲಿಸಲು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಲು ಹೊಯಿಗೆ ತರಿಸುವ "ಪೊಯ್ಯೆ ತರ್ಪಾಲ ಪೊಯ್ಯೆದ ಪೊಡಿ ಬರಲು ಕಲಪಾಲಾ। ಪಲಯಿ ಪತ್ತಲಾ ಪಲಾಯಿಾದ ಬರಲುಗ್ ಪಾಡ್‌ಲಾ" ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಪೂರಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕು. ಇಂತಹಾ ವಿವರಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಂಬಿಕೆಗಳು, ವರ್ಣನೆಗಳು ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿಡುತ್ತವೆ. ಕೌತುಕಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುವ ಕೆಲವು ವಿವರಗಳೂ ಲಭ್ಯವಾಗುವುದಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಬರ್ನೆಲ್ ಸಂಗ್ರಹದ ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯ ಕಥಾನಕದಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತೆಗಾಗಿ ಕಾಡಿಗೆ ಒಂಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹೋಗುವ ಚಿತ್ರಣ ಸಹಜ ಭೌಗೋಳಿಕ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಹೊರತಾದುದಾಗಿರುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬೇಕು.[4]ಹಾಗೆಯೇ ಅಂದಿನ ಮೆನ್ನರ್, ಬರ್ನೆಲ್ ಸಂಗ್ರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬೈದೆರ್ಲು, ಕೋಟಿಚನ್ನಯದ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನೆಲ, ಜಲ ಸಂಬಂಧೀ ಅನೇಕ ಅಂಶಗಳ ಅನಾವರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ, ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರಣದ ಹಲವು ನೆಲೆಯ ಅಧ್ಯಯನಗಳಿಗೆ ದಾರಿಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತವೆ.

ISBN – 978-93-5526-247-9

ಅಡಿಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು

1. ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಕಾವ್ಯ , ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯ, ಲಾವಣಿ ಚಕ್ರಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಚರ್ಚೆಯನ್ನೇ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೆಳೆಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದ್ದು ಪ್ರಸ್ತುತ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಚರ್ಚೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಒಟ್ಟು ಕನ್ನಡದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ಚರ್ಚೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಮಹಾಕಾವ್ಯವೆಂಬ ಉಲ್ಲೇಖದೊಂದಿಗೆ ಮುಂದುವರೆಯಲಾಗಿದೆ
2. ಡಾ.ಬಿ.ಎ.ವಿವೇಕ ರೈ ಅವರ ತುಳು ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಡಾ.ಚಿನ್ನಪ್ಪ ಗೌಡ ಅವರ ಭೂತಾರಾಧನೆ ಜಾನಪದೀಯ ಅಧ್ಯಯನ, ಡಾ.ವಾಮನ ನಂದಾವರ ಅವರ ಕೋಟಿಚನ್ನಯ ಅಧ್ಯಯನ, ಪ್ರೊ.ಎ.ವಿ.ನಾವಡ ಅವರ ಗಿಡಿಕೆರೆ ರಾಮಕ್ಕ ಮುಗ್ಗೇರ್ತಿ ಕಟ್ಟಿದ ಸಿರಿ ಪಾಡ್ದನ, ಡಾ.ಅಶೋಕ ಆಳ್ವ ಅವರ ಪ್ರಾಣಿ ಜನಪದ, ಪ್ರೊ.ಅಮೃತ ಸೋಮೇಶ್ವರ, ಕನರಾಡಿ ವಾದಿರಾಜ ಭಟ್ಟ, ಸುಶೀಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ, ಡಾ.ಗಾಯತ್ರಿ ನಾವಡ, ಡಾ.ರಾಜಶ್ರೀ ರೈ, ಡಾ.ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ರೈ, ಡಾ.ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಬಿಳಿಮಲೆ, ಪ್ರೊ.ಹೈಡ್ರೂನ್ ಬ್ರೂಕ್ನರ್, ಪ್ರೊ.ಪೀಟರ್.ಜೆ.ಕ್ಲಾಸ್ ಹೀಗೆ ವಿವಿಧ ಅಧ್ಯಯನಕಾರರ ಸಂಶೋಧನೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.
3. 'ಆಕಾಶಬೆನ್ನಿ' 'ಕಡಲ್ ಬೆನ್ನಿ' ಮೊದಲಾದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಗಾದೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಳ್ಳುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕಾದಂತಹುದು. ಬೆನ್ನಿ ಅಂದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಎಂದರ್ಥ. ಮೂರ್ತೆ ಮತ್ತು ಮೀನುಗಾರಿಕೆಗಳ ಸಶಕ್ತ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಈ ಗಾದೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಕಳೆದ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮೌಖಿಕದಿಂದ ಲಿಖಿತಕ್ಕೆ ಬಂದ ಗಾದೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪೂರಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕು. ಜನಪದ ನುಡಿಗಟ್ಟಿನ ಭಾಗವಾಗಿ ಇವುಗಳ ಗಮನಿಸುವಿಕೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಅವುಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಥವಾ ಭಾಗಶ: ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಅಥವಾ ಬರದಿರುವ ಎರಡೂ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಆಗ ಒಂದು ಪರಿಪೂರ್ಣತೆ ದಕ್ಕುತ್ತದೆ.
4. ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ಕಥಾನಕಗಳು ಕಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬಗೆಯೂ ಅಧ್ಯಯನಾರ್ಹವಾದುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಪಂಜೆ ಮಂಗೇಶರಾಯರ 'ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯ' ಈ ಸಂಬಂಧವಾದ ಸೃಜನಶೀಲ ವಿವರಣೆಗಳ ಸೇರ್ಪಡೆ, ಮೂಲ ವಿವರಗಳ ಕೈಬಿಡುವಿಕೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು, ಇದರ ಮುನ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ತತ್ಸಂಬಂಧೀ ವಿವರಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಅಗಸ್ಟ್ ಮೆನ್ನರ್; 2019 (ಮ.ಮು); ಪಾಡ್ದನೊಳು; ಕರ್ನಾಟಕ ತುಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಮಂಗಳೂರು
2. ಅಮೃತ ಸೋಮೇಶ್ವರ; 1997; ತುಳು ಪಾಡ್ದನ ಸಂಪುಟ; ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ
3. ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಯು.ಪಿ. ಮತ್ತು ಸುಶೀಲಾ ಪಿ.ಉಪಾಧ್ಯಾಯ; 2002; ಫೋಕ್ ರಿಚುವಲ್ಸ್ ಆಫ್ ದಿ ತುಳುವ ರೀಜನ್ ಆಫ್ ಕೋಸ್ಟಲ್ ಕರ್ನಾಟಕ; ಆರ್.ಆರ್.ಸಿ., ಉಡುಪಿ
4. ಚಿನ್ನಪ್ಪ ಗೌಡ ಕೆ; 1990; ಭೂತಾರಾಧನೆ ಜಾನಪದೀಯ ಅಧ್ಯಯನ, ಮದಿಪು ಪ್ರಕಾಶನ, ಮಂಗಳಗಂಗೋತ್ರಿ
5. ದಾಮೋದರ ಕಲ್ಮಾಡಿ (ಸಂ); 2002; ಕೋಟಿ ಚೆನ್ನಯ ಪಾರ್ದನ ಸಂಪುಟ, ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ,
6. ನಾವಡ ಎ.ವಿ. (ಸಂ), 1999, ಗಿಡಿಕೆರೆ ರಾಮಕ್ಕ ಮುಗ್ಗೇರ್ತಿ ಕಟ್ಟಿದ ಸಿರಿ ಪಾಡ್ದನ, ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ
7. ನಾವಡ ಎ.ವಿ ಮತ್ತು ಡೆನ್ನಿಸ್ ಫರ್ನಾಂಡೀಸ್ (ಸಂ); 2008 (ಮ.ಮು); ಡೆವಿಲ್ ವರ್ಶಿಪ್ ಆಫ್ ತುಳುವಾಸ್ ಫ್ರಂ ದಿ ಪೇಪರ್ಸ್ ಆಫ್ ಲೇಟ್ ಎ.ಸಿ.ಬರ್ನೆಲ್; ಕರ್ನಾಟಕ ತುಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಮಂಗಳೂರು
8. ಪಂಜೆ ಮಂಗೇಶ ರಾವ್ ; 1924; ಕೋಟಿ ಚನ್ನಯ; ಬಾಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಂಡಲ ಲಿಮಿಟೆಡ್, ಕೊಡಿಯಾಲಬೈಲ
9. ವಾಮನ ನಂದಾವರ; 2001; ಕೋಟಿ ಚೆನ್ನಯ ಜಾನಪದೀಯ ಅಧ್ಯಯನ; ಹೇಮಾಂಶು ಪ್ರಕಾಶನ,
10. ವಿವೇಕ ರೈ ಬಿ.ಎ; 1985; ತುಳು ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು
11. ಸಾವಿತ್ರಿ ಕೆ.; 2006; ನಂಬಿದ ಸತ್ಯಗಳು–ಸ್ತ್ರೀಭೂತಗಳ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಅಧ್ಯಯನ, ಕೆ.ಎಸ್.ಮುದ್ದಪ್ಪ ಸ್ಮಾರಕ ಟ್ರಸ್ಟ್, ಕೃಷ್ಣಾಪುರದೊಡ್ಡಿ

ಅಪ್ರಕಟಿತ ಹಸ್ತಪ್ರತಿ

1. ಬೆನೆಟ್ ಜಿ.ಅಮ್ಮಣ್ಣ ಮತ್ತು ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ ಎಂ.ಸ್. (ಸಂ); ಬೈದೆರುಳೆ ಸಂಧಿ

***

ಅಭಿಜಾತ ಕನ್ನಡ

ವಿದ್ವತ್ ಮಂಡಳಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲನೆಗೊಂಡಿರುವ

ದ್ವೈಮಾಸಿಕ ಸಂಶೋಧನಾ ಪತ್ರಿಕೆ

ABHIJATA KANNADA

Peer Reviewed Referred Journal ISSN : 2347-4017

ರೆಫರೀಡ್ ಜರ್ನಲ್

ISSN-2347-4017- ಸೆಪ್ಟಂಬರ್ - ಅಕ್ಟೋಬರ್ 2021 ಸಂಪುಟ-7 ಸಂಚಿಕೆ-5

September - October 2021 Vol-7 Issue-5

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಪ್ರೊ. ಎಸ್. ಎಂ. ಗಂಗಾಧರಯ್ಯ

ABHIJATA KANNADA

Bimonthly Peer Reviewed Referred Journal with

ISSN:2347-4017 September-October 2021, Vol-7 Issue-5

Chief Editor : **Prof. S.M. Gangadharaiah**

Executive Editor : **Dr. Kotraswamy. A.M.M.**

Managing Editor : **Dr. K.M. Rohini**

Editors : **Dr. ShobaNayak,** Assistant Professor
RCU, Belagavi

Dr. P. Nagaraja, Assistant Professor
RCU, Belagavi

Dr. H.M. Nagarjuna, Assistant Professor
Sahyadri Science College, Shimoga

Dr. Durgapraveen, Assistant Professor
Dravidian University, Kuppam, AP

Dr. Savakar Kamble
Assistant Professor, RCU, Belagavi

PUBLISHER : **PRATHIBHANA**
(An Intellectual & Cultural Form)
A Division of NADAPRASANGA (Reg.)
Under Karnataka Trust Act -10/A 1957,
Reg. No. BMH-4-00002-2010-11
Dt. 03-04-2010.

ADDRESS : No133, 'Shivadwaita', Sector II,
Shivabasavanagara, Belagavi-590010
Ph. 9448324100

PRINTER : Sri Vasavi Offset Printers, Bagalkot,
Ph: 0835-4297406

ಪರಿವಿಡಿ

೧. ಸೃಜನಶೀಲ ಲೇಖಕಿ ವಾಣಿ : ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯವಲೋಕನ / ೯
◆ ಪ್ರೊ. ಎಸ್. ಎಂ. ಗಂಗಾಧರಯ್ಯ

೨. ಕರಾವಳಿಯ ಜನಪದ ನಾಯಕ : ಕುಮಾರರಾಮ / ೧೫
◆ ಡಾ. ಗಜಾನನ ನಾಯ್ಕ

೩. ಹಡಪದ ಲಿಂಗಮ್ಮನ ವಚನಗಳು : ಭಕ್ತಿ ನಿರ್ವಚನ / ೨೧
◆ ಡಾ. ಪಿ. ನಾಗರಾಜ

೪. ಮಡಿವಾಳ ಮಾಚಿದೇವನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಗಾದೆಗಳು / ೨೯
◆ ಡಾ. ಎಂ. ನಾಗರಾಜ

೫. ಜಾವಳಿ : ಶೃಂಗಾರ ಹಾಗೂ ಭಕ್ತಿ ರಚನೆಯ ಅನುಸಂಧಾನ / ೩೬
◆ ಡಾ. ಕೆ.ಎಂ. ರೋಹಿಣಿ

೬ 'ಅಟ್ಟಮತಂ' ಕೃತಿಯ ಛಂದಸ್ಸು ಮತ್ತು ಷಡ್ಜಳಿ:
ಒಂದು ಟಿಪ್ಪಣಿ / ೪೧
◆ ಡಾ. ಕೊಟ್ರಸ್ವಾಮಿ. ಎ.ಎಂ.ಎಂ.

೭ ಮಣೆಗಾರ ಆತ್ಮಕಥನ : ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಚಿಂತನೆಗಳು / ೪೮
◆ ಅರುಣ ಎಸ್.ಪಿ.

೮. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಗ್ರಹ : ಒಂದು ಅವಲೋಕನ / ೫೨
◆ ಡಾ. ನಾಗರೆಡ್ಡಪ್ಪ ಹೆಚ್

೯. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಸಂಘಟನಾತ್ಮಕ ನೆಲೆ / ೫೮
◆ ಡಾ. ನೆಲ್ಲಿಕಟ್ಟೆ ಎಸ್. ಸಿದ್ದೇಶ್

೧೦. ಬಯಲಾಟ ಮತ್ತು ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳ
ಕಲಾ ಅವನ್ನತೆ / ೬೩
◆ ಡಾ. ರಾಜಕುಮಾರ

೧೧. ರತ್ನಾಕರವರ್ಣಿಯ ಭರತೇಶ ವೈಭವ : ಶೃಂಗಾರರಸ / ೬೮
◆ ಉಷಾ ಹೆಚ್.ಪಿ.

೧೨. ರಾಯಚೂರಿನ ಆಧುನಿಕ ತತ್ವಪದಕಾರ– ಎನ್.ಬಿ. ಲಕ್ಷ್ಮೀರೆಡ್ಡಿ ಹೊಸೂರು / ೭೨
❖ ಡಾ. ಮಲ್ಲಯ್ಯ

೧೩. ಕಲಚುರಿ ವಂಶದ ಇಮ್ಮಡಿ ಬಿಜ್ಜಳನ ದಾನ ದತ್ತಿಗಳು / ೭೮
❖ ಬೆಟ್ಟಲಿಂಗದೇವರು ಬಿ.ಎಸ್.
❖ ಪ್ರೊ. ಡಿ.ವಿ. ಪರಮಶಿವಮೂರ್ತಿ

೧೪. ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಅಧ್ಯಯನಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಭಾವಗಳು / ೮೬
❖ ಮಂಗಳ. ಎನ್

೧೫. ಮಹಿಳೆ – ನೇಕಾರಿಕೆ : ಸಮಸ್ಯೆಗಳು / ೯೪
❖ ಸುವರ್ಣಾ ರೇ. ಕಲ್ಯಾಣಶೆಟ್ಟಿ
❖ ಡಾ. ಶಿವಲೀಲಾ ಬಸವರಾಜ

೧೬. ದೇಶಿ ಗಾಯನ ಪರಂಪರೆ : ಒಂದು ಅವಲೋಕನ / ೧೦೦
❖ ಅಂಜಮ್ಮ
❖ ಡಾ. ಜಯದೇವಿ ಜಂಗಮಶೆಟ್ಟಿ

೧೭. ಅಮೃತಮತಿ : ಮನೋಮತಿ / ೧೦೬
❖ ಭೋಜರಾಜ ಟಿ.ಎಸ್.
❖ ಡಾ. ಶೋಭಾ ನಾಯಕ

೧೮. ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇದಗಳ ಬಳಕೆ / ೧೧೩
❖ ಗಂಗಯ್ಯ ಬಿ.ಎಸ್.
❖ ಡಾ. ಎಸ್.ಎಂ. ದುರ್ಗಾ ಪ್ರವೀಣ

೧೯. ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸಣ್ಣಕಥೆಗಳ ಭಾಷಿಕ ವಿನ್ಯಾಸ / ೧೨೦
❖ ಗಿರೀಶ್ ವೈ
❖ ಡಾ. ಜಯಲಲಿತ

೧೮. ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇದಗಳ ಬಳಕೆ

❖

ಗಂಗಯ್ಯ ಬಿ. ಎಸ್.

ಡಾ. ಎಸ್.ಎಂ. ದುರ್ಗಾ ಪ್ರವೀಣ

ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನವು ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೊಂಡಿರುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇದಗಳಾದ ಗುಲಬರ್ಗಾ ಕನ್ನಡ, ಧಾರವಾಡ ಕನ್ನಡ, ಮಂಗಳೂರು ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಮೈಸೂರು ಕನ್ನಡಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ನಾಲ್ಕು ಭಾಗಗಳ ಆಯ್ದ ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವು ೧೯ನೇ ಶತಮಾನದಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಅನೇಕ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡು ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆ. ನವೋದಯದಿಂದ ಆರಂಭಗೊಂಡು ಹೊಸಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳು ವಿಫುಲವಾಗಿ, ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿವೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಕಾರಗಳಾದ ಸಣ್ಣಕಥೆ, ಭಾವಗೀತೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ನಾಟಕ, ಪ್ರವಾಸ ಕಥನ ಹೀಗೆ ನಾನಾ ಪ್ರಕಾರಗಳು ಹೊಸತನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟವು. ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿತು. ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದಂತಹ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡಿತು. ಕೆಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಂಬಲ, ಆಸಕ್ತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯದ ರೂಪ

ಗಂಗಯ್ಯ ಬಿ.ಎಸ್. : ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕುಪ್ಪಂ

ಡಾ. ಎಂ.ಎಸ್. ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ : ಸಂಶೋಧನಾ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕುಪ್ಪಂ

ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಆಯ್ದ ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳ ಭಾಷಿಕ ಅಧ್ಯಯನವು ಒಂದು ಸಣ್ಣಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಗುಲಬರ್ಗಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಬಳಕೆ

ಗುಲಬರ್ಗಾ ಕನ್ನಡವು ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪ್ರಭೇದಗಳಲ್ಲಿ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಾದ ಉಪಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಗುಲಬರ್ಗಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪಶ್ಚಿಮೋತ್ತರ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ರಾಜ್ಯವು, ಉತ್ತರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯು, ಪೂರ್ವೋತ್ತರ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶವೂ, ಇದರ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿಜಯಪುರ ಮತ್ತು ಯಾದಗಿರಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾಗಿ ಗುಲಬರ್ಗಾ ಜಿಲ್ಲೆಯು ಹೈದರಾಬಾದಿನ ನಿಜಾಮನ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಿತ್ತು, ಆದ ಕಾರಣ ಇಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಭಾವವು ಕಂಡಬರುತ್ತದೆ. ಭೌಗೋಳಿಕವಾಗಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ರಾಜ್ಯವು ಗುಲಬರ್ಗಾಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಭಾವವೂ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಉರ್ದು ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಗಳು ಈ ಭಾಗದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ದ್ವಿಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರವು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ.

ಗುಲಬರ್ಗಾ ಭಾಗದ ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಕರದಳ್ಳಿ ಅವರು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ 'ಪುಟ್ಟನ ಕನಸು' ಎಂಬ ಕೃತಿಯನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸೊಗಡನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ರಚಿಸಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳು ಹಲವು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿವೆ.

ಇವರ 'ಪುಟ್ಟನ ಕನಸು' ಎಂಬ ಕವನ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ 'ಮಳೆ ಹನಿ ಹನಿ...' ಎಂಬ ಪದ್ಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ

"ಬಿರುಮಳೆ, ಸುರಿಮಳೆ ಸುರಿದಾವ
ಹಾಮಳೆ, ಜಡಿಮಳೆ ಬಿದ್ದಾವ
ತರತರ ರೂಪವ ತಾಳ್ಯಾವಾ
ಜಗಕೆ ಹೊಸರಂಗನು ತಂದಾವ್"[1]

ಈ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಶಿಷ್ಟ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ 'ಸುರಿದಿವೆ', 'ಬಿದ್ದಿವೆ', 'ತಾಳಿವೆ', 'ತಂದಿವೆ' ಎಂಬ ಪದಗಳು ಗುಲಬರ್ಗಾದ ಆಡು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ 'ಸುರಿದಾವ', 'ಬಿದ್ದಾವ', 'ತಾಳ್ಯಾವಾ', 'ತಂದಾವ್' ಎಂದು ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇದೇ ಸಂಕಲನದ "ಗುಡುಗುಡು ಮುತ್ತ್ಯಾ ಗುಡುಗ್ಯಾನ ಸಿಡಿಲಿನ ಕಿಡಿಮಿಂಚು ಸಿಡಿಸ್ಯಾನ"[2]

ಈ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಶಿಷ್ಟ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ 'ಅಜ್ಜ', 'ಗುಡುಗಿದನು', 'ಸಿಡಿಸಿದನು' ಎಂಬ ಪದಗಳು ಗುಲಬರ್ಗಾ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಮುತ್ತ್ಯಾ', 'ಗುಡುಗ್ಯಾನ', 'ಸಿಡಿಸ್ಯಾನ' ಎಂದು ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಗುಲಬರ್ಗಾ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಿಕ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಅದರದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ನೋಡಲಾಯಿತು.

ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಬಳಕೆ

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡ ಕನ್ನಡವು ತನ್ನದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಬಾಗಲಕೋಟೆ ಜಿಲ್ಲೆಯು, ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಹಾವೇರಿ, ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯು, ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಗದಗ ಜಿಲ್ಲೆಯು, ಪಶ್ಚಿಮೋತ್ತರ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಬೆಳಗಾವಿ ಜಿಲ್ಲೆಯು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಧಾರವಾಡ ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ತುಂಬಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಮೈಸೂರು ಕನ್ನಡವು ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ನಾಟಕ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರೆ ಧಾರವಾಡ ಕನ್ನಡವೂ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವುದರಿಂದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತಿಯಾದ ಆನಂದ ವಿ ಪಾಟೀಲ ಅವರು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಬರೆದ ಮೊದಲನೆಯ ಕವನ ಸಂಕಲನವಾದ 'ಅಜ್ಜೀ ಬಿಡಿಕಾಳ್ ಬಿಡಿಕಾಳ್ ಮೇಲೊಂದೆರಡು ಇಡಿಗಾಳು' ಎಂಬ ಕವನ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಭಾಷಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿದಾಗ ಧಾರವಾಡ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಈ ಮುಂದಿನಂತೆ ನೋಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಕಲನದ ಕವಿತೆಯಾದ 'ಅಜ್ಜೀ ಅಜ್ಜೀ ಅಜ್ಜೀದೊಂದ್ ಕೌದಿ ! ಕೌದಿಗೊಂದ್ ಹುಡಿಗಿ ! ನಡುವೊಂದ್ ಟುಣಕ್ ಟುಣಕ್ ಬಾಲದ ಮರಿ !' ಈ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ

"ನನಗೇನೂ ಕೊಡಬ್ಯಾಡ್ರಿ
ನಿಮ್ದು ನಿಮಗ ಇರ್ಲ್ರಿ
ಹಾಸಿಗೊಂಡ ಹೊತಗೊಂಡ
ಗಡದ್ ನಿದ್ದೀ ಮಾಡ್ರಿ
ಕೌದೆಂದ್ರ ಏನಂತ
ತಿಳಿದ ಹೋಗ್ತದರಿ"[3]

ಎಂಬ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಟ ಕನ್ನಡದ 'ನಿಮಗೆ' ಎಂಬ ಪದವು 'ನಿಮಗ' ಎಂದು ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ 'ಎ'ಕಾರಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ 'ಅ'ಧ್ವನಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಗೊಂಡಿದೆ. 'ಹಾಸಿಗೊಂಡು', 'ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಎಂಬ ಪದಗಳು ಧಾರವಾಡ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಹಾಸಿಗೊಂಡ', 'ಹೊತಗೊಂಡ' ಎಂದು ಬಳಕೆಗೊಂಡಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ 'ಉ'ಕಾರಾಂತವಾದ

ಈ ಶಬ್ದವು 'ಅ'ಕಾರಾಂತವಾಗಿ ಬಳಕೆಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಹಾಗೆಯೇ 'ನಿದ್ದೆ' ಎಂಬ ಪದವು 'ನಿದ್ದೀ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. 'ಎ'ಕಾರಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ 'ಇ'ಕಾರ ಧ್ವನಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಇದೇ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ "ಅಮವಾಸಿ ಕಳೆಯುತ ಹುಣ್ಣಿವಿ ಕಾಲ ಹಾಕೂತ
ಅಪ್ಪನ ಹೆಗಲೇರಿ ಬರತಾಳ ಕುವರಿ
ಚಂದಪ್ಪ ಬೆಳಕಿನ್ಯಾಗ ಏನ್ ಹೇಳಲವಳೀಗಿ"[1]

ಎಂಬ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಟ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕೆಲವು ಶಬ್ದಗಳು ಧಾರವಾಡ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. 'ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ' ಎಂಬ ಶಬ್ದವು 'ಅಮವಾಸಿ' ಎಂದೂ 'ಹುಣ್ಣಿಮೆ' ಎಂಬ ಶಬ್ಧವು 'ಹುಣ್ಣಿವಿ' ಎಂದು ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ 'ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ' ಎಂಬುದು 'ಬೆಳಕಿನ್ಯಾಗ' ಎಂದೂ 'ಅವಳಿಗೆ' ಎಂಬುದು 'ಅವಳೀಗಿ' ಎಂದು ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳು ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾಗಿದ್ದು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಉಪಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಯು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಗಳೂರು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಬಳಕೆ

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಗಳೂರು ಕನ್ನಡವು ತನ್ನದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಉಡುಪಿ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳು, ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯು, ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಕೊಡಗು ಜಿಲ್ಲೆ ಮತ್ತು ಕೇರಳ ರಾಜ್ಯಗಳು ಹಾಗೂ ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಅರಬ್ಬಿ ಸಮುದ್ರ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಮಂಗಳೂರು ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ತುಳು, ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತು ಮಲೆಯಾಳಂ ಭಾಷೆಗಳ ಪ್ರಭಾವವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುವುದು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡದ ಕನ್ನಡವು ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಮಂಗಳೂರಿನ ದಕ್ಷಿಣ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಇರುವ ಪುತ್ತೂರು, ಸುಳ್ಯ ಮುಂತಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಹವ್ಯಕ ಹಾಗೂ ಗೌಡಜನಾಂಗದವರು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬಳಸಿದರೆ, ಮಂಗಳೂರಿನ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತು ತುಳು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಆಡುವವರು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಾರೆ.

ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹಿರಿಯ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತಿಗಳಾದ ಪಳಕಳ ಸೀತಾರಾಮ ಭಟ್ಟರವರ 'ಪಳಕಳರ ಆಯ್ದ ಕವನಗಳು' ಎಂಬ ಕವನ ಸಂಕಲನದ ಆಯ್ದ ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಭಾಷಿಕ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಲಾಯಿತು. ಗ್ರಾಮೀಣ ಪರಿಸರದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪರಿಚಯವಿರುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು

ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಪಳಕಳ ಸೀತಾರಾಮ ಭಟ್ಟರ ಈ ಕವನ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳೂರು ಭಾಗದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಣಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ 'ಬಾಲ ಎಲ್ಲಿ?' ಎಂಬ ಪದ್ಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ
"ಉದ್ದ ಬಾಲ ದನಕೆ ಉಂಟು
ಗಿಡ್ಡ ಬಾಲ ನಾಯಿಗುಂಟು"[3]

ಈ ಮೇಲಿನ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಮಂಗಳೂರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬಳಸುವ 'ಉಂಟು' ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಪ್ರಯೋಗವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಉಂಟು ಎಂಬ ಶಬ್ಧವು ಮಂಗಳೂರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕವನ ಸಂಕಲನದ 'ದೀಪಾವಳಿ' ಪದ್ಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ

"ಬಂತೈ ಬಂತೈ ಬಂತೈ ಬಂತೈ
ದೀಪಾವಳಿ ಬಂತೈ ದೀಪಾವಳಿ ಬಂತೈ"[4]

ಈ ಮೇಲಿನ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಮಂಗಳೂರು ಕನ್ನಡವು ಹಳಗನ್ನಡದ ಭಾಷಿಕ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಪಳಕಳ ಸೀತಾರಾಮ ಭಟ್ಟರ ಮೇಲಿನ ಮಕ್ಕಳ ಪದ್ಯದ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹಳಗನ್ನಡದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪದವಾದ 'ಬಂತೈ' ಎಂಬುದು ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಇದು ಮಂಗಳೂರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಬಳಕೆ

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಕನ್ನಡವು ತನ್ನದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಉಪಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಚಾಮರಾಜನಗರ ಮತ್ತು ತಮಿಳುನಾಡು ರಾಜ್ಯ, ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಕೊಡಗು ಜಿಲ್ಲೆ, ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಕೆ ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆ, ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಮೈಸೂರು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ, ಕಾನೂನು, ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾರ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಶಿಷ್ಟ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾದುದ್ದಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಕೂಡ ಶಿಷ್ಟಕನ್ನಡದಿಂದ ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರು, ಮಂಡ್ಯ, ಕೋಲಾರ, ತುಮಕೂರು, ಶಿವಮೊಗ್ಗ, ಹಾಸನ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಈ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಜಿ.ಪಿ.ರಾಜರತ್ನಂ ಅವರು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ 'ಕಂದನ ಕಾವ್ಯ ಮಾಲೆ' ಎಂಬ ಕವನ ಸಂಕಲನವನ್ನು ರಚಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕವನ ಸಂಕಲನದ ಆಯ್ದ ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಭಾಷಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿದಾಗ ಬೆಂಗಳೂರು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ :ಈ ಕವನ ಸಂಕಲನದ 'ತುತ್ತೂರಿ' ಎಂಬ ಕವಿತೆಯ ಸಾಲುಗಳು

"ಬಣ್ಣದ ತಗಡಿನ ತುತ್ತೂರಿ
ಕಾಸಿಗೆ ಕೊಂಡನು ಕಸ್ತೂರಿ
ಸರಿಗಮ ಪದನಿಸ ಊದಿದನು
ಸನಿಧಪ ಮಗರಿಸ ಊದಿದನು"[೭]

ಈ ಮೇಲಿನ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಬೆಂಗಳೂರು ಕನ್ನಡವು ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾಗದ ಕನ್ನಡವು ಶಿಷ್ಟಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೋಲುತ್ತದೆ. ಈ ಕವಿತೆಯು ಹೆಚ್ಚು ಜನಪ್ರಿಯತೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇದೇ ಸಂಕಲನದ "ಒಂದು ಎರಡು

ಬಾಳೆಲೆ ಹರಡು
ಮೂರು ನಾಕು
ಅನ್ನ ಹಾಕು
ಐದು ಆರು"[೮]

ಈ ಮೇಲಿನ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಗಮಸಿದಾಗ ಈ ಪದ್ಯವು ಹೆಚ್ಚು ಜನಪ್ರಿಯತೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗಿದೆ. ಈ ಕವಿತೆಯ ವಿಶೇಷತೆ ಎಂದರೆ ಇದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನರಂಜನೆಯ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ಕುರಿತು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇವರ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಟಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಳಸಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಒಟ್ಟಾರೆ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಳಕೆಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಮಕ್ಕಳ ಆಯ್ದ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಭಾಷಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿ ಸಾದ್ಯಾಂತವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಸಂದರ್ಭಸೂಚಿಗಳು

೧. ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಕರದಳ್ಳಿ; ೨೦೦೩; ಪು.೨೦
೨. ಅದೇ, ಪು.೨೦
೩. ಅದೇ, ಪು.೫೨
೪. ಅದೇ; ಪು. ೭೦
೫. ಪಳಕಳ ಸೀತಾರಾಮ ಭಟ್ಟ; ೨೦೦೭; ಪು.೩೬
೬. ಅದೇ; ಪು. ೧೮೮
೭. ಜಿ.ಪಿ.ರಾಜತ್ನಂ; ೨೦೧೫ (ದ್ವಿಮು); ಪು.೪
೮. ಅದೇ, ಪು.೬

ಪರಾಮರ್ಶನ ಕೃತಿಗಳು

೧. ಆನಂದ ವಿ. ಪಾಟೀಲ; ೨೦೦೭; ಅಜ್ಜೀ ಬಿಡಿಕಾಳ್ ಬಿಡಿಕಾಳ್ ಮೇಲೊಂದೆರಡು ಇಡಿಗಾಳು; ವಸಂತ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು
೨. ಕೆಂಪೇಗೌಡ ಕೆ; ೧೯೯೬; ಸಾಮಾನ್ಯ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ; ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಮೈಸೂರು
೩. ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಕರದಳ್ಳಿ; ೨೦೦೩(ಅ); ಪುಟ್ಟನ ಕನಸು; ವಿಚಾರ ಪ್ರಕಾಶನ, ಶಹಾಪುರ
೪. ಪಳಕಳ ಸೀತಾರಾಮ ಭಟ್ಟ; ೨೦೦೭; ಪಳಕಳರ ಆಯ್ದ ಕವನಗಳು; ಯುಗಪುರುಷ ಪ್ರಕಟಣಾಲಯ, ಕಿನ್ನಗೋಳಿ
೫. ಬಸು ಬೇವಿನಗಿಡದ (ಸಂ); ೨೦೧೫; ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ; ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು
೬. ರಾಜರತ್ನಂ ಜಿ.ಪಿ; ೨೦೧೫; ಕಂದನ ಕಾವ್ಯಮಾಲೆ; ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು

■■

ಅಭಿಜಾತ ಕನ್ನಡ

ವಿದ್ವತ್ ಮಂಡಳಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲನೆಗೊಂಡಿರುವ

ದ್ವೈಮಾಸಿಕ ಸಂಶೋಧನಾ ಪತ್ರಿಕೆ

ABHIJATA KANNADA

Peer Reviewed Referred Journal ISSN : 2347-4017

ರೆಫರೀಡ್ ಜರ್ನಲ್

ISSN-2347- 4017- ನವೆಂಬರ್ - ಡಿಸೆಂಬರ್ 2021 ಸಂಪುಟ-7 ಸಂಚಿಕೆ-6

November - December 2021 Vol-7 Issue-6

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಪ್ರೊ. ಎಸ್. ಎಂ. ಗಂಗಾಧರಯ್ಯ

ABHIJATA KANNADA
Bimonthly Peer Reviewed Referred Journal with
ISSN:2347-4017 November-December 2021, Vol-7 Issue-6

Chief Editor : **Prof. S.M. Gangadharaiah**
Executive Editor : **Dr. Kotraswamy. A.M.M.**
Managing Editor : **Dr. K.M. Rohini**
Editors : **Dr. ShobaNayak,** Assistant Professor
RCU, Belagavi

Dr. P. Nagaraja, Assistant Professor
RCU, Belagavi

Dr. H.M. Nagarjuna, Assistant Professor
Sahyadri Science College, Shimoga

Dr. Durgapraveen, Assistant Professor
Dravidian University, Kuppam, AP

Dr. Savakar Kamble
Assistant Professor, RCU, Belagavi

PUBLISHER : **PRATHIBHANA**
(An Intellectual & Cultural Form)
A Division of NADAPRASANGA (Reg.)
Under Karnataka Trust Act -10/A 1957,
Reg. No. BMH-4-00002-2010-11
Dt. 03-04-2010.

ADDRESS : No133, 'Shivadwaita', Sector II,
Shivabasavanagara, Belagavi-590010
Ph. 9448324100

PRINTER : Sri Vasavi Offset Printers, Bagalkot,
Ph: 0835-4297406

*

ಪರಿವಿಡಿ

೧. ರಾಜಾದಿತ್ಯನ 'ವ್ಯವಹಾರಗಣಿತ' : ಪ್ರತಿಶೋಧ
- ಪ್ರೊ. ಎಸ್.ಎಂ. ಗಂಗಾಧರಯ್ಯ /೧೦

೨. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನದ ಸಂಬಂಧ : ವಿವಿಧ ಮಾದರಿಗಳು
- ಡಾ. ಎಚ್. ಶಶಿಕಲಾ /೧೮

೩. ಗೌತಮ ಬುದ್ಧ ಮತ್ತು ಬಸವಣ್ಣ : ಸಮಾಜಮುಖಿ ಚಿಂತನೆಗಳು
- ಡಾ. ಪಿ. ನಾಗರಾಜ /೨೫

೪. ಪ್ರಾಚೀನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಶೂಲದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ : ಒಂದು ಶೋಧ
- ಡಾ. ಕೊಟ್ರಸ್ವಾಮಿ. ಎ.ಎಂ.ಎಂ /೩೧

೫ ಬಾಗಲಕೋಟೆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟರ ಕಾಲದ ಶಾಸನಗಳು : ಮರುಚಿಂತನೆ
- ಡಾ. ಬಸವರಾಜ ವೀ. ಖೋತ್ /೩೯

೬ ಜಾನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳು : ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮುಖಾಮುಖಿ
- ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಹಿರೇಮಠ
- ಡಾ.ಪಿ. ನಾಗರಾಜ /೪೯

೭ ನಾಗಚಂದ್ರನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿಸರ್ಗ
- ಚಂದ್ರಕಾಂತ ರೇವಣಸಿದ್ದಪ್ಪ
- ಡಾ. ಎಸ್.ಎಂ. ಹಿರೇಮಠ / ೫೫

೮. ಆದಿಪುರಾಣ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಮತ್ತು ನೃತ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಚಾರಗಳು
- ಡಾ. ಕೆ.ಎಂ. ರೋಹಿಣಿ / ೬೧

೯. ನಾಥ ಪಂಥ : ವೀರಶೈವಧರ್ಮ
- ಡಾ. ಎ. ಸಿ. ವಾಲಿ/ ೬೬

೧೦. ಕೊರಟ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾವ್ ಅವರ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಲಿದಾನ
- ಡಾ. ಸಂತೋಷ್ ಕುಮಾರ್ ಆರ್.ಎಂ / ೭೫

೧೧. ಭೋವಿ ಸಮುದಾಯ : ಕೋಲಾರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಸ್ಥಳ ಪುರಾಣಗಳು
- ಅನಿಲ್ ಕುಮಾರ್. ಕೆ.ವಿ/ ೮೦

೧೨. ನಿಪ್ಪಾಣಿ ಪರಿಸರ : ಒಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೋಟ
- ಕುಮಾರ ಎಂ. ತಳವಾರ
- ಡಾ. ಪಿ. ನಾಗರಾಜ / ೮೬

೧೩. ಜನಪ್ರಿಯ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು
- ಶ್ರೀಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿ.ಕೆ.
- ಡಾ. ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ / ೯೨

೧೪. ಮಲೆನಾಡಿನ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಕುಮಾರರಾಮನ ಆಚರಣೆ :ಸ್ಥೂಲ ನೋಟ
- ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ .ಪಿ.
- ಪ್ರೊ. ತಾರಿಹಳ್ಳಿ ಹನುಮಂತಪ್ಪ / ೯೮

೧೫. ಭರತೇಶ ವೈಭವ : ಧಾರ್ಮಿಕ, ಕೌಟುಂಬಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ನೆಲೆಗಳು
- ಪೂರ್ಣಿಮ ಹೆಚ್ ವಿ / ೧೦೩

೧೬. ವಿ.ಎಂ. ಇನಾಂದಾರರ 'ಮೂರಾಬಟ್ಟೆ' ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ
- ರಮೇಶ ದಾಸನಟ್ಟಿ
- ಡಾ. ಶೋಭಾ ಎಸ್. ನಾಯಕ / ೧೦೯

೧೭ ವೀರಶೈವ ಸಿದ್ಧಾಂತ : ಪಂಚಾಚಾರಗಳು
- ಡಾ. ಷಣ್ಮುಖಪ್ಪ / ೧೧೪

೧೮. ಷಟ್‌ಸ್ಥಲ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಚನ್ನಬಸವಣ್ಣನವರ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಹೇಯಸ್ಥಲ
- ನರಸಣ್ಣವರ ಮಹಾಂತೇಶ ಬಸಪ್ಪ
- ಪ್ರೊ. ಎಸ್. ಎಂ. ಗಂಗಾಧರಯ್ಯ / ೧೨೨

೧೯ ಉದಾರವಾದಿ ಕಾವ್ಯ : ಪ್ರೇರಣೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವ
- ಅನುರಾಧಾ ಅಶೋಕ ಕಂಚಿ
- ಡಾ. ಎಸ್.ಎಸ್. ಅಂಗಡಿ / ೧೨೯

೨೦. ಶ್ರೀದೇವಿ ಕೆರೆಮನೆ ಕಥಾ ಸಾಹಿತ್ಯ : ಅವಲೋಕನ
- ಸಂತೋಷ ಈ ನಾಯಿಕ
- ಡಾ. ಶೋಭಾ ನಾಯಕ / ೧೩೫

೨೧. ಕುರುಗೋಡಿನ ನವಶೋಧಿತ ಶಿಲಾಯುಗದ ಬಂಡೆಚಿತ್ರಗಳು
- ನಿಹಾಲ್ ವಿಕ್ರಮ್ ರಾಜು/ ೧೪೨

೧೩. ಜನಪ್ರಿಯ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು

❖

ಶ್ರೀಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿ.ಕೆ.

ಡಾ. ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಘಟ್ಟ. ಆ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲುಂಟಾದ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದವು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅದು ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದವು. ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವ ಹೊಸಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಯಿತು. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಗದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯವು ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತು. ಕಾದಂಬರಿ ಕ್ಷೇತ್ರ ಅತ್ಯಂತ ಜನಪ್ರಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಜನರ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು, ಅಭಿರುಚಿಗಳನ್ನು, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ಹಿಡಿದಿಡತೊಡಗಿದವು. ಅದರಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡದ ಲೇಖಕಿಯರು ಅಪಾರ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನ ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ್ತಿಯರು ಬರೆದಿರುವಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಓದುಗರೂ ಓದುವಂತಹ ಬರವಣಿಗೆಯಾಗಿದ್ದು ಶ್ರೀ ಸಾಮಾನ್ಯರು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸುಲಭವಾಗಿತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯವು

ಶ್ರೀಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿ.ಕೆ. : ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಶ್ರೀನಿವಾಸವನಂ, ಕುಪ್ಪಂ– ೫೧೭೪೨೫, ಚಿತ್ತೂರು ಜಿಲ್ಲೆ, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ

ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು: ಡಾ. ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ, ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಶ್ರೀನಿವಾಸವನಂ, ಕುಪ್ಪಂ– ೫೧೭೪೨೫, ಚಿತ್ತೂರು ಜಿಲ್ಲೆ, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ

ವಾಸ್ತವಿಕತೆಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಬರುವಂತಹ ಪಾತ್ರಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಓದುಗರು ತಾದಾತ್ಮ್ಯತೆ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆ ಆ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸಹ ಹೆಚ್ಚು ಜನಪ್ರಿಯವಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಲೇಖಕಿಯರ ಕೃತಿಗಳಿಂದಲೇ ಓದು ಆರಂಭಿಸಿ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡವರು ಬಹಳ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಹಿಳಾ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಹಾಗೂ ಜನಪ್ರಿಯತೆಯ ಸಂಬಂಧವು ಕನ್ನಡದ ನವೋದಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಅಂದಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿಯೇ ಅನೇಕ ಸವಾಲುಗಳು ಎದುರಾಗಿದ್ದವು. ಅದರಲ್ಲೂ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಪುರುಷಪ್ರಧಾನವಾದ ಚಿಂತನೆಗಳ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವಿದ್ದ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದು, ಅವುಗಳಿಗೆ ಮನ್ನಣೆ ದೊರಕುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕರವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕನ್ನಡದ ದೈನಿಕಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಮಹಿಳಾ ವರದಿಗಾರರಾದ ನಾಗಮಣಿ ಎಸ್.ರಾವ್ ಅವರು "ಮಹಿಳಾ ಸಂವೇದನೆಗೂ, ಪುರುಷ ಸಂವೇದನೆಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೇ? ಕರುಣೆ, ಶಾಂತಿ, ಪ್ರೇಮ, ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯ ಸ್ವಭಾವ ಮುಂತಾದವು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಹಿಳೆಯ ಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ಬೇಗ ಆಕರ್ಷಿಸಿದೆ, ದೈಹಿಕಬಲ, ಅಧಿಕಾರ, ದರ್ಪ, ಗಳಿಕೆಯ ಅಹಂ, ತಾನೇ ಮೇಲು ಎಂಬ ಭಾವ ಮುಂತಾದ ಕೆಲವು ಗುಣ ವಿಶೇಷಗಳು ಪುರುಷರ ಸಂವೇದನೆಯ ಭಾಗವಾಗಿರುತ್ತವೆ–ಎಂಬುದು ಪರಂಪರಾನುಗತ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಇದು ಇಂದಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದರೂ, ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಪವಾದಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಮಹಿಳೆಯರ ಸಂವೇದನೆಗಳಿಗೆ ದೌರ್ಬಲ್ಯದ ಕವಚ ತೊಡಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಸಿಬಿಡುವ, ಅನಾದರಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಅವರ ಬೌದ್ಧಿಕ ಮಟ್ಟವನ್ನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಪುರುಷಪ್ರಧಾನ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳು ಸ್ತ್ರೀವಾದಕ್ಕೆ ಎಡೆಮಾಡಿಕೊಟ್ಟವೆ. ಮಹಿಳೆಯರ ಪರವಾಗಿ ಮಾನವತಾವಾದದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿನ ಸಂವೇದನೆ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿಗಳಾದ ಕುವೆಂಪು, ಮಾಸ್ತಿಯವರಂತಹ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲೇ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಕಳೆದ ಎರಡು ದಶಕಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಮಹಿಳೆಯರು ತಮ್ಮ ಸಂವೇದನೆಗಳನ್ನು ಕಾದಂಬರಿ, ಕವನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ, ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಮಾನಸಿಕ ಒತ್ತಡಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಚ್ಚಿಡಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಂಡತಿಯೆಂದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳ ಭದ್ರತೆಯ ಸಾಧನವಷ್ಟೆ ಎಂಬ ನಿಲುವು ಪಿತೃಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಹವಾಗಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ; ಆದರೇ ಆಧುನಿಕ ಮಹಿಳೆಯರ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಪರ ಸಾಹಿತಿಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಇದು ಟೀಕೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವ ಅಂಶವಾಯಿತು. ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಶೋಷಣೆಗೆ ತುತ್ತಾಗಿರುವ ಮಹಿಳೆಯರು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ, ಸಾಹಿತ್ಯಿಕವಾಗಿ

ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅವಕಾಶದಿಂದ ವಂಚಿತರಾದವರು. ದಲಿತರಲ್ಲಿ ದಲಿತರು; ಇಂದಿಗೂ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಿದರೆ, ಮುಕ್ತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡಲು ಇಂದಿಗೂ ಸಿದ್ಧವಿಲ್ಲ." ವೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಾಗಮಣಿ ಎಸ್.ರಾವ್ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನು ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಹಿಡಿದಿಡುವ ರೀತಿಯನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದು ಕುಟುಂಬ, ಸಮಾಜಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪಲ್ಲಟಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತವೆ.

ನವೋದಯದ ಸಂದರ್ಭ– ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು

ನವೋದಯ ಸಂದರ್ಭದ ಮೊದಲ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರಾದ ನಂಜನಗೂಡು ತಿರುಮಲಾಂಬಾ (೧೮೮೭–೧೯೮೨) ಅವರು ತಮ್ಮ ಸುಶೀಲೆ (೧೯೧೩), ನಭಾ(೧೯೧೪) ಮೊದಲಾದ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಮೂಲಕ ಮಹಿಳಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಪರಂಪರೆಗೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಮೊದಲ ಮಹಿಳಾ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮಿಯಾಗಿ, ಮೊದಲ ಮಹಿಳಾ ಪ್ರಕಾಶಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವತಃ ಬಾಲವಿಧವೆಯಾಗಿ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದಿದ್ದರೂ ಇವರು ಕೌಟುಂಬಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಕಾರಣರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ತಿರುಮಲಾಂಬ ಅವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಿತೃಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಚೌಕಟ್ಟು, ಸನಾತನ ಮೌಲ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಅಂಶಗಳ ನಡುವೆಯೇ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರದ ಹಲವು ನೆಲೆಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಇವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ತ್ರೀಶಿಕ್ಷಣ, ವರದಕ್ಷಿಣೆ ವಿರೋಧಿ ನಿಲುವು, ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹದ ನಿರಾಕರಣೆ ಮೊದಲಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ನಂತರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಆರ್. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ(೧೮೯೨–೧೯೬೫) ಅವರ ಇಂದಿರೆ ಅಥವಾ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯವನಿತೆ(೧೯೨೧) ವಿಧವಾ ವಿವಾಹ ಸಂಬಂಧೀ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಪ್ರಮುಖ ಕಾದಂಬರಿಯಾಗಿದೆ. ಅವರ ಪ್ರಿಯಂವದಾ(೧೯೧೭) ಕಾದಂಬರಿಯು ವರದಕ್ಷಿಣೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯ ವಸ್ತುವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಅವರು ಬಾಲವೈಧವ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಮುಂದೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವರು. ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿರುವ ಇವರು

ಸಂಪಾದಕಿಯಾಗಿ, ಪ್ರಕಾಶಕಿಯಾಗಿ ಹೆಸರು ಮಾಡಿದ್ದವರು. ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಾರಂಭದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಸಂಬಂಧೀ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಅನಾವರಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ನೀಡಿರುವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಮಹಿಳೆಯರು ಕಾದಂಬರಿ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡಾಗ ಇಂತಹ ಕೌಟುಂಬಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೇ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರೆದಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹ, ವಿಧವಾ ಸಮಸ್ಯೆ, ವರದಕ್ಷಿಣೆಯ ಸಮಸ್ಯೆ, ಸ್ತ್ರೀಶಿಕ್ಷಣ ಇಂತಹ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಆರ್. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ ಕೌಟುಂಬಿಕತೆಯ ಕಡೆಗಿನ ಒಲವು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಮುಂದಿನ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ಮೇಲೂ ಅಪಾರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಿದೆ. ಮುಂದಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ತ್ರಿವೇಣಿ ಅವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಈ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಗುರುತಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ನವೋದಯದ ಮನೋಧರ್ಮ : ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ್ತಿಯರು

ನವೋದಯ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ನಂತರವೂ ನವೋದಯ ಮನೋಧರ್ಮವು ಅನೇಕ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸುಧಾರಣಾವಾದಿ ನಿಲುವುಗಳು, ಮಹಿಳಾ ಸಂಬಂಧೀ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಚಿತ್ರಣ, ಸಮಕಾಲೀನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪಲ್ಲಟಗಳು ಕುಟುಂಬದ ಮೇಲೆ ಅದರಲ್ಲೂ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ಬೀರುವ ಪರಿಣಾಮಗಳು, ಕೌಟುಂಬಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳ ಏರುಪೇರುಗಳು, ನೋವು ನಲಿವುಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ್ತಿಯರು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ತ್ರಿವೇಣಿ (೧೯೨೮–೧೯೬೩) ಎಂಬ ಕಾವ್ಯನಾಮದ ಮೂಲಕವೇ ಜನಪ್ರಿಯರಾದ ಅನುಸೂಯ ಶಂಕರ್ ಕೇವಲ ಮೂವತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟೇ ಬದುಕಿದ್ದವರು. ಒಟ್ಟು ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಓದುಗರ ನಡುವೆ ಅತ್ಯಂತ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಗಳಿಸಿದ್ದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಇವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಗಂಭೀರವಾದ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ್ತಿಯರನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸದ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಮಾನದಂಡಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದವು. ಮಹಿಳಾ ಅಧ್ಯಯನದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ತ್ರಿವೇಣಿಯವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿವೆ. ತ್ರಿವೇಣಿಯವರು ಕೌಟುಂಬಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಭಿನ್ನವಾದ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಮನಃಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡಿರುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿ. ವ್ಯಕ್ತಿ, ಕುಟುಂಬ, ಸಮಾಜ ಇವುಗಳ ಸಂಬಂಧವನ್ನು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸುವ

ವೇಳೆಗೆ ತ್ರಿವೇಣಿಯವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಬಹುಮುಖ್ಯ ಆಕರಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಛಾಪನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ್ತಿಯರನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಎಂ.ಕೆ.ಇಂದಿರಾರವರು ಅಂದಿನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಅನಿಷ್ಟ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದ ರೀತಿ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು. ವೇಶ್ಯಾಸಮಸ್ಯೆ ಕುರಿತ 'ಗೆಜ್ಜೆಪೂಜೆ', ಬಾಲವಿಧವೆಯ ಬದುಕಿನ ಚಿತ್ರಣವಾದ 'ಫಣಿಯಮ್ಮ' ಮೊದಲಾದವು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಮಾಜವನ್ನು ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟ ರೀತಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಿವೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಸುಧಾರಣಾವಾದಿ ಮನೋಧರ್ಮದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಪಮಾ ನಿರಂಜನ ಅವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ್ತಿಯರು ಗಂಭೀರವಾದ ವಸ್ತು ವಿಚಾರಗಳನ್ನುಳ್ಳ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ವೈದೇಹಿ, ಸಾ.ರಾ. ಅಬೂಬಕರ್, ಗೀತಾ ನಾಗಭೂಷಣ, ವೀಣಾಶಾಂತೇಶ್ವರ, ಮೊದಲಾದವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾದ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಕನ್ನಡದ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಜನಪ್ರಿಯ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಕುಟುಂಬದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಪಲ್ಲಟಗಳ ಚಿತ್ರಣ, ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಬಂಧಗಳ ಚಿತ್ರಣ, ಉದ್ಯೋಗ ಸಂಬಂಧೀ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಮೊದಲಾದವು ಸುಧಾರಣಾವಾದಿ ಮನೋಧರ್ಮದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಎಪ್ಪತ್ತು ಎಂಬತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ದಿನಪತ್ರಿಕೆ, ವಾರಪತ್ರಿಕೆ, ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಅನೇಕ ಕಾದಂಬರಿಗಾರ್ತಿಯರು ಇಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳಿಗೆ ಒತ್ತು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಉಷಾನವರತ್ನರಾಮ್, ಸಾಯಿಸುತೆ, ಹೆಚ್.ಜಿ. ರಾಧಾದೇವಿ, ಸಿ.ಎನ್. ಮುಕ್ತಾ ಮೊದಲಾದ ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರನ್ನು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕು.

ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಜನತೆಯ ಜೀವನ, ಬದುಕು ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತುನೀಡುವ ಇವರನ್ನು ಜನಪ್ರಿಯ ಕಾದಂಬರಿಗಾರ್ತಿಯರು, ಜನಪ್ರಿಯ ಲೇಖಕಿಯರು, ಮಹಿಳಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ್ತಿಯರು ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದಾಚೆಗೆ ಇರಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪಕ್ಕಕ್ಕಿರಿಸಲಾದ ಹಲವು ಲೇಖಕಿಯರ ಬಗೆಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆಯತೊಡಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಜನಪ್ರಿಯ ಲೇಖಕರ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಅವರ ಗೈರುಹಾಜರಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಬದಲಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜನಪ್ರಿಯ ಲೇಖಕಿಯರ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಎಂದಾಗ ಪುನರಾವರ್ತನೆ, ಚರ್ವಿತ ಚರ್ವಣ, ಏಕತಾನತೆ ಎಂಬ ಇತ್ಯಾದಿ ಟೀಕೆಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಕೂಡ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಚಲನಶೀಲತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ. ಸಮಕಾಲೀನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನು ಇಂತಹ ಜನಪ್ರಿಯ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಮೂಲಕವೂ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಂಥಋಣ

೧. ಉಷಾ ಎಂ : ಪ್ರ: ಸುರುಚಿ: ಸಿವಿಜಿ ಪಬ್ಲಿಕೇಶನ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು, ೨೦೦೪

೨. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಆರ್ : ಪ್ರ: ಪ್ರಿಯಂವದಾ; ಶಾರದಾ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ, ಬೆಂಗಳೂರು, ೧೯೧೪

೩. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಆರ್ : ಪ್ರ: ಇಂದಿರೆ ಅಥವಾ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ವನಿತೆ; ಸತ್ಯ ಶೋಧನಾ ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು, ೧೯೩೦

೪. ಕವಿತಾ ರೈ : ಪ್ರ: ಮಹಿಳಾ ಅಸ್ಥಿತ್ವದ ಸಂಕಥನ: ಪ್ರಗತಿ ಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್, ೨೦೦೫

೫. ತಿರುಮಲಾಂಬಾ, ನಂಜನಗೂಡು : ಪ್ರ: ಸುಶೀಲೆ; ಶ್ರೀ ಹನುಮಾನ್ ಮತ್ತು ಕಂಪನಿ, ಮೈಸೂರು, ೧೯೧೩

೬. ತಿರುಮಲಾಂಬಾ, ನಂಜನಗೂಡು : ಪ್ರ: ವಿರಾಗಿಣಿ; ಸತೀ ಹಿತೈಷಿಣೀ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ, ನಂಜನಗೂಡು, ೧೯೧೪

೭. ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ ಎಂ.ಎಸ್ : ಪ್ರ: ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಜನಪ್ರಿಯತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ; ಮಧು ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಎಂಟರ್‌ಪ್ರೈಸಸ್, ರಾಮನಗರ, ೨೦೧೯

೮. ನೇಮಿಚಂದ್ರ : ಪ್ರ: ಮಹಿಳಾ ಅಧ್ಯಯನ: ಅಂಕಿತ ಪುಸ್ತಕ, ಬೆಂಗಳೂರು, ೨೦೧೧

೯. ಪ್ರಭಾಮೂರ್ತಿ : ಉಷಾನವರತ್ನರಾಂ, ಪ್ರ: ಸ್ವಪ್ನ ಬುಕ್ ಹೌಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು, ೨೦೦೬

೧೦. ವಿಠಲರಾವ್ ಟಿ ಗಾಯಕ್ವಾಡ: ಸ್ತ್ರೀವಾದಿ ವಿಮರ್ಶೆ (ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಪರಿಕಲ್ಪನೆ) : ಪ್ರ: ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಹಂಪಿ, ೨೦೧೮

೧೧. ಶ್ರೀಮತಿ.ಎಚ್.ಎಸ್ (ಸಂ) : ಕನ್ನಡ ಮಹಿಳಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ, ಪ್ರ: ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಹಂಪಿ, ೨೦೦೬

■■

హాస్య తరంగాలు

(ప్రత్యేక సంచిక)

సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యం- హాస్యం

(యు. జి. సి. జాతీయ సదస్సు- ౨౫,౨౬ మార్చి -౨౦౨౨)

సదస్సు సంచాలకులు

ప్రొ. ఎన్. వి. కృష్ణారావు

సంపాదక మండలి

ఆచార్య పి. వరప్రసాద మూర్తి

ఆచార్య ఎన్. వి. కృష్ణారావు

డాక్టర్ ఖ. మాధవి

ప్రచురణ

తెలుగు & ప్రాచ్య భాషా విభాగం

ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయం

నాగార్జున నగర్ – 522510

గుంటూరు-ఆంధ్ర ప్రదేశ్

విషయ సూచిక

వ. సం	అంశం	పుట
I.	స్ఫూర్తిదాయకం	1
II.	హార్దిక శుభాశంసనమ్	3
III.	అభినందన	4
IV.	సంపాదకీయం	6
1.	హాస్యం దివ్యౌషధం స్మృతమ్ – ఆచార్య పి. వరప్రసాద మూర్తి	7
2.	హాస్య రస ప్రవాహాలు మన జానపద గేయాలు - డా. తరపట్ల సత్య నారాయణ	10
3.	నండూరి వెంకట సుబ్బారావు గారి "హద్దులు – హద్దులు" హాస్యం - డి. సునీత	15
4.	భానుమతి రామకృష్ణ గారి అత్తగారి కట్టుడు పళ్ళు – హాస్యం – జి. ఎం. మల్లేశ్వరి	18
5.	సాక్షి వ్యాసాలలో హాస్యం - డా. వి. కె. టి. మహాలక్ష్మి	21
6.	హాస్య ప్రసంగాలు - డా. సి. హెచ్. విజయ కుమార్	25
7.	గొల్లపూడి "బడ్జెట్ ప్రతిపాదన" హాస్య వ్యాసం - డా. ఎం. ఆర్. ఎల్. శంకరరావు	29
8.	జొన్నవిత్తుల సినీ సాహిత్యం – హాస్యం - డా. ప్రసాదం శ్రీలక్ష్మీ	34
9.	భానుమతి రామకృష్ణ కథలు – అత్త గారి హాస్యం - కోష్టు గోవిందరావు	38
10.	కందుకూరి, చిలకమర్తి రచనలలో హాస్యం - తోట శ్రీనివాసరావు	43
11.	తెలుగు హాస్య నవలల్లో అగ్రగణ్యం బారిష్టర్ పార్వతీశం - మామిడి మౌనిక	47
12.	హాస్యం – జీవన రస నైవేద్యం – డా. పిల్లి వాసు, దాసరి విజయలక్ష్మి	52
13.	ప్రహసనాలు – హాస్యం - డా. గూడూరి గ్లోరియ నెట్	59
14.	గురజాడ కన్యాశుల్కం - హాస్య రస చిత్రణ - పట్నాన ధర్మారావు	64
15.	భాస మహాకవి రూపకేషు విదూషకస్య హాస్య పాత్ర పరిశీలనం - డా.పి.కోటిరత్నమ్	68
16.	కాదంబరి - హాస్యం - కె. పవన్	75
17.	జానపద సాహిత్యంలో పొడుపు గాథలు - హాస్యం - డా. ఎం. హరికృష్ణ	80
18.	రామాయణంలో జానపద హాస్య గేయాలు - డా. డి. జ్యోతి	85
19.	తెలుగు భాషలో జాతీయాలు – హాస్యం - డా. కె. బలరామ్ & ఎస్. వెంకటేష్	90

హాస్య తరంగాలు

(ప్రత్యేక సంచిక)

సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యం- హాస్యం

(యూ. జి. సి. జాతీయ సదస్సు 25,26 మార్చి – 2022)

సంపాదకులు

ప్రొ. ఎన్. వి. కృష్ణారావు

ప్రథమ ముద్రణ : మార్చి, 2023

ISBN: 978-93-5626-901-9

వెల : రూ 200/-

టైపింగ్ & డిజైనింగ్ :

ఏంజల్స్ ప్రింటర్స్

ప్రత్తిపాడు, సెల్: 9951854571

ప్రతులకు :

ప్రొ. ఎన్. వి. కృష్ణారావు

ఆచార్యులు,

తెలుగు మరియు ప్రాచ్య భాష విభాగం,

ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయం,

గుంటూరు.

ఫోన్: 9490218173

మెయిల్: vkraonarisetty@yahoo.com

జానపథ సాహిత్యంలో పొడుపు గాథలు –హాస్యం

డా.ఎం.హరిక్రిష్ణ
సహాయ ఆచార్యులు,
ప్రసారంగ (పబ్లికేషన్స్)
ద్రవిడియన్ యూనివర్సిటీ
కుప్పం - 517426
చిత్తూరు జిల్లా
ఆంధ్రప్రదేశ్.

కథ ఎంత ప్రాచనమైనదో పొడుపు కథ కూడా అంతే ప్రాచీనమైనది. ఈ పొడుపు కథలలో ఎక్కువ భాగం కథా రహితాలు కాగా, కొన్ని కధాత్మకాలు. కథతో కూడిన పొడుపుల్లో పొడుపు ఒక ప్రశ్న అయితే కథ దానికి సమాధానమవుతుంది. పొడుపులో కేవలం కొన్ని సూచనలు, సంకేతాలు కనిపిస్తాయి. వాటిని ఆధారంగా చేసుకొని విరవాలి. అయితే పొడిచిన పొడుపులోని కథను గ్రహించడం చాలా కష్టం. అదే జానపదుల నైజం. పొడుపును విడదీయకపోతే అదొక భారీ అవమానమే జానపదులకి. వీటి విషయంలో పంతానికి పోయి ప్రాణాలు కూడా పోగొట్టుకున్నట్లుగా మనకు బోలెడు కథల్లో కనిపిస్తుంది. 'సహస్ర శిరచ్ఛేద అపూర్వ చింతామణి' కథలు ఈ కోవకు చెందినవే. హఠయోగి వేసిన పొడుపు కథను విడుపు చేసేందుకు ఎంతోమంది రాజకుమారులు ప్రయత్నించి, తమ ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నారు. అంతటి ప్రాధాన్యత కలవి ఈ పొడుపు గాథలు. అలాంటి కథలలో కొన్ని హాస్యరసాత్మకాలు కూడా ఉన్నాయి.

1. తప్పిపోయిన భర్త :

"ఇసుకలో ఆడుకునే
కుసంగిరి బాల
మా ఎర్రటేనుగు కనపడిందా? "

అని ఒక ఇల్లాలు ఇసుకలో ఆడకుఉంటున్న ఒక పిల్లని అడిగింది. అందుకు ఆ చిన్నపిల్ల బదులుగా ఇలా సమాధానమిస్తుంది.

నాకు పళ్ళొచ్చినప్పుడే ఈడొచ్చినట్లయితే నీ ఎర్రటేనుగును నా వెంట్రుకకు కట్టేసుకునేదాన్ని అందట. దీనిలో కూడా చమత్కారం స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. ఆ కాలంలో చిన్న వయస్సులోనే ఆడవాళ్ళకు పెళ్ళి చేసేవారు. అలాంటి సందర్భంలో ఒక ఇల్లాలు తన భర్తను వెతుక్కుంటుంది. అతడు ఎటో వెళ్ళాడు. అలా వెతుక్కుంటూ ఇసుకలో పిచ్చుక గుళ్ళు

ఆట ఆడుకుంటున్న వాళ్ళ ఊరి పిల్ల కనిపిస్తే అడుగుతుంది తన భర్తను ఏమైనా చూశావా అందుకు ఆ చిన్నపిల్ల అంతే చమత్కారంతో ఆమె మనోరథం తెలుసుకున్న నాకు పళ్ళు వచ్చినప్పుడే నేను సమర్తనైనట్లయితే మీ ఆయనను నా కొంగుకు ముడిపెట్టుకునేదాన్ని అని చమత్కరించింది. అంటే అతని మీద నేను దృష్టి పెట్టలేదు. కాబట్టి చూడలేదు అని చెప్పింది.

2.అనుభవసారం :

"అంతా అయిపోయిందే అనంతమ్మ
కోక జాడించవె గోయిందమ్మ"

దీనిలో ఒక జీవితానుభవం కనిపిస్తుంది. జీవితంలో కష్టసుఖాలు అన్నీ అనుభవించిన వ్యక్తి తన స్థితిని చూపిస్తుంది. సాధారణంగా స్త్రీలు ఏదైనా పనికి పూనుకున్నాక పని చేయడం పూర్తయితే కొంగు దులిపి, నడుము చుట్టూ తిప్పి, దోపుకుంటారు. ఆ చీర దులపటం, కొంగును విదిలించటంలో వారు అంతా అయిపోయింది అనే అర్థాన్ని సూచిస్తారు. ఇక మా తరం పని అయిపోయింది, మా దగ్గర ఇంకేం ఉంది. వయసు పిల్లలు మీరైనా ముందుకు రండి అని సూచిస్తున్నారు. పనికి పూనుకునేటప్పుడు చీర కుచ్చిళ్ళను, పైట కొంగును
దోపుకుంటారు. అని దీని అర్థం. ఇది హాస్య రసాత్మకంగా స్త్రీలు చెప్పుకునే పొడుపు గాథ. ఒక తరం స్త్రీలు చూపిన
తెగువ, చమత్కారం మొదలగునవి వారి తరంలో చూపించారు. ఇక వచ్చే తరానికి వాటిని నేర్పుతున్నారు. ఎలా మెలగాలో చెప్తున్నారు ఇలాంటి పొడుపు కథల ద్వారా.

3. వేశ్యాలోలుడు :

"గలగలపోయే ముత్యమా
గాలించిన పగడమా
వడపోసిన సున్నమా
వాడిపోయిన తమలపాకా
నువ్వుపోయే గలగల మోతలకు
నా ఆవు మేత తింటల్లేదే
మేతన్నా పెట్టిపోవే
లేత మామిడి చిలకా"

వేశ్య వ్యవస్థ కూడా ఒకనాడు గ్రామాలలో ఉండేది. వాటి ప్రభావాన్ని గూర్చి హాస్యరసాత్మకంగా వ్యంగ్యంగా ఇలా చెప్తుంది ఒక భార్య.
దీనిలో ఒక భర్త భోగం రంగసానిని ఉంచుకున్నాడు. తల్లిదండ్రులు దానిని కప్పి పెట్టి

ఒక మంచి స్త్రీనిచ్చి పెళ్ళి చేశారు. ఈ భార్య భర్త స్వభావం తెలుసుకొని దగ్గరకు పోనివ్వకుండా చూసుకుంటుంది. అందువల్ల ఇతడు ఆమె మీద దిగులేసుకొని అన్నం కూడా సరిగా తినట్లేదు. అలా ఎన్ని రోజులని ఉంటాడు. భార్యకు మరింత దిగులైంది. జాలి ఆ రంగసాని ఆ బజారుగుండా వెళుతుంటే, ఆమె కాలి గజ్జల ధ్వనికి ఆయనలో త్సాహ గమనించి, ఆమెను ఇంటికి పిలుస్తుంది ఆ ఇల్లాలు. కనీసం ఒక పూట భోజనం పెట్టి పొమ్మని, ఆ విధంగానైనా తన భర్త కొంచెం హుషారు తెచ్చుకుంటాడని ఆమె ఉద్దేశం.

4. పితాపురం చిన్నవాడు :

"పిట్టల వేటగాడా
బ్రతికిన పిట్టను కొట్టవద్దు
చచ్చిన పిట్టను తేనూవద్దు
కూరకు లేకుండా రానూ వద్దు ఏమాకూర?""

చమత్కృతిని కలగలిసిన ఈ పొడుపులో ఒక విషయం కనిపిస్తుంది. ఒక భార్య ఉంది. ఆమెకు మాంసాహారం నచ్చదు. భర్తను కూర వండేందుకు ఏదైనా తీసుకురమ్మని పురమాయిస్తుంది. భర్తకు మాంసాహారం బాగా ఇష్టం. ఈ ఇష్టం కొద్దీ అతడు ఏ పక్షినో, జంతువు మాంసమో తెస్తే తను తినలేదు. అందుకే ఇలా పొడుపు వేస్తుంది. బ్రతికున్న ప్రాణిని చంపవద్దు, అలాగని చచ్చిన దానిని తేవద్దు. అవి రెండూ దొరకలేదు కదా అని వట్టి చేతులతో ఇంటికి రావద్దు అంటుంది. మరి ఇంక ఏం తేవాలి? అందుకే భర్త బాగా ఆలోచించి గుడ్లు తెచ్చాడు. భార్య కూడా అదే కోరుకుంది.

5. మేనల్లుడి చాతుర్యం :

"మామా! మేనమామ
ఉంచుకున్నదాని కొడుకునురా!
మామ్మ అన్నానికి రమ్మంటున్నది రా!"

దీనిలో కూడా ఒక కథా మర్మం ఉంది. ఎక్కడ నాటకం వేస్తున్నా అక్కడికి వెళ్ళి వస్తుంటాడు. అలా ఒక రోజున ప్రదర్శించిన ఆ నాటకంలోని నాయికను చూసి మనస్సు చలించింది. ఆమెను అపహరించి, ఇంటికి తెచ్చి ఒక గుర్తించలేకపోయాడు. ఆమెను అపహరించిన విషయం తెలిస్తే ఎవరేమనుకుంటారో అని భయపడుతూ, మనశ్శాంతి కోసం అన్నట్లుగా బయటికి వెళ్ళాడు. అనుకోకుండా ఇతడిని సముద్రపు దొంగలు అపహరించుకొనిపోయి దొంగతనం చేయడంలో శిక్షణ ఇప్పించి, తమ అవసరాలకు వినియోగించుకున్నారు. వాళ్ళ దగ్గర్నుండి పారిపోలేకపోయాడు. ఈ క్రమంలో సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. ఎలాగోలా తప్పించుకుని ఇంటికి వచ్చాడు. గదిలో ఆమె లేదు. తలుపులు కూడా తీసి ఉన్నాయి. ఇక్కడే కథ మలుపు తిరిగింది.
గదిలోంచి ఆ స్త్రీ మూలుగులు విని ఆ యువకుడి చెల్లెలు మారు తాలంతో తలుపు తీసి,

స్త్రీ వేషంలో ఉన్న పురుషుడిని విడిపించింది. ఆ నటుడు జరిగిందంతా వారితో చెప్పాడు. ఆమె తల్లిదండ్రులు బాగా ఆలోచించి ఉన్న కొడుకు ఎటో వెళ్ళిపోయాడు, అమ్మాయి కూడా అతడిని ఇష్టపడుతుంది కదా అని, ఇంటికి మగ దిక్కు కూడా అవసరమే అని ఆ నటుడికే ఇచ్చి పెళ్ళి చేశారు. ఈ పది సంవత్సరాలలో వారికి ఒక కొడుకు పుట్టాడు. అతడికి కూడా మేనమామ స్వభావం తెలిసింది. చాలా కాలం తర్వాత ఇంటికి వచ్చిన మేనమామకు కాళ్ళు కడుగుకోవటానికి నీళ్ళు
ఇస్తున్నాడు. ఆ బాలుడిని చూస్తుంటే ఆ మేనమామకు పోలికలు ఎక్కడో చూసిన జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి. అప్పుడు ఈ బాలుడు ఈ పొడుపు కథను ప్రయోగించాడు. ఓ మేనమామా! నేనెవరనుకుంటున్నావా? నీవు ఉంచుకుందామనుకొని తెచ్చుకున్న స్త్రీ పాత్రధారికి, నీ చెల్లెలుకి పుట్టినవాడనని చెప్పి, మా అమ్మ నిన్ను భోజనానికి రమ్మంటున్నదని చెప్తున్నాడు.

6. చిన్న పిల్ల తెలివి :

"అప్పులోడొచ్చి అయ్య సంగతడిగితే
ముల్లుకు ముల్లు నాటవోయిందు
ఒకటిన రెండు సేయబోయింది
నూటొక్క రాశిని మర్ధన సేస్తుందా"' అన్నది.

చమత్కారంతో కూడిన ఈ పొడుపు కథలో ఉన్న విషయం ఇది. ఒక వడ్డీ వ్యాపారి వడ్డి వసూలు చేసుకోవడానికి ఒక కాపు ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఆయన ఇంటిలో లేడు. అతని భార్య కూడా లేదు. వారి కూతురు మాత్రం ఉంది. ఆ అమ్మాయిని తండ్రి గురించి అడిగాడు. ఆ అమ్మాయి 'ముల్లుకు ముల్లు నాటవోయిందు' అన్నది. అది అర్థం కాలేదు అతడికి. గురించి అడిగాడు. ఒకటిని రెండు సేయబోయింది అని అన్నది. ఇది కూడా అర్థం కాలేదు. చివరికి నువ్వేం చేస్తున్నావు అని అడిగాడు. అందుకు 'నూటొక్క రాశిని మర్దన సేస్తుందా' అమ్మ అన్నది. ఈ మాటలు వింటూనే వడ్డీ వ్యాపారికి బుర్ర తిరిగింది. పిల్ల మాటల్లోని ఆంతర్యాన్ని తెలుసుకోవడానికి, ముడిని విప్పడానికి ప్రయత్నం చేశాడు. వల్ల కాలేదు. దాని భావం చెప్పే ఇచ్చిన బాకీ అడగనని చెప్పాడు. అందుకు ఆ అమ్మాయి సంతోషించింది. ముల్లుకు ముల్లు నాటడం అంటే వంగ తోటకు ముళ్ళ కంచెను రక్షణగా వేసేందుకు వెళ్ళాడు. మరి తల్లి ఒకటిని రెండు చేయబోయింది అంటే శనగలను బద్దలుగా చేసే పని మీద పక్కింటికి వెళ్ళింది. మరి నేను నూటొక్క రాశిని మర్దన సేస్తున్నా అంటే రొయ్యలను చంపి, పొట్టుతీసి, కూర చేస్తున్నానని చెప్పింది. ఆమె తెలివికి, చాతుర్యానికి మెచ్చుకొని, వారుపడుతున్న శ్రమను గుర్తించి, బాకి రద్దు చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

ముగింపు :

ఇలా అనంతమైన జానపద సాహిత్యంలో వినూత్నమైన లక్షణాలతో తరతరాలుగా తన ఉనికిని నిలుపుకుంటూ వచ్చాయి పొడుపు కథలు. కథ కాని కథగా జానపదులని, సాహిత్యకారులని, నాగరికులను అందరినీ అలరింపజేశాయి. అంతరించిపోతున్న గ్రామీణుల సంస్కృతిని, విలువలను భావితరాలకు అందిస్తాయి. జానపదులు నిరక్షరాసులైన వారిలోని చాతుర్యం, విజ్ఞానం, వివేకం, తెలివితేటలు, లోకరీతి, మానవీయ విలువలు వంటి వాటిని ప్రదర్శించే తీరు ఈ పొడుపు కథలలోనే ప్రతిఫలిస్తుంది. ఇలాంటి విలువైన విజ్ఞాన సంపదను తరాలుగా ఎంతో మంది సేకరించి, గ్రంథస్తరూపానికి తీసుకువచ్చారు. దీనివల్ల నాటి జానపదుల జీవన సరళిని భవిష్యత్తరాలు చదువుకుని, అర్థం చేసుకోగలరు, ప్రశంశింపగలరు.

అధార గ్రంధాలు:

1. 'తెలుగు జానపద సాహిత్యం - పౌరాణిక గేయ గాథలు' - డా. ఎం. సుబ్బలక్ష్మి
2. 'తెలుగు జానపద గేయ సాహిత్యం' - బి. రామరాజు
3. జానపద సాహిత్యం - హాస్యం , దాసరి రమేష్
4. హాస్య ప్రపంచం - ఎం. రాధాకృష్ణమూర్తి

అమృతవర్షిణి

శతవసంతాల తిలక్

(1921-2021)

కవిసంధ్య

గ్రంథమాల ప్రచురణ

సంపాదకుడు

డా. శిఖామణి

Amruthavarshini - (Satavasantala Tilak)

Edited by Dr. Sikhamani

First Edition : 01-08-2021 తిలక్ శతజయంతి

No. of pages: xxiv + 430

Copies : 500

Price: Rs.350/-

© **Dr. Sikhamani**

Co-Editor :

Dr. N. Eswara Reddy, Associate Professor & Head
Dept. of Telugu, Yogi Vemana University, Kadapa - 516 001

Published by:

Kavisandhya Granthamala
Yanam and Hyderabad

Copies Can be had:

From all leading Book Shops (like Visalaandhra, Prajasakti, Navachetana, Nava Telangana, Navodaya & Aneka)

Sole Distribution :

Kavisandhya Granthamala
Plot No.61, Siddhartha Nagar, Vengala Rao Nagar, S.R. Nagar Post
Hyderabad - 500 038, Mobile: 9848202526
Email: kavisandhya.yanam@gmail.com
&
H.No.2-1-043, Ambedkar Nagar, Yanam Post, PIN-533464,
East Godavari Dist. Andhra Pradesh.

ISBN: 978-81-921672-4-4

D.T.P.: **Nagasri Graphics**
Kuppam -517 425; Chittoor District, A.P.
Ph.No.08570-517 825; 8500619283

Cover Design by:

Brahmam, Bhavana Graphics, Hyderabad
Mobile: 9848254745

Inner Art by: **Bapu**

Printing at:

M/s Vijayavani Printers,
Chowdepalle - 517 257; Chittoor Dist.A.P.; Ph. No.08581-257234

76. వెన్నెట్లో గోదావరి సౌరభం తిలక్‌గారి కవిత్వం
- కుప్పిలి పద్మ 356

77. కవిత్వ పరసువేది తిలక్
- మధునాపంతుల సత్యనారాయణమూర్తి 359

78. తిలక్ భావుకత్వం: అమృతం కురిసిన రాత్రి
- ఆచార్య తుమ్మల రామకృష్ణ 361

79. తిలక్ కవిత్వ కవిత
- డా॥ శిఖామణి 364

80. తిలక్ కవిత్వం ఒక ఆల్కెమీ
- కె.వి. రమణారెడ్డి 369

81. కాలానికి తిలక్ కవిత్వ నిర్వచనం
- మల్లవరపు వెంకట రమణ 371

82. భరతుని ఏకపాత్రాభినయం - తిలక్
- డా॥ టి. వెంకటస్వామి 373

81. Translation as Transference of Culture: A Reading of Tilak's *Amritam Kurisina Raatri* in English Translation, *Night of Nectar*
- Prof. B. Indira 376

82. Tilak - A True Poet
- Chepuru Subba Rao 380

83. Tilak, the Humanist: A Study of his *Lybia Edaarilo* and *Kadile Needalu*
- Prof. K. Suneetha Rani 385

III. కవితా నీరాజనం **390-401**

1. జవాబురాని ప్రశ్న - శ్రీశ్రీ 390
2. కవి తిలకుడు లేడు - కాళోజి 392
3. కవితా ధరుడు - ఆరుద్ర 393
4. స్మృతి - పరిగి రాధాకృష్ణ 394

82. భరతుని ఏకపాత్రాభినయం - తిలక్

- డా॥ టి. వెంకటస్వామి

తిలక్ సాహిత్యం మొత్తం అంటే లభ్యమైన రచనలనన్నీ మనసు ఫౌండేషన్ వాళ్లు వేశారు. ఇక ఏకపాత్ర అన్నారు కాబట్టి, తిలక్ రాసిన నాటికలు, నాటకాలలో చూస్తే పాదుకా పట్టాభిషేకంలోని 'భరతుని ఏకపాత్రాభినయము' ఒక్కటే కనిపిస్తుంది. దానిపైననే నేను ప్రసంగిస్తాను. పూర్వం ఏకపాత్రాభినయాలు బహుళంగా వేసేవారు. ఆ పాత్రే కథను మొత్తం నడుపుకుంటూ తెర వెనుక నుండి అవసరమైన కథా సూచనతో, పాత్ర సంబంధమైన వ్యవహారాన్నో, కథతో ముడివడిన ఒకటిరెండు సంభాషణలో చేస్తుండగా, తెరమీది పాత్ర భావోద్వేగాన్ని ప్రదర్శించటం ఈ ఏకపాత్రలోని విశిష్టత.

ఇక ప్రస్తుతానికి వస్తే శ్రీరామపట్టాభిషేకం జరుగనీయకుండా కైక దశరథుని వరాలడిగి, వనవాసాలకు రాముని పంపే సందర్భంలో భరతుడు లేడు. తన మేనమామగారి ఇంట్లో ఉన్నాడు. దశరథ మరణానంతరం, వశిష్ఠులవారి అనతి మేరకు భరతుడిని అయోధ్యకు రప్పిస్తారు. దశరథుని మరణవార్త అయోధ్యాపుర మందిరానికి వచ్చేవరకు భరతునికి తెలియదు వచ్చి తెలుసుకున్నాక, దెబ్బమీద దెబ్బలా శ్రీరాముని వనవాసము, తల్లి వరాలు, తండ్రిమరణం భరతుని హృదయాన్ని పీడించాయి. అప్పటి భరతుని భావోద్వేగాలే ఈ పాదుకా పట్టాభిషేకంలోని భరతుని ఏకపాత్రాభినయం.

అయోధ్యానగర ప్రవేశం చేసిన భరతుడు "సూతుడా! రథమును ఆపుము. నా అయోధ్య వచ్చినది. ఇచట దిగి నా నగరభూమిపై పాదములాని నడువనిమ్ము. అయోధ్య ఎంత సుందరమైనది" - అనే వాక్యంతో ఈ ఏకపాత్ర ప్రారంభమవుతుంది. భరతునికి తన అయోధ్యపై ఎనలేని ప్రేమ. అందుకే తాను నడచి పాదచారియై నగరంలోకి ప్రవేశించాలని కోరుకున్నాడు. అయోధ్య అంటే వట్టి ప్రేమేకాదు. అందులో శ్రీరాముని మూర్తిమత్వాన్ని కూడ దర్శించిన భావుకుడు భరతుడు. చూడండి -

"అయోధ్య ఎంత సుందరమైనది, ఎంతగంభీరమైనది ప్రౌఢాంగనవలె, హిమావృతమైన పర్వతశిఖరమువలె, నవ్వుచున్న శ్రీరామచంద్రుని మూర్తివలె" ఈ మాటలలో ఎంతటి అనురాగం రాముని పట్ల భరతునికి ఉన్నదో తెలుస్తుంది. అంతేకాదు సౌధంపై నున్న మేఘాలలో, తెల్లని సుందరి ధరించిన నీలిమేలిముసుగుతో పాటు, తన అన్న నీలమేఘశ్యాముడు కావటం వలననే మేఘాలంటే తనకు ఇష్ట మంటాడు.

పువ్వుల్లో రాముడి నవ్వులే ఉన్నాయని, రాముడు అయోధ్య ఒడిలో జన్మించటం వలనే అయోధ్యకు అంతటి ప్రతిష్ఠ దక్కిందని నగరిలోకి ప్రవేశిస్తూ పలు విధాలుగా అయోధ్యానగరాన్ని గురించి భావన చేస్తాడు. రాముడు భరతుడు ఏకాత్మలేననటానికి నిదర్శనంగా భరతుడు తన అన్న గురించిన ఎన్నో విధాలుగా భావన చేస్తాడు. "నా అగ్రజుని కౌగిలించి కాంతి మంతములైన వాని కన్నులలోనికి చూసి ఒక్కసారిగా పులకరించవలెగదా!" – అంటాడు. ఎంతటి భక్తో తన అన్నపట్ల అనిపిస్తుంది.

నగరిలోనికి ప్రవేశించిన భరతుడు క్రమంగా అంతఃపురప్రవేశం చేస్తాడు. కళతప్పిన రాజమందిరాన్ని నిరానంద సూచికంగా ఉన్న వాతావరణాన్ని చూచి, అయోధ్యా ప్రజలకు రాజులతో, రాణులతో, సైనికులతో కలసి ఒక్కసారిగా ఏ పుణ్యక్షేత్ర దర్శనానికైనా వెళ్లారా? అంటూ పలకరిస్తాడు. సేవకుల్ని పిలుస్తాడు. ఎవరూ స్పందించరు.

"నగరమే కాదు, రాజభవనమ్ముకూడ/ విధవ వోలె, కళాహీన విధి, చెలంగె/ మనసు, మనసులోనిల్వదు మామకీన/ గాత్రము కంపించె, ప్రాణము కళవళించు" – అని తల్లడిల్లుతాడు. ఇంతలో నేపథ్యం నుండి దశరథుని మరణవార్త వినిపిస్తుంది. తండ్రి గుణగణాలను, రామభద్రునిపై ఆయనకున్న ప్రేమను, రామపట్టాభిషేకం కోసం ఆయన కన్న కలలను, తండ్రి మరణ సమయంలో తాను అక్కడ లేకపోవటాన్ని తలచి తలచి వగచి విలవిలలాడి పోతాడు. అంతలో దశరథుని మరణానికి కారణమైన కైక వరాలు, రామ వనవాస గమనము క్రమంగా తెలిసి తల్లిని, విధిని నిందిస్తాడు.

తల్లీ కైకేయీ! మహాసాధ్వీ, ఎంత గొప్పదానివమ్మా! ఎంత యుక్తిపరురాలవమ్మా! ఈ సమ్రాట్ పదవిని నాకిచ్చి, నువ్వు రాజమాతవై ఓహెూ... నేను యిక్కడ యింద్రుడను, దేవేంద్రుడను. నా ఆజ్ఞనెల్లరు శిరసావహింపవలెను. ఎవరురా అక్కడ?

ఒరే సేవకాధమా! ఎవరనుకొంటివిరా! మహారాజునురా! నా శాసనమున వాయువు కూడా కదలకూడదు. నేను కనురెప్ప కదిపినంతమాత్రాన యీ ప్రజానీకమెల్ల గజ గజ వణికిపోవలెను. అదిగో. నా తల్లి వచ్చుచున్నది. సాష్టాంగప్రణతుడై యిదే భరతుడు నీకు మ్రొక్కుచున్నాడు. భర్త పోయినను చిరునవ్వు ధరించి – నీ కుమారునకు స్వాగతమిచ్చుచున్నావా, మాతా! ఎంత ప్రేమ నీది! నీ విశాల హృదయమును మూర్ఖుడైన భరతడు తెలిసికొనలేకపోయెనుగదా! అని అంటున్న సందర్భంలో భరతుడు చేసిన ట్విస్ట్‌ను మనం గమనించాలి. ఉన్మత్తుడై, భరతుడు పిచ్చివానిలాగా తన తల్లిని గురించి ఇలా సేవకుల్ని ఆదేశిస్తాడు.

"ఓరీ రాజమాతకు రత్న ఖచితాసనము తీసికొనిరండు. ఆమె దీవెనలీయగా చెలికత్తెలను పిలుచుకు రండు. ఏదిరా రాజమాతకు పానీయము? ఆమె అలసి

ఉన్నదని తెలియదా? మూర్ఖులారా! - కౌసల్యా సుమిత్రాదేవులను చంపి, వారిరక్తమున చక్కెరవేసి బంగరు పాత్రలతో తీసికొని రండు. అప్పటికిగాని నా ప్రియజనని దాహముతీరదు" - అని ఇంకా ఇలా అంటున్నాడు భరతుడు - "ఓ మహారాజమాతా! అన్నమిడిన కుక్కకు విశ్వాసమున్నది. గడ్డి తినెడి పశువునకు విశ్వాసమున్నది. నీవు కుక్కవు కావు. పశువు కావు. నిన్ను ముద్దుల భార్యగా, తనహృదయరాణిగా ప్రేమించి, గౌరవించి సకలభోగ భాగ్యములను చేకూర్చిన పతి ప్రాణములను గొన్న నిన్నేమని పిలువవలెను" - అంటూ తల్లిని పతిప్రాణాలు తీసిన రాక్షసిగా, పిశాచిగా, దూషించి, చంపటానికి ఉద్యుక్తుడవుతాడు.

రాముడిని తలచుకొని ఆయన గుణగణాలను ఇలా కీర్తిస్తాడు. "పదముల చిరుచీమ వడి నశియించెనా, కన్నీరు విడచెడి కరుణమూర్తి/కలలోన కూడ నిక్కము నాడతప్పని, పరమ సత్యవ్రతా చరణశీలి/ అర్థి కెన్నడును లేదనక కాదనక ప్రా, ణములైన నిచ్చెడి త్యాగశీలి/ ఆడి వెను తిరుగనట్టి మహావీరు, డ ద్భుతాస్త్ర కళాధురంధరుండు/ తల్లిదండ్రుల నిజదైవతముల యట్ల/ సతము భావించు రఘువంశ చంద్రుడతని/ అడవులకు పంప నెట్లు నోరాడె నీకు,/ తల్లివా - పెద్దపులివా - త్రాచుపాము వేమో!"- అంటూ రాముడిని, సీతమ్మను వాళ్ల సుకుమారత్వాన్ని ప్రస్తుతం అడవిలోని కాఠిన్యాన్ని తలచుకొని విలపిస్తాడు.

చివరకు నాకీ రాజ్యం వద్దు రామపాదాలే కావాలి. అడవికి వెళ్లి, తన తలను రాముడి పాదాలపై మోపి, కన్నీరు కురిపించి, ఆ రామపాదుకలను తీసుకవచ్చి, పూజచేస్తానని ఆయనవచ్చి రాజ్యపట్టాభిషేకం చేసుకునే వరకు పాదుకాపట్టాభిషేకం చేసి, పూజిస్తానని, నిరంతర ప్రతీక్షణతో శ్రీరామునికై ఎదురుచూస్తూ ఉంటానని శపథం చేస్తాడు. ఏ దురాశ కైకేయిని యిలా తప్పుదారి పట్టించిందో, ఆ దురాశే తన ఆమె గుండలలె పుండుగా మారి బాధపెట్టాలని కోరుకున్నాడు. సిగ్గుతో, అవమానంతో కొంచెం కొంచెం చావాలని, అలా చస్తూ కూడా రామభద్రుడినే తలచుకుంటూ ఉండాలని చెప్పి సీతారాములకై అడవికి పోతున్నానని వెళ్లతంటో పాత్ర ముగుస్తుంది.

ఇందులోకూడ తిలక్ భావుకత్వం స్పష్టంగాకనిపిస్తుంది. అయోధ్యను వర్ణించి నప్పుడుగాని, సీతారాముల్ని గురించి చెప్పినప్పుడుగాని కవిపరవశుడై చెప్పినట్లు కనిపిస్తుంది. ఏకపాత్రలో కూడా పద్యాలను, పెట్టటం, పద్యనాటకాల ప్రభావమే అని చెప్పవచ్చు. పాత్ర పరిణామాల్ని స్పష్టంగా చూపిస్తూ, భావోద్వేగాలను మాటలతో బొమ్మకట్టి చూపించాడు ఈ పాత్ర ద్వారా తిలక్ మహాశయుడు.

amrutavarshini - tilak birth centinary volume
editor: dr. sikhamani

"అభ్యుదయ కవితా యుగం బాగా ప్రవర్తిల్లిన రోజుల్లో అనేకమంది కవులు శైలికీ అక్షరరమ్యతకు ప్రాధాన్యత యివ్వనందున అదొక లోపంగా పరిణమించింది. ఈ దోషాన్ని పరిహరించి తిలక్ అభ్యుదయ భావాలకు రమ్యమైన శైలిని సమకూర్చడంలో కృతకృత్యుడయ్యాడు."

– కుందుర్తి

"తిలక్‌లోని ప్రముఖమైన గుణం భావుకత్వం. కించిత్ ప్రేరణకు కూడా చలించిపోగల సుకుమార హృదయ స్పందన శక్తి. శ్రీశ్రీ తరువాత ఇంత భావుకత్వంగల కవి బహుశా మనకు లేడేమో! అనుభూతిని వ్యక్తం చేయగల శబ్ద శక్తి, అలంకార పుష్టి కలిసి రావడంతో తిలక్ ఉత్తమ శ్రేణి కవి కాగలిగాడు."

– రా.రా.

"తిలక్ మిత్రులారా! బాటనిస్టు పుష్పాన్ని ఖండఖండములు చేసి వివిధ భాగములను వివరించినట్లు మీరు తిలక్ కవితను చించి చెండాడి సిద్ధాంతీకరించి కవితా కుసుమ రమణీయతను ధ్వంసం చేయకండి. కవిత్వం ఇది అని సర్వసమ్మతంగా నిర్వచించ గలిగినవాడు ఈ నాటికీ లేడు. అది అనిర్వచనీయం."

– దాశరథి

"తిలక్ కాల్పనికోద్యమంలోని సుకుమార భావనా వాసనలు సంతరించుకున్న అభ్యుదయ కవి. ఆయనలో విప్లవం కన్న వేదన ఎక్కువ. ఆ వేదన ఆత్మాశ్రయమయింది కాదు. ఆ బాధని చెప్పడంలో తిలక్ అభ్యుదయ కవి వలె సూటిమార్గాన్ని ఎంచుకోలేదు. ధ్వనిమార్గాన్ని ఎంచుకున్నాడు."

– వరవర రావు

"వచన కవితలో కరుణరసాన్ని కుప్పతెప్పలుగా వొలికించిన కవి తిలక్. ఆర్తగీతం మొత్తం దానికి ఉదాహరణ. శ్రీశ్రీ భిక్షువర్షీయసి కేవలం ఒక్క చిత్రాన్ని మాత్రమే చూపిస్తుంది. తిలక్ ఈ గీతంలో మొత్తం విషాదాన్నీ, తమస్సునీ... ఒక విశ్వాన్నే దర్శించాడు, ప్రదర్శించాడు."

– వేగుంట మోహన ప్రసాద్

"తిలక్ ప్రభావం ప్రధానంగా శ్రీశ్రీ కాలంనాటి పరిమిత వస్తు దృష్టినుంచి కవిత్వాన్ని విముక్తం చెయ్యడంలో, దానికి విస్తృతినివ్వడంలో ఉంది. అంటే తిలక్ బహుళ తాత్త్వికతలోవుంది. 1980 తర్వాత కలం పట్టిన అస్తిత్వవాద కవులు ఆ సైద్ధాంతిక చట్రానికి పరిమితం కాకుండా విస్తారమైన జీవనానుభవాన్ని కవిత్వం చెయ్యడంలో తిలక్ వున్నాడు.

– కొప్పర్తి వెంకట రమణమూర్తి

₹ 350/-
ISBN 978-81-921672-4-4
9 788192 167244

కవిసంధ్య
గ్రంథమాల ప్రచురణ

భాగవతం - సమకాలీనత
BHAGAVATHAM - SAMAKAALEENATHA

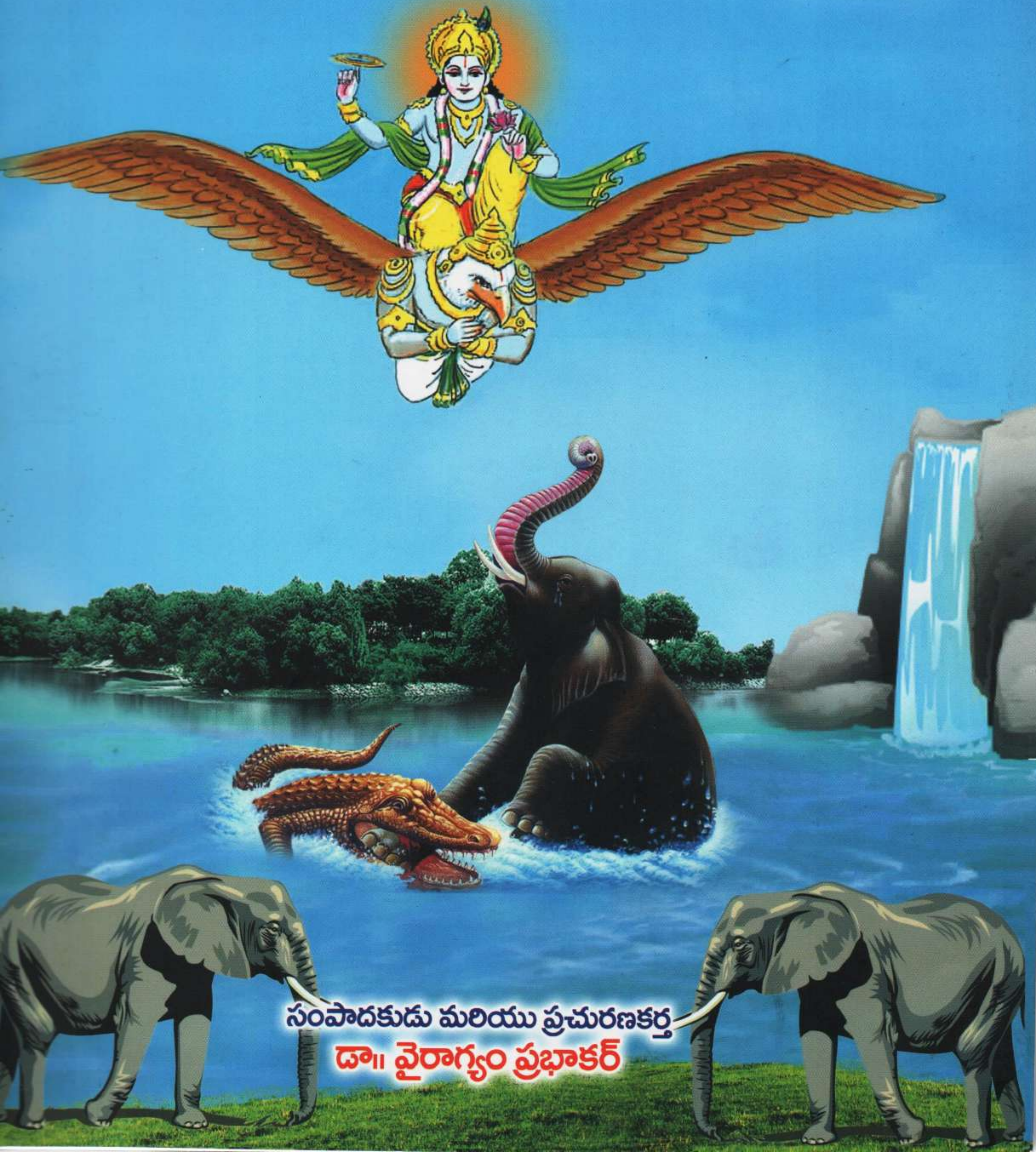

సంపాదకుడు మరియు ప్రచురణకర్త
డా॥ వైరాగ్యం ప్రభాకర్

BHAGAVATHAM-SAMAKAALEENATHA

Editor : **Dr. Vairagyam Prabhakar,** Telugu Bhasha Vibhushan
Poet, Writer
India Book of Records Holder,
Telugu Book of Records Holder

ISBN No : **978-93-5607-701-0**

First Edition : February 2022

© : Editor

Copies : 500

Price : 500-00

Published By : Dr. Vairagyam Prabhakar
H.No: 2-102,
SITHARAMPUR
KARIMNAGAR - 505002.

Cover Design : Vaddepalli Harish
Cell : 9059522519

D.T.P. : V. Harish
Cell : 9059522519

Printed at : KARSHAK ART PRINTERS
Vidyanagar, Hyderabad 500 044.

విషయ సూచిక

	అభినందన	చెన్నమనేని విద్యాసాగర్‌రావు	vii
	మంగళాశాసనమ్	పద్మశ్రీ శ్రీభాష్యం విజయసారథి	viii
	భాగవతము-సమకాలీనత నివేదన	డా. సముద్రాల లక్ష్మణయ్య	x
	భాగవత విభూతి	డా. జి.యం. రామశర్మ	xiv
	భాగవత కరదీపిక	డా. కోలవెన్ను మలయవాసిని	xvii
	సంపాదకుని మాట	డా. వైరాగ్యం ప్రభాకర్	xix
1.	మహాభాగవత శేఖరుడు 'పరీక్షితుడు'	డా. మూల మల్లికార్జున రెడ్డి	1
2.	గజేంద్ర మోక్షం	డా. సిద్ధమూర్తి రాజగోపాల్‌రెడ్డి	5
3.	రుద్ర గీత	శ్రీమతి శ్రీలక్ష్మి చివుకుల	11
4.	పోతనభాగవతం-ఉపమాలంకార సౌందర్యము	డా. జి. శ్రీనివాసరావు	16
5.	కాళీయమర్ధనము : అహంకారానికి కనువిప్పు	పున్నం చందర్ నాగమల్ల	23
6.	మత్స్యావతారం	సిరిపురం వాణిశ్రీ	26
7.	భరతోపాఖ్యానము	డా, సయ్యద్ సమీనా పర్వీన్	29
8.	ముచుకుందుడు	డా. బల్లూరి ఉమాదేవి	32
9.	పౌండ్రక వాసుదేవుని కథ	దేవనపల్లి ఓగన్న	36
10.	వసుదేవుడు	వొజ్జల శ్రీదేవిప్రసాద్	41
11.	యయాతి కథ	కొంటికర్ల లలిత	44
12.	శ్రీమన్నారాయణుని లీలావతారములు - మానవాళికి మహోపకారములు	వి.వి.వి. కామేశ్వరి	49
13.	యమలోక వర్ణన - భాగవతం	వి.హనుమత్ రవిరాజ్	55
14.	శ్రీరామ చరిత్ర	సాకీవార్ ప్రశాంత్ కుమార్	58
15.	రుక్మిణీ కళ్యాణం	డా. బండారి సుజాత	62
16.	క్షీర సాగర మథనం - ఉద్భవించిన అద్భుతాలు	మిడమనూరు హిమాలిని	70
17.	అజామిళుడు	సుమతి సారంగపూర్కర్	75
18.	భాగవతం - విజ్ఞానం	సునీత ఉండపల్లి	80
19.	ఆంధ్ర మహా భాగవతము - పోతన సాత్త్విక చిత్తవృత్తి	ఆకొండి (ముద్దు) వెంకటలక్ష్మి	83
20.	శ్రీమద్భాగవతం - సూక్ష్మదర్శనం	డా. అంగటి పైడిరాజు	86
21.	పోతన కందాల అందాలు - విశ్లేషణ	డా. జాడ సీతాపతి రావు	89
22.	ఆంధ్ర మహాభాగవతం - ఆధునిక కాలానికి స్ఫూర్తిదాయకం	శ్రీదాస్యం లక్ష్మయ్య	94
23.	భాగవతం - పోతన భక్తితత్త్వం	డా. వి.శివనాగార్జున రెడ్డి	99
24.	శ్రీ నరసింహమూర్తి ఆవిర్భావం - ప్రహ్లాద భక్తి	డా. జూరెడ్డి నిర్మల	102
25.	శ్రీ కృష్ణుని బాల్య లీలలు - రాక్షస సంహారాలు	పి.ఎస్.వి.వి. శ్రీదేవి	106
26.	కుబ్జా సుందరి భక్తి	డా. మంగమూర మునిలక్ష్మి	113
27.	శ్రీ కృష్ణ బలరాముల బాలక్రీడాభివర్ణనము	భీమవరపు జ్యోతి	116
28.	భాగవత ప్రశస్తి	వి.అన్నపూర్ణ	121
29.	మగధ రాజ్యాధిపతి జరాసంధుడు	సంపత్ కుమార్ బానోజి	123
30.	భగవద్భక్తుడు - అక్రూరుడు	ఎ. మహేశ్ కుమార్	126
31.	త్రిపురాసుర సంహారం	పట్నాన ధర్మారావు	131
32.	విదుర మైత్రేయ సంవాదం	డా. తోట వెంకటస్వామి	135
33.	కపిలోపాఖ్యానం	డా. మూల మల్లికార్జున రెడ్డి	138
34.	సమాజ ఉన్నతిలో ధృవోపాఖ్యానం ప్రాధాన్యత	డా. బత్తల అశోక్ కుమార్	142

విదుర మైత్రేయ సంవాదం

డా. తోట వెంకటస్వామి, సహాయ ఆచార్యులు, ప్రచురణల కేంద్రం, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం,
కుప్పం - 517426. సెల్ : 9492631323

'విద్యావతాం భాగవతే పరీక్ష్యా' – అన్నది లోకోక్తి. లోకంలో విద్యావంతులైన వాళ్లు, భాగవత తాత్త్వికతను ఒంట పట్టించుకోవాలని లేదు. అందుకే భాగవతంతో పరీక్షిస్తే విద్వాంసుల బండారం బయటపడుతుందని ప్రాచీనులు భావించారు. చాలామందికి భాగవతమనగానే ఏ వామన చరిత్రో, గజేంద్రమోక్షణమో, రుక్మిణీకల్యాణమో, ప్రహ్లాద చరిత్రమో, ధ్రువోపాఖ్యానమో, రంతీదేవుని కథో గుర్తుకొస్తాయి. అందులోనున్న తాత్త్విక ఘట్టాలపై చూపుపడదు. అటువంటి ఘట్టాలలో విదుర మైత్రేయ సంవాదమొకటి.

ఈ మైత్రేయుడెవరంటే పాండవులు వనవాసానికి వెళ్ళిన తరువాత, హస్తినకువచ్చి దుర్యోధనునకు బుద్ధులు చెప్పి, దుర్యోధనుడు చూపిన అగౌరవానికి కోపించి, భీమునిచేతిలో ఊరుభంగం జరుగుతుందని శపించాడు. శ్రీకృష్ణుడు తన నిర్యాణానికి ముందు బదరికావనానికి వెళ్ళేటప్పుడు దారిలో మైత్రేయుడు తారసపడతాడు. అంతకుముందే ఉద్ధవుడు కృష్ణుని అనుసరించి వస్తాడు. ఈ ఇద్దరికీ అందించిన విజ్ఞానమే విదురోద్ధవసంవాదము, విదురమైత్రేయ సంవాదముగా ప్రసిద్ధమై భాగవతంలో కనిపిస్తుంది. భారతంలో భీష్ముడు అంపశయ్యపై నుండి చేసిన ప్రసంగాలెలా శాంత్యనుశాసనిక పర్వాలలో పరచుకొని కనిపిస్తాయో, ఆధ్యాత్మిక లోకంలో వాటికెంత ప్రాముఖ్యత ఉందో అలాగే భాగవతంలోని విదురమైత్రేయ సంవాదానికి కూడ తాత్త్విక లోకంలో అంతే ప్రాముఖ్యత కనిపిస్తుంది.

లోకంలో భాగవత సంప్రదాయమొకటుంది. భాగవతాన్ని మొదట నారాయణుడు బ్రహ్మకు ఉపదేశిస్తే, బ్రహ్మ నారదునకు, నారదుడు వ్యాసునికి, వ్యాసుడు శుకమహర్షికి, సూతమహామునికి వినిపిస్తే, శుకుడు పరీక్షిత్తుకు, సూతుడు శౌనకాది మహామునులకు వినిపించాడు. అలా లోకానికి భాగవతమందిందని భాగవత సంప్రదాయం చెపుతుంది. భాగవతమంటే భగవంతునికి సంబంధించిన సత్యాన్ని కూర్పుచేసిన గ్రంథం. అందుకే ఈ తత్త్వనిరూపణ అందరూ ఒకేలా చేయరని, తెలిసి చెప్పటం శూలికి, తమ్మిచూలికి కూడా అసాధ్యమైనదని విబుధజనులవలన విన్నంతకన్నంత తేటపరుస్తానని పోతన చెప్పాడు.

కథను చెప్పటంలో అంటే కథా నిర్మాణంలో ఇతిహాసానికి, పురాణానికి, కావ్యానికి తేడా ఉంది. సర్గము, ప్రతిసర్గము, వంశము, మన్వంతరము, వంశానుచరితం అనే ఈ అయిదు పురాణలక్షణాలని అందరికీ తెలిసిన విషయమే. భాగవతం పురాణంగానే ప్రసిద్ధం. ఆ పురాణలక్షణాన్ని సార్థకం చేసే వాటిలో ఈ విదురమైత్రేయ సంవాదం కూడా ఒకటి.

వానప్రస్థుడై భార్యాసహితుడై వనాలకు పోయిన ధృతరాష్ట్రుడు హిమవత్పర్వత సమీపంలో ఒక పుణ్య ప్రదేశం చేరుకొని యోగాగ్నిలో భార్యతో కూడ దగ్ధమైపోయాడు. కురుక్షేత్ర సంగ్రామానికి ముందే విదురుడు తీర్థయాత్రలకు పోయాడు. కొన్నాళ్ళకు, కొన్నేళ్ళకు యమునానది సమీపంలో ఉద్ధవుని ద్వారా ధార్తరాష్ట్రాదుల మరణవార్తను, ధృతరాష్ట్రుని మరణాన్ని కృష్ణనిర్యాణ వార్తను విని దుఃఖించాడు. క్రమంగా దుఃఖం నుండి తేరుకొని కృష్ణుడి ద్వారా తెలుసుకున్న ఆధ్యాత్మిక విజ్ఞానాన్ని చెప్పమని ఉద్ధవుడిని విదురుడు అర్థించగా, అప్పుడు ఉద్ధవుడు మైత్రేయుడిని సూచిస్తాడు. అలా విదురునికి మైత్రేయ దర్శన ప్రేరణ కలిగించి బదరికకు ఉద్ధవుడు వెళ్ళిపోతాడు. ఆ తర్వాత విదురుడు మైత్రేయమహర్షిని సందర్శించి జరిపిన సంవాదమే ఈ విదురమైత్రేయ సంవాదం. దీనిని విడిగా కావ్యంగా రాస్తే అదొక తాత్త్విక కావ్యమవుతుంది.

సంవాదమంటే సమ్యక్ వాదమని అర్థం. మంచి సంభాషణే సంవాదం. ఈ సంవాదంలో విదురుడు మైత్రేయుడిని ఉద్దేశించి "రాయబారానికై హస్తినకు వచ్చిన కృష్ణుడు ధార్తరాష్ట్రుల ఇంటికి పోకుండా, నా యింటికి ఎందుకు వచ్చాడు? అందులోని కారణమేమని అడగటంతో ఈ సంవాదం ప్రారంభమవుతుంది. ఈ సంవాదంలో విదురుడడిగిన ప్రశ్నలకు మైత్రేయుడు చెప్పిన సమాధానాలే భాగవత సారాంశం. విదురుడు అడిగిన ప్రశ్నలివి....

1. లోకంలో జనులంతా సుఖం కోసమే పనులుచేస్తారు. కాని ఫలితం దక్కక దుఃఖిస్తారు! ఇదేనా దైవచిత్తం?

2. కర్మ, బంధ కారకమూ, దుఃఖహేతువే అవుతుంది కాని సౌఖ్యదాయకమై, పాపాన్ని పోగొట్టలేక పోతున్నది ఎందువలన?

3. దుఃఖకారకమైన సంసారచక్రంలో చిక్కుకొని, పూర్వకర్మ

ఫలితంగా జన్మించి, మాతృయౌవనాన్ని చెడగొట్టే గొడ్డలివంటి మూఢులవలె పశుప్రాయులవటానికి కారణమేమిటి?

4. మాయకు నియంతయైన సర్వతంత్ర స్వతంత్రుడైన భగవంతుడు ఏఏ అవతారాలెత్తి ఏయే కర్మలను ఆచరించాడు?

5. నిర్గుణుడైన భగవంతుడు ఈ ప్రపంచాన్ని ఎలా కల్పించాడు?

6. ఈ సృష్టినెలా పాలిస్తున్నాడు? మరలా దీన్ని ఎలా లయిస్తున్నాడు?

7. బ్రహ్మాండంలో ఎలా ప్రవర్తిస్తున్నాడు?

8. త్రిమూర్తులైన బ్రహ్మాది రూపాలను ఎలా పొంది క్రీడిస్తున్నాడు?

9. మత్స్యాదిరూపాలనెత్తి సాధించిన ప్రయోజనమేమిటి?

10. లోకాలు, పర్వతాలు, మైదానాలు వీటిని ఏ విధంగా ఏయే తత్త్వాలతో సృష్టించాడు?

11. జీవరాశి ఎవరిని ఆరాధించి బ్రతుకుతుంది?

12. ఈ ప్రాణికోటికి కర్మ, నామ, రూప భేదాలు ఎలా నిర్దేశించబడ్డాయి?

అనే పన్నెండు ప్రశ్నల సమాధానమే ఈ విదురమైత్రేయ సంవాదం. విదురునికి సమాధానంగా మైత్రేయుడు సృష్ట్యాదిని వివరించి చెప్పాడు. విరాట్‌స్వరూపం ఏర్పడడాన్ని వివరించాడు. తల్లిగర్భంలోని రసాయనిక పదార్థాల సంయోగ శక్తుల మార్పులతో అండమేర్పడినట్లు, సృష్టి మొత్తానికి ఏర్పడిన అండాన్ని 'విరాట్' స్వరూపంగా నిరూపించాడు. నిర్గుణుడైన భగవంతుడు సృష్టిలో సగుణుడై ఎలా ఉన్నాడో తెలిపాడు. స్వప్నము-యోగము-మాయ వంటి సమస్త ఆభాసకలాపాలను భగవంతుడు సృష్టించటం వెనుక దాగిన రహస్యాలను, కాల లక్షణాన్ని, బ్రహ్మసృష్టించిన దశవిధ సర్గాలను, స్వాయంభువాది మనువుల గురించి, యజ్ఞవరాహావతారాన్ని, హిరణ్యాక్ష హిరణ్యకశ్యపాది రాక్షసులవధను, కర్దమ ప్రజాపతి వృత్తాంతాన్ని, దేవహూతికి కపిలాచార్యుడై జన్మించిన శ్రీమహావిష్ణువు దేవహూతికి భక్తియోగాన్ని చెప్పటం ప్రజాపతులైన కర్దముడు, దక్షుడు మొదలైన వారు తమ సంతతితో సృష్టికి ఎలా దోహదం చేశారో వివరించటం, దక్షయాగం, ధ్రువచరిత్ర, వేనరాజు చరిత్ర, పృథుచక్రవర్తి గోరూపిణియైన భూమినుండి ఓషధులను పిదుకుట, రుద్రగీత, ప్రాచీనబర్హికి నారదుడు జ్ఞానమార్గాన్ని తెలపటం, పురంజనోపాఖ్యానం మొదలైనవి వివరిస్తాడు. ఇదంతా పరీక్షిత్తుకు శుకుడు చెప్పినదే. తరువాతి కథలలో కూడా మైత్రేయుడు విదురునకు చెప్పినట్లుగా కొన్నిచోట్ల కనిపిస్తుంది. కాబట్టి విదురమైత్రేయ సంవాదం భాగవతానికి అంతర్వాహినియని భావించవచ్చు.

విదురమైత్రేయ సంవాదంలో ఎన్నెన్నో తాత్త్వికాంశాలు, భక్తితో కలసి పాఠకుడిని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తాయి. ధ్యాన సంప్రదాయాన్ని గురించి ఎంతోగొప్పగా చెపుతుంది ఈ సంవాదం. ఏకేశ్వరునిగా చెప్పబడే జ్యోతియే, త్రిధాభిన్నమైన రూపాలతో త్రిమూర్తులుగా వ్యక్తమై ఎలా కనిపిస్తుందో చెపుతుంది. ఈ వ్యక్తమైన రూపాలలోని అవ్యక్తరూపాన్ని ఉపాసించటమే నిజమైన ధ్యానంగా ఈ విదురమైత్రేయ సంవాదంలో చెప్పటాన్ని గమనించవచ్చు.

శ్రీ జయవిజయుల కథ సాధకుల స్థాయికి, శాశ్వత ధర్మరూప పరిష్కారానికి సంకేతం. పెద్దలు- పిన్నలు వీరి మధ్యగల గౌరవాదరాలు వైకుంఠ సామ్రాజ్యంగా చిత్రించి, జయవిజయులు -సనకసనందనాదుల ద్వారా నిరూపించబడినది.

శ్రీ కర్దమ దేవహూతుల ఉపాఖ్యానంలో పూర్వం నరజాతి ఆరంభదినాల నాటి ఇల్లు-ఇల్లాలు, దాంపత్యం, సంతానం మొదలైన వాటిపట్ల గృహస్థుని బాధ్యతలు వీటన్నిటిని పవిత్రమైన యజ్ఞకర్మల్లాగా ఎలా చూపబడ్డాయో వివరిస్తుంది.

మానవ జాతి ఆవిర్భావాన్ని గురించి అర్థం చేసుకోవటంలో మనకు రెండు మార్గాలు కనిపిస్తాయి.

1. డార్విన్ పరిణామసిద్ధాంతం. ఏకకణ జీవులనుండి బహుకణజీవులు, క్రమంగా జంతువులనుండి జరిగిన పరిణామం.

2. మానవాళి యుత్పత్తికి మూలకారకులైన ప్రకృతిలోని ప్రజ్ఞలు, జ్ఞాన సంపన్నులుగా దిగివచ్చి తొలి మానవులై, ధర్మవ్యవస్థను ఏర్పరచటం అంటే మానవజాతికి మూలపురుషులైన మానవులుగా వర్తించటమనే విషయాలను పరిశీలించే మార్గమిది. ఇది మన ఋషులు రాసిన రచనలలో ఎక్కువగా కనిపిస్తుంది.

నాగరికత పరిణతి చెందిన తర్వాతే గొప్పవారు పుట్టాలని లేదు. నాగరికత పెరిగిందనుకునే ఆధునిక మానవుడు ఎంతటి ధర్మవర్తనుడో మనకు తెలుసు. కపిలునివంటి ద్రష్టలు ఎప్పుడైనా పుట్టవచ్చు. మానవ జాతి ఆరంభదినాలలో అలాంటివాడు పుట్టాడనటంలో అసంగతమేముంది? పరిపూర్ణతకోసం జీవిచేసే ప్రయాణంలో, జీవపరిణామకథతోపాటు, ప్రకృతిలో లీనమైయున్న అంతర్యామి జీవునిగా అవరోహణం చేసే కథ కూడా జమిలిగా

పెనవేసుకొని ఉంది. ఈ ఆరోహణ అవరోహణలనే రెండుపేటల వింతగాథే సృష్టి. దానిని నిరూపించేదే కర్దమదేవహూతుల ఆదిమ దాంపత్యకథ.

కపిల–దేవహూతుల సంవాదం మరో భగవద్గీతలాంటిది. నిరీశ్వర సాంఖ్యంగా ప్రసిద్ధమైన సాంఖ్యయోగాన్ని ఈశ్వరసాంఖ్యంగా మార్చి చెప్పటం భాగవతంలోని విశిష్టత. ఇందులోని సారాంశమేమంటే

ఇంద్రియాలతో ఘర్షణపడే జీవుని అజ్ఞానం తొలగే పద్ధతి, భక్తిని అభ్యాసం చేసే పద్ధతి, తత్త్వాన్ని భక్తితో సమన్వయించే రీతి, ప్రకృతి పురుషుల లక్షణాలను సత్, అసత్ అనే వాటిని తెలుసుకునే పద్ధతి, సాంఖ్యంతో కలుపుకొని భక్తిని ఎలా సాధన చేయాలి? సృష్టి జీవుని మోహం దేవుని మాయే అయినప్పుడు జీవుడు దానిని పోగొట్టుకునే యత్నం సాధ్యమా? సాధ్యమే అయితే సహజమైన మార్గమేది? ఉపదేశాన్ని పొందిన తరువాత కూడా, దేవహూతిలాగా జీవికి శోకమోహాలు కలిగితే, ఆపైన సాధన ఎలా జరుగుతుంది? వీటి విపుల వివరణమే కపిల దేవహూతుల సంవాదం. కపిలుని దర్శనం బ్రహ్మవిద్యాదర్శనం.

ఇటువంటి బ్రహ్మవిద్యాదర్శనంతో కూడిన పోతన భాగవత రచన పండిత పామరులనిద్దరినీ లక్షించి చేసిన రచన. తిక్కనలాగా పోతన ఈ తాత్త్విక ఘట్టాన్ని అనువాదం చేయటంలో మార్పులు చేయలేదు. పురంజనోపాఖ్యానంలాంటి ప్రతీకాత్మక ఘట్టాలలో ఆ ప్రతీకను చెడనీయకుండా ఎంతో ప్రతిభావంతంగా అనువాదం చేశాడు. నిర్గుణ పరబ్రహ్మాన్ని సగుణోపాసనద్వారా సాధించే సాత్త్విక భక్తియోగం భాగవత ప్రతిపాదిత తాత్పర్యం. ఇదే విదురమైత్రేయ సంవాదంలోని రహస్యంకూడా.

ఉపయుక్త గ్రంథసూచిక :

1. పోతన, బమ్మెర. శ్రీమహాభాగవతము. (మొదటి సంపుటం). హైదరాబాద్: తెలుగు విశ్వవిద్యాలయం. 1987.
2. రామకృష్ణమాచార్య, నండూరి & జంధ్యాల పాపయ్యశాస్త్రి (సం.) పోతన భాగవతము (సరళగద్యానువాద సహితము) (మొదటి సంపుటం). తిరుపతి: తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు. 2015.
3. లక్ష్మీనరసింహ శర్మ, సాధు. పురాణనామ సంగ్రహము. హైదరాబాద్: విశాలాంధ్ర పబ్లిషింగ్ హౌస్.
4. వెంకట నారాయణ, స్వర్ణ. పూర్వగాథాలహరి (పురాణేతిహాసాల చారిత్రక వ్యక్తుల కథాకథన విశేష సంచిక). (చతుర్థ ముద్రణ) విజయవాడ: విక్టరీ పబ్లిషర్స్. 2014.

భాగవతం – సమకాలీనత

సంపాదకుడు మరియు ప్రచురణకర్త

డా॥ వైరాగ్యం ప్రభాకర్

ISBN : 978-93-5607-701-0

ignou
THE PEOPLE'S
UNIVERSITY

Indira Gandhi National Open University
School of Humanities

BKDLA-135
Modern Indian Language - Kannada

ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆ - ಕನ್ನಡ

ಕನ್ನಡ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ

ಪಠ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ 5

ಭಾಗ 1 ಹಿನ್ನೆಲೆ
ಪ್ರೊ. ವಿಕ್ರಮ ವಿಸಾಜಿ (ಸಂಪಾದಕ)
ಹಿನ್ನೆಲೆ: ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ 11

ಘಟಕ 1 ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಕರಣ 13
ಪ್ರೊ. ಟಿ.ಎಸ್. ಸತ್ಯನಾಥ್

ಘಟಕ 2 ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪ 44
ಡಾ. ಎಚ್. ಶಶಿಕಲಾ

ಘಟಕ 3 ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಚರಿತ್ರೆ 74
ಪ್ರೊ. ಟಿ.ಎಸ್. ಸತ್ಯನಾಥ್

ಘಟಕ 4 ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆ 99
ಡಾ. ಎಸ್.ಕೆ. ಅರುಣಿ

ಘಟಕ 5 ಪರಿಸರ 139
ಪ್ರೊ. ಬಸವರಾಜ ಕಲ್ಗುಡಿ

ಭಾಗ 2 ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳು
ಪ್ರೊ. ಟಿ.ಎಸ್. ಸತ್ಯನಾಥ್ (ಸಂಪಾದಕ)
ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳು: ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ 173

ಘಟಕ 6 ಜಾನಪದ: ಕಥೆ, ಗೀತೆ, ಕಥನ ಕಾವ್ಯ, ಐತಿಹ್ಯ, ಪುರಾಣ, ಲಾವಣಿ, ಗಾದೆ, ಒಗಟು, ನಾಣ್ಣುಡಿ 175
ಪ್ರೊ. ಎಮ್.ಎನ್. ವೆಂಕಟೇಶ

ಘಟಕ 7 ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ 202
ಪ್ರೊ. ಕೆ. ರವೀಂದ್ರನಾಥ

ಘಟಕ 8 ಆಧುನಿಕ ಕಥಾ ಸಾಹಿತ್ಯ 247
ಪ್ರೊ. ಬಸವರಾಜ ಕಲ್ಗುಡಿ

ಘಟಕ ೬

ಜಾನಪದ: ಕಥೆ, ಗೀತೆ, ಕಥನಕಾವ್ಯ, ಐತಿಹ್ಯ, ಪುರಾಣ, ಲಾವಣಿ, ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯ, ಒಗಟು, ಗಾದೆ, ನಾಣ್ಣುಡಿ

ಹಿನ್ನೆಲೆ

ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ 'ಫೋಕ್‌ಲೋರ್' ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡದ ಜಾನಪದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗೆ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಸುಮಾರು ೧೭೫ ಹಾಗೂ ೮೫ ವರ್ಷಗಳ ಇತಿಹಾಸವಿದೆ. ಮೂಲತಃ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳು ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನಿಯ ರೊಮ್ಯಾಂಟಿಕ್ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆರಂಭಗೊಂಡ ಯಂತ್ರಪೂರ್ವ, ನಗರೀಕರಣಪೂರ್ವ ಹಾಗೂ ಸಾಕ್ಷರತಾಪೂರ್ವ ಕಾಲದ ಲೋರ್ ಎಂಬ ಈ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಸ್ಥಳೀಯ ಹಾಗೂ ಪರಿಧಿಗೆ ಸೇರಿದ ಮಾಹಿತಿಯಾಗಿಯೇ ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ೧೯ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಜ್ಞಾನಪರ್ವದ ಸಂಕಥನದಲ್ಲಿ 'ಜ್ಞಾನ' ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗೆ ಇದ್ದ ಕೇಂದ್ರದ ಗೌರವ 'ಲೋರ್' ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಜಾನಪದ ಅಧ್ಯಯನ ಬಹುತೇಕ ರೂಪನಿಷ್ಠ ಹಾಗೂ ಕೋಣೀಕೃತ ಅಧ್ಯಯನಗಳಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿವೆ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಜಾನಪದ ಅಧ್ಯಯನ ತೌಲನಿಕ, ಅಂತರ್-ಶಿಸ್ತೀಯ ಹಾಗೂ ಅಂತರ್-ಮಾಧ್ಯಮ ಅಧ್ಯಯನಗಳಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆ ಹಾಗೂ ಒಳನೋಟಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ತನ್ನನ್ನೇ ತಾನು ಮರು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಈ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಜಾನಪದದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಬೇಧಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತ ನಿದರ್ಶನಗಳೊಂದಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಮೈಲಾರಲಿಂಗನ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಅದರ ವಿಧಿ-ಆಚರಣೆಗಳ ಜೊತೆ ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ

೬.೦. ಉದ್ದೇಶ

೬.೧. ಪೀಠಿಕೆ

೬.೨. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಂದರೇನು?

    ೬.೨.೧. ಜನ, ಜನಪದ, ಜಾನಪದ ಎಂದರೇನು?

    ೬.೨.೨. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಕಾರಗಳು

೬.೩. ಜನಪದ ಕಥೆ

Newcastle Disease Virus Infection in Chicken

Newcastle Disease Virus (NDV) is a highly contagious pathogen and causes massive death rates in poultry. Our understanding of the free radicals pathophysiology of NDV is limited. To fill this gap, we present the findings of investigation on the pathological effect of NDV on vital organs of the chicken (Brain and liver). This books is divided into four chapters and it documents the 1) significant perturbations in the antioxidant defense system of the brain and liver of chicken during NDV infection 2) free radicals mediated immunopathological consequences which were gratified by the immunofluorescence studies 3) lower endogenous levels of vitamin E in the NDV infected animals. This book also describes the possible external supplementation of vitamin E to the infected birds for the improved antioxidant defense system, reduced viral titer, and improved life span of infected birds following pronounced immunity.

Dr. Lokanatha Valluru, Professor and Head of the Department of Biotechnology, Dravidian University, A.P, India. VL laboratory is well recognized for studying the cellular and molecular events in viral infections and metabolic diseases with National importance, funded by DBT, DST, and UGC. VL has been honoured with national and international awards.

9 786138 948292

NDV Infection in Chicken

FOR AUTHOR USE ONLY

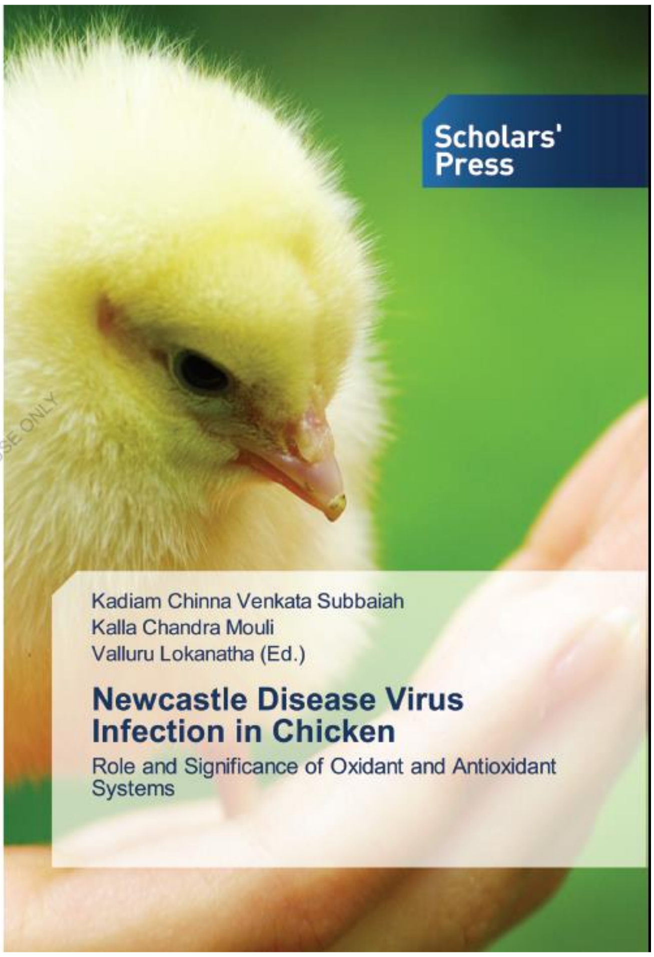

Imprint
Any brand names and product names mentioned in this book are subject to trademark, brand or patent protection and are trademarks or registered trademarks of their respective holders. The use of brand names, product names, common names, trade names, product descriptions etc. even without a particular marking in this work is in no way to be construed to mean that such names may be regarded as unrestricted in respect of trademark and brand protection legislation and could thus be used by anyone.

Cover image: www.ingimage.com

Publisher:
Scholars' Press
is a trademark of
International Book Market Service Ltd., member of OmniScriptum Publishing Group
17 Meldrum Street, Beau Bassin 71504, Mauritius
Printed at: see last page
ISBN: 978-613-8-94829-2

Zugl. / Approved by: Ph.D thesis submitted to Dravidian University, Kuppam, Andhra Pradesh, India by Kadiam Chinna Venkata Subbaiah under the supervision of Dr. Valluru Lokanatha

Copyright © Kadiam Chinna Venkata Subbaiah, Kalla Chandra Mouli, Valluru Lokanatha (Ed.)
Copyright © 2021 International Book Market Service Ltd., member of OmniScriptum Publishing Group

FOR AUTHOR USE ONLY

Newcastle Disease Virus Infection in Chicken

Newcastle Disease Virus (NDV) is a highly contagious pathogen and causes massive death rates in poultry. Our understanding of the free radicals pathophysiology of NDV is limited. To fill this gap, we present the findings of investigation on the pathological effect of NDV on vital organs of the chicken (Brain and liver). This books is divided into four chapters and it documents the 1) significant perturbations in the antioxidant defense system of the brain and liver of chicken during NDV infection 2) free radicals mediated immunopathological consequences which were gratified by the immunofluorescence studies 3) lower endogenous levels of vitamin E in the NDV infected animals. This book also describes the possible external supplementation of vitamin E to the infected birds for the improved antioxidant defense system, reduced viral titer, and improved life span of infected birds following pronounced immunity.

Dr. Lokanatha Valluru, Professor and Head of the Department of Biotechnology, Dravidian University, A.P, India. VL laboratory is well recognized for studying the cellular and molecular events in viral infections and metabolic diseases with National importance, funded by DBT, DST, and UGC. VL has been honoured with national and international awards.

9 786138 948292

NDV Infection in Chicken

FOR AUTHOR USE ONLY

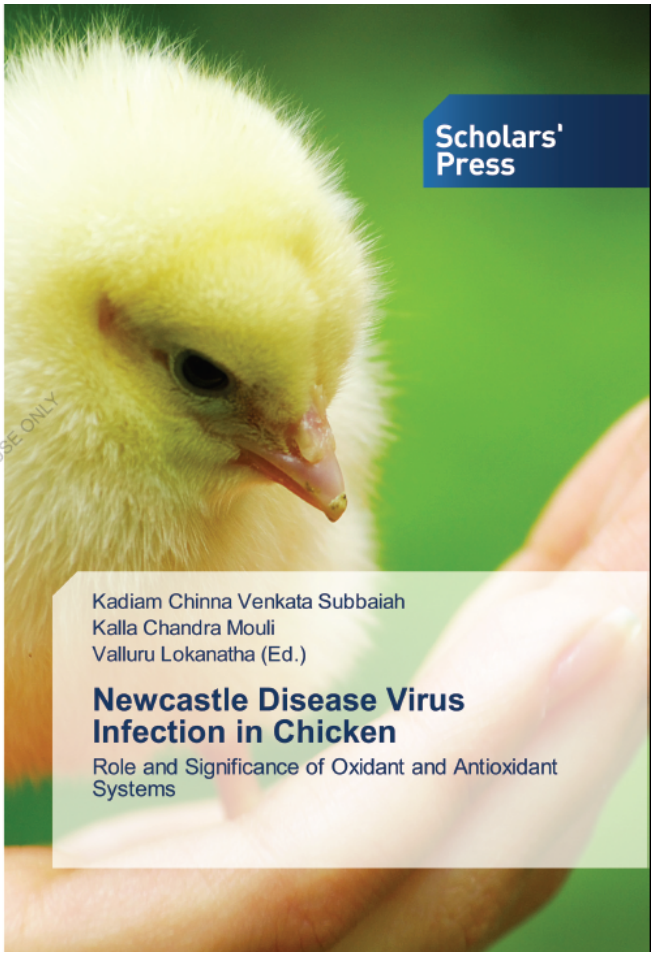

Dr. Lokanatha Valluru, Professor, Department of Biotechnology, Dravidian University, Kuppam-517 502, obtained his Ph.D., in Zoology from Sri Venkateswara University, Tiurpati, India in 1995. After obtaining Ph.D., he continued as Research Associate (CSIR) in the same University. As a post-doctoral fellow at the University of Texas Medical Branch, Galveston, Texas, USA, he studied the role of MnTBAP a broad spectrum of free radical scavenger on spinal cord injury in the department of neurology and also studied on the kainite receptors by using patch clamp technique in the department of pharmacology. He then joined in the Department of Biotechnology, Dravidian University as Assistant Professor in the year 2008 and promoted as Associate Professor, and Professor (2019) in the same University. In 2017 he selected as Professor of Zoology and served for 2 years at Rayalaseema University, Kurnool. He is presently and Dean, School of Herbal Studies and Naturo Sciences, Chairman BOS in Zoology & Biotechnology at Rayalaseema University, Kurnool. To his credit 7 Ph.Ds., and 1 M.Phil. degrees have been awarded in his guidance and currently 04 research scholars are working for Ph.D. programme. He obtained reasonably good financial support from the DSIR U.G.C, DST, SERB, DBT, SERB (1 ongoing). He visited several countries like USA, Argentina, Japan, Australia, Malaysia, Maldives, Singapore on academic and research assignments.

Dr. K. A. Suresh, Ph.D., has completed his Postgraduate degree in Biotechnology from Department of Biotechnology, Dravidian University. After post graduation he has joined as Junior Scientist (CRO) where he served in the field of genetic toxicology studies. Later he has joined with Prof. Lokanatha Valluru, Department of Biotechnology, Dravidian University, Kuppam, Andhra Pradesh to pursue his Doctoral studies and has been awarded Ph.D., on the topic entitled "SYNTHESIS OF NOVEL ANTIVIRAL MOLECULES AGAINST NEWCASTLE DISEASE VIRUS (NDV) INFECTION IN CHICKEN". He has published his work in peer reviewed international journals. At present he works as Senior Research Scientist in a private organization.

Harshwardhan Publication Pvt.Ltd.
At.Post.Limbaganesh, Tq.Dist.Beed
Pin-431 126 (Maharashtra)
Mob.09850203295

ISBN :978-93-92584-46-6

NOVEL ANTIVIRAL MOLECULES FOR NEW CASTLE DISEASE VIRUS (NDV)

NOVEL ANTIVIRAL MOLECULES FOR NEW CASTLE DISEASE VIRUS (NDV)

Authors

Prof. Lokanatha Valluru

Dr. K.A. Suresh

Dr. Lokanatha Valluru, Professor, Department of Biotechnology, Dravidian University, Kuppam-517 502, obtained his Ph.D., in Zoology from Sri Venkateswara University, Tiurpati, India in 1995. After obtaining Ph.D., he continued as Research Associate (CSIR) in the same University. As a post-doctoral fellow at the University of Texas Medical Branch, Galveston, Texas, USA, he studied the role of MnTBAP a broad spectrum of free radical scavenger on spinal cord injury in the department of neurology and also studied on the kainite receptors by using patch clamp technique in the department of pharmacology. He then joined in the Department of Biotechnology, Dravidian University as Assistant Professor in the year 2008 and promoted as Associate Professor, and Professor (2019) in the same University. In 2017 he selected as Professor of Zoology and served for 2 years at Rayalaseema University, Kurnool. He is presently and Dean, School of Herbal Studies and Naturo Sciences, Chairman BOS in Zoology & Biotechnology at Rayalaseema University, Kurnool. To his credit 7 Ph.Ds., and 1 M.Phil. degrees have been awarded in his guidance and currently 04 research scholars are working for Ph.D. programme. He obtained reasonably good financial support from the DSIR U.G.C, DST, SERB, DBT, SERB (1 ongoing). He visited several countries like USA, Argentina, Japan, Australia, Malaysia, Maldives, Singapore on academic and research assignments.

Dr. K. A. Suresh, Ph.D., has completed his Postgraduate degree in Biotechnology from Department of Biotechnology, Dravidian University. After post graduation he has joined as Junior Scientist (CRO) where he served in the field of genetic toxicology studies. Later he has joined with Prof. Lokanatha Valluru, Department of Biotechnology, Dravidian University, Kuppam, Andhra Pradesh to pursue his Doctoral studies and has been awarded Ph.D., on the topic entitled "SYNTHESIS OF NOVEL ANTIVIRAL MOLECULES AGAINST NEWCASTLE DISEASE VIRUS (NDV) INFECTION IN CHICKEN". He has published his work in peer reviewed international journals. At present he works as Senior Research Scientist in a private organization.

Harshwardhan Publication Pvt.Ltd.
At.Post.Limbaganesh, Tq.Dist.Beed
Pin-431 126 (Maharashtra)
Mob.09850203295

ISBN :978-93-92584-46-6

NOVEL ANTIVIRAL MOLECULES FOR NEW CASTLE DISEASE VIRUS (NDV)

NOVEL ANTIVIRAL MOLECULES FOR NEW CASTLE DISEASE VIRUS (NDV)

Authors
Prof. Lokanatha Valluru
Dr. K.A. Suresh

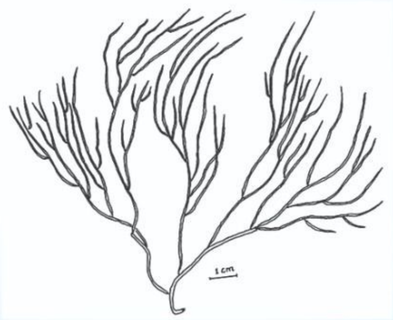

Harshwardhan Publication Pvt.Ltd.
At.Post.Limbaganesh, Tq.Dist.Beed
Pin-431 126 (Maharashtra)
Mob.09850203295

ISBN : 978-93-92584-31-2

Marine Algae Gracilaria Opuntia Prospective Source For Anti-inflammatory Bioactive Leads

Marine algae
Gracilaria opuntia

Prospective Source for anti-Inflammatory Bioactive Leads

Prof. Lokanatha Valluru
Dr. E. Mythri

P.sreelatha

நன்னூல் பதிப்பகம்

மஹாவித்துவான்

தும்மல ராமகிருஷ்ணா

தெலுங்கிலிருந்து தமிழில்

க. மாரியப்பன்

மஹாவித்துவான்

நூலாசிரியர்: **க. மாரியப்பன்** ©
தொடர்பு எண்: 94868 63620
முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல் 2022
பக்கங்கள்: 160

வெளியீடு:
நன்னூல் பதிப்பகம்
தொடர்பு எண்: 99436 24956
மணலி, திருத்துறைப்பூண்டி 610 203
முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல் 2022

MAHAVIDHUVAN
Author: G. Mariappan
Contact No: 94868 63620
First Edition: April 2022
email.gmariappan.du@gmail.com
Pages: 160

ISBN: 978-93-94414-03-7

Copies Available & Published by:
Nannool Pathippagam
Contact No: 99436 24956
Manali, Thiruthuraipoondi - 610 203
email: nannoolpathippagam@gmail.com

Price Rs: 150

அட்டை ஓவியம்: **ஓவியர் சந்ரு**
பின்னட்டைப் புகைப்படம்: **தும்மல ராமகிருஷ்ணா**
அட்டை மற்றும் நூல் வடிவமைப்பு:
வள்ளியூர் வி. பெருமாள்

கை பிடித்து
அன்னைத் தமிழுக்கு
அழைத்து வந்த
அன்பு அப்பா
ரா. கணபதி அவர்களுக்கு

உள்ளடக்கம்

பதிப்புரை	09
வேகவைத்த தேவதாரு இலை	11
மண்ணெண்ணெய் தீபத்தில் தெரியும் விளிம்பின் முகங்கள்	15
1. சவரப்பெட்டி	29
2. தாஜ்மகால் கண்ணீர்	40
3. புதைகுழி	56
4. உதிர்ந்த கவலை	69
5. ஒரு மாலைப்பொழுது	80
6. டாக்டர் குருநாதன்	88
7. மஹாவித்துவான்	97
8. அவமானம்	110
9. மண் அடுப்பு	120
10. ஊர்ப் பஞ்சாயத்து	144
ஆற்றாமை - ஆத்திரம் - ஆவேசம்	156

ನೀಲಪಥ

ಪ್ರೊ. ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರ

ಗೌರವ ಸ್ಪಂದನ ಸಂಪುಟ

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

◆ ಪ್ರೊ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು

ನೀಲಪಥ

ಪ್ರೊ. ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರ
ಗೌರವ ಸ್ಪಂದನ ಸಂಪುಟ

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಪ್ರೊ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಶಿವಕುಮಾರ ಕಾರೇಪುರ
ಡಾ. ಪಿ. ಎಂ. ಕುಮಾರ
ಡಾ. ಯೋಗೇಶ ಎನ್
ಹೆಚ್.ಎಂ. ನಟರಾಜು ಹಾನವಾಡಿ

ರೂಪ ಪ್ರಕಾಶನ
ಮೈಸೂರು

Neelapatha

Chief Editor: Prof. Krishanamurthy Hanuru
Rtd. Professor, KIKS Manasagangothri, Mysore-570 006
Published by : Roopa Prakashana, No. 2406, 2407/K-1
1st Cross, Hosabandikeri K.R.Mohalla, Mysore - 570 004
Mob: 93422 74331 email:roopaprakashana@gmail.com

Inner Pages: Maplitho
Size: 1/8th Demmy
First impression : 2022
Pages: 800+XVI(Colour Pages)+iv = 820
Price : ₹ 950

© Editor

ISBN: 978-81-959983-1-9

ನೀಲಪಥ

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ: ೨೦೨೨
ಪುಟಗಳು: ೮೦೦+XVI+iv = ೮೨೦
ಬೆಲೆ: ₹ ೯೫೦
ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ: ಕೆ.ಕೆ. ಮಕಾಳಿ
ಪ್ರಕಾಶನ: ರೂಪ ಪ್ರಕಾಶನ
ನಂ. ೨೪೦೬, ೨೪೦೭/ಕೆ–೧, ೧ನೇ ಕ್ರಾಸ್, ಹೊಸಬಂಡಿಕೇರಿ
ಕೆ.ಆರ್.ಮೊಹಲ್ಲಾ, ಮೈಸೂರು – ೫೭೦ ೦೦೪
ಮೊಬೈಲ್: ೯೩೪೨೨ ೭೪೩೩೧

ಮುದ್ರಣ: ಶ್ರೀ ಗಾಯತ್ರಿ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್, ಮೈಸೂರು–೫೭೦ ೦೦೪

ತಾಯಿ ಕರುಳ ಅಧ್ಯಾಪಕರು

– ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ

ಹಿರಿಯರಾದ ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರು ಅಜಾತಶತ್ರು, ಶರಣಜೀವಿ. ಶರಣರ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ ಬಂದವರು. ಅವರ ಜೊತೆಗಿದ್ದಾಗ ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆ "ಹೇಳಪ್ಪಾ ಶಿವಾ!" "ಶಿವ ಶಿವಾ!" "ಬರ್ರೆಪ್ಪಾ ಶಿವಾ!" "ಹೇಳೋ ತಮ್ಮಾ!" "ತಮ್ಮಾ ಬಾ ಇಲ್ಲಿ..." ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಧಾಟಿಯ ಈ ಮಾತುಗಳು ಅವರನ್ನು ನೆನೆದಾಗಲೆಲ್ಲ ಮರುಕಳಿಸುವುದುಂಟು. ಎದುರಿಗಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನು ಕಾಣುವ ಈ ಪರಿ ಶರಣ ಜೀವನದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯ. ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸೊಗಡಿನ ಇಂತಹ ಸಂಭಾಷಣಾ ಶೈಲಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆ ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರ ಭಾಷೆಗಿದೆ. ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದು ಹಲವು ದಶಕಗಳೇ ಕಳೆದಿದ್ದರೂ ಅವರ ಜೀವನ ಶೈಲಿ ಮಾತ್ರ ಗ್ರಾಮೀಣ ಬದುಕಿನ ಶೈಲಿಯನ್ನೇ ನೆನಪಿಸುತ್ತದೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರು ತೀರಾ ಸರಳ, ಸಜ್ಜನ, ನಿರುಮ್ಮಳ, ನಿರಾಡಂಬರ. ದುಗುಡ ದುಮ್ಮಾನಗಳಿಲ್ಲದ ಬದುಕು ಅವರದು. ರಾಗದ್ವೇಷಗಳಿಗೆ ಅತೀತರೇನೋ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ತಣ್ಣನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ. ಅತಿರೇಕದ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವಾಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ ತಣ್ಣಗೆ. ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂದರೆ ಅತಿಯಾದ ಗೌರವ, ಕಿರಿಯರೆಂದರೆ ಅಕ್ಕರೆ. ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಕಕ್ಕುಲತೆ, ಲೋಭತ್ವಗಳು ಅವರನ್ನು ವಿಚಲಿತಗೊಳಿಸಿದಂತೆ ನನಗನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಎರಡು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನ್ನೇ ಆಡಿದವರು. ತಾಯಿಯ ಕರುಳಿನವರು. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿಯೇ ಅತಿದೊಡ್ಡ ವಿಭಾಗವಾದ ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ ಯಾವುದೇ ವಿವಾದಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗದೆ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಿದವರು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಮತ್ತು ಇತರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ, ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ, ಅಧ್ಯಯನ ಮಂಡಳಿ, ಪರೀಕ್ಷಾ ಮಂಡಳಿ... ಹೀಗೆ ಹತ್ತಾರು ಬಾರಿ ಕೂಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ, ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಗುಣಗಳಿವು.

ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹೊರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹರಟುವಾಗ ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳಿಗಿಂತಲೂ ತಾವು ಅತಿ ಸಮೀಪದಿಂದ ಕಂಡ ಸಂ.ಶಿ.ಭೂಸನೂರಮಠ, ಎಲ್.ಬಸವರಾಜು ಮೊದಲಾದ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನಲ್ಲದೆ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕರ್ನಾಟಕದ ಅನೇಕ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲೂ ದಾಖಲಾಗದ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು, ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಅವರ ಆದರ್ಶ ಜೀವನ, ಉನ್ನತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಸೊಗಸಾಗಿ ಮನಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನನಗೆ ಕೇವಲ ಕೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪರಿಚಯವಿದ್ದ ಮೈಸೂರಿನ ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ನನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆಯ ಮೇರೆಗೆ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಪರಿಚಯಿಸಿದವರು ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರು. ಒಮ್ಮೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಎಲ್.ಬಸವರಾಜ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವರ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ಎಲ್. ಬಸವರಾಜ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಎಲ್.ಬಸವರಾಜ ಅವರು ಆಗಲೇ ತೀರಿಕೊಂಡು ಒಂದು ವರ್ಷವಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯತ್ವದ ಸಾರ್ಥಕತೆ, ಒಡನಾಟದ ಧನ್ಯತಾ ಭಾವಗಳಿದ್ದವು.

2020ರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗಲೂ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರನ್ನು ಕಾಣುವ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟವರು ಮತ್ತದೇ ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರು. ಬಿ.ಎಸ್.ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯೊಂದು ಬಂದಾಗ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವತಿಯಿಂದ ಅಭಿನಂದಿಸಲು 14.02.2020ರ ಶುಕ್ರವಾರ ಸಾಯಂಕಾಲದಂದು ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಆ ಮಾತನ್ನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ನಾನೂ ಬರುವುದಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ. ಒಪ್ಪಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು. ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಹಳಷ್ಟು ಸಂಭ್ರಮಿಸಿದೆ. ಅಂದು ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತಂತೆ ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರ ಜೊತೆ ಚರ್ಚಿಸಿದೆ. ವಿಡಿಯೋ ಸಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರು ತೀರಿಕೊಂಡ ವಾರ್ತೆ ಬಂತು. ಅಂದು ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರು ಇಂತಹ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಆ ಹಿರಿಯ ಜೈನ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ನೋಡುವ ಅವಕಾಶವೇ ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಹಳಷ್ಟು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ ಸಾಲದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ, ವಿಮರ್ಶಕರೂ ಆದ ಸಿಪಿಕೆಯವರನ್ನು ನನಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಿದ್ದೂ ಸಹ ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರೇ.

ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಕೇಳಿದಾಗಲೂ, ಇತರೆ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಕೇಳಿದಾಗಲೂ ತಾವು ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಕಾರ್ಯಭಾರದ ಒತ್ತಡಗಳಲ್ಲಿದ್ದರೂ ತಕ್ಷಣ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ನನಗೆ ಅವರ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾಚ್ಯವಿದ್ಯಾ ಸಂಶೋಧನಾಲಯ(Oriental Research Institute, Mysure), ಪುರಾತತ್ವ ಇಲಾಖೆ, ಮೈಸೂರು (Archeological Department, Mysore), ಅಂಕೇಗೌಡರ ಪುಸ್ತಕ ಮನೆ... ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಕಡೆ ತಾವು ಜೊತೆಗೆ ಬರಲಾಗದಿದ್ದರೂ ಹೋಗಿ ಬರಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನೂ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೆನೆಯಬೇಕಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ನಾಗರತ್ನಮ್ಮನವರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಬಂದ 'ಕಪಿಲೆ ಹರಿದಳು ಕಡಲಿಗೆ' ಕೃತಿಯನ್ನು ಓದಲು ಹೇಳಿ ಆ ಕೃತಿಯನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗಲೇ ತರಿಸಿ ನನ್ನ ಕೈಗಿತ್ತುದನ್ನು ಮರೆಯಲಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅವುಗಳನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸ್ಥೆ.

ಪ್ರೊ. ತಳವಾರರೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಕಂಡುಬಂದ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಶೇಷತೆಯೆಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಬರವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಬಗೆಗಿದ್ದ ಕಾಳಜಿ. ಇದನ್ನು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಎಲ್ಲ ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರು ಹೆಸರು, ಪದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವಾಗ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವಾಗ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಚರಿತ್ರೆ-ಚಾರಿತ್ರ್ಯ-ಚರಿತೆ, ಚೆನ್ನಬಸವಣ್ಣ-ಚನ್ನಬಸವಣ್ಣ, ತರಿಕೆರೆ-ತರಿಕೆರಿ... ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿ Confirm ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯರೂ ಕಿರಿಯರೂ ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲ. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಶೈಲಿಯ ಅಡುಗೆಗಳೆಡೆ ಅಕ್ಕರೆ. ಬಾಲ್ಯದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜೀವನವನ್ನು ಮತ್ತು ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ದಿನಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆಮರು ಹಾಕುವುದು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಷಯ. ಉಡುಗೆ-ತೊಡುಗೆಗಳೂ ತುಂಬಾ ಸರಳ. ಅಗಾಧ ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿ ಇರುವ ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರಿಗೆ ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಕಾಣುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ಮುಗ್ಧತೆ ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ದುಗುಡ, ಬೇಸರ, ಸಿಡುಕು, ಕೊಂಕು, ಅತೃಪ್ತತೆ... ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದು ಅಪರೂಪ. ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆನಿಸುವುದೂ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಆಸಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆಗಳು ಮನಮುಟ್ಟುವಂತಿರುತ್ತವೆ. "ಎನಗಿಂತ ಕಿರಿಯರಿಲ್ಲ..." ಎಂಬ ವಿನಮ್ರತೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸದಾ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. "ಇವನಾರವ, ಇವನಾರವ..." ಎಂದು ಎಂದೂ ಅಂದವರಲ್ಲ. "ಇವ ನಮ್ಮವ ಇವ ನಮ್ಮವ..."ನೆಂದವರು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ಹದಗೆಟ್ಟಿಲ್ಲ... ತುಟಿಗಳ

ಮೇಲಿನ ನಗೆ ಅಳಿಸಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು, ವೃತ್ತಿ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಪ್ರೊ ತಳವಾರರದು ಆದರ್ಶಮಯ ಬದುಕು. ಸದ್ದುಗದ್ದಲ ಆರ್ಭಟಗಳಿಲ್ಲದ ಜೀವನ ಕ್ರಮ. ಇಂತಹ ಸರಳ, ಸಜ್ಜನಿಕೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರಷ್ಟೆ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗೆಳೆಯರು, ಹಿತೈಷಿಗಳು, ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳು, ಶಿಷ್ಯ ಬಳಗ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಭಿನಂದನಾ ಗ್ರಂಥವೊಂದನ್ನು ತರುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಹರ್ಷದಾಯಕ ವಿಚಾರ.

"ಆಸೆ. ಆಮಿಷ, ತಾಮಸ, ಹುಸಿ, ವಿಷಯ
ಕುಟಿಲ, ಕುಹಕ, ಕ್ರೋಧ, ಕ್ಷುದ್ರ, ಮಿಥ್ಯೆ-
ಇವನೆನ್ನ ನಾಲಗೆಯ ಮೇಲಿಂದತ್ತ ತೆಗೆದು ಕಳೆಯಯ್ಯ"- ಬಸವಣ್ಣ

ಎಂದು ಧೇನಿಸುವ ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯ, ಆಯುಷ್ಯ ಹೆಚ್ಚಲೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶರಣು ಶರಣಾರ್ಥಿ.

**

ಡಾ. ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರ ಅವರ ಆತ್ಮೀಯರು ಮತ್ತು ಹಿತೈಷಿಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ.

ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ 'ಪ್ರೊ. ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರ' ಎಂಬುದು ಜೀವನಪ್ರೀತಿಗೆ ಚಿರಪರಿಚಿತ ಹೆಸರು. ಇಲ್ಲಿನ ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪಾಲಿನ ತುಂಬುಪ್ರೀತಿಯ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಇವರು. ಮೂವತ್ತಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ವರ್ಷಗಳ ಅಧ್ಯಾಪನದ ಸುದೀರ್ಘಯಾನದಲ್ಲಿ ಮೇಷ್ಟ್ರ ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥ ಮಮತೆಯ ಸ್ಪರ್ಶಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕವರು ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ. ನಿರಾಡಂಬರ ಸರಳತೆ, ಎಲ್ಲ ವಯೋಮಾನದವರ ಜೊತೆ ಬೆರೆಯುವ ಆತ್ಮೀಯತೆ, ಹತ್ತಿರವಾದವರನ್ನು ಪೊರೆಯುವ ಕಕ್ಕುಲತೆ – ಶ್ರೀಯುತರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಗುಣಗಳು.

ಪ್ರೊ. ತಳವಾರರು ಮೂಲತಃ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದವರು. ಗದಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಒಡೆಯರ ಮಲ್ಲಾಪುರ ಇವರ ಹುಟ್ಟೂರು. ಮಲ್ಲಾಪುರ, ಶಿಗ್ಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪೂರೈಸಿ, ಲಕ್ಷ್ಮೇಶ್ವರದ ಬಿ.ಎ ಪದವಿ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಕನ್ನಡ ಎಂ.ಎ ಪದವಿಯನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆದರು. 'ನಂಜುಂಡ ಕವಿಯ ರಾಮನಾಥಚರಿತೆ : ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ' ವಿಷಯ ಕುರಿತು ಸಂಶೋಧನೆ ಕೈಗೊಂಡು, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಪಿಎಚ್.ಡಿ ಪದವಿ ಪಡೆದರು. ಉಪನ್ಯಾಸಕ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಸೇವೆ ಆರಂಭಿಸಿ, ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ಪ್ರವಾಚಕರಾಗಿ, ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿರುವುದು ನಮಗೆಲ್ಲ ತಿಳಿದ ಸಂಗತಿ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ, ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ, ಸಂಗೀತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕುಲಸಚಿವರಾಗಿ, ಮೈಸೂರು ವಿ.ವಿ ಪ್ರಸಾರಾಂಗದ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ ಹಾಗೂ ಕಲಾನಿಕಾಯದ ಡೀನರಾಗಿ – ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಮರ್ಥ ಆಡಳಿತಗಾರರಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದುದನ್ನು ನಾವು ನೆನೆಯಬೇಕು.

ಅಧ್ಯಾಪನದ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯಕೃಷಿಯನ್ನು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರೊ. ತಳವಾರರು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಅಪರೂಪದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಾರಸ್ವತ(ವಿಮರ್ಶಾ ಲೇಖನಗಳು), ಹೊಂಗದಿರು(ಕವನ ಸಂಕಲನ), ಸಂ.ಶಿ. ಭೂಸನೂರಮಠ(ವ್ಯಕ್ತಿಚಿತ್ರ), ರಾಮನಾಥಚರಿತೆ: ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ(ಸಂಶೋಧನೆ), ಜನಮುಖಿ(ಪುಸ್ತಕ ವಿಮರ್ಶೆ) – ಮುಂತಾದವು ಪ್ರಮುಖವಾದವು. ಇವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಇವರು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಕೃತಿಗಳ ಪಟ್ಟಿ ದೊಡ್ಡದಿದೆ. ಹರಿಹರನ ನಾಲ್ಕು ರಗಳೆಗಳು, ಸಂಗಮದ ಹೊಂಗಿರಣ, ನಿಧಿ–ನಿಕ್ಷೇಪ, ತೇನೆ ಹಕ್ಕಿಯ ತಳಮಳ, ವಿಕಾಸ ಕನ್ನಡ, ಸಂಶೋಧನ ಪಥ, ಕುವೆಂಪು ಪುನರ್ಮನನ, ಪುನಶ್ಚೇತನ, ಪುನರ್ಕಲ್ಪ, ಮುತ್ತುಮುಳುಗ, ಶೋಧನ ನಡಿಗೆ – ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸಬಹುದು.

ಇಂಥ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಪ್ರಿಯ ಮೇಷ್ಟ್ರು ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿ ಬದುಕಿನಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಅವರ ಓತ್ಕೈಷಿಗಳಾದ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು ನಮಗೆ ದೊರೆತ ಅವಕಾಶ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ 'ನೀಲ ಪಥ' ಗೌರವ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

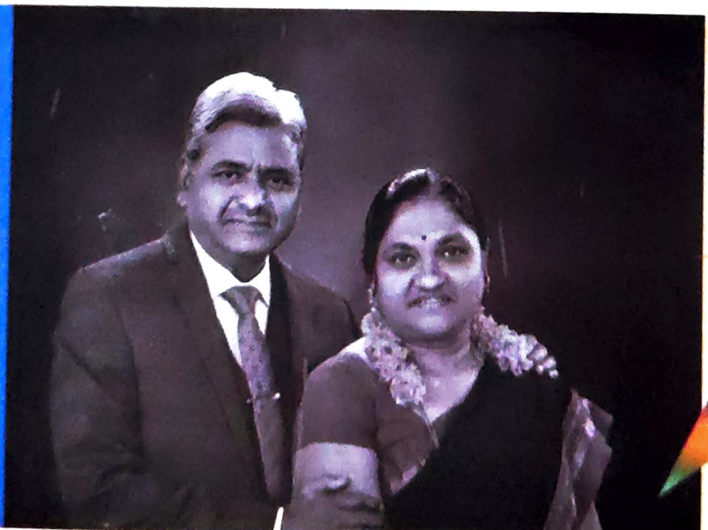

ನೀಲ ಪಥ

ISBN 978-81-959983-1-9

ರೂಪ ಪ್ರಕಾಶನ

ಹೊಳಹಿನ ಕೊಳ

ಆನ್‌ಲೈನ್ ಉಪನ್ಯಾಸ ಸರಣಿ

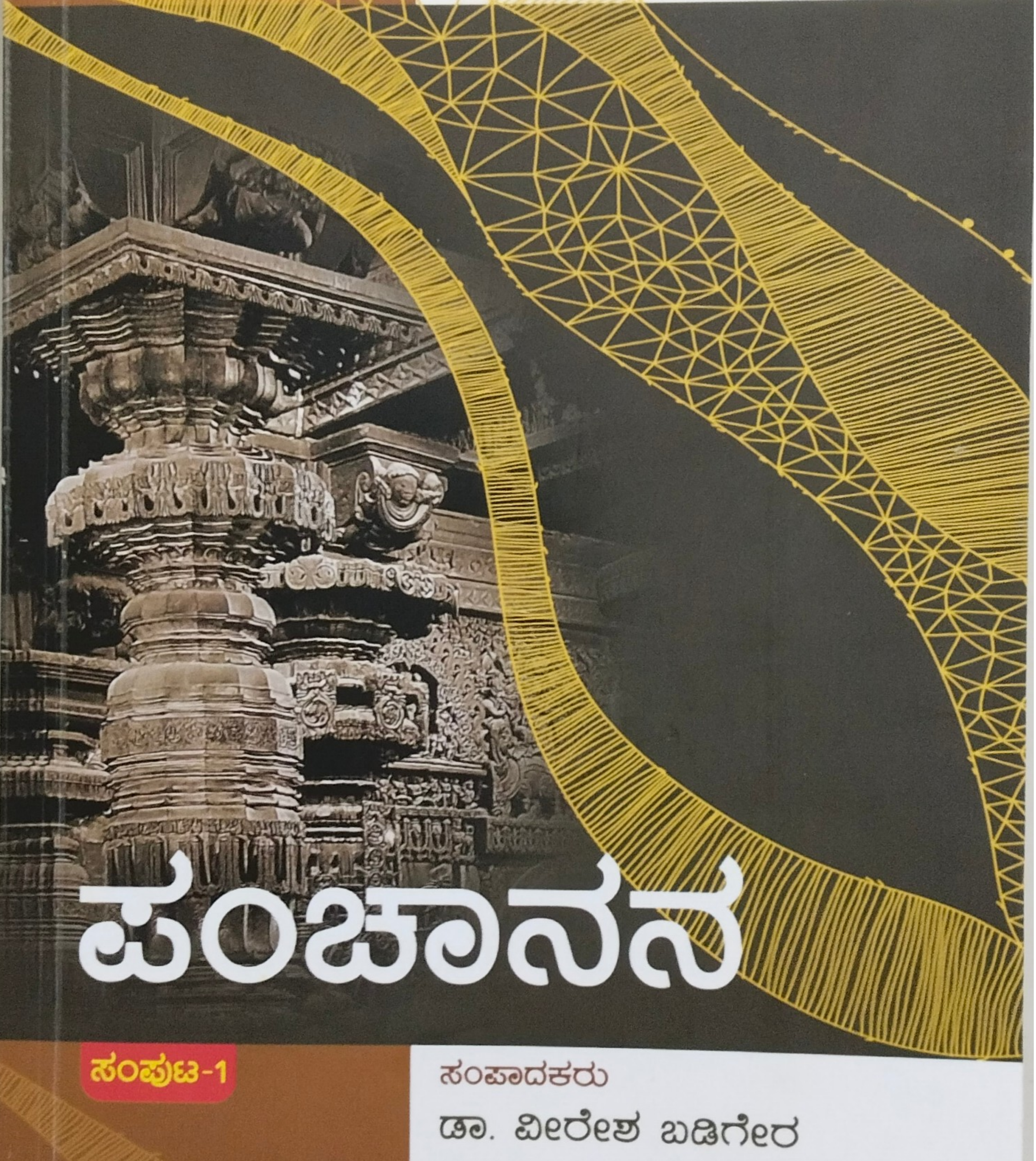

ಪಂಚಾನನ

ಸಂಪುಟ-1

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ವೀರೇಶ ಬಡಿಗೇರ

ರಾಜಕುಮಾರ ಬಡಿಗೇರ

35

A Glance at the History of Black Smithing in India

Prof. K. Shyamala

Introduction

One of the most important technological advances of mankind is the mastery of iron and the introduction of what may be known archaeologically as the 'Iron Age'. (Banerjee N. , 1965) This gave the man a very useful metal that could at once achieve adequate hardness and sharpness to meet the requirements during war and peace and it was more serviceable than copper and bronze. Archaeological evidence shows that iron did not exist everywhere all over the world and it occurred only in some parts. Though it was present simultaneously with copper and bronze, it played a minor and subordinate role as a precious metal for a long time. This was because it could not replace bronze or copper in terms of sharpness or hardness. This was due to the difference in their metallurgy. The primitive furnaces could produce temperatures high enough to smelt copper ores. The same was not capable of producing a high temperature to smelt iron ores. The melted copper could be poured into clay moulds to make objects of desired shapes. But the heated iron

ore produced a soft and spongy mass. This had to be hammered to be shaped into objects. (Banerjee N. , 1965). Being unmixed with carbon, this new metal did not have sharpness or hardness. It was only by trial and error method, and accidentally that the high temperature of 1535* centigrade required to smelt iron and the use of a catalytic flux to produce slag and thus separate molten iron from impurities were slowly achieved (Banerjee N. , 1965). DD Kosambi has posited the causal connection between iron technology, plough agriculture, clearance fertile but densely forested plains of the Ganga valley leading to an assured supply of food, including a surplus on the one hand and increased trading networks, the rise of towns metallic money circulation, the emergence of new religions and state formation. During the 6th century B.C, the voice of dissent articulated the requirements of an agrarian society. In this context, R.S.Sharma has argued that it was iron that led to urbanization and the resultant developments (R.S.Sharma, 1966). Rajan Gurukkal states that despite iron technology, there was a restricted use of it in wetland cultivation and there were uneven patterns of growth in Tamilakkam. Iron was profusely used in the south than in the north, as is evidenced by the richness of iron objects in the megalithic graves. But the habitation-sites of the megalithic culture reveal a lack of prosperity not different from what is seen in the early iron age sites in north India. We find an agricultural community with a strong element specializing in the extraction and smelting of iron and stone craft no doubt facilitated by iron tools but exclusively utilized in the building of sculptural monuments (Sahu, 2006). Irfan Habib stressed the significance of iron technology by stating that the Iron and social change construct has inspired scholars and supported Gordon Childe's Hypothesis of iron as a liberating force.[1] It is said that amongst the great turning points in the history of culture may with good reason be reckoned the epoch when a man makes his first acquaintance with the metals and thus the knowledge of the metals is considered as one of the principal characteristics of human civilization

as suggested by the references in Rigveda and the technical skills among the indigenous tribes of India (Benerji, 1927). In Rigveda, we find no direct references to metals like iron, but only in the form of archaic similes and metaphors, seldom in the plain matter-of-fact forms of expression. Hence there is a need to make a comparative study of the various annotations and writings of diverse authors, and a proper acquaintance with the traditional knowledge and customs that are still prevalent in India. This paper attempts to systematically recapture the complex nuances, the people, meanings, events, and even ideas of the past that have influenced and shaped the present. The advancement of Iron Technology in India would lead to the question that whether India was the birthplace of Iron Technology or was it a new venture. . In this context, the contribution of Indian Smith workers both Hindu Viswakarma caste men and indigenous tribes to the advancement of Iron technology in the Historical period is to be studied. The History of Indian metal Technology is the history of Traditional artisan caste men and so an attempt is made to study the Historiography of Iron technology in India. Keeping this in view, this paper makes an insight into the History of Iron Technology in India by focusing on the Viswakarma community.

Research Methodology: Based on the available sources, the researcher tried to establish facts that can be termed as Comprehension of sources by examining authenticity. The deductive method of reasoning by substantiating the hypotheses and the Philological /Lexical method are adopted by interpreting the language of written sources. A careful study of the available literature and archaeological evidence proves that India, for ages, is a rich iron-producing country. In a chapter from *The life of Jamshedji N. Tata*, Louat Frascr in 1919 says that 'smelting and fashioning iron is an art and Asia is the oldest home of civilization before it reached Europe.' (Frascr, 1919)

The Chinese did most things earlier than the other races of the world, and are said to have been the first workers of iron technology. It is said

that India is thought to have learned from the Chinese, the art of smelting, and forgoing. From the figures in the earliest recorded and folkloristic history of the Mediterranean, it is known that the first supplies of those weapons came from India. Indian tradition divides the history of India as Satya yuga- the age of gold, the second as Treta- the age of silver, the third as Dvapar- the age of iron and earthenware. Ethno archaeologists divide the age of tools and implements into three divisions- stone age, bronze age, and iron age. The stone age implements found in various parts of India, prove that they are used by the aboriginal, Paleolithic, and Neolithic people who inhabited India before the advent of Aryans. They were probably the Descendents of Khasis Bhils, Kols, and such other aboriginals, who still have the practice of building megalithic structures and perform peculiar funeral rites. A visit to any part of Primitive India with the iron industry reveals the fact that the low state of civilization of people produced high-quality products and this presents a great riddle. The iron objects bearing graves of Adichanallur, with geometric patterns, made Bruce Foote state that the iron Industry is one of the great antiquity in India, far more ancient than in Europe, at Hallstatt. (Benerji, 1927)

The earliest man-made iron is reported from Tell Chagar Bazar and Tell Asmar in Mesopotamia and from the Royal tombs of Aalacca Heryuk in Anatolia. These iron objects are dated to the middle of the 3rd millennium B.C. Due to various technical reasons, large-scale use of iron could not be established before 1500.B.C. Around 1200.B.C, there was a general spread of the iron industry. The archaeological history of the origin, development and spread might remain obscure until the scientific examination of iron objects from various archaeological sites is taken up. In India, the advent of iron is rather late. Around 1000.B.C, Neolithic – Megalithic overlaps the brink of extinction, almost aphoristically (Sahu, 2006). Pre Historic Chronology may be endeavored by following the use of iron and another significant component of the so-called Aryan Civilisation, the Horse. The latter also was notable to the early Iron age

folk of the Deccan as the rider figures of whiskery individuals among the pre-historic pottery are exceptionally regular. It might be sure have contended that the use of the Horse by these pre-' Aryans' of the South was ensuing to their being impacted by the Northern "Aryans." If so why at that point should they have proceeded in their particular funeral rituals and went on building the megalithic structures as before? Notably, megaliths have since a long time ago stopped being raised in Hindu India as in Medieval and Modern Europe. The significant special case of the Khasis, Hos, and so on, which proceed with this inquisitive practice, demonstrates our conflict as they are still beyond the pale of Hindu impact (Yule.H, 1842). Besides, it is well known that the horse was known in Babylon as the "Ass of the East" and the dwarfish horses of the Southern India pottery figurines, which were probably descended from the extinct Narmada fauna of the Equus asinus, suit that description more than the spirited horses described in the Rigveda (II. 220; IV. 154, etc.). It is remarkable that no iron and no horse were found at Mohenjodaro yet, although many better types of animals have been depicted on seals and the bearded figurines resemble the terracotta bearded men from Nilgiri funerary terracotta. If any article predominates in giving the name to any country, India should have been called 'the land of iron,' so widely distributed in the ore here and as the ores contain often more than sixty-six percent of iron in Singbhum. The question of the antiquity of iron in India has always been studied from the wrong side in the same way as evidence has always been sought from the 'Bronze and Copper are using Aryans' literature while the Pre-Aryan India provides a different tale. When we visit any part of India with the Iron industry, the high caliber of steel created and the low condition of human progress of individuals delivering them (e.g., the Khasis, the Kols) would introduce an incredible enigma. The fundamental objects of iron discovered are from the Deccan stone monuments. From Adichanallur alongside iron finds has approached a cup of bronze with mathematical

examples of the earliest Hallstatt type.[2] The iron blades are long, ribbed, with horizontal projections on occasion reviewing early Hallstatt structures. The sickles likewise like the blades appear to be duplicated from bronze models. A bronze cup from the Nilgiris found with iron is etched with an example similar to Cypriote palmettes. The gold items found in the iron-bearing graves of Adichanallur take after the long elliptical specked adornments from Mochlos (vide Dussaud, Les Civilisations prehelleniques, Fig. 21).[3] It doesn't make a difference whether, in the Vedas, the sparkling metal regularly referenced as Ayas would be 'steel' or 'copper' however as in the instance of Homeric literature where the case for Bronze or Copper seems to be more weighty than that of iron.

In north India, the earliest occurrences of iron objects proving their manufacture and use were discovered at Kausambi, Hastinapur, Alamgirpur, Ujjain, etc. The earliest archeological proof of craftworks returns to the Pre-Christian period. In all these sites, iron objects occurred chronologically with a later phase of distinctive ceramic ware known as Painted Grey Ware(PGW). Stratigraphically, the PGW and the associated cultural assemblage are earlier than the Northern Black Polished Ware (NBPW). By the time, the distinctive cultural phase of the NBPW reached North India, iron became a common and dominant metal, being available in verse shapes and large numbers. Banerjee while discussing the megalith burials in south India, states that the quantum of remains unearthed is less than the metallic equipment is used in those times. (Banerjee N. , 1965, pp. 1-9) The well-preserved condition of the equipment to be met within the megalith tombs of south India is naturally the result of the careful storing and sealing. In the words of Mortimer Wheeler." Iron's impressive quantity and quality owe much to the accident of preservation of protective megalithic tombs. The scrappy remains of ironwork from the megalithic levels of the Brahmagiri town would never, unsupported have suggested the extent of the industry,

per contra, had megalithic tombs been built beside the Gangetic cities of the Iron Age." (Wheeler, 1950, p. 164). The repertoire of iron objects found in the megaliths displays a variety of knives, daggers, wedge-shaped blades, barbed arrow-heads, spears, or lances with elongated nails. (Banerjee N. , 1965, p. 7) Indeed, even the primary stone tools formed by man's fingers are proof of craftsmanship. Cleaned and unpolished, plain and ornamented earthenware has been found at practically all locales. Metals like copper and iron have been found at certain massive destinations in Tamil Nadu. Copper clatters, rings, bangles, and bars, going back to the first and second century AD have been found at Arikamedu in Pondicherry. Kunnattur in the Chinglepet area yielded copper curios, for example, utensils, bowls, chimes, and rings. Sanur in a similar area yielded iron items, for example, lances, blades, blades, snares, bars, wedges, pointed stones, sickles, and so on Adichchanallur on the banks of the Tamraparani River in Tirunelveli locale and the Nilgiri slopes, are both significant destinations for bronze articles. Adichanallur, datable to the second-first century BC has yielded bronze dolls, bowls, pots, exceptionally fancy round, and hollow containers and an enormous bronze jar stand finished with four rams having long horns which transmit from the focal point of the jar base. [4]

Comparable things have been found from archeological destinations Karnataka (Piklihal, Brahmagiri, Maski), Andhra Pradesh (Nagarjunakonda, Chinnamarur in Mahaboobnagar Kadambapur close to Paddapalli in Karimnagar and so on) and Kerala (Cheramangad, Shoranur, and Eyyal in Cochin and the gigantic site of Devikulam. There are abstract references to the presence of specialties through the ages. In the Sangam time frame (early Christian period) messages, steel is utilized as a representation in verse. References to the utilization of heaters and roars made of goatskin in the softening of iron and the creation of steel are likewise alluded to in Sangam literature. The Perumpanattrupadai portrays the *Kollan* (metalworker) blowing the roars

made of fine creature skin. The Jain strict epic Perungadar utilizes the consumption of crude metal in the heater as a beautiful illustration for mental refinement. The crude iron blended in with sand was warmed alongside coal. The sand utilized in the refining cycle was of an uncommon assortment. At Hallur in the South, mark the advent of iron technology in India. In Gujarat, Malwa, and Central India, the earliest iron is associated with black and redware.[5] The earliest literary evidence of the use of iron revolves around the meaning and interpretation of '*Ayas*' mentioned in Rigveda. There are references to steel by Pliny and Kautilya's Arthasastra refers to large-scale state-controlled iron mining. All this indicates an early development of iron metallurgy in India. The artisan members in a metal not only made axes, hammers, saws, chisels, etc. meant for the carpenters and smiths but also supplied agriculture with plough shares, spades, and similar implements which enabled the farmers to provide surplus food for people living in towns. The gradual spread of plough-based agriculture preferably with an iron plough share, in various parts of India during the first millennium A.D logically suggests a close interaction between the cultivator and the blacksmith who manufactured essential agricultural tools like adzes, axes, sickles, and iron plough share for the cultivator. The diffusion of megalithic culture meant that knowledge of metalworking was diffused into various parts of India. (Sahu, 2006)

It also meant that the ideological base i.e the mentifacts relating to metallurgical skills were identical. Because of the ecological diversities, there were variations in the tool typology. Tools were made according to occupational structure and local conditions. A techno- typological analysis of iron objects has to be undertaken for an understanding of the development of technology as well as to assess the typological position of tools and implements. Hunting tools and war weapons such as Arrowheads, spearheads, and points such as javelins, lances, dagger blades, elephant–goads, etc. are the main objects of the manufacture.

Agricultural implements include Axe, sickle, plough share, spade, hoe, adze, shovels, and weeding fork and Household objects consisted of a variety of domestic objects like knives, spoons, sieve, saucepan, cauldron, dishes, and a tripod stand. The Building material consisted of nails, clamps, pins and rods, sockets, hooks and chains for doors, chisels, spikes, staples, door bolts and handles, anvils, hammers, saws, etc. The Kolimi or Blacksmith workshop consists of equipment such as Leather bellow, Iron stead, Wooden stead, Hammer, Cutting flair, Hole maker, Chisel, Keddi- to make finishing to the hole making, Saanamu-to cut the iron, Iron ore, water tub, water tub, and charcoal.

A furnace of the smith work is regarded as Goddess Kalikamma with five steps each on either side as deity's hands. For the Blacksmith, the furnace is deified. The manifestation of Kali makes the furnace sacred and the puja is performed during festive occasions. Since the furnace is the womb of the goddess who is ferocious, the product that comes out of it is black. At the time of installation of the bellow, they perform Goddess Kalikamma Puja by offering coconuts and other paraphernalia. For the smith workers, the five elements are the essence of their life (Jan., 1995). Though the classical view of elements i.e 'Panchabhuta' is unknown to a lay craftsman, in the actual situation, i.e. in their indigenous comprehensive sphere of technological knowledge, the Panchabhutas are held in high esteem.

The five elements and three smiths

All these five elements relate to a certain abstract level. In Iron smithy, the earth is stated "to rust the iron", in the copper smithy, the earth is not only the furnace but also the clay of which the moulds are made. In other words, the elements are associated with the crafts in such a way that a particular element is dangerous to the particular craft. The earth causes the iron to rust; the fire destroys the Panchaloha or holy alloy of five metals and so on. In the Historical period, the smith workers learned not only smelting but also experimented with the principles of 'quenching '

and 'tempering' as evident from the discoveries. Here the method of 'quenching' consisted of immersing the red-hot metal into water, which resulted in the hardening of the metal. 'Tempering' involved the localized steeling of iron and consisted in the repeated heating of the metal and allowing it to cool slowly while it is hammered. In the process, some carbon from the furnace got impregnated into the metal thus imparting to it the properties of steel. (Banerjee N. , 1965, p. 1)

In the olden days, the availability of iron ore was not a problem for the smiths. More production meant better and longer exposure for the smiths, giving them a better feel of iron and more expertise. During the fifth-fourth century, BC iron technology had reached a take-off stage and was in a position to contribute to the economic growth of society (Sahu, 2006). The growing metallurgical skill was two-pronged- while on the one hand, it meant production of good quality steely iron towards which the smith must have persistently strived, producing better tools and implements, on the other hand, the social demand for better designed and more effective tool typology seems to have increased. Hence in every walk of life artisans were equipped with sharper and better-designed iron implements.

Leading European scholars assume that Iron found in countries neighboring India came from outside India. Given the similarities between the Vedas and Avesta (a Zoroastrian text), some saw this as supporting the theory of diffusion of iron and Vedas into India from the outside. Refuting this, Vibha Tripathi finds that iron in India is much older. Cemeteries in present-day Baluchistan have iron objects (Tripathi, 2008). The earlier iron found in Middle Eastern archeological sites was essentially meteorite material sculptured as rock/stone carvings and was not metallurgically processed at all. Since iron can be a by-product of copper technology, this could be its likely origin in India because copper was a well-known technology in many parts of ancient India (Sahu, 2006) There was a considerable difference of opinion about the question

of whether bronze preceded iron. Dr.John Percy, in his well-known treatise titled "*Metallurgy of Iron and Steel*", stated that the use of bronze cannot precede the use of iron. The preparation of bronze would presuppose the knowledge of metallurgy of at least two metals namely copper and tin, while the use of iron requires the knowledge of the metallurgy of only one metal. He further says that the metallurgy of iron is simple-if a lump of red or brown hematite when heated in a charcoal fire, well surrounded or embedded in the fuel, it will be forged into a bar of iron." (Percy, 1864)

St.John V.Day, the author of "Prehistoric use of iron and steel", maintains that the use of iron preceded the bronze age. (Day, 1877) In the early part of the 19th century, Vedic scholars could not arrive at a decisive conclusion as to whether the term "*Ayas*" of the *Rigveda* could be interpreted as iron. (Mitra, 1927) After the settlement of the Aryans, they came into the contact with the aborigines who prepared *'wootz'* and the word might have been artificially modified as *'Ayas'* by the Aryans. This alone can explain why iron is not mentioned in the Rigveda but is known by the time of *Atharvaveda* and *Satapatha Brahmana* on the one hand as well as the very important fact adduced by Bruce Foote that traces of iron smelting have been noticed in many neolithic settlements such as Bellary in the Deccan. Bruce Foote has pointed out that the iron industry is one of the great antiquity in India, far more ancient than in Europe, at Hallstatt. (Foote, 1979) . The shreds of evidence in support of the identification of "*Ayas*" with "iron" are multifarious. They may be grouped under three district headings: a)**Primary sources**: from the definite mentions in the *Rigveda, b)***Secondary**: from the traditions in support of the *Rigveda* statements and post-Vedic literature c) **Collateral**: from a comparative review of the statements on the subjects from both foreign and Indian authors.

The Indian craftsman's traditions are the means and methods by which his professional activity puts his understanding of the Principle

into form and practice. His special craft is the area in which he is capable of putting this knowledge to use. He receives his knowledge of the Principle from the Tradition. The Principle, also known as Brahma or Visvarkarma, is the source and genesis of his calling. It is the total of creative consciousness. The Indian craftsman sees his craft as beginning in Visvakarma's divine skill and revealed by him, rather than as his own or as the collected skill of generations. Traditions of the Indian craftsman are the means and ways by which his professional activity puts into form and practice his knowledge of the Principle. His particular craft is the sphere in which he is competent to apply this knowledge. The knowledge of the Principle is imparted to him through Tradition. The Principle is the source and origin of his calling and is known by the name of Brahma or Visvarkarma, the total of creative consciousness. As a practitioner of the Tradition, the craftsman fulfills a double obligation. In a straight line, he is linked with the fountainhead, total of Consciousness, Knowledge, and inspiration. Its immediate presence in the actual moment of his work is guaranteed by the unbroken line of sages and craftsmen who have transmitted to him his particular craft. He carries and forms it and makes it available to the community which shares in the Tradition, each according to his particular place and station in life. The Tradition embraces the life of the whole community. Thus, the craftsman is involved with his caste men more deeply than by common interests or a sphere of cooperative living. Tradition thus is not only an oral transmission of information and beliefs from ancestors to posterity but also an inherited culture. It is a body of doctrine and discipline, put forth and revealed in the word of the Veda. The crafts were hereditary, or the succession was by apprenticeship and adoption, for skill is not inherited. The crafts did not form the prerogative of any caste. The members of a craft share their traditional occupation and the belief in a common origin or mythical ancestor. According to Parasara, all the four orders, Brahmans, Ksatriyas, Vaisyas, and Sudras, may practice crafts. That Brahmans lived by

handicrafts is documented in the Jatakas where Brahman carpenters are mentioned. Baudhayana(4th cent. B.C.), describing the preparations for the horse-sacrifice, enumerates the artisans who establish themselves near the king, the sacrificer, the carpenters, wheelwrights, brick workers, potters, and metalworkers. A double set of considerations thus operated in assessing the status of a craft. As far as a craft ministered to the Vedic sacrifice, it had prestige. When the selfsame craft, however, was practiced outside the Vedic pale, it did not carry the same dignity; it was not considered hallowed. Mixed marriages, on the other hand, of the Aryan with the other Indian populations, in anuloma and pratiloma relations, determined the higher or lower status of the practitioner of an occupation. The upward trend within a craft, however, has also a deeper cause than social ambition. This was implicitly recognized in the law books. Manu says that the hand of a craftsman engaged in his work is always ritually pure. The Gautama Dharmasastra postulates that a Brahman may not accept food from an artisan. The law books thus distinguish the craftsman in his social position on the one hand, and in his state of grace on the other-when, he is engaged in his work, when he creates and, thereby, gives effect to his being an embodiment of Visvakarma. It is from the latter point of view that the Kammalar, or artisans of South India, dispute the supremacy of the Brahmans. They hold themselves equal in rank with them, claim to be of Aryan descent, and have their priests. They know themselves as descended from Visvakarma and his five sons, Manu, Maya, Tvastar, ~Silpaka, and Visvajna, who are the archetypal ironsmith, worker in wood, brass, and stone, and the goldsmith. The son of any one of these may follow any of the five crafts.

The myth of the status of the Viswakarma community

According to Kirin Narayan, the myth-a form of awareness of the descent of the craftsmen from the Principle has its counterpart in the myth of the fall of the craftsmen from the Principle. This is told in the Brahmavaivarta Purana. Visvakarma, cursed by an Apsaras descended

to earth, was born by a Brahman woman, and became an unparalleled architect. He had nine illegitimate sons, by a Sudra woman, the garland maker, blacksmith, potter, metalworker, conch-shell carver, weaver, architect (Sutradhara), painter (Citrakara), and goldsmith. All were expert in their crafts, but the last three became incompetent to offer sacrifices and unholy because one had stolen gold from a Brahman, the other had failed to carry out the order of a Brahman, and in the painter's case, a pictorial composition was defective and not according to the rules. In this account of the Fall, two categories of the lowering of level are taken into consideration. The first accounts for the descent of the Principle to the order of the Sudras. This is accepted; for the Sudras were experts in their art. The second category, however, applies to the moral and artistic defection from the Principle. This defection is limited to architect, painter-sculptor, and goldsmith, the arts which demand the highest intellectual, imaginative and technical skills. The fall, therefore, is the deeper, for the artistic defection goes hand in hand with a betrayal of the Tradition. The awareness of the Tradition is active on all the levels of the craftsman's being. If he infringes on the Tradition, if the composition of a painting has no wholeness, the painter shows himself not only as a poor artist but he becomes, thereby, an unholy person. Creative work has the sanctions of a sacrament. In many parts of India to this day, the craftsmen worship their tools at the Dasahra festival on the day of Visvakarma. The bricks being invoked as goddesses, the material itself is deified before the consecration of the building. The craftsman was trained from childhood in the workshop of the master, whose son, or younger brother, or apprentice he was. There he learned technique and the dharma, the culture to which he belonged and which he was to become an active part.

Training in craft and Socialisation

From the beginning, he shared in real work and real problems; there was no division of school from life. He learned the trade secrets. With

verse (brahmodya) in the Rg Veda X.17 (c. 1200–1000 B.C.E.) and is then elaborated in different retellings through the epics and Puranas, features Vishwakarma's daughter Saranyu or Samgya. In the portion of the story relevant to this essay, Vishwakarma's daughter finds her husband so unbearably bright and hot that she makes a perfect double of herself from her shadow, leaving the shadow in charge of the household while she takes off for the jungle. When the Sun eventually figures this out, he approaches his father-in-law Vishwakarma, asking what he can do. Vishwakarma places the frame of tools around the deity at the center (Photo and image courtesy of Frank J. Korom.) Sun on a lathe and shaves off a portion of his brightness – in some accounts a full eighth of molten light.

The term *"Ayas"* meaning "iron" has been translated as such by the great commentator Sayana, Max Muller, Griffiths, Wilson, R.C.Dutt, the author of *Baachaspatya* lexicon, etc. Mac Donald and Keith in their "Vedic Index" supposed it to mean Bronze as he was influenced by the idea that bronze preceded iron (Keith, 1912). In *Rigveda*, there are 40 references to the term "*Ayas*". The Vedic bards profusely used the vocabulary "*Ayas*". (Muller.F, 1869) They called *Indra*'s Horse "*Hiranya*" but described its legs as wrought of "*Ayas*", a hard metal as they desired to speak of the horses as possessing very strong legs for fast running. "*Ayas"* signified the idea of either sharpness or strength or both combined. An arrow is described as "*ayomukham* or "*ayoagraya*", i.e tipped with "ayas" to render it sharp & strong. *Indra* was known as "*aya apasti*" i,e armed with claws of *"ayas"* for slaying dasyus. The "*Jatavedas*" was termed as "*ayodamstra*"i.e armed with the teeth of *ayas* to attach *rakshas*. (Muller.F, 1869)

A few other terms referring to "*ayas*" are : (i) The Maruts as "*ayodamstra*" - having tasks of "*ayas*" to kill wild boars; (ii) *Indra*'s progeny as "*Ayahsipra" –* having strong & stout Jaws like those made of "*ayas*";(iii) God *Savitri* as "*ayohanu" –* having cheeks as strong as

those of *'ayas'*; (iv) *Agni*, the fire god was described as whetting his splendor like the edge of the "*ayas*"; (v) mention was also made of the huge pots of "*ayas*" for pouring or healing or holding milk of cows. This evidence indicates that "*ayas*" being tough could be beaten into vessels; (vi) Indra was called as "*ayasa*" – having the weapon wrought of "*ayas*" and therefore fierce even against the strong; (vii) *Indra*'s "*Vajrayudha*" referred to as wrought of "ayas", shooting a thousand flames in the sky. From these references, it was clear that "*ayas*" was very hard metal, tenacious, tough, malleable, and ductile, one that could be sharpened at the sometimes into sharp weapons, admit of being easily forged or worked into tools and beaten into desired shapes and sizes. In the view of Benerjee, the process of smelting iron mentioned in the Rigveda is similar to the methods of indigenous iron smelters in present-day India. There are references to the process of iron smelting in *Rigveda* IV. The Vedic bards sing in a hymn as "Purify us by smelting like ore", meaning the purification of humankind as ore is purified by smelting in the hands of *Karmaras* or smiths. In a passage in *Rigveda* VII, the passage 'ayashi puh' or iron city though means a 'safe city, it makes us understand that the Aryans were perfectly familiar with the strength and hardness of iron. (Muller.F, 1869)

We have a clear reference of "*Karmara*" is "*Dhmatr*" –i,e a guild of artisans associated with the work of "*Ayas*". The forging and welding of '*ayas*" were described in *Rigveda* IX as – "With dry faggots of trees, and fans of bird's wings and bright whetting stones, the *Karmara*s engaged in making arrows, would expect rich men to buy their products." These references proved that "ayas" and the process of smelting or purifying the ore, forging and then welding done by a particular guild "*Dhmatrs*" or "*Karmaras*", the master smiths. The process described in the Rigveda would imply the use of "medicinal plants" as fuel, " shining stones" as ore and "fans of geese feather " as bellows. It suggests an open hearth furnace where carbonaceous firewood was used to render

the molten or reduced metal from ore stones hard and steely, and wherein for introducing the blast, some contraption of bellows was used by the *karmara* i.e blacksmith The tools and equipment viz, *asi* and *svadhiti* mentioned in the Rigveda were such as would have the hardness which only such a metal would possess. Banerjee states that the iron industry was confined to 'Dhmatrins', who as the analysis of the term suggests, blew and hammered to ply their trade and would therefore clearly be recognized as metal workers. (Banerjee N. , 1965, p. 159)

Since the properties ascribed to "ayas" as hard, tenacious, malleable, decline, though – a metal that can be purified by smelting ores, welded and then sharpened into tools, weapons and sick other desired shapes, could not be identified with gold or silver but with iron.[6] However, Dilip Chakrabarthi is of the view that the meaning of *ayas* in the *Rigveda* is pointless (Chakrabarti, 1979). He states that there is no other evidence to mean iron as *'ayas'* by interpreting it as both copper bronze and iron by strictly confirming the metal contextually. He also points out the idea of Radomir Pleiner who states that *ayas* had served as a term for a copper alloy or metal in a broader sense. (R.Pleiner, 1971)

In addition, the very mention of the specific Guild "*Kammara*" or Blacksmith, in the *Rigveda*, still known to prevail on Indian soil, plying on its most ancient profession of forging iron, and nothing else under the strict traditional discipline of the caste system, provides evidence of the existence of iron in those ages. Although, the simple and clear definition of a very sharp shaving instrument '*Kshura*' i.e razor, and the reality of killing horses with arms by a single stroke, a tradition still prevalent in animal sacrifices in India is evidence that sheds considerable light on our '*ayas*' ideas and supports our attempt to identify it alone with iron. The iron metal was found in the Ores, which were smelted for purification employing a furnace with dried faggots of trees as fuel and bellows of birds wings. The smelted iron balls were hammered down and welded into lumps. In forging the iron tools, the process consisted of

heating of iron in an iron smith's forge that was worked with bellows, and hammering, then welding the parts together and finally sharpening on clean whetting stones. The objects made were finally beaten into a shape by hand hammering that is still in vogue in India. It is common to carry smelting and forging in the same Furnace or Forge. It can be inferred from the above, that metallurgical skills of iron in Ancient India were well advanced and that we have it in the *Rigveda* from the household utensils of needles, jars, tubes, pipes, razors, scissors, pots, vessels, various types of tongs and therefore the agricultural implements such as furrow, plough- share, spade, shovel, furrow, sickle to warriors helmets, coats of the nail, spears, axes, daggers, swords, and arrows were all known to them and even the substitution of a broken-limb by one made of iron the sure indication of skill within the making of surgical implements was also not beyond their scope.

In *Krishna Yajurveda*, the fire weapon *Surmi* as defined by *Sayana*, is a 'burning iron barrel'. It was described as having a long bore inside the barrel and it could be used to kill hundreds of people. In white Yajurveda, six metals were mentioned, viz. *Hiranya, Ayas, Shyam, Loha, Sisa* and *Trapu*. In Taittiriya and *Maitrayani Samhitas*, the word *loha* was replaced by the word"*Lohitya*" or red metal meaning copper. The commentators took *ayas* as gold and *Hiranya* as silver. The *Krishna Yajurveda* (c.800 B.C) gives a clear picture of iron and the significant references are the *Taittiriya Samhita* and *Maitrayani Samhita* using the terms "*Syamaam*" meaning 'black metal'. As Dilip. K.Chakravarthy states," based on the literary data, iron may be considered a familiar metal, at least in Doab and the Indo-Gangetic divide, the basic geographical locale of the *Yajurveda* in c.800 B.C." (Chakrabarti, 1979)

But in the *Atharvaveda* part XI, the word *'shama maya'* was explained as black metal and *lohitya* as copper. In *Chandogya Upanishad*, iron was referred to as *Krishnayas*. Hence the distinction between iron and copper was explicit and complete. (Jibananda, 1873) In the Mahabharata

and Ramayana, which were admitted to have been composed by the 4th century BC, there was a prolific mention of iron weapons such as maces, swords, javelins, axes, arrows, spears, etc. the great iron "*Gada*" of *Bhima*, *Duryodhana* and *Ghatotkacha* are well known from the Mahabharata. Manu Dharma mentions the use of household utensils made of copper, iron, bronze, brass, tin, and lead and suggests their purification with acid water, ashes, and even water (Motwani, 1958). He suggested a thief eat small grains of rice for 12 days for stealing precious stones and metals like iron, copper-silver, bronze, etc. Primitive furnaces that were reported from various parts of the country speak about the family of the smelter who was involved in building the furnace with the clay. The furnace was not of big capacity and the maximum yield reported from a single furnace was about 30 tonnes per year. The blast was usually supplied by a pair of leather bellows. The soft varieties of ore that could be easily reduced to powder and if required it was concentrated by winnowing were made use of. These were gathered from the surface or dug out from the shallow pit and trenches, or when available were collected in the form of iron sand from the beds of streams. The iron ore is reduced in direct contact with charcoal, and without the addition of flux to a pasty mass or 'bloom' from which slag is expressed by repeated hammering and reheating as the temperature of the charge at command is high. (Chapter XI Prehistoric Metallurgy, 1927)

Hoernle edited Bower Manuscripts mentions that *Susruta samhita* , the ancient medical treatise of 3rd /has a description of nearly 100 kinds of surgical instruments, that were prepared from the best steel, for which India was famous from times immemorial and we find that the dissecting instruments had an edge which would be less than half of a piece of hair bisected longitudinally. (Hoernle) The instruments were whetted on a stone of black color. Megasthanese in 302 B.C, mentions the metals such as tin, silver, copper, gold, and iron that were employed to make ornaments and war weapons. Mention is also made of the officer known

Indian process took only 4 to 6 hours. Judging from the pieces of evidence of iron tool manufacturing by the Ceylonese workmen, the alchemists admitted the claims of India as the earliest worker in iron on a large scale. Though she was not the discoverer of the use of iron, she has the credit of early production of hardened steel.

In the olden days, the method of production of wrought iron directly from the ore by the process of direct reduction continued for a long period, up to the end of the 18th century A.D They knew fairly early about the beneficial aspect of carburizing iron to increase its strength. The earliest evidence of carburization dates back to about 800 B.C. The second urbanization of India in the Gangetic plain may have been strongly influenced by the steeling of iron. Three varieties of iron were recognized based on the carbon content. Each of these was further subdivided into other varieties depending on the composition and properties. In the Sanskrit work *'Rasa Ratna Samuchaya'*, iron was classified into three basic categories: wrought iron *(Kanta Loha)*, carbon steel(*Tikshana loha*), and cast iron(*Munda Loha*). Sanksrit work *'Yuktikalpataru'*, A manuscript of the 11th century, the qualities of iron were mentioned: *Crouncha* iron is twice better than *Shamaya*(ordinary) iron, Kalinga-Orissa iron is 8 times better than *Crouncha* iron, *Bhadra* iron is 100 times better than *Kalinga* iron, *Bajra* iron is 1000 times better than *Bhadra, Pandi* iron is 100 times better than *Bajra, Niranga* iron is better than *Pandi* and *Kantha* iron is million times better than *niranga* iron". (Vagbhatta, 1987)

Rasendra saara samgraha also mentions these three classifications and states that " *munda* is ten times better than iron rust, *tikshana* hundred times better than *munda* and *kanta* million times better than *Tikshana* iron. (Prakash) These three basic categories were further classified according to the carbon content, heat treatment, and end-use. *Munda* was again subdivided into three varieties: *Mridu*, which easily melts and does not break and is glossy; *Kuntha* , which expands with

difficulty when struck with a hammer; and *kadara*, which breaks when struck with a hammer and has a black fracture surface. Six varieties of *Tikshana* were provided:*Khara* , *Sara* , *Hrinnala, Tarabatta, Bajira, and Kalaauha*(black metal). One variety is rough and free from hair-like lines and has a quicksilver fracture surface, while another variety breaks with difficulty and presents a sharp edge. Five different varieties of *Kanta* were recognized: *Bhramaka, Chumbaka, Karshaka, Dravaka,* and *Romakanta*. The variety of iron which makes all kinds of iron move about was called *Bhramaka*; that which attracts iron was called *Karshaka*; that which at once melts iron was called *Dravaka* and *Romakantaka* was the kind which, when broken, shoots forth hair-like filaments (Biswas, 1996). In those days, iron furnaces were capable of producing iron of consistent carbon content containing entrapped slag inclusions. Metallurgists possessed the art of manufacturing iron and steel according to the desired application and corrosion-resistant steel was one among them. The forge welding method of manufacturing iron objects continued for a long time. People did not quickly adopt the cast iron technology that was becoming popular in Europe from the beginning of the sixteenth century. They continued with their traditional method of manufacturing large objects like cannons. Regarding the paints on iron beams and pillars, Abul Fazl in the 16th century, found two formulae of such paints for hardening as well as preserving iron instruments in *Sarangadhara padhati,* a compendium on miscellaneous subjects of the 14th century by the alchemist *Sarangadhara*. They are *1.* grind together *pippali* (piper longum), rock salt, and the wood of *Costus specious* (piper ginger) in cow's urine and cover the iron instrument with mixture thus obtained. On now heating the instrument in the fire and then quenching in the oil, the instrument gains superior quality.*2*. Grind the five kinds of salt, mustard, and honey and after painting the

instrument with the mixture heat in the fire until at "yellow heat", its color becomes blue like that of a peacock's throat. The tool or instrument then quenched in cold water will be extremely hard so much that it would penetrate through the hardest armor as if through the leaves of trees.

Kumaraswami cites a formula that was in practice in Ceylon to give a 'blued' color to iron articles and also to prevent rusting. It is as follows: two parts of alum(hydrated double sulfate of aluminum and potassium used in dyeing and tanning), one part of copperas (green crystals of hydrated ferrous sulphate), two parts of leaves of oxalis corniculata and grind together and allow to stand three days. Add lime juice and spread it over the iron to be colored. Then place it in the fire until the right color is obtained. During medieval times, guns were first employed by Babur in the first battle of Panipat in 1526 and were introduced in south India by the Portuguese. *Sukraniti*, the Sanskrit work of the 16th century, mentions the *Khudra nalika*(small guns) and *Brihannalika*(Big guns or cannons). Tavernier gives the credit of discovering guns to Ahoms of Assam but it is opposed by Mr.Gait, who wrote the book 'History of Assam', for want of evidence. During the Mughal period, guns were cast in brass with rings made of wrought iron. But later guns were made from cast iron which was probably introduced by the Europeans in the 18th century.

As Bhairabi Prasad Sahu says, the Iron Age in India was a product of indigenous, polycentric growth and its beginnings have been pushed back to the closing centuries of the second millennium B.C. D.D.Kosambi made a pioneer attempt in the 1950s and 1960s to establish a link between the emergence of peasant societies, settlements, and states in northern India in the middle of the first millennium B.C to the introduction of iron tools, the idea has been elaborated, refined, criticized, and even rejected, but never ignored. Even before the 1950s, particularly in the 19th century, the colonial administrators and Indian Scientists tried to explore the areas where they could project the superiority of India's iron technology

even in the prehistoric period. Discussing the beginnings of the Iron Age in India, D.H. Gordon dated it not earlier than the 4th century B.C and believed that it spread to the North from the South. Mortimer wheeler surmised that iron came into the Gangetic valley towards the end of the sixth century B.C and the beginning of the fifth, as a consequence of Persian influence. In 1962, S.D. Singh, through archaeological excavation, pushed back the antiquity of iron to 1000 B.C.

A year later, through the combined use of literary and archaeological pieces of evidence, D.D. Kosambi suggested that agriculture and iron plowshare were in general use in the Gangetic plains before 500 B.C. R.S. Sharma in his insightful essay on '*Stages in Ancient IndiaEconomy*', for the period following later Vedic Phase, used the subtitle *'Iron & Towns'*. (Sharma, 1983) . It was the iron that led to plough agriculture, the spread, of new settlements, surplus generation, and the coming of towns, culminating in a new milieu of trade, money lending, economic inequalities, and the rise of alienated categories including courtesans. All these have led to the rise of protestant movements which emphasized ahimsa. Romila Thapar, while recognizing the important role of technology in the process of accentuation, highlighted the expansion of iron-using agrarian villages (Thapar, 1978). This new technology transformed the character of tools and created a platform for urbanization in those times, D.P. Agrawal and O.P.Tandon suggested that copper technology could not address the taste of land clearance for agriculture & settlements and the problem was resolved with iron technology. The painted Greyware culture i,e iron age ushered in the succeeding NBPW stage, when smelt-able iron ores from Bihar were accessible, S.K. Jha in his treatise on *Urbanization in India* visualized a preparatory involvement of iron in productive activities during the Pre-NBPW period. In the course of the NBPW period, additions were made to the masons and blacksmiths toolkit. His statement was based on the available instruments such as axes,knives, sickle needles, chisels & nails from Atranjikhera, Rajghat & Narhan.

Aloka Parashar in her study of the making of the early historical society in the cultural Deccan examines the role of iron technology. She identified the ancient ironworking sites such as Peddabankur and Kondapur and opined that during 200 B.C – 300 AD, the smelting and forging of iron had reached a high watermark in the cultural Deccan (mid-Godavari region) (Sen, 1993). Rajan Gurukkal stated that despite the knowledge of iron technology, there was no improvement toward organized production in early Tamilakkam. There was an uneven pattern of growth within Tamilakkam with plough share use in wetland regions. South Indian Iron Age cultures were characterized by the use of iron, Black and Red ware, and megalithic burial customs. They are broadly placed between (200 and 300 B.C allowing for some flexibility to regional variation. *Francis Buchanan* who visited south India in the 1800's found the iron manufacture from black iron sand in the Malabar region.[7] He found similar methods of iron manufacturing from Srirangapatnam to Bangalore including Madhugiri, Chinnarayan Durga, etc. Wootz is the name given to Indian steel made in south India. Ukku as steel was called, meaning uccha or superior quality was produced in Nizam's dominions. (Buchanan, 1807) *Dr.Voysey*, in his paper on *" Description of the Native manufacture of steel in Southern India"*, wrote that the export of the metal to Persia was profitable. He refers to a village *'Konasamudram*, 25 miles away from Nirmal, south of Godavari, famous for the manufacture of steel. [8]

Syed Hussain Bilgrami in his article" Iron Industry in India" wrote that the iron of the Nizam's territories had been worked at Yalgharab, Nirmal, Jagityal, Warangal, and such other places that cast steel of superior quality to be exported to the far west.[9] It was proved that raw material from which the Damascus blade was made, came from an obscure village in the Nizam's dominion and it would probably Konasamudram. The first to examine wootz chemically was *Dr.Pearson*, who contributed a paper in 1795 to the *Philosophical transactions of Royal Society* (Mitra,

1927). He stated that the difference between wrought iron and steel was that steel contains more carbon than wrought iron while cast iron still contains more carbon than the first two. *Wootz* was used for cutting iron, for chisels, etc. for excessive hardness (Ranganathan, 2004). *Wootz* was often mentioned in ancient Greek literature as well as in Egyptian Dynastic literature, as one of the imported metals from the East and has been interpreted as Indian steel. *Von Luschan*, in dealing with *Eisentechnic* (Pre-Historic technology) in Africa, described the Egyptian handled Blowing instruments which were made by standing on leather and stated that these were primitive and the Egyptians had derived it from the Negroid neighbors and Egypt it spread to all over the world. This same method is practiced among the Kol tribe of India. In the *District Gazetteer of Santal Paraganas*, it is mentioned as :

" in the ground on either side of the furnace, and erected stake 8 or 9 feet in length had been driven. These were bent over towards the bellows, and to the stake on the left side was fastened a string which was attached to the goatskin of the left-hand bellows, so that the stake, trying to spring back into place, pulled up the skin on the bellows. The stake on the right-hand side was similarly attached to the right-hand bellows. The skins each had a perforation. Then a man standing on the bellows with his foot, and utilizing his body weight drove the air from the bellows into the furnace. He then leaned over the left and repeated the operations on the left-hand bellows by sending a blast from the left-hand pipe into the furnace and then alternatively he threw his weight from the right to left in a series of operations resembling a man in the treadmill and gave a blast into the furnace.". (Mitra, 1927)

This process was similar to the description of Egyptian treadle blasts depicted in *Luschan*'s article and it denoted that these Santals who were the pre-Dravidians have the same method as that of Egyptians. These findings show that the Sumerian and Egyptian civilizations were a part of the Neolithic Indo-Erythrean Culture-complex developed around the

Erythrean sea. Based on primitive technology and Archaeology, it was proved that the knowledge of iron was common to both India and Africa even before 4000B.C. The premature furnaces reported from various parts of India were built of clay by the smelter and his family and were of less capacity, and the blast was supplied by a pair of leather bellows. Soft varieties of Ore that can be reduced to powder are used. These are gathered from the surface or dugout from the shallow pit and trenches, or when available are collected in the form of iron sand from the beds of streams. The collected ore is reduced in direct contact with charcoal and slag is expressed by repeated hammering and reheating since the temperature of the charge at command is seldom high. (Touche). *Sir John Hickshaw,* in his presidential address to the British Association Meeting in Bristol in 1875 stated that "the supply of iron in India, as early as the fourth and fifth centuries, seems to have been unlimited. India well repaid any advantages which she may have deserved from the early civilized communities of the west if she were the first to supply them with iron and steel." He also stated that the hardest tools in ancient Egypt, such as drills for working the granite obelisks, were made of Indian iron. He further stated that it was again from India, that the Persians, Arabs, and Europeans learned the tempering of steel, the best specimens of which were the famous Damascus blades of the Middle ages. Roscoe and Schorlemmer in their 'Treatise on Chemistry', have said, 'it appears probable that iron was first obtained from its ores in India.' A Book titled, *'The discoveries of the Art of Iron Manufacture'*, translated by the *Smithsonian Institution*, along with its Annual Report of 1911, stated that Iron was generally known in India at least as early as 1500 B.C as emphasized by Mr. Blackenhorn, But he was unable to produce proofs for his assertion.[10] The iron finds found in old East India ruins of the 10th to 15th Pre-Christian Centuries, suggest that they were foreign importations, and Phoenicians were considered as the importers of such iron manufacture. This was because, during 3000 B.C, Phoenicians

had regular commercial relations with India which were carried on from the Red Sea. They probably had these articles to use for barter, as many articles were found at harbors. The first attempt to establish an iron and steel industry in India upon western lines was made by Josiah Marshall Heath.

Mahadev Govind Ranade in his essay on Indian Political Economy had endeavored to lay down a few general principles that would regulate the action of the State, in respect of the development of industrial enterprise in India (Natesan, 1916). As the Ordnance Department's Captain Townsend noted in his work on the " Mineral Wealth of India," nothing strikes the stranger who studies the Indian economy as much as the contrast between nature's bounty and man's poverty in the matter of this iron industry. Endowed more richly in iron ore than almost any other country in the world, India has in a commercial sense no iron industry at all. There were only 42 iron and brass foundries in the country working chiefly on imports and employing 12000 men. D.Ball, Deputy Superintendent of the Geological survey, in his work on "*Economic Geology,"* and Dr.Watt, in his *"Dictionary of Indian Economic products* " (Watt, 1908), have described the richness and extent of iron ores which occurred in all formations in the metamorphic rocks, semi-metamorphic or transition rocks, in the conglomerates, in the Deccan trap, in the sand beds of rivers, etc. however there were no traces of iron manufactured by native methods down to very recent times. The iron industry not only supplied all local wants but it also enabled India to export its finished products to foreign countries. The quality of material turned out, as Mr.Ball opined, has also worldwide fame. He cited the Mehrauli iron pillar which was almost 1500 years old, indicating an amount of skill in the manufacture of wrought iron, which has been the marvel of all who endeavored to account for it. Mr. Ball further opined that such pillars would have been an impossibility in the largest factories in the world, and even now there are comparatively very few factories where such a

mass of metal could be turned out. In those days cannons of the largest caliber were manufactured in Assam. Indian wootz or steel furnished the materials, out of which Damascus Blades were made for which the Persian merchants in those days traveled to India to obtain these materials and exported them to Asia. It was said that Indian steel cutlery had a high demand in England thus reaching a high perfection even before two thousand years ago. In the report on the iron industry in 1892, the British could point out that the native furnaces all over the country have stopped work as domestic manufacture has been crushed out by foreign competition. In 1888-89, India imported nearly four million hundredweight of iron worth two and a half crores of rupees. Cutlery and hardware imports exceeded one crore of rupees. Railway plant and stock were worth two and a half crores of rupees and millwork and machinery worth two and a half crores of rupees, while Government imports came to one crore. It amounted to 11 crores worth of iron goods were imported in 1888-89. The collapse in iron production was due to the effect of foreign competition, and because of the increasing scarcity of fuel. The native furnaces have all used charcoal fuel, and their processes involved great waste of power and resources. The British opined that iron production could not be continued with native methods. While iron ore is to be found all over the country, the cheap fuel that enables India to compete with the British i.e Indian coal is not widely distributed. The Wardha, soan, and Godavari valleys, region of Damodar, and the tributaries, Vindhya Himalayan regions represent the coal region of India. The resources in these regions are utilized by the Railways. Indian metal crafts flourished until the end of the Mughal period(1526-1705). After the establishment of the British Empire, restrictions were imposed by them in the form of production taxes and bans on exports. It was natural that this industry should die. This disappearance of ancient technology during the 17th to 19th centuries was aggravated by the discovery of a new industrial process of metal production in Europe. The direct reduction

process of iron making declined after the advent of the processes for making liquid steel on large scale in the middle of the 19th century. The iron and steel trade from India declined and the ancient method of extraction and processing became extinct by the beginning of the 20th century. The British in India made attempts to work on iron ores on a large scale by modern methods. Several iron and steelworks were set up in the country, these ironworks depended on the availability of charcoal supplies. By the end of the 19th century, indigenous iron ceased to be produced because of the import of iron.

Social fragmentation of the Artisans

Time has changed the village boundaries. Agricultural activities are blooming; the roads are being laid, the canals are being constructed through the rough and difficult terrain and communications between villages and towns are becoming easier and faster. Along with this infrastructural development came new technology in agriculture in particular, and production activities in villages in general. New farm equipment, tools, and machinery, etc have quickly replaced their traditional counterparts. The result was fast economic prosperity of the farmers and changing consumer requirements. They now find the manufactured commodities of the organized modern industry cheaper and better in quality as compared to those produced by the rural artisans. The rural artisans who lack modern skills are unable to meet the new requirements essential to keep pace with the time. With the introduction of technology in rural areas, an overall change in the technological scenario is taking place in the rural economy. It has created a new demand for rural technicians and mechanics for supplying small parts and for repairing and maintenance of that new machine and tools. Since traditional rural artisans were not a party to the process of introduction of new technology in a rural economy they are barely exposed to this process of technological change, they could not rise to the requirement of the changing demand of the village society. Thus, due to the dwindling

demand for their traditional products and services, many of the artisans drifted away from their ancestral occupations and were compelled to shift to towns or other occupations to earn their livelihood. Those presently engaged in traditional rural technologies were also thinking to gradually follow suit. Now there exists an army of technical manpower not properly employed in this new situation. However as long as agriculture stands as the backbone of the Indian economy, and as long as small landholdings are being cultivated by the farmers, the blacksmith stands as the backbone of the rural life thus enriching the material culture.

Knowledge management

Conventions of the Indian Craftsmen are the methods and ways by which his profession places into the structure and practice his insight into the Principle. His specific specialty is the circle where he can apply this knowledge. The information on the Principle is granted to him through Tradition. The Principle is the source and beginning of his calling and is known by the name of Brahma or Visvarkarma, the entirety of innovative cognizance. The Indian Craftsman considers his craft not as his own, nor as to the collected expertise of ages, however as beginning in the awesome ability of Visvakarma and uncovered by him. This is how the Sacred texts, the Agamas, Puranas, and Vastusastras follow back the traditions of the craftsmen to the origin. As a professional of the tradition, the skilled worker fulfills a twofold commitment. In an orderly fashion, he is connected with the origin, the aggregate of Consciousness, Knowledge, and motivation. Its quick presence in the real snapshot of his work is ensured by the whole line of sages and artworks men who have communicated to him his specific art. He conveys and shapes it and makes it accessible to the network which partakes in the Tradition, each as indicated by his specific spot and station throughout everyday life. The Tradition grasps the life of the entire network. Hence, the Craft-specialist is associated with his kin more profoundly than by common interests or a circle of cooperative living. Convention in this way isn't

just an oral transmission of data and convictions from precursors to successors yet, in addition, an acquired culture. It is a group of regulation and control, advanced and revealed in the word of the Veda.

As George Santayana quotes," Those who cannot remember the past are condemned to repeat it" reflects the underlying assumption about traditional approaches for knowledge management.[11] The major goal is to archive "Knowledge" from the past so that lessons will not be forgotten. This represents an attempt to articulate knowledge gained from previous experiences to anticipate future problems and to inform future actions. It implies that the information needs of the future are expected to be the same as they were in the past. Instead of the commodity perspective of knowledge, the design perspective is to be encouraged so that the focus will be on collaboration, communication, and the development of social networks among the artisans in design activities. It is a sign of our times that the one group of people who hardly participated in the global parleys on sustainable development is the artisans who probably live most sustainably. The traditional artisans are the cultural–economic links who are breaking down as a result of social change. The process of industrialization also replaces artisan products at village markets. The metallurgical skills of these artisans remained untapped as excessive and indiscriminate demand of the urban market has reduced them to mere wage laborers in factories. It is a cruel joke that people who can distinguish the alloys and metals at a mere sight are labeled as "unskilled "as they are trained up informally. At present, skill development among artisans is taking place mostly in an informal way, i.e. persons acquire skills at the workplace when they help their parents, relatives, and employers. Such persons do not have a formal certificate; they earn lower wages and are exploited by employers.

Conclusion

Traditional artisans have come through these informal systems of learning, due to socio-economic circumstances of the family and the

compulsions of earning a livelihood rather than attending a formal course. While their productivity is low, their contribution to the national Gross Domestic Product cannot be ignored. Informal apprenticeship arrangements have been an important source of traditional skills development in the artisan sector. Traditional skill systems have the advantage of wider availability throughout the country- Linkages with the local community, use of local language, presence of trainers from similar social backgrounds, and relevance to local economic opportunity. Hence instead of replacing them, all efforts will be made to improve and strengthen these mechanisms and to upgrade and diversify their activities into modern skill areas. Local trainers will be provided up-gradation training in modern techniques/pedagogy to develop them into master craftsmen. Hence there is a need to encourage the traditional artisans such as weavers, potterers, and smithworkers to be the stakeholders. In the design perspective of Knowledge management, knowledge is regarded as being distributed among the stakeholders and artifacts, being enacted while they carry out design activities within communities of practices and interests. The distributed cognition holds that knowledge does not necessarily reside solely in a person's head, but is often created by and revealed in social practices and mediated by socio-technical artifacts situated in a social environment. Hence the distribution cognition and information ecologies of these skills are to be linked up through social networks.

REFERENCES

Agarwal, D. a. (2002). *Outstanding Problems of Early Iron Age in India: Need of a New Approach. Tradition and Innovation in the History of Iron Making: An Indo-European Perspective.* (G. P. Geijerstam, Ed.) Nainital.

Balasubramaniam, R. (2002). *Delhi Iron Pillar – New Insights.* Shimla: Indian Institute of Advanced Studies.

Banerjee, N.(1965) *Iron age in India.* New Delhi: Munshiram Manoharlal.

Banerjee, N. (1965). *The Iron Age in India.* New Delhi: Munshiram Manoharlal Oriental Publishers and Booksellers.

(1915). The Discoveries of the Art of Iron Manufacture. In W. Belck, *Die Erfinde der Eisentechnik* (Vol. vol. 42, pp. pp.15-30). Smithsonian Institution.

Benerji, M. (1927). On Metals and Metallurgy in Ancient India. *Indian Historical Quarterly, Volume III* (Issue 1).

Biswas, A. K. (1996). *Minerals and Metals in Ancient India* (Vol. Vols. I and II). New Delhi: D.K.Print World.

Bloomfield, M. (1899). *The Atharvaveda.* Strassburg: Verlag Von Karl.J Tubner.

Buchanan, F. (1807). *A Journey from Madras Through the Countries of Mysore, Carara, and Malabar.* The Honourable Directors of East India Company.

Chakrabarti, K. (1979). Iron in Early Indian Literature. *The Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland* (No1), pp 22-30.

Day, S. J. (1877). *The prehistoric use of iron and steel: with observations on certain matters ancillary thereto* (First Edition ed.). London: Trubner.

Encyclopedia, W. H. *Sushruta Samhita.*

Foote, R. B. (1979). *Prehistoric And Protohistoric Antiquities Of India.* Delhi: Leeladevi Publications .

Frascr, L. (1919). *lron and Steel in India-A chapter from the life of Jamshedji N. Tata.* Bombay.

Gurukkal, R. (1981). Aspects of Early Iron Age Economy: problems of Agrarian Expansion in Tamilakkam. *Proceedings of Indian History Congress*, 70-80.

Hoernle, A. F. *The Bower Manuscript.* New Delhi: Aditya Prakashan.

Jan., B. (1995). Primal Elements: The Oral Tradition- The Viswakarma world view. (B. Saraswathi, Ed.) *Prime Elements: The Oral Tradition.*

Jibananda, V.(1873). *Chandogya Upanishad.* Kolkata: Sucharoo Press.

Joseph Davis, E. S. (2005). *Knowledge management and Technological Dimensions.* Heidelberg: Physica Verlag.

Keith, A. A. (1912). *Vedic index of names and subjects* (Vol. Vol I). John Murray Albemarle Street, London: Government of India Press.

Kosambi, D. D. (1963). The Beginning of the Iron Age in India. *Journal of the Economic and Social History of the Orient, Vol. 6* (No. 3), pp. 309-318.

Mitra, P. (1927). In *Prehistoric India - its Place in the World's Cultures.* The University of Calcutta.

Motwani, K. (1958). *Manu dharma Satra: A Sociological and Historical Study.* Madras: Ganesh & co, (Madras) Private Ltd.

Muller. F, M. (1869). *The sacred hymns of the Brahmans.* London: Trubner & co .

Natesan, G. (1916). Essays on Indian Economics. A Collection Of Essays And Speeches- Indian Political Economy. Madras.

Neogi, P. (1914). *Iron in ancient India.* Calcutta: Indian Association for the Cultivation of Science.

Percy, J. (1864). *Metallurgy of Iron and Steel.* London.

Prakash, V. *Rasendra Sara Sangraha.* Krishna das academy, Varanasi: Chaukamba Press.

Prehistoric India - its Place in the World's Cultures. (1927). Calcutta: The University of Calcutta.

Prehistoric India - its Place in the World's Cultures. (1927). Calcutta: The University of Calcutta.

R.N.Seal. On Metals and Metallurgy in Ancient India. (J. Sarkhel, Ed.) *Indian Historical Quarterly, Volume III.*

R.Pleiner. (1971). The problem of the beginning of the iron age in India. In *Acta Prehistorica et Archaeologica* (Vol. II, p. 9).

R.S.Sharma. (1966). *Light on Indian Society and Economy.* Bombay.

Ranganathan, S. S. (2004). *India's Legendary Wootz Steel-An Advanced Material.* Bangalore: National Institute of Advanced Studies, Bangalore and Indian Institute of Science, Bangalore.

Sahu, B. P. (2006). *Iron and social change in Early India.* New Delhi: Oxford University Press.

Sen, A. P. (1993). *Social and Economic History of Early Deccan: Some Interpretations.* Delhi.

Sharma, R. S. (1983). *Perspectives in Social and Economic History of Early India.* New Delhi: Munshiram Manoharlal Publishers.

Srinivasan, S. a. (2004). *Wootz Steel-Legendary Material Of The Orient.* Bangalore: Indian Institute of Science.

Thapar, R. (1978). *Ancient Indian Social History Some Interpretations.* New Delhi: Orient Longman.

Touche, L. *Bibliography of Indian Geology* (Vol. vol. II).

Tripathi, V. (2008). *History of Iron Technology in India: From Beginning to Pre-modern Times.* Princeton, N.J: Infinity Foundation series. Rupa & Company.

Vagbhatta. (1987). Rasa Ratna Samuccaya. (D. Joshi, Ed.) *Indian Journal of Indian History of Science.*

W. Belck, D. *The Discoveries of the Art of Iron Manufacture.* (S. Institution, Trans.) Institution, Smithsonian.

Watt, G. (1908). *Dictionary of the Economic Products of India.* Calcutta.

Wheeler, S. M. (1950). *Early India and Pakistan.* London.

Yule.H. (1842). 'Notes on the iron of the Khasia Hills, for the Museum of Economic Geography, vol. 11, pp. 853-857. *Journal of the Asiatic Society of Bengal, Vol 11*, pp. 853-857.

(Footnotes)

1. See I.Habib,'The Peasant in Indian History', in idem, essays in Indian History: Towards a Marxist Perception, Delhi, 1995, pp 120-8; also in B.P.Sahu(ed.) Iron and Social Change in Early India. Oxford India Press, Delhi, 2006
2. The **Hallstatt culture** was the predominantWestern andCentral European culture of LateBronze Age (Hallstatt A, Hallstatt B) from the 12th to 8th centuries BC and Early Iron Age Europe (Hallstatt , Hallstatt D) from the 8th to 6th centuries BC, developing out of the Urnfield culture of the 12th century BC (Late Bronze Age) and followed in much of its area by the La Tène culture. It is commonly associated with Proto-Celtic andCeltic populations in the Western Hallstatt zone and with (pre-)Illyrians in the eastern Hallstatt zone. It is named for its type site, Hallstatt, a lakeside village in the Austrian Salzkammergut southeast ofSalzburg, where there was a rich salt mine, and some 1,300 burials are known, many with fine artifacts. Material from Hallstatt has been classified into 4 periods, designated "Hallstatt A" to "D". Hallstatt A and B are regarded as Late Bronze Age and the terms used for wider areas, such as "Hallstatt culture", or "period", "style" and so on, relate to the Iron Age Hallstatt C and D.
3. Les Civilisations prehelleniques dans le bassin de la Mer Egee. Deuxieme edition revue et augmentee; avec 325 gravures et 18 planches hors texte, dont cinq en couleurs. By REN:~ DUSSAUD. Paris: Librairie Paul Geuthner, 1914. Pp. x+482. Fr. 24.
4. Adichanallur of Tamilandu has a history of extensive excavations. The urn-burial site was brought to light when a German, Dr. Jagor, conducted a haphazard excavation at the place in 1876. An Englishman called Alexander Rea, who was the Superintending Ar-

9. Bilgrami Syed Ali 1899 'Iron Industry in the Territory of his Highness the Nizam of Hyderabad Deccan'. *Journal of the Iron and Steel Institute*, vol. 56, pp. 65-82. archive.org/details/in.ernet.dli.2015.221456/page/n79/mode/2up
10. Murray, P. (2000), Designing Busineess Benefits from Knowledge Management. In C. Despres and D. Chauvel (Eds.), Knowledge Horizons: The Present and the Promise of Knowledge Management. Boston, MA: Butterworth-Heinemann, pp. 171–194 Google Scholar

Dr. Rajeswara Reddy Saddala
Assistant Professor
Dept. of Biotechnology
Dravidian University
Kuppam-517426

Papers published in UGC CARE list Journals for the years 2020-2021, & 2021-2022

2021-2022

1. Suresh Yarrappagaari, Lavanya Thopireddy, Srinivasulu Cheemanapalli, Venkata Rami Reddy Narala, Kakarla Chandra Mohan, and Rajeswara Reddy Saddala. Phytochemical Analysis of Cleome viscosa Active Polyphenolic Compounds Possessing Antidiabetic Activity. Pharmacognosy Research. **April, 2022**, 14(2) :195-203. ISSN: Print -0976-4836, Online - 0974-8490. Publisher: Medknow Publications. (UGC-CARE List Group II Journal) DOI: 10.5530/pres.14.2.28
2. Harini SS, Shobha Rani T, Sougandhi Pr, **Rajeswara Reddy S** and Venkata Reddy G. Green synthesis of silver nanoparticles using *Piper betle* (l) var. Sirugamani 1(sgm1) leaf extract: characterization, antidiabetic and anti- inflammatory activities. International Journal of Biology, Pharmacy and Allied Sciences (IJBPAS), **April, 2022**, 11(4): 2024-2041. ISSN: 2277–4998. Publisher: IJBPAS. (UGC-CARE List Group II Journal)
https://doi.org/10.31032/IJBPAS/2022/11.4.6041
3. Rajasekar G, Suresh Y, Lavanya T, Mohiyuddin Ss and Reddy Sr (Corresponding Author). Co-Expression Network Analysis Identifies Gene Modules Associated with Multiple A biotic Stress Responses in Zebrafish. International Journal of Biology, Pharmacy and Allied Sciences (IJBPAS) **(2021)**, 10(6): 1812-1840. ISSN: 2277–4998. Publisher: IJBPAS. (UGC-CARE List Group II Journal)
https://doi.org/10.31032/IJBPAS/2021/10.6.5501

2020-2021

4. Yarrappagaari Suresh, Gutha Rajasekar, Thopireddy Lavanya, Benne Lakshminarsimhulu, Kesireddy Sathyavelu Reddy, Rajeswara Reddy Saddala (Corresponding Author). Antioxidant and antidiabetic properties of isolated fractions from methanolic extract derived from the whole plant of Cleome viscosa L. Future Journal of Pharmaceutical Sciences (**Impact factor-2.6, Citations: 8**) **(2020)** 6:103. ISSN: 2314-7253. Publisher: Springer. (UGC-CARE List Group II Journal).
https://doi.org/10.1186/s43094-020-00122-1
5. Suresh Yarrappagaari, Rajasekar Gutha, Lohitha Narayanaswamy, Lavanya Thopireddy, Lakshminarsimhulu Benne, Syed Siraj Mohiyuddin, V. Vijayakumar, Rajeswara Reddy Saddala (Corresponding Author). Eco-friendly synthesis of silver nanoparticles from the whole plant of Cleome viscosa and evaluation of their characterization, antibacterial, antioxidant and antidiabetic properties. Saudi Journal of Biological Sciences. **(2020)** Volume 27 (12), P. No: 3601-3614 (**Impact factor-4.4, Citations:**

22) Publisher: Elsevier. (UGC-CARE List Group II Journal). PMID: 33304171. ISSN: 1319-562X
https://doi.org/10.1016/j.sjbs.2020.07.034

6. Lohitha Narayanaswamy, Suresh Yarrappagaari, Srinivasulu Cheemanapalli, **Rajeswara Reddy Saddala** and V. Vijayakumar. Synthesis, characterization, and hypoglycemic efficacy of nitro and amino acridines and 4-phenylquinoline on starch hydrolyzing compounds: an in silico and in vitro study. Structural Chemistry **(2020)**. 31:2063–2074 (**Impactfactor-2.081, Citations: 05**). Publisher: Springer (UGC-CARE List Group II Journal). https://doi.org/10.1007/s11224-020-01529-5 . ISSN: 1572-9001, 1040-0400

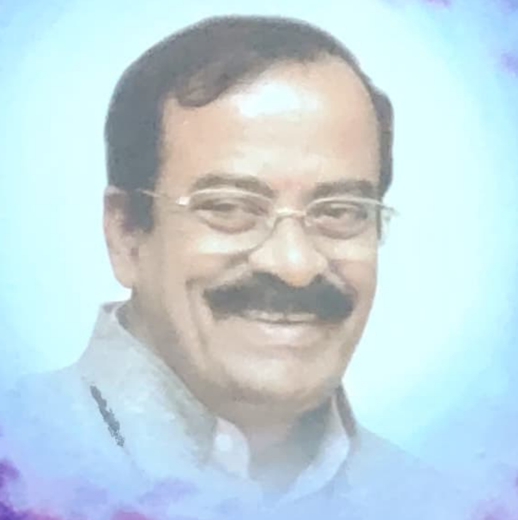

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ

ಬದುಕು-ಕೃತಿಗಳ ಅನುಸಂಧಾನ

ಸಮಾಹಿತ

ಸಂಪಾದಕರು: ಡಾ. ವೂಡೇ ಪಿ. ಕೃಷ್ಣ

ಉದಯಪ್ರಕಾಶನದ ಪ್ರಕಟಣೆ - ೧೦೭

ಸಮಾಹಿತ

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ಬದುಕು-ಕೃತಿಗಳ ಅನುಸಂಧಾನ

ಸಂಪಾದಕ
ಡಾ. ವೂಡೇ ಪಿ. ಕೃಷ್ಣ

ಉದಯ ಪ್ರಕಾಶನ
3ನೇ ವಿಭಾಗ, ರಾಜಾಜಿನಗರ
ಬೆಂಗಳೂರು – 560010

SAMAAHITA
A Collection of Critical Essays on Prof. Mallepuram G. Venkatesh's Life and Literary Works

Edited by
Dr. Wooday P. Krishna
Chairman, Karnataka Gandhi Smaraka Nidhi
Gandhi Bhavan, Kumarapark East
Bengaluru-560 001
Mobile : 8105640593
e-mail : woodaypkrishna@yahoo.co.in
Published by
UDAYA PRAKASHANA
984, 11th 'A' Main, 3rd Block
Rajajinagar, Bengaluru - 560010
Phone No.: 080-23389143
Mobile : 87621 44241
e-mail : shylajahegde20@gmail.com

Editorial Committee
Chairman
Dr. K.G. Lakshminarayanappa

Editor
Dr. Wooday P. Krishna

Members
Dr. Byramangala Ramegowda
Dr. Satyamangala R. Mahadeva

First Impression : 2022
Size : Crown 1/4th (Royal)
Pages : xvi + 760 + 24 = 800
Paper Used : 80 GSM NS Maplitho
© Publisher
Price : ₹ 1000/-
Inner Line Art : Srikanth Hegde
Cover Page Design : Shwetha B.S.
DTP : R. Rangaswamy
Udaya Graphics, Mobile : 8762144241

ಸ್ವಾನ್ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್
svanprint@gmail.com
☎ 080-26742233

ಸಾರ್ಥಕ ಬದುಕಿನ ಸಾಧಕ

❖ **ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ**

"By the worldly standards of public life all scholars in their work of course oddly virtuous. They do not make wild claims, they do not cheat, they do not try to persuade at any cost, they appeal neither to prejudice not authority.... etc"

- (Jacob Bronowski, Polish-British Mathematician and Philosopher)

"ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಮಾನದಂಡಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ವಾಂಸರು, ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದಿರುವುದು ನಿಸ್ಸಂದಿಗ್ಧವಾದುದೇ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮೋಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಒಪ್ಪಿಸೋಣವೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಲಿ, ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಾಗಲಿ ಮೊರೆಯಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಅಜ್ಞಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಮರೆಮಾಚದೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ವಾದ-ವಿವಾದಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವರು ಜನಾಂಗ, ರಾಜಕೀಯ, ಲಿಂಗ ಅಥವಾ ವಯಸ್ಸಿನೊಡನೆ ಬೆರೆಸಿ ಗೊಂದಲಗೊಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ವಜ್ಞರಾಗಿರುವ ಅವರು ಯುವಕರು ಮತ್ತು ವೃದ್ಧರು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಾರೆ" ಇದು ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ ಮತ್ತು ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಯಾದ ಬ್ರೊನೋವಸ್ಕಿಯ ಮಾತುಗಳು.

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರ ಒಡನಾಟದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಬರೆಯಲು ಕುಳಿತಾಗ ಮೊದಲಿಗೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದ ಮಾತುಗಳಿವು. ಅವರಿಗೆ ಈ ಮಾತುಗಳು ನೂರಕ್ಕೆನೂರು ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತವೆಯಲ್ಲವೆ ಎನಿಸಿತು. ಇರಲಿ. ನಾನೀಗಾಗಲೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟದ್ದುಂಟು. ಹಂಪಿಯ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವೆಂದರೆ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಆಕ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್ ಎಂದು. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದೇ ಹಂಪಿಯ ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಶ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಮಕಾಲೀನ ಅನೇಕ ಹಿರಿಯರನ್ನು ನೋಡಿ. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವು ತೊಂಬತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚಿಂತನೆಗಳ, ಹೊಸ ಬರವಣಿಗೆಯ ಮಹಾಪೂರವನ್ನೇ ಹರಿಬಿಟ್ಟ ಹಿರಿಯರಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾರದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಿಲ್ಲ. ಹಿರಿಯರಿಗೂ ಕಿರಿಯರಿಗೂ ಆಪ್ತರಾದ ಇವರು ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬಳಗ, ಸಂಶೋಧನಾ ಬಳಗ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಬಳಗದೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಲೋಕವನ್ನೇ (ಪುಟ್ಟ 'ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ'ವನ್ನೇ ಎಂದರೆ ಜರಂಚಿಣುತಿಜ ಅರ್ಥ ಬರಬಹುದೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ 'ಲೋಕ' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ) ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 'ಗುರುಶಿಷ್ಯ ಪರಂಪರೆ'ಯ ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಅದರ ನಿರ್ವಚನಕ್ಕೂ ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರು ಉತ್ತಮ ಮಾದರಿಯಾಗಬಹುದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ತಮ್ಮ ಬಹುತೇಕ ಶಿಷ್ಯವರ್ಗದೊಂದಿಗೆ ಬರಿ ಕಲಿಸುವವರೆಗಷ್ಟೇ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ, ಬದುಕುವುದನ್ನು, ಬದುಕಿನ ದಾರಿಗಳನ್ನು ತೋರಿದವರು ಮಲ್ಲೇಪುರಂ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಕಲಾತ್ಮಕ ಬದುಕಿನ ದಾರಿಗಳನ್ನು ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿಸಿದವರು. ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ, ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗಿನ ತಮ್ಮ ಪರಿಚಯಗಳು..... ಈ ಎಲ್ಲವುಗಳ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಅವರಿಗಿಂತ ಅವರ ಶಿಷ್ಯವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸಂದದ್ದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಶಿಷ್ಯ ಬಳಗದ 'ಹೊಟ್ಟೆ ತಣ್ಣಗಿರಲಿ' ಎಂಬುದೇ ತಾಯಿಯ ಕರುಳಿನ ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ಆಶಯ.

ಜ್ಞಾನ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೆದರಿಸುತ್ತದೆ. ದಿಗಿಲುಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಲೇಖನ ಓದಿದಾಗ, ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ನನಗಾಗುವ ದಿಗಿಲೆ (ನಾನು ಓದಬೇಕಾದಷ್ಟು ಓದಲಿಲ್ಲವೆಂಬ..... ಬರೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂಬ.....) ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ನನಗಾದುದುಂಟು. ನಾನು ಸಂಡೂರಿನಲ್ಲಿ ಉಪನ್ಯಾಸಕಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಬಹಳಷ್ಟು ಸಲ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನಾದರೂ ಅವರನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದದ್ದು ಅವರು ಪ್ರಸಾರಾಂಗದ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿದ್ದಾಗ. ಯಾವುದೋ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಿ, ನನ್ನ ಗೆಳತಿ ಪುಷ್ಪರೊಂದಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಹೋದೆ. ವರ್ಷ, ತಿಂಗಳು, ದಿನ ನನಗೆ ನೆನಪಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ನೆನಪಿದೆ. ಕೊಣೆಯ ಮೂರು ಸುತ್ತಲೂ ಗೋಡೆ, ಸೈಡ್‌ಗೆ ನಿಲುವಗನ್ನಡಿಗಳಷ್ಟು ಉದ್ದದ ಗ್ಲಾಸ್‌ನ ಕಿಟಕಿಗಳಿರುವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೇ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಹೋಗಿ ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದೆ. ವಿಷಯದ ಕುರಿತಂತೆ ಅನೇಕ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆದವು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವರು "ಶಾರದಾರವರೆ! ಜೈನಧರ್ಮ ಕುರಿತಂತೆ ನೀವೊಂದು 'ಮೊನೊಗ್ರಾಫ್' ಬರೆದುಕೊಡಿ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗದಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸೋಣ" ಎಂದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಳವಳಗೊಂಡರೂ ಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಸಾರಾಂಗದಿಂದ 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಜೈನಧರ್ಮ' ಎಂಬ ನನ್ನ ಈ ಪುಟ್ಟಕೃತಿ ೨೦೦೬ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಮಂತಭದ್ರರ ಕುರಿತಂತೆ ಬರೆದುಕೊಡಲು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಂತೆ 'ಆಚಾರ್ಯ ಸಮಂತಭದ್ರ' ಕೃತಿಯನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟೆ. ಅದು ೨೦೦೭ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಅದೂ ಸಹ ಪುಟ್ಟ ಕೃತಿಯಾದರೂ ಅಂದವಾಗಿ ಮುದ್ರಿತವಾಗಿ ಹೊರಬಂತು.

ನನ್ನ ಈ ಎರಡು ಕೃತಿಗಳು ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಕಾರಣರಾದವರು ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು. ಮಾತು ಬರವಣಿಗೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸದಾ ಅಧೀರರಾಗಿಯೇ ಉಳಿದ ನಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಶಕ್ತಿಯಾದವರು ಇವರೇ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಯಾವುದೋ ತಿಳಿಯದ ಭೀತಿಗಳನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿದವರು ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು. ಅವರ ಚರ್ಚೆಗಳೆಲ್ಲ ಹೇಗಿರುತ್ತವೆಯೆಂದರೆ: ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡುದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಅವರು ನೂರುಪಟ್ಟು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ "ಎಷ್ಟು ಓದಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಲ್ರೀ, ಎಷ್ಟು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಲ್ರೀ" ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳ ಮೂಲಕವೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಸ್ಥೈರ್ಯವನ್ನು ಇಂಜೆಕ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ಬೆನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸೆಟೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಸಾರಾಂಗದ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿದ್ದಾಗ ಅವರ ಆಧ್ವರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಸಂಖ್ಯಾಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಗುಣಮಟ್ಟಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅಚ್ಚರಿಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅನೇಕ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆನ್ನಬಹುದಾದ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳವು. ಅವರ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರೀತಿ, ವಿಷಯದ ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಪ್ರೀತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸುತ್ತವೆ. ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ, ಮೊದಲ್ಗೊಂಡು ಪುಸ್ತಕದ ವಿನ್ಯಾಸ, ಅದರ ಬಣ್ಣ, ಕಾಗದ, ಅಕ್ಷರದ ಗಾತ್ರ... ಹೀಗೆ ಏನೆಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಕಾಳಜಿ, ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುವುದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇತರ ಪ್ರಕಾಶಕರಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗುವಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಮುಟ್ಟುವುದು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಓಡಾಡುವುದೇ ಒಂದು ಸೊಗಸು. ಅಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಏನೋ ಒಂದು ಹೆಮ್ಮೆ, ಬುದ್ಧಿವಂತಳೆಂಬ ದಾಷ್ಟ್ಯ..... ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಣೆಯ, ಮಾರಾಟದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಅನೇಕಾನೇಕ. ಅದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಧೈರ್ಯಬೇಕು. ಆದರೆ ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಆಯಾಸಗೊಂಡವರಂತೆ ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಪ್ರಕಟಣಾ ಘಟಕಕ್ಕೆ ಅದ್ಭುತವಾದ ಕಲಾತ್ಮಕತೆಯನ್ನು, ವಿಷಯ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು, ಬಾಹುಳ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟರು. ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸೇರಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಬ್ಬರೇ ನಿರುಮ್ಮಳವಾಗಿ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಸಾರಾಂಗದ ನಿರ್ದೇಶಕ ಹುದ್ದೆಗೆ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರು.

ಇವರದು ರಾಕ್ಷಸ ಓದು, ರಾಕ್ಷಸ ಕೆಲಸ, ರಾಕ್ಷಸ ತಿರುಗಾಟಗಳು ಅವರಿಗೆಂದೂ ಮುಪ್ಪು ತರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿವೆ. ನಿವೃತ್ತರಾದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ವಿಜೃಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಕೋವಿಡ್-೧೯ರ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡಿದ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಕೆಲಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ನಮ್ಮಂತಹವರು ನಾಚಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸುವಂತಿವೆ. ಇದೊಂದೇ ಅಲ್ಲ ಅವರ ಬದುಕಿನ ಕ್ರಮವನ್ನು, ಶಿಸ್ತನ್ನು ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂಕೋಚ, ದುಗುಡಗಳು ಮನೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ತಿಳಿಯದ ಇಬ್ಬಂದಿತನ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ Academic ವಿಷಯಗಳೆಡೆ ಒಲವಾದರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ Non academic ವಿಷಯಗಳೆಡೆಗಿನ ಒಲವು ಹೆಚ್ಚು. ಯಾವುದೇ ಅಧಿಕಾರ, ಹುದ್ದೆಗಳ ಗೊಡವೆ ಬೇಡ ಕೇವಲ ಪಾಠ, ವಿಷಯದಲ್ಲಿ update ಆಗುವುದು, ತಮ್ಮದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡು ವಿದ್ವತ್‌ವಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಗದವರ ಅಭಿಲಾಷೆಯಾದರೆ; ತಮ್ಮ ಜೀವಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ಕನಿಷ್ಠ 'ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ'ಯನ್ನಾಗಲಿ, ಪಂಪನ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕಾವ್ಯವನ್ನಾಗಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ

ಕೂತು ಓದದೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾದವರದ್ದು ಮತ್ತೊಂದು ವರ್ಗ. ಆದರೆ, ಇವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಂಭಿಚಿಜಜಟುಳಿ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು ಬೇರೆಯದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯ Academician, ಒಳ್ಳೆಯ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಲಾರ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿದ್ದಾಗಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದವೆಂಬಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಮಹನೀಯರು ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತಾರಾದರೂ ಅವರು ಬೆರಳಣಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರಷ್ಟೆ. ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರು ಸಹ ಒಬ್ಬರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಹಂಪಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ವಹಿಸಿದ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಹುದ್ದೆಗಳು ಅವರನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಶೈಕ್ಷಣಿಕೇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಉಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿವೆ. ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕುಲಪತಿಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ದೂರದಿಂದಲೇ ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಒಬ್ಬ ಉತ್ತಮ Academician ಸಹ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಬಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದೂ ಸಹ ನಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಬೇಕಿದೆ.

ನಾನು ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ೨೦೦೮ರಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ಇದುವರೆಗೂ ನಾಲ್ಕೈದು ಬಾರಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಮ್ಮೆ ವಿಶೇಷ ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡಲು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಸಂಶೋಧನಾ ತ್ರೈಮಾಸಿಕವೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಮತ್ತು ಅದರ ಮೊದಲ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು, ಓಂಂಅನ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ... ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವೂ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು. 'ಕನ್ನಡ ಸಂಶೋಧನಾ ಪತ್ರಿಕೆ'ಯ ಸಲಹೆಗಾರರಾಗುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕುಲಪತಿಗಳ ಕೋರಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಅವರೇ ಮೊದಲ ಸಂಪುಟದ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿಯೂ ವ್ಯವಹರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕುಲಪತಿಗಳು ಕನ್ನಡದ ತ್ರೈಮಾಸಿಕದ ಜೊತೆಗೆ ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು, ಮಲಯಾಳಂ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ತ್ರೈಮಾಸಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರಡಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗಿಂತ ಅಂದುಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ 'ಕನ್ನಡ ಕಸ್ತೂರಿ' ತ್ರೈಮಾಸಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಟ್ಟರು ನಮ್ಮ ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು. ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ಸಂಪಾದಕರನ್ನು ಹತ್ತು ಹಲವು ಬಾರಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡಾಗಲೂ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ಅವುಗಳ ಅವಧಿಯನ್ನು ಮುಂದೂಡಿದರು. ಹಾಗಾಗಿ, ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ತ್ರೈಮಾಸಿಕಗಳು ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕುಲಪತಿಗಳು ಮಾತ್ರ "ಶಾರದಾ! ನೀವಂದಂತೆಯೇ Of course that is Prof. Mallepuram" ಎಂದರು. ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಒಬ್ಬ ವಿಶ್ರಾಂತ ಕುಲಪತಿಗಳು ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕತ್ವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕೈ ಹಾಕಿದ್ದೆ ನಮ್ಮ ಕುಲಪತಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸೋಜಿಗದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಅವರನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಸ್ಮರಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ 'B' grade ಬಂದಾಗ. ಓಂಂಅ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಬಂದ ಇತರೆ ಸದಸ್ಯರಿಗಾಗಲಿ, ಅದರ ಕಮಿಟಿಯ ಚೇರ್‌ಮನ್‌ರಿಗಾಗಲಿ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಸ್ವರೂಪ, ಆಶಯ, ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ, ಬೋಧನೆ, ಸಂಶೋಧನೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನಸ್ಸತ್ತ್ವ, ಭೌಗೋಳಿಕ, ದೇಶಿತನಗಳ ನೆಲೆಗಟ್ಟು... ಇವುಗಳ ಅವಗಾಹನೆಯ ಕೊರತೆಯಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಬಗ್ಗೆ NAAC ಕಮಿಟಿಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಮತ್ತು ಚೇರ್‌ಮನ್‌ರಿಗೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ಅವಗಾಹನೆಯನ್ನು ನೀಡಿದವರು ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರೇ. ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವನ್ನು ಹತ್ತಿರದಿಂದ

ಎಲ್ಲ ಅವರ ಒಂದೆರಡು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿವೆಯೆಂಬುದು ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಎಲ್ಲ ಹಿರಿಯರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

"ಹಿತಮಿತ ಮೃದು ವಚನಂ...."ಯೆಂಬುದು ಇವರ ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಾದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿನ ಲಾಲಿತ್ಯ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನೂರುಕಾಲ ಬಾಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನೆಡಗಿನ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು, ಮುಗ್ಧತೆಯನ್ನು, ಸೆನ್ಸಿಬಿಲಿಟಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಗಾಗುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ. ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅಂತಹ ಮುಗ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅವರ ಬದುಕು ರಸರಮ್ಯವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಲಾರಿಟಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವರ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಇರಿಟೇಷನ್.... ಮೋಸ ಹೋಗದ ಜೀವನವೆಂಥಾದ್ದು? ಯಾಕೋ ತಿಳಿಯದು. ಕ್ಲಾರಿಟಿ ಎಂಬುದು ಬರೀ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳ ಕಂತೆ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಆರ್ದ್ರನನ್ನಾಗಿಸದು. ತುಳುಕಿಸದು...

ಒಮ್ಮೆ ಭೇಟಿಯಾದಾಗ ಡಾ.ಸಂಜೀವ್‌ದೇವ್ ಅವರ ನನ್ನ 'ಹರಿಯುವ ನೆನಪುಗಳು' ಅನುವಾದಿತ ಕೃತಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಅದನ್ನು ಓದಿ ಅದರ ಅನುವಾದದ ಬಗ್ಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ಒಂದು ಪ್ರಶಸ್ತಿಯಂತೆ ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅವರ Fast Reading ಸಹ ಗಾಬರಿ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಹದ್ದು. ಇಂಥವೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದಾಗ ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕಾಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ ಇವರಿಗೆ ಇವೆಲ್ಲವಕ್ಕೂ ಯಾವಾಗ ಸಮಯ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುದೆ? ಬಹುಶಃ 'ಆದ್ಯತೆ'ಯ ಕೊರತೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲವೇನೋ ಎನಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರು ಜಾತಿರಾಜಕಾರಣ..... ಇನ್ನೂ ಏನೆಲ್ಲಾ ರಾಜಕಾರಣ ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು. ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದಲೂ ಹೊರಗುಳಿದುದರಿಂದಲೆ ಅವರು ಬೆಳೆದರು. ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪಾಂಡಿತ್ಯ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಸ ದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತ-ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಆಕರಗಳ ಆಗರವೇ ಎನಿಸಿದ್ದುಂಟು. ಈಗ ಪಾಲಿ ಭಾಷೆಗೂ ಕೈಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.

ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕವಿತೆಯ ಸಾಲನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಾಕು ಇವತ್ತಿಗೂ ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಥ್ರಿಲ್ ಆಗಿ ಬಿಡುವ, ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೃತಿಯನ್ನು ಓದಿದರೆ ಸಾಕು ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನ ಸವಿದಂತೆ ತೃಪ್ತರಾಗುವ, ಸದಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಲಯವನ್ನೇ ಜೀವನದ ಉಸಿರಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಅನೇಕ ದಶಕಗಳ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ, ಸಂಶೋಧನೆ, ವಿಮರ್ಶೆಗಳ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗೆ (ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ) ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರುವ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳ ಸಜ್ಜನಿಕೆಯ, ನಿರುಮ್ಮಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ- ಹೀಗೆ ಈ ಜೀವಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಬರೆದರೂ ಸಾಲದು- ಒಂದೇ ಮಾತು ಸಾಕು. ಈ ಮಹಾನ್ ಜೀವಿಗೆ ಇದೋ ನನ್ನ ನಮನ..... ಅಲ್ಲ ಬಹುಪರಾಕ್!!!

> **"You will die, but the carbon**
> **will not, its career dose not**
> **end with you"** – ಬ್ರೊನೊವಸ್ಕಿ

❑

ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಶ್ರೀನಿವಾಸವನಂ, ಕುಪ್ಪಂ-೫೧೭ ೪೨೫, ಚಿತ್ತೂರು (ಜಿಲ್ಲೆ) ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ, ಮೊಬೈಲ್: +೯೧ ೯೪೪೧೨೦೯೫೪೪

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ
ಬದುಕು-ಕೃತಿಗಳ ಅನುಸಂಧಾನ

ಸಮಾಹಿತ

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಪತ್ತು ವಿಶಾಲವಾದುದು. ಅವರು ವಿಮರ್ಶೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಚಿಂತನೆ, ಸಂತಚರಿತೆ, ಅನುವಾದ, ಕೋಶರಚನೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಾಸ್ತ್ರವಿಮರ್ಶೆ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಪರಿಣತಿ ಉಳ್ಳವರು. ಆಯಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರು. ಕಳೆದ ನಾಲ್ವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಮಿಕ್ಕು ಅವರು ನಡೆಸಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಧ್ಯಯನ ಎಣೆಯಿಲ್ಲದ್ದು. ಕನ್ನಡ-ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇತ್ತ ಪಾಳಿ-ಪ್ರಾಕೃತ ಭಾಷಾ-ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡಿರುವ ಸಾಧನೆ ನಮಗೆ ವಿಸ್ಮಯವನ್ನು ತರುತ್ತದೆ.

ಇವರು ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ಕೆಲಸ-ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಪುಸ್ತಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಥಮ ಕುಲಪತಿಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಘನವಾದ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಸ್ಮಯ-ಸಂಭ್ರಮಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿವೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಶಾಸ್ತ್ರ-ಕೋಶರಚನೆ; ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಸಮರ್ಥ ಆಡಳಿತ ನಿರ್ವಹಣೆ- ಇವೆರಡನ್ನು ಸಮದಂಡಿಯಾಗಿ ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಭಿನಂದನ ಸಮಿತಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಅಭಿಮಾನ ತರುವ ಸಂಗತಿ!

ಈ ಮಹಾಸಂಪುಟವನ್ನು ಮೈತ್ರಿಸಂಪತ್ತು, ಕೃತಿಸಂಪತ್ತು, ಸಂದರ್ಶನ ಸಂಪತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ದರ್ಶನ-ಶಾಸ್ತ್ರಸಂಪತ್ತು ಹೀಗೆಂದು ವಿಭಾಗೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಆಯಾಯ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಿಂದ ಪೋಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಂಪುಟದ ಕೊನೆಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಅನುಬಂಧಗಳನ್ನೂ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ 'ಸಮಾಹಿತ' ಎಂಬ ಈ ಬೃಹತ್ ಸಂಪುಟವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಸಮಾಹಿತ ಎಂದರೆ: ಕೂಡಿಹಾಕಿದ, ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿದ, ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಪಡೆದ- ಎಂಬ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ. ಈ ಅರ್ಥವು ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ಜೀವನಶೈಲಿ ಆಕೃತಿ-ಆಶಯಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ.

– ಡಾ. ವೂಡೇ ಪಿ. ಕೃಷ್ಣ

ಉದಯ ಪ್ರಕಾಶನ
ರಾಜಾಜಿನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು – 560 010
ದೂರವಾಣಿ : 080 – 2338 9143

₹ 1000/-

10. మిత్రులు, గురువులు ఆచార్య ఆర్వీయస్ సుందరం 40
–ఆచార్య నాగపట్ల భక్తవత్సల రెడ్డి
11. ఆచార్య ఆర్వీయస్ సుందరం గారి శేషేంద్ర సాహిత్య దర్శనం 46
–ప్రొఫెసర్ వెలమల సిమ్మన్న,
12. ఆచార్య ఆర్వీయస్ సుందరం–"ఆధునిక వేమన శతకము" 53
–డాక్టర్ గుమ్మా సాంబశివరావు
13. సుందర లేఖాప్రపంచం 60
–ఆచార్య బూదాటి వేంకటేశ్వర్లు
14. జానపద విమర్శ శేఖరులు ఆచార్య ఆర్.వి.యస్ సుందరం 74
–డా.పి. వి. సుబ్బారావు,
15. ఆర్వీయస్ సుందరం – నడిచే విజ్ఞాన సర్వస్వం 76
–ఆచార్య డి.వి.శ్రవణ్‌కుమార్
16. ఆర్వీయస్ సుందరంగారు–ఆంధ్రుల జానపద విజ్ఞానం 87
–ఆచార్య దార్ల వెంకటేశ్వరరావు
17. నన్నయ భారతం – రాళ్లపల్లి సుందరం గారి అనుసృజన 100
–డా॥ పి. విజయకుమార్
18. పరిశోధన స్ఫూర్తిప్రదాత ఆర్వీయస్ 112
–డాక్టర్ ఆరవల్లి జగన్నాథస్వామి
19. ఆచార్య ఆర్వీయస్ కవితాగంధం – చమత్కృతి 115
–డా॥ జి. శైలమ్మ,

15.ఆర్వీయస్ సుందరం - నడిచే విజ్ఞాన సర్వస్వం

ఆచార్య డి.వి.శ్రవణ్‌కుమార్, చరవాణి: 9492634686

"వెయ్యేళ్ల తెలుగు సాహిత్యానికి
తిక్కన తెలుగు వెలుగు
జీవనది కాకున్నా
పెన్న పొంగే పొంగు
నెల్లూరు సీమ బియ్యానికీ నెయ్యానికీ పేరు
కవులకూ కళాకారులకూ మారుపేరు
పాకనాటింటి వారికి బాంధవులకు
నవీనగుణ సనాథులకు, కథాకవితా కేతనాలకు
పుట్టినిల్లు మెట్టినిల్లు, శ్రీకారం చుట్టినిల్లు." - ఇవి

ఆర్వీయస్ సుందరం గారు 'మా సీమ' కవితలో రాసిన వాక్యాలు. పెన్నమ్మ జీవనది కాకపోయినా, సజీవ నదుల్లాంటి కవులను, కళాకారులను, రచయితలను తెలుగు సాహిత్యానికి అందించింది. అటువంటి వారిలో ఆర్వీయస్ సుందరం గారు ఒకరు.

ఆర్వీయస్ సుందరం గారు తేది:21.04.1948న నెల్లూరులో జన్మించారు. ఎస్సెసెల్సీ వరకు నెల్లూరులోని ఆరెస్సార్ మున్సిపల్ హైస్కూలులో చదివారు. ఆ తర్వాత పియూసి త్యాగరాయ కళాశాల, చెన్నైలో చేరారు. బి.ఎస్సీ చదివిన తర్వాత ఎం.ఏ తెలుగు మద్రాసు విశ్వవిద్యాలయంలో చేశారు. ఎం.ఏ కన్నడ, ఎం.ఏ సంస్కృతం, పిహెచ్.డి, డి.లిట్ చదువులంతా మైసూరు విశ్వవిద్యాలయంలో చేశారు.'తెలుగు - కన్నడ జానపద గేయాలు' అనే అంశం మీద పిహెచ్.డి, 'ఆంధ్రుల జానపద విజ్ఞానం' అనే అంశంపై డి.లిట్ చేశారు. కొంతకాలం కర్ణాటకలోని చింతామణిలో ఉన్న ఎం.ఎఫ్.జి కళాశాలలో అధ్యాపకునిగా ఉద్యోగం చేశారు. ఆ తర్వాత మైసూరు విశ్వవిద్యాలయంలో లెక్చరరుగా చేరి

రీడరుగా, ప్రొఫెసర్‌గా చేసి ఉద్యోగ విరమణ చేశారు. మధ్యలో 1990 నుండి 1993 వరకు తెలుగు విశ్వవిద్యాలయం, రాజమహేంద్రవరంలో ఆచార్యునిగా, డీన్‌గా పనిచేశారు. ఆ విధంగా 1990లో ఆర్వీయస్ గారితో నాకు శిష్యునిగా పరిచయ భాగ్యం కలిగింది.

సుందరం గారు తెలుగు, కన్నడం, ఆంగ్లం, సంస్కృతం, తమిళ, హిందీ భాషల్లో నిష్ణాతులు. తెలుగు, కన్నడ, ఆంగ్ల భాషల్లో వీరు వందకుపైగానే రచనలు చేశారు. ఆర్వీయస్ గారి సాహిత్య కృషిని చెప్పాలంటే ఒక మహాగ్రంథమవుతుంది. ఓ రెండొందలకి పైగా వ్యాసాలు, పరిశోధనా పత్రాలు వివిధ పత్రికల్లో ప్రచురించారు. శతాధిక సదస్సుల్లో పత్రాలు, అధ్యక్ష, ప్రారంభ, కీలకోపన్యాసాలు చేశారు. ఇక వీరు పొందిన పురస్కారాలైతే సరేసరి. అనేక ప్రభుత్వ, సాహితీ సంస్థల పురస్కారాలు పొందారు. తెలుగు విశ్వవిద్యాలయంలో డీన్‌గా, అకడమిక్ సెనేట్ సభ్యునిగా, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం పాలక మండలి సభ్యుడిగా, కేంద్ర సాహిత్య అకాడమీ, కర్ణాటక సాహిత్య అకాడమీ వంటి సంస్థలకు సలహాదారుగా, న్యాయ నిర్ణేతగా వ్యవహరించారు. ఇలా చెప్పుకుంటూ పోతే కోకొల్లలు. వ్యక్తిగా, రచయితగా, కవిగా, వక్తగా, ఆచార్యుడిగా, పరిశోధకుడిగా, సంచాలకుడిగా, సంస్థల నిర్వాహకుడిగా, పత్రికా సంపాదకుడిగా, నిర్విరామ యాత్రికుడిగా, మానవతావాదిగా, స్నేహశీలిగా ఆర్వీయస్ సుందరం గారి జీవిత ప్రస్థానం ఎందరికో మార్గదర్శకంగా నిలిచింది.

రాళ్లపల్లి సుందరం రచనలు - కవిత్వం

1.ఆధునిక వేమన శతకం:

చిన్ననాటి నుండే ఆర్వీయస్ సుందరం గార్కి బాగా చదవడం, రాయడం అలవాటు. విద్యార్థిగా ఆయన రాసిన అనేక కవితలు కళాశాల పత్రికల్లో, ఇతర పత్రికల్లోనూ ప్రచురించే వారు. ఎం.ఏ చదివేటప్పుడే "ఆధునిక వేమన శతకం" అనే పేరుతో శతకం రచించి, ప్రచురించారు. ఈ పుస్తకాన్ని చదివిన ప్రముఖ పరిశోధక పండితులు కళాప్రపూర్ణ నిడుదవోలు వెంకటరావు గారు,

"రాళ్ళపల్లి సుందరము రచనను చూచి
నీకు బోలెనతడు లోకమందు
ఘనత చెందుననుచు ననుకొన జెల్లును
విశ్వదాభిరామ వినురవేమ" - అని పద్యం రాసి సుందరం గార్ని

దీవించారు. తన ఇరవై ఏళ్ల వయసులోనే ఆటవెలది పద్యాలతో, 'విశ్వదాభిరామ వినురవేమ' అనే మకుటంతో వంద పద్యాలు రచించారు. ఇదే మొట్టమొదటి ముద్రిత రచన.

2. దిగంబర కవిగళు (కన్నడం):

దిగంబర కవుల కవితా సంకలనాల నుండి ఎంపిక చేసుకున్న ముప్ఫయి కవితలను కన్నడంలోకి నారాయణస్వామితో కలిసి అనువదించారు. 1972లో దీన్ని ముద్రించారు. కర్ణాటకలోని బెంగళూరు, మైసూరు, గుల్బర్గా నగరాల్లో ఈ కవితా సంపుటిని సమాజంలోని అట్టడుగు వర్గాలకు చెందిన వారి చేత ఆవిష్కరింపజేశారు. అప్పట్లో ఇది కర్ణాటకలో సంచలనాన్ని కల్గించింది.

3. పిటీలు రాగగళ దజన్ (కన్నడం):

తెలుగులో పఠాభిగా పిల్చుకునే తిక్కవరపు పట్టాభి రామిరెడ్డిగారు రచించిన 'ఫిడేలు రాగాల డజన్'ను కన్నడంలోకి అనువదించి 1976లో ప్రచురించారు.

4. గొరిల్లా (కన్నడం):

గుంటూరు శేషేంద్రశర్మ గారి 'గొరిల్లా' కవితా సంపుటిని ఆర్వీయస్ గారు కన్నడంలోకి 1980లో అనువదించారు. 'గొరిల్లా'లోని మానవ సంబంధమైన భావనలు, మధ్య తరగతి మనిషి జీవనచిత్రణను ఇందులో అనువదించిన తీరు అద్వితీయం. ఈ అనువాదానికి కేంద్ర ప్రభుత్వ అనువాద పురస్కారం లభించింది.

5. నిద్రాపుష్పం:

ఆంధ్రపత్రిక, ఆంధ్రప్రభ, కృష్ణా పత్రిక, ఆంధ్రజ్యోతి వంటి పత్రికల్లో ప్రచురించిన కవితల్ని ఒక కవితా సంకలనంగా 'నిద్రాపుష్పం'ని 1985లో ముద్రించారు.

6. సుందర ప్రభవ:

1987 నాటికి గుంటూరు శేషేంద్రశర్మ గార్కి 60 ఏళ్లు నిండాయి. ఆ సందర్భంగా 'సుందర ప్రభవ' కవితా సంపుటి వెలువడింది. ఈ సంపుటికి రాసిన భూమికలో శేషేంద్ర గారు "బహుభాషా కోవిదుడు అయిన డాక్టర్ సుందరం గారు విశేషించి ఆధునిక కవితాతత్త్వ జ్ఞాని. ఆయన కవితా నాడిలో స్పందిస్తున్నది మనిషి అనుభవిస్తున్న వర్తమాన గ్లాని" అని ప్రశంసించారు.

అదేవిధంగా పఠాభి "సుందరం కవితలు శక్తివంతమైన దృశ్య ప్రతీకల్ని ప్రత్యక్షం చేస్తాయి. ఆ ప్రతీకలు బలమైనవి, సజీవమైనవి. అవి తీవ్ర సంవేదనాత్మకాలై కవి అనుభూతుల లోతుల్ని అభివ్యక్తం చేస్తున్నాయి" అని అభినందించారు.

7. నది-నగరం:

రాజమహేంద్రవరంలో సుందరం గారు పని చేసిన కాలంలో రాసిన కవితలివి. ఆ జ్ఞాపకాలను గోదావరి సంస్కృతికి ప్రతీకగా అభివ్యక్తీకరించారు. మనిషి మీద, మానవత్వం మీద, సమాజంపై ఉన్న నమ్మకాన్ని బలపర్చే విధంగా ఈ కవితలు ప్రతిబింబిస్తాయి.

8. అక్షరదల్లి అంతరిక్ష (కన్నడం):

కొత్తపల్లి సత్యశ్రీమన్నారాయణ గారి 'అక్షరంలో అంతరిక్షం' కవిత్వానికిది అనువాదం. ఇవిసైన్సు కవితలు. అనుభూతి కవిగా పేరొందిన కొత్తపల్లి సత్యశ్రీమన్నారాయణ గారి కవిత్వాన్ని కన్నడంలోకి సుందరం గారు అనువదించగా, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం 2009లో ముద్రించింది.

9. అనీల ఆరాధనా (కన్నడం):

కన్నడంలో ఓ వినూత్నప్రయోగం చేశారు సుందరం గారు. తనతో కలిపి ఏడు మంది కవులు, కవయిత్రులు కలిసి సంయుక్తంగా రాసిన సంయుక్త కావ్యమిది. 'వలస' అనే కవితా వస్తువుని తీసుకొని ఏడు అధ్యాయాలుగా విభజించుకుని రచించిన కావ్యం 'అనీల ఆరాధనా', దీన్ని 2012లో ప్రచురించారు.

10. All Alone in the Sky:

ఆర్వీయస్ గారు 2002వ సంవత్సరంలో ఇంగ్లీషులో ప్రచురించిన మొదటి కవితా సంపుటి. ఇందులో తెలుగు నుండి అనువదించిన కవితలు, స్వతంత్రంగా రచించిన కవితలు ఉన్నాయి.

11. చండాల స్వర్గారోహణం:

ప్రముఖ కన్నడ దళిత రచయిత డాక్టర్ అరవింద మాలగత్తి రచించిన దీర్ఘ కవితకు ఇది తెలుగు అనువాదం. కన్నడ మూలంలో సంప్రదాయిక భాషని వాడగా, సుందరం గారు చాలా వరకు వ్యావహారిక భాషని వాడారు. ఈ కావ్యంలో సత్యవ్రతుని కోసం విశ్వామిత్రుడు సృష్టించిన లోకమే స్వర్గంగా మారిపోయింది. అసలైన స్వర్గంలో అంధకారం ఆవహించి, ఇంద్రాదులు సైతం ఆ స్వర్గానికి వలస వెళ్లడం జరుగుతుంది. చివరకు విశ్వామిత్రుడు సృష్టించిన స్వర్గమే అసలైన స్వర్గమనీ, సత్యవ్రతుని తత్త్వమే అసలైన తత్త్వమని ఇంద్రుడితో పలికించడం ఈ కావ్యంలో కన్పిస్తుంది.

రాళ్లపల్లి సుందరం రచనలు - నవల, కథ

1. సంస్కారం:

ప్రముఖ కన్నడ రచయిత యు.ఆర్.అనంతమూర్తి రచించిన 'సంస్కార' నవలను సుందరం గారు తన మిత్రులు కె.నారాయణస్వామితో కలిసి తెలుగులోకి అనువదించారు. ఈ సంస్కార నవలను తెలుగు కవి పఠాభి గారు సినిమాగా కూడా తీశారు. ఈ సినిమాకు కన్నడంలో జాతీయ స్థాయి బంగారు పతకాన్నిచ్చారు.

2. ఆకాశగంగ:

కన్నడ రచయిత్రి డాక్టర్ అనుపమనిరంజన నవలకు తెలుగు అనువాదం 'ఆకాశ గంగ' నవల. దీన్ని 'జ్యోతి' మాసపత్రిక 1975 ఆగష్టు నెల అనుబంధ నవలగా ప్రచురించింది.

3. సంగవిజయం:

ఉన్నవ లక్ష్మీనారాయణ గారి 'మాలపల్లి' నవలను ఆర్వీయస్ గారు కన్నడంలోకి అనువదించారు. దీన్ని కేంద్ర సాహిత్య అకాడమీ 1986లో ప్రచురించింది. ఈ నవలలో వాడుక పదాలు, వ్యవసాయ సంబంధమైన పదాలు ఎక్కువగా ఉన్నాయి. అటువంటి ఈ నవలను ఎంత క్లిష్టతరమైనా సుందరం గారు సునాయాసంగా అనువదించారు. ఇది కేంద్ర ప్రభుత్వ పురస్కారం పొందింది.

4. భావన:

ఇది యాత్రానవల. సుందరం గారు 1982లోనూ, 1983లోనూ అమెరికాలో పర్యటించారు. తన యాత్రానుభవాలతో పాటు, ఊహల్లోని కథాంశాలను జోడించి యాత్రానవలగా తీర్చిదిద్దారు.

5. విద్యార్థి:

ఆర్వీయస్ సుందరం గారు తన పద్దెనిమిదేళ్ల వయసులో ఈ నవలను రాశారు. ఆ తర్వాత మళ్లీ దాన్ని మార్పులు, చేర్పులు చేసి కొత్తరూపంలో 'విద్యార్థి' నవలను రచించారు. దీన్ని 'స్వాతి' మాసపత్రిక 1995 మే నెలలో అనుబంధ నవలగా ప్రచురించింది.

6. చిదంబర రహస్యం:

జ్ఞానపీఠ అవార్డు గ్రహీత కె.వి.పుట్టప్ప గారి కుమారుడైన ప్రఖ్యాత కన్నడ రచయిత పూర్ణచంద్ర తేజస్వి రచించిన 'చిదంబర రహస్య' నవలను సుందరంగారు తెలుగులోకి అనువదించారు.

7. సావిర హెడెగళు:

కవి సమ్రాట్ విశ్వనాథ సత్యనారాయణ గారి 'వేయిపడగలు' నవలకు సంక్షిప్తరూపంగా కన్నడంలోకి అనువదించారు. దీన్ని 'నూతన' అనే పత్రికలో ధారావాహికంగా ప్రచురించారు.

8. బిరుగాళి:

పాలగుమ్మి పద్మరాజు గారి 'గాలివాన' కథల సంపుటిని సుందరం గారు

కన్నడంలోకి అనువదించారు. ఈ పుస్తకానికి కేంద్రప్రభుత్వం 'భాషాభారతి' జాతీయ పురస్కారమిచ్చి గౌరవించింది.

రాళ్ళపల్లి సుందరం - రచనలు విమర్శ, పరిశోధన

1. తెలుగు సాహిత్యంలో దేశికవిత:

ఆంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్య అకాడమీ సూచన మేర తన 20 ఏళ్ళ వయసులో సుందరం గారు ఈ పుస్తకం రాయటం మొదలుపెట్టారు. ఎన్నో వందల పుస్తకాలు చదివి, సేకరించి ఈ గ్రంథాన్ని రచించారు. ఈ గ్రంథానికి సాహిత్య అకాడమీ పురస్కారం పొందారు.

2. కన్నడ సాహిత్య చరిత్ర:

విపులమైన ప్రణాళికతో ఎంతో కృషి చేసి 'కన్నడ సాహిత్య చరిత్ర'ను తెలుగులో రచించారు. తెలుగు సాహిత్యంతో పోల్చుతూ సాహిత్య చరిత్రలో జానపద సాహిత్యానికీ స్థానం కల్పించారు.

3. తెలుగు భాషె మత్తు సాహిత్య:

తెలుగులో కన్నడ సాహిత్య చరిత్రను రచించినట్లే, కన్నడంలో తెలుగు భాషా సాహిత్యాలను గురించి రాశారు. తెలుగు భాషా సాహిత్యాల స్వరూపాన్ని సంక్షిప్తంగా వివరించే గ్రంథం ఇది.

4. పరిశోధన పద్ధతులు:

తనకున్న అపారమైన పరిశోధనానుభవంతో 'పరిశోధన పద్ధతులు' రచించారు. తెలుగులో ప్రతి పరిశోధకుడికి ఉపయోగపడే పుస్తకమిది. పరిశోధనలో క్షేత్రపర్యటన అవసరంతో పాటు, పరిశోధన పద్ధతులు అనుసరిస్తూ ఒక సిద్ధాంత వ్యాసం సమర్పించే వరకు పరిశోధకుడు ఎలాంటి కృషి చేయాలో వివరించే పుస్తకం ఇది. దీన్ని ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం 2009లో ప్రచురించింది.

ఇవేకాక 'దక్షిణ భారతీయ సాహిత్య' (కన్నడం), తెలుగు, కన్నడ భాషల్లో జరిగే పరిశోధనల్ని తెలిపే 'విశ్వవిద్యాలయగళల్లి కన్నడ సంశోధనె (కన్నడం), కన్నడ-తెలుగు సంబంధ (కన్నడ), ప్రాచీన గ్రంథాల పరిష్కరణ కోసం 'గ్రంథ

పరిష్కరణ శాస్త్రం', శాస్త్ర సాహిత్య వంటి అనేక పరిశోధనాత్మక విమర్శనా గ్రంథాలు రచించి, ప్రచురించారు.

ప్రాచీన విశిష్ట సాహిత్యం

1. నన్నయ భారతం, వచనం (ఆది, సభాపర్వాలు):

నన్నయ విరచితమైన మహాభారతంలోని ఆది, సభాపర్వాలను పూర్తి వ్యావహారిక భాషలో వచన రూపంలో రాయడం జరిగింది. దీన్ని రాజమండ్రి నుండి వెలువడే 'కోస్తావాణి' దిన పత్రికలో 300 రోజుల పాటు ధారావాహికంగా ప్రచురించారు.

2. క్రీడాభిరామ:

తెలుగు వారి సామాజిక, సాంస్కృతిక విషయాలను అందించే వినుకొండ వల్లభ రాయుడి క్రీడాభిరామ కావ్యాన్ని కన్నడంలో వచన రూపంలోకిఅనువదించారు. దీన్ని కన్నడ విశ్వవిద్యాలయం వారు ప్రచురించారు.

3. కాటమరాజన కథె:

తెలుగు వారి జానపద ఇతిహాసమైన కాటమరాజు కథని సంక్షిప్తంగా 212 పుటల్లోకి అనువదించగా, కన్నడ విశ్వవిద్యాలయం వారు ప్రచురించారు.

4. పోతన భాగవతం:

పోతన భాగవతాన్ని కన్నడంలో శ్రీయోగి నారేయణ అధ్యయన కేంద్రం ప్రచురించారు. దీనికి సుందరం గారు సంపాదకత్వ బాధ్యతతో పాటు అష్టమ స్కంధాన్ని అనువదించారు.

5. ఆంధ్రశబ్ద చింతామణి:

నన్నయ తెలుగు భాష కోసం సంస్కృతంలో రాసిన వ్యాకరణమని చిన్నయసూరి భావించిన 'ఆంధ్రశబ్ద చింతామణి'ని సుందరం గారు మరొకరితో కలిసి అనువదించారు. చింతామణి సూత్రాలకు ఇంగ్లీషులో, తెలుగులో లిప్యంతరం ఇవ్వడమే కాక ఇంగ్లీషులో వ్యాఖ్యానం కూడా రాశారు.

జానపద విజ్ఞానం:

1. ఆంధ్రుల జానపద విజ్ఞానం (డి.లిట్ సిద్ధాంత వ్యాసం):

తెలుగు సాహిత్యంలో డి.లిట్ చేసిన అతికొద్ది మందిలో ఆర్వీయస్ సుందరం గారు ఒకరు. డి.లిట్ సిద్ధాంత గ్రంథమైన 'ఆంధ్రుల జానపద విజ్ఞానం' వీరికి జానపద రంగంలోఒక సుస్థిరమైన స్థానం కల్పించింది. ఈ పుస్తకాన్ని ఆంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్య అకాడమీ, తెలుగు విశ్వవిద్యాలయంలు నాలుగుసార్లు ముద్రించారు. ఈ గ్రంథ ప్రతి ఎం.ఏ విద్యార్థికి, జానపద పరిశోధకుడికి ఆధార గ్రంథంగా ఉ ంటుందన్న విషయం తెలిసిందే. అంతేగాక ప్రపంచ ప్రఖ్యాత జానపద విజ్ఞానవేత్త అలన్ డండెస్ ప్రశంసల్ని సైతం సుందరం గారు అందుకోవడం విశేషం.

2. తెలుగు - కన్నడ జానపద గేయాలు:

ఇది పిహెచ్.డి సిద్ధాంత వ్యాసం. వ్యావహారిక భాషలో రాసి డాక్టరేట్ పొందిన మొదటి పరిశోధన ఇది. తులనాత్మక అధ్యయనం అప్పటి వరకు జరగలేదు. ఈ గ్రంథాన్ని దీపాల పిచ్చయ్య శాస్త్రి, సినారె వంటి ప్రముఖులు ప్రశంసించారు.

3. జానపద విజ్ఞాన స్వరూపం:

డా. హెచ్.ఎం.నాయక్ కన్నడంలో రాసిన గ్రంథానికి ఇది తెలుగు అనువాదం.

4. దక్షిణ భారతీయ జానపదకోశ (కన్నడం):

దక్షిణ భారతీయ జానపద విజ్ఞానానికి సంబంధించి వందల మంది పరిశోధకులు పాల్గొని రెండు సంపుటాలుగా వెలువడిన విజ్ఞాన సర్వస్వమిది. దీనికి సుందరం గారు కార్యనిర్వాహక సంపాదకునిగా ఉండటమేకాక, ఈ సంపుటాలు రావడంలో ప్రముఖ పాత్ర పోషించారు.

5. దక్షిణ భారతీయ జానపద విజ్ఞాన కోశం(తెలుగు):

ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం చేపట్టిన ఈ ప్రాజెక్టుకి మూలస్తంభం ఆర్వీయస్ సుందరం గారు. చక్కటి ప్రణాళికతో వెలువడిన తెలుగులో జానపద విజ్ఞాన

సర్వస్వమిది.

6. దక్షిణ భారతీయ దేశీ కృషి విజ్ఞాన కోశ:

ఆర్వీయస్ గారు జానపద విజ్ఞానంలో చేసిన నిరంతర కృషి వల్ల దేశి వ్యవసాయ పద్ధతులను గురించి అవగాహన ఏర్పడింది. అందువల్ల కర్ణాటక రాష్ట్రానికి సంబంధించిన వ్యవసాయ పద్ధతుల్ని వివరించే విజ్ఞాన సర్వస్వంగా ఈ గ్రంథం వెలువడింది.

7. దేశి ఆహార పద్ధతి:

దేశి ఆహార విధానాలు, ఉపయోగాలు, ఆహార నిల్వ పద్ధతులు, పోషకాంశాలు, వైద్యపరమైన ఉపయోగాలు వంటి జానపద ఆహార పద్ధతుల గురించిన సమగ్రమైన సమాచారంతో ఈ గ్రంథ రచన చేశారు. ఈ గ్రంథాన్ని కర్ణాటక జానపద విశ్వవిద్యాలయం 2015లో ప్రచురించింది.

జానపద విజ్ఞానంలో ఇవే గాక ఆలిచిప్పలు - ఆణిముత్యాలు, జానపద సాహిత్య స్వరూపం, జానపద సాహిత్య మూలతత్వగళు (కన్నడం), జానపద సాహిత్యం, ఆంధ్రప్రదేశ్ జానపద (కన్నడం), జానపద తత్వగళు (కన్నడం), Studies in Folk Loristics, Folk Intelligence and other essays వంటి అనేక గ్రంథాలు వీరు రచించారు. భాషా విజ్ఞానానికి సంబంధించి కన్నడ స్వయంబోధిని, తేనెలొలుకు తెలుగుపలుకు, ధ్వని విజ్ఞాన (కన్నడం), భాషె మత్తు భాషా విజ్ఞాన (కన్నడం), చెన్న కన్నడ, ప్రాచీన భాషగా తెలుగు, తెలుగు కరదీపిక వంటి గ్రంథాలనేకం రచించారు. పిల్లల సాహిత్యానికి సంబంధించి బాలధ్రువుడు, మాట-మంత్ర-మోడి ఎష్టుసత్య, మహాభారత నీతి కథెగళు, అవతారగళు, సైకల్, గ్రహణ వంటి అనేక పుస్తకాలు రచించారు. పుట్టప్పకథ, పట్టాభి సీతారామయ్య, డా.సి.ఆర్.రెడ్డి, రచనాస్వాదనం, బరెహదబదుకు వంటి జీవితచరిత్రలుకు సంబంధించిన గ్రంథాలు వెలువరించారు.

ఇలా చెప్పుకుంటూపోతే రాళ్లపల్లి సుందరం గారి సాహిత్యసేవకు అలుపూ సొలుపూ లేదు. వారి వ్యక్తిత్వ విషయానికొస్తే మృదుస్వభావి, స్నేహశీలి,

మానవతావాది. ఎవర్నీ నొప్పించని స్వభావం గలవాడు. తెలుగు, కన్నడ, తమిళ రాష్ట్రాల్లో ఆయనకున్నంత మంది స్నేహితులు ఎవరికీ ఉండరు. ఆనాటి శ్రీశ్రీ, పఠాభి, కాళోజీ, శేషేంద్రశర్మ, సినారె, దాశరథి, ఆరుద్ర, బి.రామరాజు, కొత్తపల్లి వీరభద్రరావు, ఆవంత్స, సంజీవదేవ్, బోయిభీమన్న, నిఖిలేశ్వర్, నగ్నముని, చెరబండరాజు, శివారెడ్డి, తంగిరాల, రావిశాస్త్రి, అద్దేపల్లి నుండి నేటి నవ యువ కవి సాహితీ మిత్రుల వరకూ అందరితో పరిచయమే మరి.

త్యాగరాయ కళాశాలలో చదివేటప్పుడు తన గురువు గారైన బిట్రా భావనారాయణ గార్కి పిహెచ్.డి మార్గదర్శకుడై డాక్టరేట్ ఇప్పించారు. ఇలా గురువుకే గురుస్థానం పొందడం అదృష్టమే. ఆర్వీయస్ సుందరం గారి సాహిత్య ప్రస్థానంపై భావి పరిశోధకులు కొన్ని పిహెచ్.డీలు చేయవచ్చు. ఇలా అనేక రంగాల్లో నిష్ణాతుడైన మహోన్నత వ్యక్తి ఆర్వీయస్ సుందరం గారు నిజంగా నడిచే విజ్ఞాన సర్వస్వంగా చెప్పవచ్చు. వారికి ఒక వ్యక్తి అనడం కన్నా ఒక సంస్థ అనడం సముచితంగా ఉంటుంది.

'నది-నగరం' కవితలో వారి మాటల్లోనే,

"నది సహజమైన పరుగు
నది సహనం గల సంస్కృతి
నది నిరంతర వాహిక
నది కవితకు ప్రతీక" - అని అన్నట్లుగానే,

నిరంతరం ప్రవహించే ఈ సాహిత్య స్రవంతి ఒక విజ్ఞాన సర్వస్వం. సజీవంగా ఉండాలనుకునే వారికి వీరి కవన శ్వాసలు అందుతూనే ఉంటాయి.

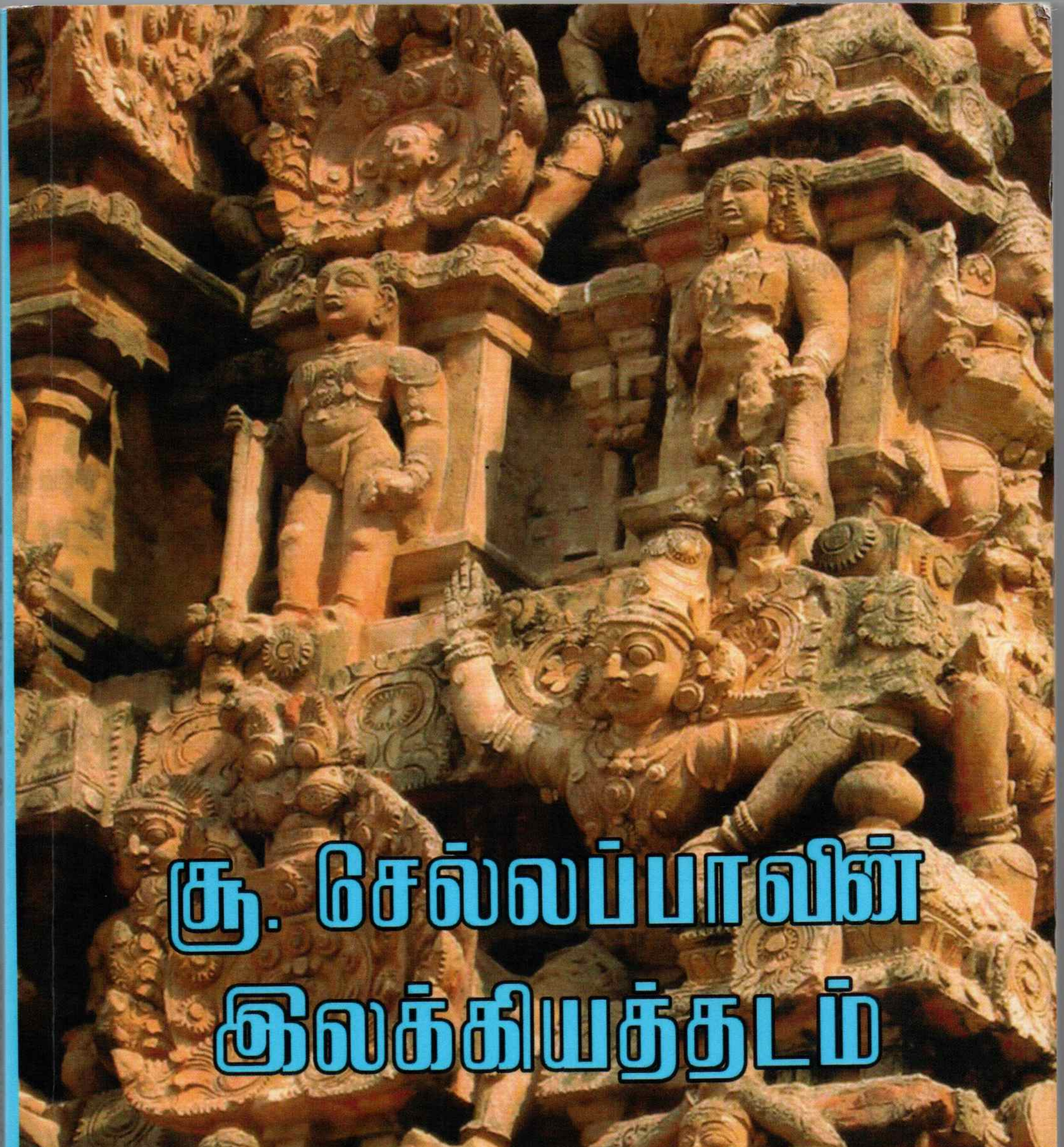

சூ. செல்லப்பாவின்
இலக்கியத்தடம்
தொகுப்பாசிரியர்
பொருநை க. மாரியப்பன்

சு.செல்லப்பாவின் இலக்கியத்தடம்

தொகுப்பாசிரியர்: **க. மாரியப்பன்** ©
தொடர்பு எண்: 94868 63620
முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2022
பக்கங்கள்: 144

வெளியீடு:
நன்னூல் பதிப்பகம்
தொடர்பு எண்: 99436 24956
மணலி, திருத்துறைப்பூண்டி 610 203
முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2022

Su.Chellappavin Ilakkiya Thadam

Author: G. Mariappan
Contact No: 94868 63620
First Edition: December 2022
email.gmariappan.du@gmail.com
Pages: 144

ISBN: 978-93-94414-05-1

Copies Available & Published by:
Nannool Pathippagam
Contact No: 99436 24956
Manali, Thiruthuraipoondi - 610 203
email: nannoolpathippagam@gmail.com

Price Rs: 150

பின்னட்டைப் புகைப்படம்: **சு.செல்லப்பா**

அட்டை மற்றும் நூல் வடிவமைப்பு:
வள்ளியூர் வி. பெருமாள்

முனைவர் ப. குருசந்தர்
அவர்களுக்கு

பொருளடக்கம்

தொகுப்பாசிரியர் உரை 9

அணிந்துரை 11

PREFACE 19

1. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இனிய காவியம் 27
2. "திருவள்ளுவர் காலக் குமுக வரலாறு" 40
3. கூவு கோழியே! 55
4. சூ. செல்லப்பாவின் "வௌவாலின் பயணம்" என்ற மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை காட்டும் சமூகம் 70
5. நாகநாட்டியம்- பரிமாணங்கள் 77
6. கவிஞர் சூ.செல்லப்பாவின் "தேன்கிண்ணம்" கவிதையில் இயற்கையும் வாழ்வியலும் 105
7. சூ. செல்லப்பாவின் 'ஓடைக் கவிதைகள்' 117
8. வரலாற்று மீட்டுருவாக்கத்தில் அடையாளப் புள்ளிகள் - "மறைக்கப்பட்ட மாமள்ளர் வரலாறு" 134

ಎಸ್.ಬಿ.ಡಿ. ಪ್ರಕಾಶನ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸ್ನೇಹಿ
ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಯ ಆವೃತ್ತಿ

ವಿಜ್ಞಾನ ಗಂಗಾ–೨

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ

ಝೆರಾಕ್ಸ್ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಿ

ವಿಜ್ಞಾನ ಗಂಗಾ-೨

ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ./ಬಿ.ಸಿ.ಎ/ಎಸ್.ಡಬ್ಲ್ಯೂ ದ್ವಿತೀಯ ಸೆಮಿಸ್ಟರ್
ಕನ್ನಡ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬೇಸಿಕ್ (ಎಂ.ಐ.ಎಲ್)

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಪ್ರೊ. ಎಚ್.ಟಿ. ಪೋತೆ

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನ
ಮುಖ್ಯಬೀದಿ, ಸರಸ್ವತಿ ಗೋದಾಮು ಹತ್ತಿರ, ಕಲಬುರಗಿ - ೫೮೫ ೧೦೧

Vijnana Gangaa-2 : (*Textbook for* **B.Sc., BCA, SW** Second *Semester, Gulbarga University*) *Chief Editor* : **Prof. H.T. Pote,** *Edited by* : **Dr. K Sharada,** Published by **Basavaraj G. Konek,** Sri **Siddalingeswara Book Depot & Prakashana,** Main Road, Kalaburagi - 585101. Mobile : 9448124431; 9880020808; 9731828999

Frist Edition : 2022

Pages : 156

Price : ₹ 75/-

© : Publisher

Book Size : Crown 1/8

ವಿಜ್ಞಾನ ಗಂಗಾ–2 ((ಗುಲಬರ್ಗಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ/ಬಿ.ಸಿ.ಎ/ಎಸ್.ಡಬ್ಲ್ಯೂ ದ್ವಿತೀಯ ಸೆಮಿಸ್ಟರ್ ಕನ್ನಡ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬೇಸಿಕ್ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ) ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು: **ಪ್ರೊ ಎಚ್. ಟಿ. ಪೋತೆ.** ಸಂಪಾದಕರು: **ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ,** **ಪ್ರಕಾಶಕರು : ಬಸವರಾಜ ಜಿ. ಕೊನೇಕ,** ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನ, ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ಕಲಬುರಗಿ – 585101, ಮೊ. 9448124431, 9880020808, 9731828999

ಹಕ್ಕುಗಳು	:	**ಪ್ರಕಾಶಕರು (ಈ ಆವೃತ್ತಿಗೆ)**
ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ	:	**2022**
ಪುಟಗಳು	:	**160**
ಬೆಲೆ	:	**₹75/-**
ಬಳಸಿದ ಕಾಗದ	:	**60 ಜಿಎಸ್ಎಂ ಎನ್.ಎಸ್ ಮ್ಯಾಪ್‌ಲಿಥೋ**
ಪುಸ್ತಕದ ಆಕರ	:	**ಕ್ರೌನ್ 1/8**
ISBN	:	**978-93-93167-00-2**
ಮುದ್ರಣ	:	ಓಂಶಕ್ತಿ ಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು

ವಿಜ್ಞಾನ ಗಂಗಾ-೨

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನದ ಪುಸ್ತಕಗಳು

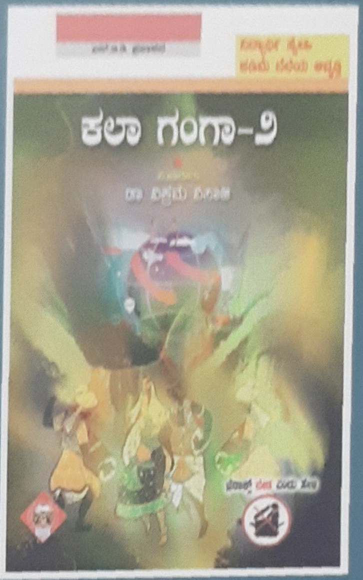

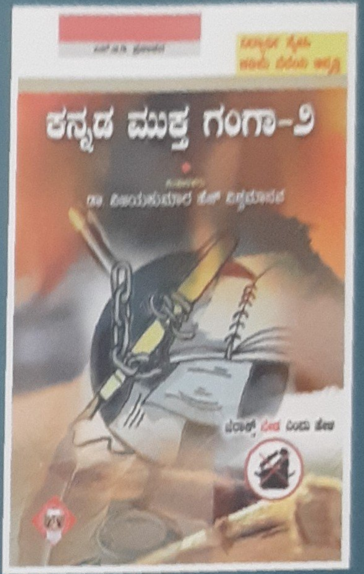

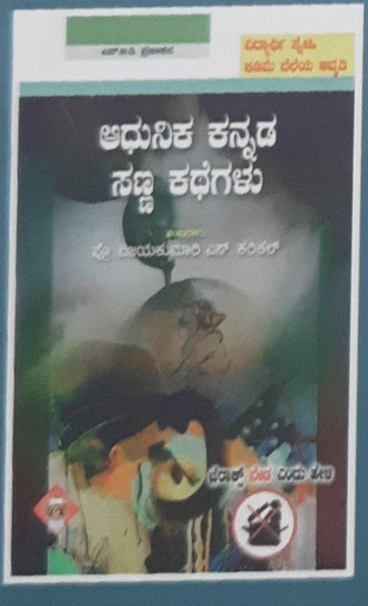

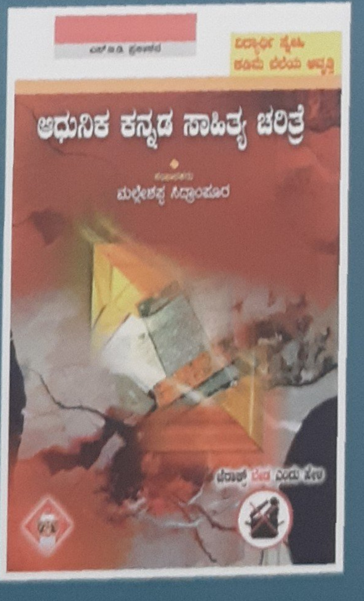

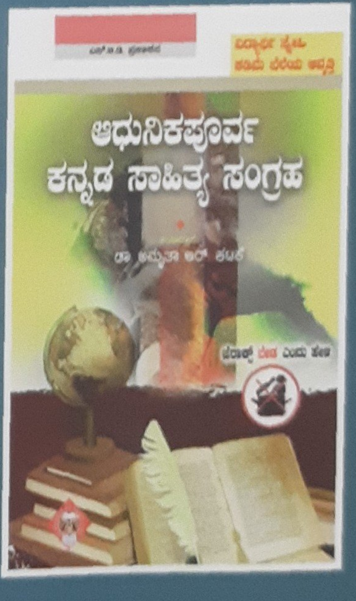

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನ
ಮುಖ್ಯಬೀದಿ, ಕಲಬುರಗಿ – 585 101
ಮೊ. 9448124431, 9880020808, 9731828999
Website: www.siddalingeshwar.com
Email: sbdglb@gmail.com, info@siddalingeshwar.com

ISBN: 978 - 93 - 93167 - 00 - 2

கற்பகம் உயர்கல்விக்கழகம்,

மொழிகள் துறை – தமிழ்ப்பிரிவு

&

சங்க இலக்கிய ஆய்வு நடுவம்,

பெரம்பலூர்.

இணைந்து நடத்தும்

பத்துப்பாட்டுப் பனுவல் மீள் வாசிப்பு

(தேசியக் கருத்தரங்கம் - 27.05.2022)

பதிப்பாசிரியர்கள்

முனைவர் சே. சுரேஷ்
முனைவர் யாழ் ப. செந்தில்நாதன்
முனைவர் த. மகேஸ்வரி

முனைவர் ப. தமிழரசி
முனைவர் இரா. மதன்குமார்
முனைவர் செ. ஆறுச்சாமி
முனைவர் பா. உமாராணி
முனைவர் இரா. வீரபத்திரன்
முனைவர் ரா. ரவிக்குமார்
முனைவர் வே. வேலுமணி
திரு. சீ. வெங்கடேஷ்

CamScanner

பத்துப்பாட்டுப் பனுவல் மீள் வாசிப்பு

பொருள் :	தமிழ் ஆய்வுக் கட்டுரைகள்
மொழி :	தமிழ்
நூல்அளவு :	D1/8 Size
பக்கங்கள் :	XI+ 197 =208
முதற்பதிப்பு :	மே 2022
பதிப்பகம் :	கற்பகம் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்.
வெளியீடு / உரிமை :	மொழிகள் துறை - தமிழ்ப்பிரிவு கற்பகம் உயர்கல்விக்கழகம், கோயம்புத்தூர்.

ISBN : 978 - 93 - 90853 - 14 - 4

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Subject :	Tamil Research Articles
Language :	Tamil
Book size :	D1/8 Size
Pages :	XI+ 197 =208
First Edition :	May 2022
Price :	Rs.200/-
Publication :	Karpagam University, Coimbatore
Published by / Rights :	Department of Languages - Tamil Wing, Karpagam Academy of Higher Education, Coimbatore - 641 021.

***

CamScanner

அழகியல் நோக்கில் முல்லைப்பாட்டு

முனைவர் கு. பத்மநாபன், உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்மொழி மற்றும்
மொழிபெயர்ப்பியல் துறை, திராவிடப் பல்கலைக்கழகம்,
சீனிவாசவனம், குப்பம்.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

ஒரு கலைப்படைப்பை அளிக்கும் அறிவுடையவர் ஆசிரியர் என்பதை விட எழுத்தாளன் என்பதே பொருத்தமானது. ஒரு கலைப்படைப்பு அறிவுரை வழங்குவதாக இருக்கக்கூடாது. வாழ்க்கை விவாதிக்க கூடியதாக இருக்கவேண்டும். ஒரு கலைப்படைப்பு என்பது செய்யுளில் பெரும்பாலும் அமைந்திருப்பதைத் தவிர்த்து உரைநடையில் அமையலாம். ஒரு கலைப்படைப்பு என்பது போற்றிப் புகழுக் கூடியது அல்லது விளக்கம் அளிக்கக் கூடியது என்ற நிலையிலிருந்து கடந்து, ஒரு கலைப்படைப்பு என்பது விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்கத் தக்கது என்ற மதிப்பீடுகள் உருவாக வேண்டும்.

புலவன் மறைந்தான் எழுத்தாளன் தோன்றினான் என்ற இடத்தில் செயலின் இடம் சற்று தளர்ந்தது உரைநடை மேலோங்கிறது. தொடக்க காலத்தில் ஒரு கலைப்படைப்பு என்பது வாழ்க்கையை விளக்குவது அல்ல, அது வாழ்க்கையை விமர்சிக்க கூடியது என்ற ஒரு பார்வை முறை எல்லோரிடமும் ஏற்பட்டது. இந்த காலகட்டத்தில்தான் நவீன அழகியல் குறித்த விவாதங்கள் தோன்றின. அதில் முக்கியமான நான்கு விஷயங்கள் மீண்டும் மீண்டும் அறிஞர்களிடம் பேசப்படுகின்றன. ஒன்று ஒரு படைப்பில் சுவை எவ்வாறு உருவாகிறது. இரண்டு ஒரு படைப்பில் கற்பனை imagination எவ்வாறு உருவாகிறது. மூன்று ஒரு படைப்பில் இயற்கை அழகு எவ்வாறு இடம்பெறுகிறது. நான்கு ஒரு சிறந்த படைப்பாளியைப் போல மற்றொரு படைப்பாளி எவ்வாறு உருவாகிறான். ஒரு சிறந்த படைப்பாளியை எவ்வாறு மறு படைப்பாளி comment இமிடேட் செய்கிறான். அதாவது போலச் செய்கிறான். சுவை, கற்பனை, இயற்கை எழில் போலச் செய்தல் ஆகிய நான்கு கூறுகள் ஒரு படைப்பில் எவ்வாறு இடம்பெறுகின்றன என்று நவீன அழகியல் மீண்டும் மீண்டும் விவாதித்தது. பிரான்சிஸ் ஹெட்செட் சன் என்ற ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த அறிஞர் ஒரு படைப்பில் சுவை என்பது இயற்கையாகவே வருகிறது என்ற பிளாட்டோ மரபைப்

பின்பற்றிக் கருத்துரைத்தார். இவரிடம் இருந்துதான் காரல்மாக்ஸ் இயக்கவியலைப் பெற்றுக் கொண்டார் என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம்.

மனிதன் முதலில் சிற்பத்தை பார்க்கிறான். ஒரு குறிப்பிட்ட கலை அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். அதன்பிறகு ஓவியத்திற்கு வருகிறான். அதிலிருந்து அடுத்த கட்ட சிறந்த அனுபவத்தைப் பெறுகிறான்; அதிலிருந்து இசைக்குச் செல்கிறான் மூன்றாவது நிலையில் மேலான கலை அனுபவத்தைக் கொள்கிறான். அதன் பிறகுதான் அவன் இலக்கியத்திற்கு வருகிறான். அங்கு மிகச் சிறந்த உயர்ந்த கலை அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். எனவே கலை அனுபவத்தை தரக்கூடிய படைப்புகளில் மிகச் சிறந்த ஒன்று இலக்கியம்தான் என்று அறுதியிட்டு உறுதியாக உரைத்தார் பெயல் அவர்கள்.

எல்லா படைப்புகளும் தத்துவத்தால் புது விளக்கம் பெறுகின்றன. தத்துவம் என்பது கலைகளால் மறு விளக்கம் பெறுகின்றன. இவ்வாறு ஒரு துறை, பிரிதொரு துறையின் இணைப்பால், தொடர்பால், புதுவிளக்கம் கொள்கிறது என்கின்ற இந்த பார்வை முறையானது ஒன்று இன்னொன்றை சார்ந்து விளக்கம் கொள்கிறது எனலாம். இயக்கவியலின் இந்த நிலையில்தான் காரல்மாக்ஸ் தோன்றினார்.

காரல்மாக்ஸ் இந்த சமுதாயத்தில் தத்துவத்தால் அனைத்து கலைகளும் விளக்கம் பெறுகின்றன என்பதைச் சற்று மாற்றி அமைத்து, பொருளாதாரத்தால் சமுதாயம் என்பது புதுவிளக்கம் கொள்கிறது என்கிறார். நாம் காண்கின்ற சிற்பம், நாம் காண்கின்ற ஓவியம், நாம் எழுதுகின்ற கவிதை, அனைத்துமே அது குறித்து நம் பார்வை முறையைப் பொருளாதாரம் என்பது தீர்மானிக்கிறது என்ற மிக முக்கியமான கருத்தை அவர் முன்வைத்தார். இவ்வாறு உலகம் சென்று கொண்டிருக்க, நவீனத்துவம் தோன்றுகின்றது.

இலக்கியப் படைப்பு என்பது தனித்தன்மையானது; முழுமையானது; தன்னளவில் உச்சமானது; என்று நவீனத்துவ திறனாய்வாளர்கள் கருதினார்கள். அந்த கருத்துச் சார்பில் இருந்து முல்லைப்பாட்டை அணுகவியலும். அழகியல் என்று கொள்கைக்கு மேலை இலக்கியம் காலந்தோறும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு

CamScanner

குறிப்பு, ஒரு சாரம், இது ஒரு முழுமை அல்ல என்பதே. ஒரு கடலைக் காட்டுவதற்கு முன்பாக; ஒரு கடலில் இறங்குவதற்கு முன்பாக; வாமனன் எவ்வாறு ஈரடியில் மூவுலகை அளந்தானோ, அவ்வாறே முல்லைப்பாட்டில் மேகங்கள் பறந்தன. இனி முல்லைப்பாட்டினுடைய மற்ற யாப்புக் கூறுகள் முரண் இயல்பு ஆகியவற்றை மிகமிகச் சுருக்கமாக குறிப்புகளை மட்டும் எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

முல்லைப்பாட்டினுடைய கவிதையை அணுகுவதற்கு உரிய யாப்பு முறையானது மோனையும், எதுகையும், முரணும் அடிதோறும் அழகிய நடனம் போலத் தெரிகின்றன.

“நனந்தலை உலகம் வளைஇ நேமியொடு”

என்று தொடங்கக் கூடிய இந்த முல்லைப்பாட்டிலே, மோனை என்பது “பாடுஇமிழ் பனிக்கடல்” என்று செல்கிறது. நான்கு சீர்கள் கொண்ட ஒரு அடியில் மூன்று சீர்களில் மோனை இருக்கிறது.

முன்னுரை

அழகியல் நோக்கில் முல்லைப்பாட்டு என்ற இந்த ஆய்வினை இரண்டு நிலைகளில் அமைத்துப் பார்க்கலாம். அழகியல் குறித்த சிந்தனைகளை மேற்கு மற்றும் கிழக்கு நோக்கிய ஒரு சாராம்சமாக, மாதிரியாக வைத்துக் கொடுப்பதும், முல்லைப்பாட்டில் அவற்றிலுள்ள கூறுகளைப் பொருத்தி காண்பதும், இந்த ஆய்வினை உடைய இரு பகுதிகளாகத் திகழ்கின்றன.

ஒரு இலக்கியத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தின் வழி, ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கையின் வழி அணுகுவதும், அவ்வாறு கொள்கைகளைத் தவிர்த்து ஒரு படைப்பை படைப்பாகவே கருதி அவற்றில் தோய்ந்து ஒரு இலக்கியத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தின் வழி, ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கையின் வழி அணுகுவதும், அவ்வாறு கொள்கைகளைத் தவிர்த்து ஒரு படைப்பை படைப்பாகவே கருதி அவற்றில் தோய்ந்து அதன் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதும், இருவகை மரபுகளாக நம்மிடம் நீடிக்கின்றன. இலக்கியத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட அறிவியல் துறை சார்ந்தோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தாக்கத்தின் வழியோ அல்லது ஒரு கோட்பாட்டின் வழியோ நாம் அணுகினால் அத்தகைய பார்வை முறையை நாம் கோட்பாட்டியல் திறனாய்வு என்ற வகை பாட்டிற்குள் அமைக்கலாம்.

CamScanner

அழகியல் திறனாய்வு

ஒரு படைப்பை முழுமையாகக் கண்டு அல்லது ஒரு படைப்பினுடைய ஏதாவது ஒரு அம்சத்திற்கு முதன்மைத் தன்மை வழங்கி அதனைக் காண்கின்ற நோக்கினை அழகியல் திறனாய்வு என்றும் நாம் கருதுகிறோம். கோட்பாட்டியல் திறனாய்வு, அழகியல் திறனாய்வு என்ற கருத்தினையும் காணமுடிகிறது. உதாரணமாக இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாரதியின் கவிதையை ஆங்கில அரசு ஏன் தணிக்கை செய்தது. ஏனென்றால் ஆங்கிலேய அரசினுடைய ஒழுங்கு முறைக்குப் பாரதியினுடைய கவிதைகள் சவாலாக இருந்தன. எனவே தணிக்கைக்கு உள்ளாகின. இரண்டாவது குற்றச்சாட்டு படைப்பாளிகள் பகுத்தறிவிற்கு முரணாகச் செயல்படுகிறார்கள். அதாவது கலைப்படைப்பில் கூறப்படுகின்ற உண்மைகள் பகுத்தறிவின் பக்கத்திற்கு மாறாக இருக்கின்றன. உதாரணமாக,

"**தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா, நின்னைத் தீண்டும் இன்பம் தோன்றுதடா நந்தலாலா**" என்று மகாகவி எழுதியபோது தீக்குள் விரலை விட்டால் தீ சுடும் அல்லவா. அது எவ்வாறு தீண்டும் இன்பம் தருகிறது என்று, பகுத்தறிவிற்கு மாறான ஒரு நிலைப்பாடாக இது இருக்கிறது என்று பாரதியின் கவிதை புறக்கணிக்கப்பட்டது.

ஒழுக்கக் கேட்டிற்கு வழிவகுக்கிறது என்பதற்காகவும், பகுத்தறிவிற்கு முரணானது என்பதற்காகவும், தன்னுடைய கனவு தேசத்தில் தான் உருவாக்க நினைக்கின்ற; உருவாக்கி வைக்கின்ற; தான் அமைக்க நினைக்கின்ற; குடியரசில் கவிஞர்களுக்கும், ஓவியர்களுக்கும் இடமில்லை என்று கூறினார். ஆனால் ஆசிரியரின் கருத்தை அவரது மாணவரான அரிஸ்டாட்டில் சற்று மறுத்துக் கூறினார். ஒரு கலைப் படைப்பில் ஒரு மனிதர் உருவாக்கப்பட்டால், ஒரு கவிதையில் மிகச்சிறந்த மனிதவாழ்வு என்பது படம்பிடிக்கப்பட்டால் எதிர்காலத்தில் அது ஒரு பாடமாக இருக்கும் அல்லவா? எதிர்காலத் தலைமுறையினர் அந்த மனித வாழ்வைத் தாங்களும் பின்பற்ற முயல்வார்கள் என்றார்.

"என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
அடியேனும் பெற்றது அன்றோ" (கம்பராமாயணம் .1604)
"மன்பதைக் காக்குந் தென்புலங் காவல்

என்முதற்பிழைத்தது கெடுகவென்னாயுளென"
(சிலப்பதிகாரம், வழக்குரைக்காதை .76-77)

என்னும் வரிகள் ஒரு அரசன் என்றால் பாண்டியரைப் போன்று இருக்க வேண்டும்; ஒரு மனிதன் என்றால் அவன் இராமனைப் போன்று இருக்க வேண்டும்; என்று தமிழ் படிக்கும் மாணவர்கள் கற்றுக் கொள்வார்கள் அல்லவா? எனவே கலைப்படைப்பை நாம் இந்த அளவிற்கு எதிர்மறையாக பார்க்கக் கூடாது என்று அரிஸ்டாட்டில் எடுத்துரைத்தார். ஆனால் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அரிஸ்டாட்டில் இந்தக் கருத்தை கூறி 17 நூற்றாண்டுகளில், சற்று ஏறக்குறைய 1700 ஆண்டுகள் மேற்கத்திய இலக்கிய உலகம் பிளாட்டோ வைத்தான் முதன்மையாகக் கருதியது. அரிஸ்டாட்டிலின் கருத்து பொருட்படுத்தப்படுவதற்கும், விவாதத்திற்கும் உள்ளாக்க நாம் பதினேழாம் நூற்றாண்டு வரை காத்திருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

இவ்வாறு இலக்கியக் கொள்கை குறித்து, அழகியல் குறித்து மேற்கத்திய உலகம் விவாதித்துக் கொண்டிருக்க; கி.பி நான்காம் நூற்றாண்டில் தூய அகஸ்தியன் என்பவர் ஒரு கருத்தை முன்வைத்தார். உலக நோக்கிற்கு மாறாக இல்லாமல் இருப்பதே ஒரு நல்ல கவிதை. ஒரு நல்ல கவிதை என்றால் உலகம் எதைச் சரி என்று சொல்கிறதோ, உலகம் வானில் ஒரு நிலவு இருக்கிறது என்றால், கவிதையும் ஒரு நிலவு இருக்கிறது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இமயமலை இந்தியாவிற்கு வடக்கு இருக்கிறது என்று புவியியல் அறிவித்தால், கவிதையும் இந்தியாவிற்கு வடக்கில் இமயமலை இருக்கிறது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். என் தோட்டத்தில் ஆயிரம் நிலவுகள் என்று நாம் கவிதை எழுதினால், உங்கள் கவிதை உலக நோக்கிற்கு மாறாக இருக்கிறது என்று அகஸ்தியர் குறிப்பிட்டார். இவ்வாறு உலக நோக்கிற்கு மாறாக இருப்பதே, மாறாமல் இருப்பதை அவ்வாறே எடுத்துரைப்பதே சிறந்த கவிதை என்பது அகஸ்தியன் கருத்தாக இருந்தது.

கவிதையின் இலக்கணம்

கிபி 12-ஆம் நூற்றாண்டில் தாமஸ் அக் பெனிஸ் என்கின்ற ஒரு கிறிஸ்துவ மதவியலாளர், கிறிஸ்தவ சிந்தனையாளர் கவிதையில் 3 பண்புகள் தவறாமல் இடம்பெற வேண்டும் என்று கூறினார். துல்லியத்தன்மை (perfectness) இரண்டு தெளிவு (clarity) மூன்று

CamScanner

கவிதையின் இயல்பை அவ்வாறே எடுத்துரைத்தல். உதாரணமாக ரோஜா மலர் சிவப்பாக இருக்கிறது என்றால் ஒரு கவிஞன் அந்த ரோஜாவினுடைய மலரின் சிவப்பை எடுத்துக்கூற வேண்டும். அதை விடுத்து ரோஜா மலரின் இன்னொரு பண்பை எடுத்துச் சொல்லக்கூடாது. துல்லியமாகச் சொல்வதும், தெளிவாக எடுத்து வைப்பதும், சரியான விகிதத்தில் இயற்கையைக் கலைப்படைப்பிற்குள் கலப்பதுமே சிறந்த கவிதையின் இலக்கணம் என்று 12ஆம் நூற்றாண்டு கருதியது. இவ்வாறு கருத்துரைத்தவர் தாமஸ். கிபி 15-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த லியான் என்ற அறிஞர் அழகியல் என்பது இயற்கைக்கு மாறாக அமைந்தது என்றால், இயற்கை உண்டு என்று உரைப்பதே இயல்புக்கு மாறாக இருந்தது என்றால் அதனால் கேடு ஏற்படும் என்று நம்மை எச்சரித்தார். இவ்வாறு பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் கருத்துரைக்கப்பட்டது. நவீன தொழில் புரட்சி உருவான காலத்தை நவீன காலம் என்று குறிப்பிடுகின்றோம். நவீன காலத்தில் ஒரு கலைப் படைப்பினுடைய உள்ளடக்கத்திற்கும், ஒரு கலைப் படைப்பினுடைய வடிவத்திற்கும் இடையில் அப்படைப்பில் ஆசிரியரின் இடம் என்ன என்று அறிதல் வேண்டும்.

கலைப்படைப்பு

ஒரு கலைப்படைப்பு அறிவுரை வழங்குவதாக இருக்கக்கூடாது. வாழ்க்கை விவாதிக்க கூடியதாக இருக்கவேண்டும். ஒரு கலைப்படைப்பு என்பது செய்யுளில் பெரும்பாலும் அமைந்திருப்பதை தவிர்த்து, உரைநடையில் அமையலாம். ஒரு கலைப்படைப்பு என்பது போற்றிப் புகழக் கூடியது அல்லது விளக்கம் அளிக்கக் கூடியது என்ற நிலையிலிருந்து கடந்து ஒரு கலைப்படைப்பு என்பது விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்கத் தக்கது என்ற மதிப்பீடுகள் உருவாயின.

புலவன் மறைந்தான் எழுத்தாளன் தோன்றினான். செயலின் இடம் சற்று தளர்ந்தது. உரைநடை மேலோங்கியது. ஒரு கலைப்படைப்பு என்பது வாழ்க்கையை விளக்குவது அல்ல வாழ்க்கையை விமர்சிக்க கூடியது என்ற ஒரு பார்வை முறை எல்லோரிடமும் ஏற்பட்டது. இந்த காலகட்டத்தில்தான் நவீன அழகியல் குறித்த விவாதங்கள் தோன்றின. நான்கு விஷயங்கள் மீண்டும் மீண்டும் அறிஞர்களிடம் பேசப்படுகின்றன. ஒன்று ஒரு படைப்பில் சுவை எவ்வாறு உருவாகிறது. இரண்டு ஒரு படைப்பில் கற்பனை imagination எவ்வாறு உருவாகிறது. மூன்று ஒரு படைப்பில் இயற்கை அழகு

எவ்வாறு இடம்பெறுகிறது. நான்கு ஒரு சிறந்த படைப்பாளியை போல மற்றொரு படைப்பாளி எவ்வாறு உருவாகிறான். ஒரு சிறந்த படைப்பாளியை எவ்வாறு மறு படைப்பாளி comment இமிடேட் செய்கிறான். அதாவது போல செய்கிறான். சுவை, கற்பனை, இயற்கை எழில், போலச்செய்தல் ஆகிய நான்கு கூறுகள் ஒரு படைப்பில் எவ்வாறு இடம்பெறுகின்றன என்று நவீன அழகியல் மீண்டும் மீண்டும் விவாதித்தது. பிரான்சிஸ் ஹெட்செட் சன் என்ற ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு அறிஞர் படைப்பில் சுவை என்பது இயற்கையாகவே வருகிறது என்ற பிளாட்டோ மரபைப் பின்பற்றி கருத்துரைத்தார். கால்மாக்ஸ் இயக்கவியலை பற்றி விரிவாகக் கூறினார். மனிதன் முதலில் சிற்பத்தை பார்க்கிறான். ஒரு குறிப்பிட்ட கலை அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். அதன்பிறகு ஓவியத்திற்கு வருகிறான். அதிலிருந்து அடுத்த கட்ட சிறந்த அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். அதிலிருந்து இசைக்குச் செல்கிறான். மூன்றாவது நிலையில் மேலான கலை அனுபவத்தை கொள்கிறான். அதன் பிறகுதான் அவன் இலக்கியத்திற்கு வருகிறான். மிகச் சிறந்த உயர்ந்த கலை அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். எனவே கலை அனுபவத்தை தரக்கூடிய படைப்புகளில் மிகச் சிறந்த ஒன்று இலக்கியம்தான் என்று அறுதியிட்டு உறுதியாக உரைத்தார்.

பெயல் அவர்கள் இதைவிட மேலான கருத்தை முன்வைத்தார். எல்லா படைப்புகளும் தத்துவத்தால் புது விளக்கம் பெறுகின்றன. தத்துவம் என்பது கலைகளால் மறு விளக்கம் பெறுகின்றன. இவ்வாறு ஒரு துறை பிரிதொரு துறையின் இணைப்பால் தொடர்பால் புதுவிளக்கம் கொள்கிறது என்கின்ற இந்த பார்வை முறைக்கு ஒன்று இன்னொன்றை சார்ந்து விளக்கம் கொள்கிறது.

இயக்கவியல்

இயக்கவியல் என்ற நிலையில்தான் கால்மாக்ஸ் தோன்றினார். கால்மாக்ஸ் இந்த சமுதாயத்தில் தத்துவத்தால் அனைத்து கலைகளும் விளக்கம் பெறுகின்றன என்பதை சற்று மாற்றி அமைத்து பொருளாதாரத்தால் சமுதாயம் என்பது புதுவிளக்கம் கொள்கிறது என்றார். நாம் காண்கின்ற சிற்பம், நாம் காண்கின்ற ஓவியம், நாம் எழுதுகின்ற கவிதை, என அனைத்துமே அது குறித்து நம் பார்வை முறையை பொருளாதாரமே தீர்மானிக்கிறது என்ற மிக முக்கியமான கருத்தை முன்வைத்தார். இவ்வாறு உலகம் சென்று கொண்டிருக்க நவீனத்துவம் தோன்றுகின்றது. கலை என்பது, இலக்கிய படைப்பு என்பது, ஒரு தனித்தன்மையானது, முழுமையானது, தன்னளவில்

உச்சமானது என்று நவீனத்துவ திறனாய்வாளர்கள் கருதினார்கள். அந்த கருத்துக்களின் சார்பில் இருந்துதான் முல்லைப்பாட்டை அணுகவேண்டும்.

அழகியல் என்று கொள்கைக்கு மேலை இலக்கியம் காலந்தோறும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு குறிப்பு, ஒரு சாரம், இது ஒரு முழுமை அல்ல. ஒரு கடலை காட்டுவதற்கு முன்பாக, ஒரு கடலில் இறங்குவதற்கு முன்பாக இதன் அழகை எப்படி ரசிப்போமோ அவ்வாறே முல்லைப்பாட்டில் அழகியிலையும் காணவேண்டும்.

முல்லைப்பாட்டினுடைய கவிதையை அணுகுவதற்குரிய யாப்பு மோனையும், எதுகையும் முரணும் முல்லைப்பாட்டில் அடிதோறும் நமக்கு அழகிய நடனம் போல தெரிகின்றன. “நனந்தலை உலகம் வளைஇ நேமியொடு” என்று தொடங்கக்கூடிய இந்த முல்லைப்பாட்டடியிலே மோனை என்பது பாடுஇமிழ் பனிக்கடல் என்று செல்கிறது நான்கு சீர்கள் கொண்ட ஒரு அடியில் மூன்று சீர்களில் மோனை இருக்கிறது.

முல்லைப்பாட்டும் அழகியலும்

பொழுது அறிந்து உணரும் பொய்யா மக்கள்
தொழுது காண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி
எரிநீர் வையகம் வெரீஇய செல்வோய்
நின் குறுநீர்க் கன்னல் இனைத்து என்று இசைப்ப

என்று முல்லைப்பாட்டு நடக்கிறது. அரசன் இருக்கிறான். அவன் பாசறையில் இருக்கிறான். இரவு நேரமாகிவிட்டது. நள்ளிரவை கடந்து விட்டது. அரசனுக்கு அப்போது நேரம் அறிவிப்பவர்கள் வந்து முறைப்படி அவனை வணங்கி நேரத்தை அறிவுறுத்துகிறார்கள் என்ற காட்சியினை “பொழுது அறிந்து உணர்த்தும் பொய்யா மாக்கள் தொழுது காண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி” தொழுது தோன்ற எதுகையும் மோனையும் இருக்கிறது. இப்பொழுது அறிந்து உணர்த்தும் பொய்யா மாக்கள் தொழுது காண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி முரணை பாருங்கள் எரிநீர் வழியில் செல்வோர் குறுநீரக் கன்னல் இணைத்து என்று இசைப்ப, எரிநீர் வையகம் கடலால் சூழப்பட்டுள்ள இந்த உலகம் எரி நீர் அலைகள் எடுத்து எரிகின்ற நீரை உடைய கடல் நீர் வழியில் செல்வோர் கடலால் சூழப்பட்ட இந்த உலகத்தை வெற்றி கொள்ள வேண்டிய செல்கின்ற அரசனே! நின் குறுநீர்க் கன்னல் இணைத்து என்று இசைப்ப என்று எடுத்துரைத்தார்கள்.

CamScanner

ஆக எரிநீர் மிகுந்த நீர் குறுநீர் சிறிய குழி நீர் எரி நீர் கூறும் நீர் துளி நீர் எப்படி எடுக்கிறார்கள் என்று எதுகையும், மோனையும், முரணும் இவைகள் எல்லாம் முல்லைப்பாட்டில், எடுத்து ஒரு நடனம் போல, ஒரு அருவி போல, ஒரு இசை போல, ஒரு குழல் போல, நம் செவிகளில் ரீங்காரமிடுகின்றன. இவற்றை கற்க வேண்டும் என்பது தான் நாம் செய்ய வேண்டிய பணியாக இருக்கிறது.

முல்லைப்பாட்டில் தலைவி இயல்பை எடுத்துரைக்கும் போது "ஏவுரு நீடு நினைந்தும் ஓடுவளை திருத்தியும், மையல் கொண்டும் உய்யென உயிர்த்தும்" அவள் தலைவனை நீடு நினைக்கிறாள். நெடிது நினைக்கிறாள். தன் கையில் சுழரும் ஓடு வளையை திருத்துகிறாள். மையல் கொள்கிறாள். உய் என உய்க்கிறாள். நெடிது உய்க்கிறாள் என்று சொன்னால் எப்படி இருக்கிறாள்? எப்படி துடிக்கிறாள்? தலைவனை நினைத்து உருகுவது என்பது தலைவியின் இயல்பு. இவள் நெடிது நினைக்கிறாள், அவனோ போர்க்களத்திலே தனக்காக உயிர் கொடுத்த யானைகளை, தனக்காக உயிர் கொடுத்த குதிரைகளை நினைத்து, தனக்காக உயிர் கொடுத்த வீரர்களை நினைத்து நெடிது நினைக்கிறான். அவள் நெடிது உய்க்கிறாள். இப்படி மனித உணர்ச்சியை சித்தரிக்க கூடிய இந்த உரை என்பது எவ்வளவு நுட்பமாக ஆழமாக இருக்கிறது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. முல்லைப்பாட்டின் இறுதிப்பகுதியிலே வெண்மேகம் திரும்பும் நேரத்தில் தலைவன் வருகிறான். முல்லைப்பாட்டு தொடங்குவது கருமேகத்தில். முடிவது வெண் மேகத்தில்.

கரு மேகத்தில் தொடங்கி வெண் மேகத்தில் முடிகிறது.

மழை பொழியும் நேரத்தில் கவிதை தொடங்கி, மழை வருமோ என்று எதிர்பார்க்கக் கூடிய அந்த நேரத்திலே கருமலை வெண்மையாக மாறிய நேரத்தில் முல்லைப்பாட்டு முடிகிறது. எனவே தொடக்கத்தில் கருமேகம் வெண்மேகம் என்பது என்னுடைய இயல்பாக இருக்கிறது இப்போது தலைவன் திரும்பி வருகிறான் வழியிலே காயா மலர்கள் பூத்திருக்கின்றன, கொன்றை மலர்கள் பூத்திருக்கின்றன, வெண் காந்தள் மலர்கள் பூத்திருக்கின்றன, தோன்றி மலர்கள் பூத்திருக்கின்றன இவையெல்லாம் பூத்திருக்கின்றன என்று சொல்வதெல்லாம் கவிதையல்ல. இவை எவ்வாறு பூத்திருக்கின்றன என்பதுதான் கவிதையாக இருக்கிறது.

"செறி இலைக் காயா அஞ்சனம் மலர,
முறி இணர்க் கொன்றை நன் பொன் கால,
கோடல் குவி முகை அவிழ,
தோடு ஆர் தோன்றி குருதி பூப்ப,"(முல்லைப்பாட்டு.93-96)

என்று எழுதுகிறார். அதாவது நம்முடைய காயா மலர்கள் அஞ்சனம் போல பூத்து இருக்கின்றன. நம்முடைய கொன்றை மலர்கள் பொன் போன்று உதிர்கின்றன. நம்முடைய வெண் காந்தள் மலர்கள் உள்ளங்கை போல விரிகின்றன. தோன்றி மலர்கள் குருதி போல் பூத்திருக்கின்றன என்று எழுதுகிறார். இது நல்ல கவிதை தான். ஆனால் மிகச்சிறந்த கவிதையா என்றால் மிகச் சிறந்த கவிதைக்கு நான் இன்னும் ஒரு புள்ளி அளவு மேலே செல்ல வேண்டும் என்று தான் தோன்றுகிறது.

தனி நாயக அடிகளார் scape anid picietry என்ற நூலிலே மேலை மரபு இயற்கையைச் சித்தரிப்பதற்கும், நம்முடைய தமிழ் மரபு இயற்கையை புனைந்ததற்கும் மிக நுட்பமான வேறுபாடு இருப்பதாக எடுத்துக் காட்டுவார். மேலை மரபு இவள் அழகு. அதுபோல அந்த மலர் போல இருந்தது என்று சொல்வது வரை மேலை மரபு சரியாகும். ஆனால் தமிழ் மரபு அதனையும் கடந்து அது போல இருக்கிறது என்று சொன்னால் குற்றமில்லை, தவறில்லை, பிழை இல்லை. அதற்காக நீங்கள் அப்படி சொல்வதெல்லாம் கவிதையே இல்லை என்று சொல்வதாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்கிறார். தோடு ஆர் தோன்றி குருதி ஆகவே பூத்து இருக்கிறது என்று எழுதுகிறார்.

முடிவுரை

பெருமலைப் புலவரும், மறைமலை அடிகளாரும் அழகியல் நுட்பத்திற்கு சிறுபாணாற்றுப் படையை பார்க்கும்படி எடுத்துக் காட்டுவர். சிறுபாணாற்றுப்படையில் இதை விட மிகச்சிறந்த பகுதிகள் மிக ஆழமாக இயற்கையோடு இயைந்து இருந்தோம் என்பதை உணரக்கூடிய பகுதிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதற்கான தோற்றுவாய், அதற்கான அடிப்படையைத் தொடக்கத்தை முல்லைப்பாட்டில் பார்க்கலாம். ஆக இயற்கையை வேறுபாடின்றி இவ்வாறு கலந்த இக்காலத்தின் விளைவாகவோ என்னவோ நம்முடைய மரபில் அத்வைதம் தோன்றியது என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு முல்லைப்பாட்டு என்பது அழகியல் நோக்கில் நாம் அணுகக்கூடிய பெரும் வாயிலாக, அழகியல் நோக்கில் நாம்

CS CamScanner

சென்றால் நம்மை இணைத்துக் கொள்ளக் கூடிய பெரும் கடலாக இருக்கிறது.

பார்வை நூல்கள்

1. பதிப்பாசிரியர் உ.வே.சா., 1986, பத்துப்பாட்டு தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.
2. ஞா. மாணிக்கவாசகன், 2002, பத்துப்பாட்டு (மூலம் விளக்க உரையுடன்) விளக்கவுரை, உமா பதிப்பகம், சென்னை –01.
3. முனைவர். சி. பாலசுப்பிரமணியன், 2008, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பாரி நிலையம், சென்னை – 600108.
4. ஜெ. சந்திரன். எம்.ஏ, 1988, சிலப்பதிகாரம் (மூலமும் தெளிவுரையும்) உரையாசிரியர். வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை – 600 017, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

CamScanner